ÜHISKONNAÕPETUS

ÕPIK KESKKOOLIDE JA
KESK-ERIÕPPEASUTUSTE
LÕPPKLASSIDELE

30
Ü 20

Originaali tiitel:

ОБЩЕСТВОВЕДЕНИЕ
Учебник для выпускного класса средней школы
и средних специальных учебных заведений
Издание четвертое
Издательство политической литературы
Москва, 1966.

Tõlkinud:
A. Kerge, E. Leibak, J. Ojamaa, J. Seilenthal.

Õpiku on kirjutanud autorite kollektiiv:
G. H. Šahnazarov (juhataja), A. D. Boborõkin,
J. A. Krassin, V. V. Suhhodejev,
O. N. Pissarževski.

Õpiku viiendasse väljaandesse on tehtud rida parandusi ja täiendusi.

2
Tartu Riikliku Ülikooli
Raamatukogu
68906

Partei püstitab ülesande kasvatada kogu elanikkonda teadusliku kommunismi vaimus, taotledes, et töötajad sügavalt mõistaksid maailma arenemise käiku ja perspektiive, õigesti orienteeruksid meie maal ja rahvusvahelisel areenil toimuvates sündmustes ning teadlikult ehitaksid elu kommunistlikult. Iga inimese käitumises, iga kollektiivi ja iga organisatsiooni tegevuses peavad kommunistlikud ideed orgaaniliselt ühinema kommunistlike tegudega.

NÕUKOGUDE LIIDU KOMMUNISTLIKU PARTEI PROGRAMMIST.

SISSEJUHATUS.

Täisealiseks saades mõtleme tõsiselt järele, kuidas elada oma uut, iseseisva inimese elu, püüame mõista kaasaegsete ümberkujunduste mõtet, leida endale õige koht ühiskonnas. Et hoiduda ekslemast pimeduses ja astuda ellu kindla usuga oma jõusse ning selge eesmärgiga, tuleb eelkõige teada, milles seisab selle ajastu mõte, kus me elame ja tegutseme.

XX sajand on kiirete ja sügavate muutuste sajand inimkonna elus ning see on põhjustanud seda, et teda on nimetatud kõige erinevamate nimedega. Kui sajandi koidikul levis elektrienergia kasutamine tehnikas ja igapäevases elus, hakati sajandit nimetama elektrisajandiks. Hiljem nimetasid füüsikud meie sajandit aatomienergia sajandiks, matemaatikud küberneetikasajandiks, keemikud tehisainete sajandiks, astronoomid kosmoselendude sajandiks. Igaüks neist nimetustest on omamoodi õige.

Ent hoolimata tähtsusest, mis suurtel teaduslikel avastustel on, ei määra need ühiskonna arenemise peasuunda. Nii teadus ise kui ka tema rakendamine praktikas on suuresti sõltuv ühiskonnakorrast, sellest, kes on antud ühiskonnas võimul, kelle huvidele on allutatud ühiskonna arenemine — kas kogu rahva huvidele, nagu see toimub sotsialistlikus ühiskonnas, või suurkapitalistide kildkonna huvidele, nagu see toimub kapitalistlikus ühiskonnas.

Piltlikult kõneldes võib öelda, et XX sajandil on kõigi nende arvukate «eesnimede» kõrval üksainus «perekonnanimi», nimelt kommunism.

Just meie sajandi kestel teeb inimkond alatiseks lõpu iga liiki klassi- ja rahvuslikule rõhumisele, korraldab ühiskondlikud suhted ümber õigluse alusel, rakendab maakeral ellu õilsad ideaalid: rahu, töö, vabaduse, võrdsuse, vendluse ja õnne kõigile rahvastele. *Üleminek kapitalismilt sotsialismile ja kommunismile — see on meie ajastu peamine sisu.*

Ühiskonna ümberkorraldamise grandioosses ajaloolises protsessis on meie kodumaal eriline koht: meie rajame esimestena inimkonnale teed kommunismile. Selle eesmärgi saavutamine sõltub paljus teist, tänastest õpilastest. Te olete uus vahetus, kes tuleb oma isade ja emade, vanemate vendade ja õdede asemele, teist saavad organisaatorid kommunistlikus rahvamajanduses, loojad teaduse ja tehnika valdkonnas, kirjanduses ja kunstis, te ise ütlete oma sõna ühiskonna asjade korraldamises. See kõik aga pole üksnes kadestamisväärne õigus kommunismile, vaid ka *kohustus* ehitada kommunismi, suur vastutus ajaloo ees, järgmiste põlvkondade ees.

Sõna «ehitus» annab imetlusväärse täpsusega edasi selle ühiskondliku protsessi mõtte, mis meie maal toimub. Ehitada kommunismi — see tähendab lasta käiku uusi tehaseid ning vabrikud, elektrijaamu ja raudteid, kasvatada viljasaake, et sellega luua eluks vajalike tööstus- ja põllumajandussaaduste küllus; see tähendab leiutada ning tootmisse juurutada keerulisi mehhanisme ja automaatseadmeid, mis võimaldavad lühendada tööaega, teevad töö loovaks ja rõõmupakkuvaks; see tähendab püstitada heakorrastatud elumaju, sanatooriume, kultuuripaleesid, rajada staadione, et selle kaudu kindlustada inimestele pikka iga ja head tervist, muuta kauniks nende igapäevast elu; see tähendab tugevdada uusi ühiskondlikke suhteid inimeste vahel; see tähendab kasvatada kommunistlikku inimest — väsimatut loojat, kes on igakülgselt ja harmooniliselt arenenud, kelles on ühendatud vaimne rikkus, moraalne puhtus ja kehaline täiuslikkus.

Niisiis saabub kommunism miljonite inimeste sihikindla töö tulemusena, kes rakendavad ellu partei juhtnööre. Kuid ükski ehitus pole mõeldav, kui ehitajad ei saa aru arhitekti kavatsustest. Kommunism aga pole tavaline ehi-

tus, ta vajab mitte ainult töökäsi, vaid ka palavaid südameid, talle pole tarvis ükskõikseid tööettevõtjaid, vaid entusiaste, kes kindlalt teavad, mida nad tahavad ja mida ehitavad, loojaid, kes omavad teadusel põhinevaid teadmisi ühiskonnast.

Kaasajal loetletakse rohkem kui 450 mitmesugust teadusharu. Igaüks neist on omamoodi huvitav ja kõik nad on vajalikud. Praegu, mil tootmine on rajatud teaduse saavutustele, pole teadusalaste teadmisteta võimalik astuda sammugi, omandada elukutset ega saada heaks spetsialistiks. Ja see on maksev mitte üksnes nende kohta, kes tahavad saada teadlaseks või õpetajaks, inseneriks või arstiks, vaid ka nende kohta, kes asuvad tööpingi juurde, hakkavad ehitama uusi tehaseid ja elumaju, kasvatama rikkalikke viljasaake.

Muidugi ei või inimene ka parima tahtmisega õppida sügavalt tundma kõiki teadusharusid, kuid seda polegi vaja. Ühiskonnateaduste tundmine on aga vajalik kõigile.

Ühiskonnateaduste tundmine on eelkõige vajalik selleks, et teadlikult osa võtta kommunismi ehitamisest, selgesti kujutleda, mis on kommunism ja missugused teed sinna viivad. Teadmised ühiskonnast on vajalikud selleks, et hästi orienteeruda rahvusvahelises olukorras, aru saada Nõukogude riigi välispoliitikast.

Ühiskonnateaduste tundmine on mõõdapääsmatult vajalik ka igapäevases praktilises tegevuses. Ükskõik kus me ka töötame, ikka on meil tarvis teada, missugused printsiibid on sotsialistliku tootmise aluseks, missugune on Nõukogude Liidu riiklik kord ja kuidas teda valitsetakse, missugused õigused ja kohustused on Nõukogude kodanikel, missugustele põhimõtetele on rajatud suhted inimeste vahel.

Poliitilist haridust, ideelist küpsust ja karastatust läheb inimesel vaja ka isiklikus elus. Need hoiavad meid ebaõigetest sammudest, aitavad meil käia õiget teed, täidavad elu püsiva loomisrõõmuga.

Juba alates esimestest sammudest ühiskonnateaduse õppimisel on tarvis mõista, et see pole tekstide mehhaaniline meelespidamine ja vormelite päheõppimine. Marksism-leninism on sügavalt loov teadus, mis ei talu tuupimist. Ülesanne seisab selles, et sügavalt omandada revolutsioonilise teooria olemust, õppida loovalt mõtlema, osata kasutada omandatud teadmisi praktilises tegevuses.

Krossigi pole väärt see, kes on pidanud küll meeles, et kõrge tööviljakus on kommunismi võiduks vajalik, ise aga püüab igati hoiduda tööst või töötab käiseid üles käärimata. Kui aga õpilane, tutvunud sotsialistliku majandamise printsiipidega, hakkab tehases või kodukolhoosis praktikal olles selle majandusliku tõusu üle järele mõtlema, siis, vastupidi, pole õpetus tuulde läinud. Kuidas õppida siduma teoreetilisi teadmisi praktilise tegevusega — see ongi see, mille igaüks peab ühiskonnaõpetuse kursusest omandama.

Käesolevas õpikus esitatakse vaid kõige vajalikum miinimum teadmisi ühiskonnast ja tema arenemise seadustest, sotsialismi ning kommunismi ehitamise teooriast ja praktikast. Sellepärast nimetataksegi seda kursust *ühiskonnaõpetuseks.*

Põhiline koht selles kursuses on teadusliku kommunismi teoorial. Siin esitatakse õpetust sotsialistlikust revolutsioonist ja proletariaadi diktatuurist, Kommunistliku Partei juhtivast osast; iseloomustatakse nõukogude sotsialistlikku ühiskonda ja sotsialismi maailmasüsteemi; avatakse sotsialistliku ja kapitalistliku süsteemi vahelise võistluse perspektiivid. Partei programm, nõukogude rahva töö ja võitlus selle ellurakendamisel on õpiku teiste osade sisuks.

Oma kuulsas kõnes Kommunistliku Noorsooühingu III kongressil määras V. I. Lenin kindlaks noorte peamise ülesande järgmiselt: õppida kommunismi. Noorsugu järgib pühalikult Lenini juhendit: õpib kommunismi, ründab teaduse kõrgendikke ja võtab aktiivselt osa üldrahvalikust loovast tööst. Ühiskonnateaduse omandamine on tähtis ja vajalik etapp neis õpinguis.

MARKSISMI-LENINISMI ALUSED

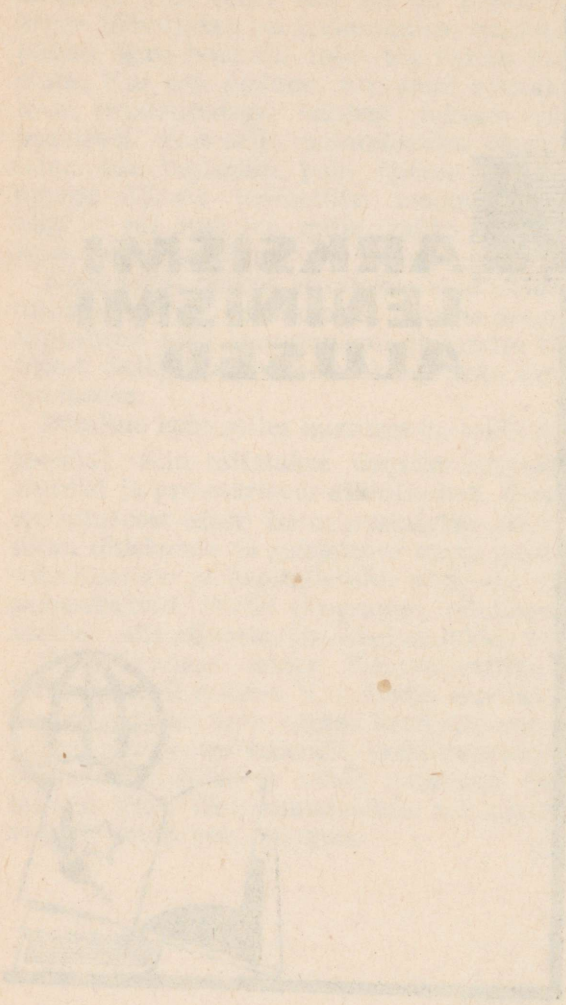

§ 1. Kommunismi teoreetiline vundament.

«Üks tont käib ringi mööda Euroopat — kommunismitont.» Nii algab kuulus «Kommunistliku partei manifest», milles K. Marx ja F. Engels esitasid kommunistliku maailmavaate põhiprintsiibid. Sellest ajast on möödunud veidi üle 100 aasta. Kommunism pole enam «tont», vaid võimas jõud, mis kujundab ümber maailma, muudab planeedi ilmet. Iga aastaga suureneb marksistlik-leninliku õpetuse pooldajate arv, tema võitluslippude alla koondub kogu töötav inimkond.

Milles on marksismi-leninismi jõud? Selles, et see õpetus peegeldab õigesti tegelikkust, relvastab meid maailma arenemise seaduste tundmisega, avab inimestele nende elu, töö ja võitluse mõtte. Näidates teed õnnele ja progressile, kujutab marksistlik-leninlik õpetus endast *kommunismi teoreetilist vundamenti.*

Suurte otsingute kokkuvõte.

Marksismi valmistas ette kogu inimkonna ajaloo pikk ja raske arenemine. Halastamatu ekspluateerimise ikke all ägades säilitasid rahvahulgad alati unistuse helgest tulevikust. Vaikselt helises see unistus lauludes ja muinasjuttudes, tungis vihase kohinaga esile ülestõusudes ning revolutsioonides.

Inimkonna parimad esindajad püüdsid mõista ühiskonna ajalugu. Nad lõid filosoofilisi süsteeme ja majandusteooriaid, maalisid pilte ideaalsest ühiskonnakorrast, milles peegeldus rahva usk õigluse peatsesse võitu. Kuid ühiskondlike suhete mitteküllaldane areng ja teadusalaste teadmiste vähesus põhjustasid nende vaadete utopistliku iseloomu.

Eeldused teadusliku kommunistliku maailmavaate tekkimiseks said küpseks XIX sajandi keskpaiku. Kapitalismi arenemine näitas kujukalt majanduse määravat osatäht-

sust ühiskondlikus elus. Ühes kapitalismiga tekkis ka tööline klass — ekspluataatorliku korra hauakaevaja. Ta kuulutas oma olemasolust mitme revolutsioonilise väljaastumisega (Lyoni ja Sileesia kangrute ülestõusud, tšartistlik liikumine). Samal ajal andis kapitalistliku tootmise kasv tõuke, et hakkas tormiliselt arenema loodusteadus, mis oli kogunud küllaldaselt fakte teadusliku pildi loomiseks maailmast.

Pind uuele maailmavaatele oli ette valmistatud. Seda, et vajadus tema tekkimiseks oli küps, tõendas ka filosoofiliste ja poliitiliste teooriate arenemine. Progressiivne ühiskondlik mõte, väljendades praktika nõudeid, oli sel ajal juba üles tõstnud need küsimused, millele pidi vastuse andma marksistlik õpetus. Saksa klassikaline filosoofia, inglise poliitiline ökonoomia ja prantsuse utopistlik sotsialism said marksismi teoreetilisteks allikateks.

Saksa klassikalise filosoofia väljapaistvateks esindajateks olid G. Hegel ja L. Feuerbach. Hegeli teene seisis selles, et ta töötas välja arenemisõpetuse. Kuid see õpetus oli piiratud, sest Hegel oletas, et ei arene mitte loodus, vaid mingi absoluutne idee, mis kujutab endast maailma alust ja lõpp-põhjust. Feuerbach aga, vastupidi, tõestas, et loodust võib seletada looduse enda najal, võtmata appi müstilisi ja ebateaduslikke kujutlusi absoluutsest ideest. Ta võttis religiooni terava kriitika alla. Kuid ka Feuerbachi vaated kannatasid piiratuse all. Ta ei mõistnud Hegeli arenemisõpetuse määratu suurt tähtsust ega osanud seda rakendada looduse ja ajaloo suhtes. Hegeli ja Feuerbachi õpetused sisaldasid ideid, mis said lähtepunktiks marksistliku filosoofia loomisel.

Poliitilise ökonoomia valdkonnas olid marksismi eelkäijateks inglise majandusteadlased A. Smith ja D. Ricardo. Näidates, et ühiskonna kõigi rikkuste peamiseks allikaks on töö, valmistasid nad ette teadusliku poliitilise ökonoomia loomise.

Ajalookursusest on teile hästi tuntud H. Saint-Simoni, Ch. Fourier' ja R. Oweni, XIX sajandi utopistliku sotsialismi suurte esindajate nimed. Halastamatult kritiseerisid nad kapitalistlikku korda ja töötasid välja kavasid ideaalse, ekspluateerimisest vaba ühiskonna loomiseks. Kuid nende õpetused ei näidanud reaalseid teid sellele eesmärgile jõudmiseks. Utopistlikud sotsialistid arvasid naiivselt, et ideaalset korda võib saavutada ühiskonna valgustamise ja ekspluataatorite ümberveenmise teel. Sellest hoolimata hõlbustasid nende õpetused teadusliku sotsialismi teooria loomist.

Marx ja Engels polnud lihtsalt oma teoreetiliste eelkäijate järglased. Nad töötasid mineviku ideelise pärandi kriitiliselt läbi ja lõid uue õpetuse, mis teaduslikult väljendab kõige eesrindlikuma ja revolutsioonilisema klassi,

Karl Marx ja Friedrich Engels töötamas.
Kunstnik N. Žukovi joonistuse järgi.

proletariaadi elulisi huvisid. Marksismi rajajad teostasid revolutsiooni ühiskondliku mõtte alal ja varustasid töötajaid maailma ümberkujundamise võimsa ideelise relvaga.

Marksismi koostisosad.

Näidates teid ühiskonna ümberkorraldamiseks kommunistlikel alustel, lähtub marksistlik teooria teaduslikust maailmakäsitusest. Sellepärast on marksismi üheks tähtsamaks koostisosaks *filosoofia — teadus looduse, ühiskonna ja tunnetuse kõige üldisematest arenemisseadustest.*

Kuid üldiste seaduste teadmisest üksi ei piisa veel ühe ühiskonnakorra teisega asendumise põhjuste mõistmiseks. Kõigi ühiskondlike suhete hulgas on domineerivad majanduslikud ehk tootmissuhted. Nende olemust mõistmata pole võimalik saada vastust küsimusele, kuidas jõuda kapitalismilt sotsialismile ja kommunismile.

Sellepärast saigi marksismi teiseks tähtsaks koostisosaks *poliitiline ökonoomia — teadus tootmissuhete arenemisest.*

Kolmas marksismi tähtis koostisosa on *teadusliku kommunismi teooria.* Toetudes marksistlikule filosoofiale ja marksistlikule poliitilisele ökonoomiale, avab ta *kommunistliku ühiskonna tekkimise ja arenemise seaduspärasused.*

Te nähtavasti märkasite, et marksismi koostisosadest rääkides lisasime kõikjal sõna «tähtis». See seletub sellega, et marksistlik mõte ei piirdunud filosoofia ja poliitilise ökonoomia arendamisega — ta teostas revolutsiooni ühiskonnateaduse kõigil aladel: ajalooteaduses, eetikas, esteetikas, keeleteaduses, õigusteaduses jne. Võib öelda, et kõik need ja paljud teised teadusalad omandasid tõeliselt teadusliku iseloomu alles siis, kui nad relvastusid marksistliku metodoloogiaga, see on — võtsid omaks marksistliku suhtumise looduse ja ühiskonna nähtuste uurimisel.

Niisiis on marksism *looduse ja ühiskonna arenemise üldisi seadusi, sotsialistliku revolutsiooni võitu ja sotsialismi ning kommunismi ehitamise teid käsitlevate teaduslike vaadete harmooniline süsteem.*

Marksistlikku filosoofiat või poliitilist ökonoomiat õppides ja teadusliku kommunismi teooriat omandades tuleb alati meeles pidada, et see on ühtne süsteem: kõik marksismi koostisosad on omavahel lahutamatult seotud. Marksismi-leninismi rajajate arvukate teoste hulgas pole niisuguseid, mida võiks nimetada «puhtalt» majandusteaduslikeks või filosoofilisteks. Filosoofia oli neile ühiskondlike suhete igakülgse analüüsi meetodiks, sellel alusel aga tehti pärast poliitilisi järeldusi. Majanduse ja poliitika sügav tundmaõppimine andis omakorda uut rikkalikku materjali filosoofilisteks üldistusteks.

Loov, arenev õpetus. Minevikus püüdsid mõtlejad luua lõpuleviidud teooriaid, mis nende loojate kava kohaselt pidid andma lõpliku vastuse kõigile küsimustele. Ent kas saab ükskõik missugune teooria kõiki

V. I. Lenin GOELRO kaardi juures.

Kunstnik N. Zukovi joonistuse järgi.

elujuhtumeid juba varem ette näha? Meid ümbritsev tegelikkus areneb ju kogu aeg, pidevalt rikastub ka inimese tunnetus. Kui teooria ei arvesta uusi fakte ja on muudetud tardunud dogmade süsteemiks, siis irdub ta elust, muutub kasutuks ja isegi kahjulikuks, sest ta ei anna enam õiget pilti tegelikkusest. Sellepärast peabki teooria alati toetuma praktikale. Goethe ütles väga õigesti:

Kõik teadus, sõbrake, on hall,
kuid haljas elu kuldne puu.

Kõik katsed luua kõikehõlmavaid lõpuleviidud teooriaid olid juba ette määratud läbikukkumisele. Aastate möödudes surid need teooriad koos neid sünnitanud ajastuga, läksid minevikku ühes klassiga, kelle huvisid nad väljendasid. Ja ainult ideed, mis kõige sügavamini peegeldasid tegelikkust, jäid ühiskondliku mõtte varasalve, võeti üle uute teooriate poolt, mis väljendasid praktika nõudeid.

Oma iseloomult erineb marksistlik õpetus temale eelnenud teooriatest. «Marksism pole dogma, vaid tegevusjuhend,» armastas korrata V. I. Lenin. Marksistliku teooria printsiibid rikastuvad pidevalt ühiskonna arenemise praktikaga, teaduse uute saavutustega. Marksism on loov, arenev õpetus.

XIX ja XX sajandi piiril astus ajalugu uude epohhi. Lähenes sotsialistlik revolutsioon, mille vältimatust olid tõestanud marksismi rajajad. Vahetult kerkis proletariaadi ette ülesanne revolutsioonilisel teel kukutada kapitalism. Rahvusvaheline revolutsiooniline liikumine oli omandanud uusi kogemusi. Loodusteaduse tormiline arenemine aga nõudis uute faktide ja avastuste filosoofilist üldistamist. Vajadus marksismi loovalt arendada oli küps. Selle suure ajaloolise ülesande täitis V. I. Lenin.

Võitluses dogmaatikutega, kes käsitasid marksismi tardunud doktriinina, mõtestas V. I. Lenin sügavalt lahti uue ajaloolise epohhi praktika ja rikastas Marxi õpetust uute ideedega. Ta uuris imperialismi kui kapitalismi kõrgeima staadiumi seaduspärasusi, töötas läbi sotsialistliku revolutsiooni teooria, rahvusvahelise töölisliikumise strateegia ja taktika, õpetuse parteist; üldistades esimesi sotsialistlike ümberkorralduste kogemusi, lõi ta sotsialismi ja kommunismi ehitamise teede teooria. V. I. Lenin arendas marksismi kõiki külgi, tõstis selle uuele astmele. Sellepärast räägime me praegu *marksismist-leninismist*.

On möödunud neli aastakümmet päevast, mil suri V. I. Lenin. Selle aja jooksul on toimunud hiiglaslikud muutused inimkonna elus, järsult on muutunud jõudude vahekord sotsialismi ja kapitalismi vahel. Uued tingimused kutsusid esile vajaduse marksismi-leninismi edasiarendamiseks. Seda ülesannet täidavad kollektiivselt marksistlik-leninlikud parteid kogu maailmas. Suure panuse marksistlik-leninlikku õpetusse andis NLKP, kes oma programmis töötas välja konkreetse plaani kommunismi ehitamiseks NSV Liidus.

Et mõista NLKP programmis kavandatud teid ühiskonna arenemiseks kommunismile, on tarvis vähemalt üldjoontes tutvuda marksistlik-leninliku filosoofilise ja majandusteadusliku õpetuse põhiideedega.

1. peatükk.

FILOSOOFILISED KUJUTLUSED MAAILMAST JA TEMA TUNNETAMISEST.

Inimesele, kes astub teaduse maailma, kõneleb sõna «filosoofia» millestki keerulisest, mida pole lihtne mõista, kuid mis on ahvatlevalt kütkestav, tõotades avada maailma kõige sügavamaid saladusi. Ja tõepoolest, filosoofia õpetab inimest suhtuma tegelikkusesse teadlikult ning juurdlevalt. Asjata pole sõna «filosoofia» tähendus kreeka keeles «tarkusearmastus».

Mida kujutab endast meid ümbritsev tegelikkus? Mis on kõigi asjade ja esemete aluseks? Millega seletada loodusnähtuste kindlat korda? Missugune koht on inimesel maailmas? Kuidas ta tunnetab maailma? Kõik need küsimused on aluseks *maailmavaatele*, see on — *maailma kohta käivate vaadete ja kujutluste terviklikule süsteemile*. Nendele küsimustele annab vastuse filosoofia, üldistades loodus- ja ühiskonnateaduste saavutusi.

§ 2. Mateeria ja liikumine.

Mis on mateeria. Meie ette kerkib kohe esimene filosoofiline küsimus, kui hakkame mõtlema, mida kujutab endast ümbritsev maailm. Heidame mõttes pilgu esemetele ja nähtustele looduses. Siin on pisimaid osakesi ja hiiglaslikke tähesüsteeme, kõige lihtsamaid üherakulisi organisme ja kõrgestiorganiseeritud elusolendeid.

Esemed erinevad üksteisest suuruse, vormi, värvuse, tiheduse, struktuuri keerukuse, koosseisu ja paljude teiste

omaduste poolest. Loodus on äärmiselt mitmekesine, temas on kõige erinevamaid kvaliteete. Kas võib selles mitmekesisuses leida midagi üldist, mis ühendab kõiki maailma nähtusi?

Juba ammust ajast püüdsid filosoofid ja looduseuurijad leida tegelikkuse kõigi esemete ja nähtuste esmast alust. Ühed nägid seda vees — kõik tekib veest ja kõik muutub uuesti veeks, ütles vana-kreeka filosoof Thales —, teised — õhus, tules, maas. Kuulus vana-kreeka filosoof Demokritos arvas, et kõik kehad koosnevad väikestest jagamatutest osakestest — aatomitest, mingitest universumi «algtellistest». Kui aga avastati aatom, veendusid teadlased (see toimus XX sajandi alguses), et tal on äärmiselt keeruline ehitus. Aatomi järel avastati elektron, prooton, neutron, positron ja paljud teised «elementaarosakesed». Ka neil on keeruline struktuur ja sellepärast ei või neid nimetada kõige lihtsamaks «ehitusmaterjaliks», millest koosnevad kõik kehad. Maailmas ei ole mingeid «algtelliseid», millele saaks taandada looduse mitmekesisust.

Ent kõigil esemetel ja loodusnähtustel, ükskõik kui keerulised ja missuguste omadustega nad ka ei oleks, on olemas iseseisev eksistents ehk, filosoofiale omases keeles öeldes, *olemine*, ja nad on inimesele *objektideks*, millele on suunatud tema mõtted ja praktiline tegevus. Kõigil neil on ühine omadus — eksisteerida sõltumatult sellest, mis me neist mõtleme ja kas me neist üldse mõtleme. Selle tunnuse järgi ühendabki marksistlik teooria neid üldmõistesse *mateeria*.

Kuidas aga kindlaks teha, et üks või teine nähtus eksisteerib meie teadvusest sõltumatult, et ta on materiaalne? Praktiliselt teeme seda eelkõige oma aistingute abil. Kartlikule inimesele, kes astub pimedasse tuppa, viirastub kõrvalise inimese juuresolek. Süüdanud valguse, veendub ta, et see oli ettekujutuse vemp. Muidugi mõista ei saa kaugeltki kõike vaadelda ega kombata: raadiolainet pole võimalik käega katsuda, ultraheli võnkumist kõrv ei taba, magnetvälja meeleelundid ei avasta. Kuid neid avastatakse seadmete abil, nende olemasolu tõendavad teaduse andmed. Ükskõik kui kummalise vormi mateeria ka ei võtaks, lõppude lõpuks annab ta end tunda aistingute kaudu.

V. I. Lenini määratluse järgi on *mateeria objektiivne*

reaalsus, mis eksisteerib teadvusest sõltumatult ja on antud inimesele tema aistingutes.

Iga inimene teab omaenda kogemustest, et ei ole igavesi esemeid ega nähtusi. Teaduse andmed ütlevad, et isegi taevakehadel, mis eksisteerivad miljardeid ja sadu miljardeid aastaid, on oma algus ja lõpp, nad tekivad ja hävivad. Kuid *mateeria* tervikuna *on igavene ajas.* Hävides ja purunedes ei kao ju esemed jäljetult. Ühe elemendi tuuma radioaktiivne lagunemine viib teiste elementide ja vabade osakeste tekkimisele. Ühe aine molekulide lagunemine tähendab teise või teiste ainete molekulide tekkimist. Elavate organismide ühe põlvkonna asemele tulevad teised, ja isegi surm ei too endaga kaasa organismi moodustavate aatomite ega molekulide jäljetut kadumist. Teadus tõendab, et mateeria, tehes läbi kõige mitmekesisemaid muutusi, iialgi ei kao ega hävi. Täpselt samuti tõendavad inimkonna sajanditepikkused kogemused, et materiaalsed objektid ei saa tekkida mittemillestki. See tähendab, et mateeria on eksisteerinud alati ja jääb alatiseks eksisteerima.

Mateeria pole üksnes piiramatu ajas, vaid on ka *lõputu ruumis.* Loodusteaduslikud avastused avardavad pidevalt meile tuntud maailma ruumilisi piire. Kaasaegsed teleskoobid võimaldavad näha tähti, mis on meist 10 ja rohkem miljardi valgusaasta kaugusel. Kui seda kaugust arvata kilomeetrites, siis tuleks kirjutada 23-kohaline arv. Maailmal pole kuskil mitte mingeid piire.

Iga aastaga süvendab teaduse arenemine meie teadmisi mateeria ehitusest. Möödunud sajandi alguses tunti üht liiki mateeriat — ainet, millel on muutumatu mehhaaniline mass. Seejärel avastas füüsika teise vormi — elektromagnetilise välja. Kui XIX ja XX sajandi vahetusel avastati, et elektroni mass on sõltuv liikumiskiirusest, siis sattusid teadlased, kellel mateeria mõiste oli seotud tema massi muutumatusega, segadusse. Seda kasutades hakkasid mõned kodanlikud filosoofid rääkima mateeria «kadumisest». V. I. Lenin paljastas need ebateaduslikud kujutlused ja tõestas, et ei kao mateeria, vaid kaob see piir, milleni me mateeriat tundsime. Selgus, et omadust, mida loeti varem materiaalsete objektide üldiseks tunnuseks (muutumatu mass), tegelikult ei ole. Avastati kiiresti liikuvate mateeriaosakeste uus omadus (massi muutumine liikumiskiirusest sõltuvalt). Kuid mateeria ühtesid või teisi liike, tema konkreetseid omadusi ei tohi segada mateeria endaga.

Kosmose mõõtmatutesse avarustesse tungides ja ülimalt keerulisi tuumasiseseid protsesse uurides võib teadus avas-

tada ka uusi, meile senini tundmatuid mateeria liike. Ent ükskõik missugused üllatavad omadused neid ka iseloomustaksid, kõigutamatuks jääb fakt, et nad eksisteerivad kui objektiivne reaalsus, mis meile on antud aistingutes.

Liikumine on mateeria eksisteerimise vorm.

Mitmekesiseid loodusnähtusi vaadeldes pole raske märgata, et nad on liikumises, muutuvad pidevalt. Püüdke leida niisugune ese, mis oleks absoluutselt liikumatu. Võib kindlalt öelda: niisugust katset ei krooni edu. Tõsi küll, kehad võivad olla paigalseisuolekus. Kuid paigalseis on alati suhteline. Kehad võivad seista paigal ainult mingi koordinaatide süsteemi suhtes, mis tinglikult on võetud liikumatuna. Näiteks teeäärne kivi on liikumatu Maa suhtes. Kuid koos Maaga pöörleb ta ööpäeva jooksul ümber maakera telje ja tiirleb aastaga ümber Päikese. Päike liigub Galaktikas, Galaktika aga joonistab keerulise trajektoori teiste tähesüsteemide keskel.

Te näete, et isegi kõige lihtsamat, mehhaanilist liikumisvormi silmas pidades pole võimalik leida absoluutselt liikumatuid esemeid. Kuid kehades toimuvad ju ka palju keerulisemad, füüsikalised ja keemilised muutused: aatomite, molekulide, elementaarosakeste liikumine. Veelgi keerulisem on liikumine elavas organismis ja looduses. Inimeste ja loomade organismis toimuvad keerulised füsioloogilised protsessid. Elusloodusе arenemisel asenduvad ühed liigid teistega. Inimkonna ajaloos toimub ühiskonna elu kõigi külgede — majanduse, poliitika, kultuuri pidev arenemine ja uuenemine. Ühekski päevaks ei jää seisma inimeste tunnetustegevus. Ühiskondlike suhete arenemisega muutub ka inimene ise: tema vaated, ideaalid, kõlbeline pale, käitumine.

Materiaalne maailm esineb meie ees üldise liikumise ja muutumise grandioosse pildina, milles pole kohta millelgi tardunul, muutumatul, alatiseks antul. Nagu ütles vanakreeka filosoof Herakleitos — kõik maailmas voolab, kõik muutub.

Juba see fakt iseenesest, et liikumine on üleüldine, viib mõttele, et mateeria ja liikumine on lahutamatult seotud, teineteisest eraldamatud. Ja tõepoolest, kaasaegne teadus on ümberlükkamatult tõestanud, et mateeria eksisteerib ainult liikumises. Kui äkki juhtuks võimatu ja kõik protsessid mõneks ajaks peatuksid, võrduks see maailma, objektiivse reaalsuse, mateeria täieliku kadumisega.

Mida tegelikult kujutab endast aatomi tuum? Te teate, et see on elementaarosakeste, nukleonide kogum, mida hoiavad koos nende liikumise protsessis tekkivad tuumajõud. Selle liikumise lakkamine kutsuks esile tuuma lagunemise, aatom lihtsalt lakkaks eksisteerimast. Ilma liikumiseta poleks mõeldavad ka elektromagnetiline väli ja valgus, mis kujutab endast footonite — selliste osakeste voolu, mis eksisteerivad ainult liikumises. Missugused materiaalsed esemed ja nähtused me iganes võtame, ikkagi jõuame vankumatule järeldusele: olla, eksisteerida tähendab liikumises olemist. *Liikumine, mida me mõistame kui muutumist üldse,* kui igavest uuenemisprotsessi, *on mateeria lahutamatu põhiomadus, tema eksisteerimise üldine vorm (viis).*

§ 3. Arenemine ja maailma nähtuste üldine seos.

Liikumise allikas. Vaadeldes liikumist looduses ja ühiskonnas, kerkib loomulikult küsimus: milles on tema allikas? Pähe tuleb kõige lihtsam mõte tõukest, mis annab liikumise edasi esemelt esemele. Ent siis peab tahtmatult eeldama algtõuke ideed, mis pani liikumisele aluse. Tuleb välja, nagu oleks mateeria olnud algul surnud, seejärel ilmus mingi üleloomulik jõud ja «tõukas» teda. Mõte tõukest liikumise üldise allikana viib järelikult usulise müüdi juurde «maailma loomisest».

Looduses esineb väliseid tõukeid, kuid need ainult annavad liikumist edasi ühelt kehalt teisele ega ole selle allikaks. Tähendab, liikumise allikat tuleb otsida materiaalsete nähtuste hulgast.

Meenutame reaktiivmootori tööprintsiipe. Erilised ained tungivad põledes düüsist tohutu jõuga välja ning mõjuvad temale samasuguse, vastupidiselt suunatud jõuga. Nagu näeme, on *vastandlike jõudude* olemasolu vältimatu tingimus raketi lennuks. Kokkupõrge, nende jõudude antagonism, on raketiliikumise allikaks. Kuidas on aga lugu looduses?

Selgub, et kõik materiaalsed objektid sisaldavad vastandeid. Kui mõned objektid näivadki absoluutselt ühesugustena, siis ainult seepärast, et vastandlikud küljed, ele-

Ega polegi nii lihtne maailma käima panna.
Kunstnik Jean Effel.

mendid, tendentsid on esialgu veel meie pilgu eest varjatud. Ent tarvitseb vaid tungida nende objektide sisemusse, kui me avastame neis kohe vastandlikud alged.

Isegi lihtsat mehhaanilist liikumist ei saa kujutada ilma vastanditeta: toime ja vastutoime, külgetõmbamine ja eemaletõukamine, tsentrifugaal- ja tsentripetaaljõud. Samuti on lugu liikumise keerulisemate, füüsikaliste vormidega, kus meil igal sammul on tegemist positiivsete ja negatiivsete elektrilaengute, elektri- ja magnetvälja, aine ja välja vastuoludega. Iga aatom koosneb vastanditest: positiivselt laetud tuumast ja negatiivselt laetud elektronkestast. Aatomi tuum aga on vastandlike osakeste ühtsus, millede lahutamiseks tuleb kulutada suurt energiat.

Pöördugem elusloodu poole. Ka siin kulgevad igas organismis ühtede ainete omandamise ja teiste eritamise, elusaine moodustumise ja hävimise, assimilatsiooni ja dissimilatsiooni vastandlikud protsessid. Ühiskonnas eksisteerivad samuti vastandlikud jõud; ühelt poolt eesrindlikud, revolutsioonilised, teiselt poolt mahajäänud, konservatiivsed.

Vastandid pole üksteisest isoleeritud. Vastupidi, nad eksisteerivad ühtedes ja samades nähtustes, esinevad ühtsuses, ei saa «elada» teineteiseta. Eraldades mõttes ühe vastandi teisest, jõuame järeldusele, et see toob kaasa organismi hukkumise, seega nähtuse enda hävimise. Olles omavahel lahutamatult liidetud, ei saa nad samal

ajal eksisteerida «rahus» ja «kooskõlas» just seepärast, et nad on vastandlikud. Sellest tuleneb vastandlike jõudude alatine kokkupõrkamine, võitlus, *vastuolu* nende vahel.

Missugune on vastuolude osatähtsus arenemises? Jälgime seda elusorganismide pärilikkuse ja muutlikkuse näite varal. Kõigil taimedel ja loomadel on võime reprodutseerida endasarnaseid, anda oma tunnuseid põlvest põlve edasi. Järglaste elutingimused aga ei korda iialgi täpselt vanemate elutingimusi. Muutlikkus, järglastel mõningate erinevate tunnuste ilmnemine, mis ei sarnane vanemate omadega, tuleneb väliskeskkonna muutuvate tingimuste toimest. Nagu näeme, on pärilikkus ja muutlikkus vastandid, nende vahel tekib pidevalt vastuolu. Muutlikkus põrkab kokku pärilikkusega, purustab tema konservatismi, toob arenemisse uut. Pärilikkus kinnistab uuesti omandatud kasulikud tunnused ja annab neid järeltulevatele põlvkondadele edasi. Selle tulemusena ilmuvad uued looma- ja taimeliigid, toimub arenemine. Niiviisi on pärilikkuse ja muutlikkuse vaheline vastuolu elusloodus arenemise allikaks.

Sisemiste vastuolude tõttu ei saa materiaalsed objektid olla absoluutse paigalseisu olekus; vastandite võitlus toob neisse «rahutust», ei lase neil tarduda, paneb nad liikuma. Võitlus ongi kõigi esemete ja nähtuste arenemise allikaks.

Kvantiteedi üleminek kvaliteediks.

Ükskõik missuguse eseme me võtame, tingimata on tal teatud *kvaliteet*, mis eraldab teda teistest esemetest, ja teatud *kvantiteet*.

Võtame tavalise alumiiniumplaadi. Alumiiniumi erikaal on 2,7, tema aatomkaal 27, tuumalaeng 13, sulamistemperatuur 659°. See on tema kvantitatiivne iseloomustus. Ühtlasi on alumiinium hõbevalge värvusega metall, taotav, juhib hästi soojust ja elektrit, püsivates ühendites on kolmevalentne, aktiivsuselt on lähedane leelismetallidele, oksüdeerub kergesti jne. See on alumiiniumi kvalitatiivne iseloomustus. Samal viisil võime me anda iga elemendi, aine, eseme kvantitatiivse iseloomustuse ja teha kindlaks tema kvalitatiivse spetsiifika.

Juba lähemal vaatlemisel on lihtne märgata, et kvantiteet ja kvaliteet on omavahel seotud. Eriti piltlikult avaldub see seos keemias. Asjata ei nimetanud F. Engels keemiat kehade kvalitatiivsete muutuste teaduseks, mis toimuvad kvantitatiivse koostise muutumise mõjul. Tõe-

poolest, hapnik ja osoon erinevad keemilise koostise poolest üksnes kvantitatiivselt. Aga sealjuures on nad erinevad ained, millel on erinevad omadused. Keemilised ühendid metaani homoloogilises reas erinevad CH_2 gruppide kvantiteedi poolest. Millisel määral see mõjub nende kvaliteedile, võib otsustada selle järgi, et esimesed neli ühendit reas CH_4 kuni C_4H_{10}, on gaasid, järgmised üksteistkümmend — vedelikud, alates aga süsivesinikust $C_{16}H_{34}$ — tahked ained.

D. I. Mendelejevi elementide perioodilisuse süsteem on rajatud keemiliste elementide omaduste sõltuvusele nende aatomkaalust, täpsemalt aga, nagu on näidanud tänapäeva teadus, need omadused sõltuvad aatomituuma laengu suurusest. Aatomituuma laengu suurenemine ühe ühiku võrra, teiste sõnadega — kvantiteedi muutumine, tekitab üleminekuuuele kvaliteedile.

Võib näida, et eseme kvantitatiivset külge muutes ei puuduta me oluliselt tema omadusi. Nii näiteks tahke aine soojendamine mõne kraadi võrra ei muuda tema agregaatolekut. Kui me aga viime temperatuuri sulamispunktini, muutub tahke aine vedelikuks, järgneval kuumendamisel keemispunktini aga muutub vedelik gaasiks. Kvantitatiivsed muutused viivad kvalitatiivsetele muutustele.

Näitlikult võib seda üleminekut vaadelda ainete radioaktiivse lagunemise protsessis. Teatud hulga energia eraldumine mõjub aatomituuma olekule, ja ühe aine aatomid muutuvad teise aine aatomiteks. Nii näiteks tekivad raadiumi lagunemisel heelium ja radoon. Energia neeldumine aatomituumades viib samuti lõppude lõpuks kvalitatiivsetele muutustele.

Igal keemilisel elemendil on rida isotoope, millel on võrdsed laengud ja mis seisavad perioodilisuse süsteemis ühel ning samal kohal, kuid erinevad üksteisest kvantitatiivselt — aatomkaalu poolest, täpsemalt — neutronite arvult aatomituumas. Kui kõige väiksema aatomkaaluga isotoobi tuumale lisada neutron, kasvab aatomkaal ühiku võrra, kuid sügavaid kvalitatiivseid muutusi ei toimu, keemilise elemendi põhilised omadused säilivad. Jätkates aatomituumale neutronite lisamist ühekaupa, jõuame lõppude lõpuks kõige raskema isotoobini. Mis juhtub aga, kui me lisame ka veel sellele neutroni? Toimub kvalitatiivne muutus: üks tuuma neutronitest muutub prootoniks elektroni eraldumisega, tuuma laeng suureneb ühiku võrra, toimub üleminek uuele elemendile, mis on järjekorras järgmisel kohal perioodilisuse süsteemis. Näiteks uraani isotoobi (uraan-238) tuumade pommitamisel neutronitega muutub uraan neptuuniumiks, see aga omakorda plutooniumiks.

Elusloodus es võib kvantitatiivsete muutuste üleminekut kvalitatiivseteks jälgida taimede puhul. Nende arenemises on selgesti eraldatav rida kvalitatiivselt erinevaid staadiume (nii näiteks on nisul jaroviseerumisstaadium, valgusstaadium). Üleminek ühelt staadiumilt teisele sõltub kindlast soojuse, valguse ja niiskuse hulgast. Ka siin valmistavad kvantitatiivsed muutused ette kvalitatiivseid.

Ühiskonnas nähtub kvantitatiivsete muutuste seos kvalitatiivsetega töökooperatsiooni näitest. Töötajate ühinemine ühte kollektiivi annab efekti, mis suuresti ületab nende individuaalsete jõudude ja võimete aritmeetilise summa. Eredaks näiteks üleminekust uuele kvaliteedile ühiskonna arenemises on sotsiaalsed revolutsioonid, mille eeldused ühiskonna rüpes järk-järgult valmivad.

Niisiis me näeme, et kvantitatiivsed muutused lähevad üle kvalitatiivseteks. Teatud piirides need muutused nagu ei avaldaks mõju eseme kvaliteedile, kuid see on nii ainult teatud piirides. Neist väljudes lähevad ka märkamatud kvantitatiivsed muutused üle kvalitatiivseteks, toimub hüpe, s. o. üleminek ühelt kvaliteedilt teisele. Kõik see võimaldab mõista, kuidas mateeria üldise liikumise ja muutumise protsessis toimub tema arenemine, tekivad uued nähtused.

Kujutlegem, mis oleks, kui kvantitatiivsed muutused ei läheks üle kvalitatiivseteks. Akadeemik V. L. Komarov kirjutas sellega seoses elusloodusest kohta: «Kui elu seejärel, kui ta Maa peal juba oli tekkinud, oleks kasvanud ainult kvantitatiivselt, siis oleks Maa pind kattunud paksu sültja kihiga, millist praegugi eritavad bakterid, amööbid ja teised neile lähedased organismid. Kuid kvantiteedil on omadus üle minna kvaliteediks. Seejuures omandavad ainete massid, mis on väliskeskkonnaga mitmesugustes vastastikustes suhetes (keemilistes, füüsikalistes jt.), erinevaid omadusi ehk, nagu öeldakse, diferentseeruvad. Ühetaoline mass muutub mitmekesiseks.»

Mateeria liikumine ja muutumine pole ainult energia kvantitatiivne vahetamine kehade vahel, pole lihtne kasv, vaid materiaalse maailma igavene uuenemisprotsess, kvantitatiivsete muutuste üleminek kvalitatiivseteks, hüpped, vana hukkumine ja uue tekkimine.

Madalamalt kõrgemale, lihtsalt keerulisele.

Kas looduse ja ühiskonna arenemisel on mingit suunda? Igaüks teist on näinud oravat rattal. Loomake liigub kogu aeg, ratas keerleb, üks pööre järgneb teisele, ja iga pööre kordab täpselt eelmisi. Selles keerlemises pole mingit edasiliikumist. Võib-olla arenevad loodus ja ühiskond samuti ringiliselt, korrates igavesti sama, mitmekordselt käidud teed?

Lihtsad elukogemused, rääkimata juba teaduse andmetest, lubavad järeldada, et materiaalse maailma arenemises on olemas progress, edasiminek. Eriti selgesti on seda näha elusloodusest. Juba üksnes tema tekkimise fakt tõestab, et loodus on võimeline mateeria madalamatelt, lihtsamatelt, anorgaanilistelt vormidelt üle minema kõrgematele, keerulisematele, orgaanilistele vormidele. Elusloodus on ära käinud pika tõusva arenemistee struktuurita elusainelt ja kõige lihtsamatelt üherakulistelt organismidelt inimeseni. Iga etapp selles tõusus otsekui eitas eelmist, seejärel aga eitas järgnev teda ennast. Toimus omapärane *eituse eitamine*.

Eitamine arenemisõpetuses ei tähenda kõige selle hävitamist, mis peitub vanas. Esiteks jätkavad lihtsamad nähtused sageli eksisteerimist uute, keerulisemate kõrval. Nii toimub see näiteks elusloodusest: kõrgestiorganiseeritud loomade kõrval eksisteerivad looduses ka kõige lihtsamad. Teiseks, ja see on peamine, vanast tärganud uus otsekui imeb progressiivses arenemisprotsessis endasse kõik positiivse ja väärtusliku, mis leidus vanas.

Elusloodusest võtab iga uus liik vastu need temale kasulikud jooned, mis eelkäijad on evolutsioonilise arenemise protsessis kogunud.

Ühiskonna ajaloos ei teki ükski uus sotsiaalne kord tühjal kohal, vaid eelnevate ajastute vältel loodud materiaalsete ja vaimsete rikkuste omandamise alusel.

Pärast Suure Sotsialistliku Oktoobrirevolutsiooni võitu leidus niisuguseid «ultrarevolutsionääre», kes tegid ettepaneku hävitada kogu vana kultuur sel põhjusel, et see on kodanlik, ja luua «proletaarne kultuur», millel pole minevikuga midagi ühist. Kõige ägedamad tegid ettepaneku visata isegi Puškin üle parda. V. I. Lenin võttis nad karmi kriitika alla. Ta näitas, et proletariaat on mineviku kultuuri progressiivsete demokraatlike traditsioonide säilitaja ning vääriline jätkaja. Sotsialistlikku kultuuri ei saa luua tühjal kohal. Et seda arendada ja edasi viia, tuleb rikastada oma mälu kõigi nende rikkuste tundmisega, mis inimkond on loonud.

Niisiis ei tähenda eitamine *järjekestvuse seose* puudumist *arenemises*. Nähtus, mis tekib eituse tulemusena, säilitab kõik väärtusliku, mis oli eelneval staadiumil olemas, kuid esineb samal ajal kui uus, sisult rikkam. Just tänu sellele on looduse, ühiskonna ja tunnetuse arenemine mitte paigaltammumine, vaid progress, edasiliikumine.

Et arenemise madalamate astmete positiivne sisu säilib kõrgemates, siis on eelneva arengu mõningate joonte kordumine võimalik. Toimub otsekui tagasipöördumine vana juurde progressi kõrgemal astmel. Näiteks ürgkogukondliku korra ajal valitses tootmisvahendite ühiskondlik omandus. Seejärel toimus selle eitamine. Tekkis eraomandus ja inimese ekspluateerimine teise inimese poolt. Sotsialistliku revolutsiooni võiduga eitatakse eraomandust. Kehtestatakse uuesti tootmisvahendite ühiskondlik omandus, kuid teisel, kõrgemal alusel kui ürgkogukondlikus ühiskonnas.

Esitatud näide võimaldab mõista, et progressiivne arenemine ei ole liikumine mööda sirgjoont, vaid keeruline protsess, mis meenutab liikumist mööda *spiraali*.

Arenemine on eituste ahel, mille kaudu toimub tõus madalamalt kõrgemale, lihtsalt keerukale.

Nähtuste üldine seos.

Arenemisprotsessi vaadeldes nägime, et on olemas kindel vastastikune seos esemete vastandlike külgede vahel, kvantitatiivsete ja kvalitatiivsete muutuste vahel, madalamate ja kõrgemate arenemisstaadiumide vahel. Liikumine ja arenemine ei ole võimalik ilma vastandlike külgede ja nähtuste *vastastikuse toimeta*, ilma *vastastikuse seoseta* ümbritsevate tingimustega.

Vaadake arenevat tegelikkust tähelepanelikult ja te näete kõige erinevamate esemete ning nähtuste tihedat vastastikust seost ja vastastikust tingitust.

Vaadake rohelist lehte — see on ju terve keemiakombinaat, milles süsihape muudetakse päikeseenergia abil hapnikuks. Ilma selleta ei saa elada loomad ega inimesed. Asjata ei nimetanud K. A. Timirjazev taime vahetalitajaks taeva ja maa vahel, tõeliseks Prometeuseks, kes röövis taevast tule. Kust tuleb aga kiirgusenergia, mis annab taimele elu? See on Päikese sisemuse keeruliste tuumamuutuste resultaat. Ent ka see pole veel kõik. Taimele on tarvis viljakat pinnast, mis ühest küljest on tekkinud orgaanilise looduse arenemisprotsessis, teisest küljest aga loodud inimese poolt kunstväetiste abil, mis on valmistatud keemiatehases. Taime edukaks kasvamiseks on vaja niiskust, on vaja teatud kindlaid klimaatilisi tingimusi. Niisiis lülituvad üldise seose protsessi ka atmosfäärilised nähtused. Selleks et uurida mingi taime seoseid maailma teiste objektidega, läheks vaja mitmeköitelist teost. Ja ikkagi ei suudaks me teemat ammendada, sest seoseid on looduses lõpmatu hulk.

Iga ese on tuhandete, miljonite niitide abil seotud ülejäänud maailmaga, moodustades kokkuvõttes üldise universaalse seose ja kõigi nähtuste vastastikuse toime ühtse protsessi.

Seosed materiaalse maailma nähtuste vahel on äärmiselt mitmekesised.

Kui keegi võtaks endale ülesande uurida kõiki esemete seoseid ilma mingi valikuta, upuks ta sõna otseses mõttes üksikute ja juhuslike faktide lõpmatusse mitmekesisusse, mis ei anna talle midagi või annavad väga vähe üldpildi mõistmiseks. Tuleb eraldada kõigi seoste hulgast üldised, kõige olulisemad, paratamatud. Neid nimetatakse teaduses *seaduspärasusteks.*

Meid ümbritseva maailma ükskõik missugust sfääri sügavamalt uurides leiame tema arenemises kindla loomuliku korrapärasuse, regulaarsuse, järjekindluse, süsteemi.

XVII sajandi lõpul ja XVIII sajandi alguses näis paljudele looduseuurijatele, et elusloodus es ei ole korda. Kuid juba XVIII sajandi keskpaiku tegi rootsi arst ja looduseuurija K. Linné kindlaks, et elusloodus e mitmekesisusele on omane kindel süstemaatilisus, XIX sajandil selgitas Ch. Darwin selle ja lõi kuulsa liikide evolutsiooni teooria. Arvukatele keemilistele elementidele on iseloomulik range korrapärasus, mille avas Mendelejevi perioodilisuse süsteem. Objektiivne kord ja järjekindlus on omased ka inimkonna ajaloole.

Tegelikkuse igas valdkonnas on olemas sügavad objektiivsed seosed, mis määravad kindlaks tema arenemise iseloomu ja suuna, võimaldavad teda mõista kui ühtset tervikut. Need seaduspärased seosed väljenduvad *seadustes.*

Teile on hästi tuntud paljud teaduse poolt avastatud loodusseadused: Newtoni seadused, Boyle'i-Mariotte'i seadus, üldise gravitatsiooni seadus, elektri seadused, valguse peegeldumise ja murdumise seadused, Avogadro seadus, Mendelejevi perioodilisusseadus jt. Püüdkem nüüd määratleda, mida me seaduse all mõistame.

Võtame Arhimedese seaduse. Eelkõige on teada, et see väljendab suhet, seost nähtuste vahel (seost vedeliku sisse paigutatud tahke keha ja vedeliku enda vahel). Kahtlemata on see seos *objektiivne:* kas meile meeldib või ei meeldi, kuid meil tuleb teda arvestada, ja me teeme seda isegi siis, kui kinnitame tinatüki õngenööri külge. Samuti on selge, et Arhimedese seadus ei väljenda üksiku keha eraldi seost üksiku vedelikuga, vaid *üldist* seost: ükskõik

missuguse keha paigutamine ükskõik missugusesse vedelikku annab resultaadi, mis tuleneb seadusest. See seos on *oluline ja paratamatu,* sest see avab väga tähtsad suhted kehade ja vedelike vahel ning avaldub vältimatult iga kord, kui nad vastastikku toimivad. Ükskõik kui palju kordi me ka katsetame, iga kord leiab seadus kinnitust. See tähendab, et ta väljendab *püsivat, korduvat seost* nähtuste vahel.

Nüüd võime sõnastada, mida tuleb mõista seaduse all. *See on nähtuste ja esemete objektiivne, üldine, vältimatu ja oluline seos, mida iseloomustavad püsivus ja korduvus.*

Dialektika on õpetus arenemisest.

Kõigile tegelikkusesfääridele omaste kõige üldisemate seaduste ning kõige üldisemate arenemisjoonte uurimisega tegeleb *dialektika — õpetus* maailma *üldisest seosest ja arenemisest.*

Sõna «dialektika» tähendas algselt vaidluskunsti, oskust avastada vastuolusid vastase väidetes. Kuigi praegu kasutatakse seda sõna palju laialdasemas tähenduses, moodustab tegelikkuse vastuolude uurimine praegugi dialektika tuuma, tema olemuse. See on ka arusaadav: on ju vastuolud igasuguse arenemise allikaks, tema sisemiseks tõukejõuks.

V. I. Lenin andis dialektika põhijoontele järgmise iseloomustuse: «Arenemine, mis justkui kordab juba läbikäidud astmeid, kuid kordab neid teisiti, kõrgemal baasil («eituse eitamine»), mitte sirgjoont mööda, vaid nii-öelda spiraali mööda toimuv arenemine; — hüppeline, katastroofidega, revolutsiooniline arenemine; — «järkjärgulisuse katkestused»; kvantiteedi muutumine kvaliteediks; — sisemised arenemisimpulsid, mille annab nende mitmesuguste jõudude ja tendentside vastuolu, kokkupõrge, mis avaldavad mõju antud kehale või antud nähtuse piirides või antud ühiskonnas; — vastastikune sõltuvus ja iga nähtuse *kõikide* külgede (kusjuures ajalugu toob nähtavale järjest uusi külgi) kõige tihedam ja lahutamatum seos, seos, mis annab ühtse, seaduspärase ülemaailmse liikumisprotsessi, — sellised on dialektika kui ... arenemisõpetuse mõned jooned.»

Uurides maailma üldist seost ja arenemist, toimib dialektika kui teaduslik tunnetamismeetod. Tõepoolest, kui veendusime, et iga nähtus on teistega vastastikuses seoses ja pidevalt areneb, siis pole meil mingit eset uurides õigust seda unustada. Kohustades vaatlema maailma vastastiku-

ses seoses ja arenemises, soodustab dialektika tegelikkuse sügavamat uurimist.

Kaasaegne teadus avab meie ees piiride suhtelisuse, liikuvuse, paigalpüsimatuse looduses ja ühiskonnas. Sageli ei sobi uued avastused tavaliste, üldkasutatavate mõistete ja skeemidega, nõuavad uut, loomingulist lähenemist, uute, «ebatavaliste» kujutluste ning teooriate väljatöötamist. Piisab, kui osutada kaasaegsele elementaarosakeste teooriale, suhtelisuse teooriale. Kas saaksime neid uusi avastusi mõista, kui lähtuksime kord alatiseks kindlaksmääratud dogmadest, kui piirduksime XIX sajandi klassikalise mehhaanika seadustega?

Dialektika hoiatab ühekülgse ja tardunud mõtlemise eest, dogmatismi eest. Ta õpetab, et vastuolude ees ei tohi abitult peatuma jääda, vaid tuleb uurida nende olemust, otsida uusi lähenemisviise, sügavamaid ja täielikumaid seletusi looduse ja ühiskonna vastastikustele sidemetele.

Loova dialektilise mõtlemisviisi omamine on seda vajalikum, et dialektika pole omane üksnes välismaailmale, vaid ka inimese teadvusele, maailma tunnetamise protsessile. Enne aga, kui selle küsimuse juurde asuda, on tarvis tundma õppida teadvuse olemust, materiaalse ja vaimse maailma vastastikuseid suhteid.

§ 4. Teadvus kui kõrgestiorganiseeritud materia omadus.

Ilma materiata ei ole teadvust.

Me teame, et maailm on materiaalne. Missugune koht selles on aga teadvusel, inimese mõtetel ja tunnetel? Kas ei saaks neid arvata eri liiki materia hulka?

Seda tehes satuksime vastuollu teadusega. Materiaalsetel kehadel on olemas mehhaanilised, füüsikalised ja keemilised omadused. Aistingutel ja mõtetel ei ole niisuguseid omadusi. Nad eksisteerivad meie peas kui ideaalkujud, milles peegelduvad välismaailma esemed ja nende vastastikused seosed.

Samal ajal näitavad meie kogemused ja teaduse andmed, et teadvust ei saa olla ilma materiata. Iialgi pole keegi kohanud aistinguid ja mõisteid, mis oleksid tekkinud iseenesest, materiast sõltumatult. Teadvus eksisteerib ainult seal, kus on olemas inimese peaaju, mis on mõtlemise organ. Aju vigastamine toob kaasa teadvuse häire.

Niisuguste keemiliste ainete mõju peaajule, nagu on aminasiin või reserpiin, surub maha ärevuse, kartuse ja ebakindluse tunde. Teised ained, vastupidi, suurendavad hirmu ja kutsuvad esile isegi hallutsinatsioone. Need faktid kinnitavad, et teadvus on kõrgestiorganiseeritud mateeria — inimese aju omadus. Missugune see omadus on?

Juba sõna «teadvus» ise viib meid mõttele, et tema abil saame teadmisi maailmast ja sellest, mis toimub meie ümber. See aga tähendab, et teadvus eeldab mitte ainult aju olemasolu, vaid ka materiaalsete objektide eksisteerimist, mis avaldavad mõju ajule.

Meenutame, kuidas kõrgem närvitegevus seletab aistingute tekkimist. Mingi väliskeskkonna tegur (näiteks valguskiir, mis peegeldub esemelt) mõjub meeleorganile (antud juhul silmale). Välisärrituse energia muutub erutuseks, seejärel aga transformeerub aistinguks: teadvuses tekib eseme kujund.

Kujutleme hetkeks aju, millesse ei saabu mingeid signaale välismaailmast. Ükskõik kui kõrgesti niisugune aju oleks organiseeritud, ei saaks temas moodustuda ühtki aistingut, ühtki mõtet. Muidugi pole niisugust aju olemas. Kuid esineb juhtumeid, kus aju side välismaailmaga on rikutud. On haigeid, kel puudub nägemine, kuulmine, peaaegu täielikult on kadunud naha tundlikkus. Nende teadvus on enamiku ajast tegevuseta.

Teatud määral võib aju võrrelda kiiresti liikuva filmilindiga, millel peegelduvad pildid tegelikkusest. Kui filmikaamera objektiiv kinni katta ja niiviisi välismaailmast eraldada, jääb lint tühjaks, seal ei teki mingeid kujutusi. Muidugi ei saa seda analoogiat võtta täht-tähelt. Esemete peegeldumine filmilindil toimub füüsika- ja keemiaseaduste järgi. Tegelikkuse peegeldumine inimese ajus on palju keerulisem füsioloogiline ja sotsiaalne protsess.

Niisiis, teadvus pole lihtsalt aju omadus, vaid materiaalse maailmaga vastastikuses toimes oleva aju omadus. *Teadvus on kõrgestiorganiseeritud mateeria omadus peegeldada välismaailma vaimsetes kujundites.* Tänu teadvusele tunnetab inimene ümbritsevat maailma, organiseerib otstarbekohaselt oma praktilist tegevust.

Kuidas inimene tunnetab maailma.

Tunnetamist ei tohi kujutleda kui lihtsalt maailmast peegelkujutuse tekkimise akti inimese ajus.

Püüame selgitada, kuidas inimene tunnetab maailma. Juba esimestest elupäevadest peale algab tema tutvus välismaailma esemetega. Laps näeb esmakordselt elektrilampi. Tema teadvusse kinnitub esimene kujutlus sellest kui valguse allikast. Seejärel saab

lapsest kooliõpilane. Õppides füüsikat, tutvudes praktikas elektrotehnika alustega, õpib ta tundma elektri seadusi, elektrimasinate töö printsiipe. Tema teadmiste ulatus on nii palju laienenud, et talle ei tekita enam raskusi parandada lülitit, seada seina sisse kontakt laualambi jaoks. Pärast kooli lõpetamist töötab noormees tootval tööl, õpib tundma elektrotehnikat, tutvub uusimate saavutustega sel alal. Niiviisi kasvavad ja laienevad tema teadmised pidevalt.

Inimühiskonna poolt läbitud tee maailma teaduslikul tunnetamisel meenutab teatud määral üksiku inimese tunnetuse arenemisteed. Vanasti ei teadnud inimesed midagi elektri olemusest. Äike sisendas neile hirmu ja näis olevat raevunud jumalate tegu. Ega asjata ei kujutata kreeka mütoloogias Zeusi piksejumalana, kes heidab välke sõnakuulmatute pihta. Kord-korralt kogus loodusteadus fakte elektriliste nähtuste kohta. Õpiti tundma mõningate kehade omadust hõõrumisel elektriseeruda, avastati elektrilaengute vastastikuse toime seadused. Juhtus ka eksitusi: mõnda aega püüti elektrit seletada kaalutu «elektrivedeliku» liikumisega. XIX sajandi esimeseks pooleks oli teaduses ja praktikas kogunenud küllaldaselt fakte elektri põhiliste seaduste avastamiseks. Inimene õppis ümber kujundama mehhaanilist energiat ja soojusenergiat elektrienergiaks ning vastupidi. Ehitati esimesed elektrijaamad, valmistati esimesed elektrimasinad. Samuti nagu varem aur, nii rakendati nüüd ka elekter inimese teenistusse. Kuid ka sellele ei jäänud tunnetusprotsess peatuma. XIX sajandi teisel poolel töötas inglise füüsik J. Maxwell välja elektromagnetilise välja teooria, mis ühendas senini isoleeritud elektri, magnetismi ja optika sfäärid.

Tunnetamine on keeruline protsess, milles mõte liigub teadmatuselt teadmisele, mittetäielikult ja ebatäpselt teadmiselt järjest täielikumale ja täpsemale. Kuivõrd maailm on lõpmatu, siis pole ka tunnetusel piire ja ka tema on lõpmatu.

Inimese tunnetus läheb tähelepanekutelt, meeleliselt tajumiselt, ehk nagu filosoofias öeldakse, elavalt kaemuselt teoreetilisele uurimisele, seaduste avastamisele, seejärel aga nende rakendamisele praktikas. Niisugune on tõe tunnetamise, objektiivse reaalsuse tunnetamise dialektiline tee.

Me tunnetame maailma eelkõige meeleorganite — nägemise, kuulmise, kompimise abil. Need moodustavad otsekui kanalid, mille kaudu meile saabuvad teadmised, informatsioon materiaalsest maailmast.

Kuid miks me oleme veendunud, et meeled annavad meile õigeid andmeid ümbritseva maailma kohta? Kas ei toimu edasiandmisel moonutamist nagu tuntud lastemängus «Rikkiläinud telefon»? Me oleme meeleliste kujutluste õigsuses veendunud sellepärast, et oleme neid korduvalt

kontrollinud omaenda kogemuste najal *praktilises tegevuses.*

Kujutlege, missugune kaos algaks elus, kui inimeste aistingud ja tajud ei peegeldaks välismaailma esemete omadusi õigesti. Inimesed lihtsalt ei saaks orienteeruda ümbritsevas tegelikkuses. Tõsi küll, esineb juhtumeid, mil meeled petavad. Pliiats, mis on pooleldi vette pistetud, näib murtuna. Kuid ka see «pettus» peegeldab materiaalsete nähtuste reaalseid omadusi, nimelt valguskiirte murdumist üleminekul hõredamast keskkonnast tihedamasse keskkonda. Tervete inimeste meeled peegeldavad välismaailma esemeid õigesti, sest meeleorganid kujunesid elusloodusе evolutsioonilise arenemise protsessis orienteerumisvahenditeks, organismi parema kohanemise vahenditeks vastavalt keskkonna tingimustele.

Eseme meeleline tunnetamine, kaemus, ei anna veel teadmist tema arenemise sisemistest seadustest. Vaadeldes puuvõra, kompides oksi, kuulates lehtedes sahinat, ei jõua me veel nende sügavate sisemiste protsesside mõistmisele, mis toimuvad rohelises lehes päikesekiirte mõjul. Ja asi ei seisa üldse selles, et neid protsesse pole võimalik näha. Mikroskoobiga varustatult tungime me lehe keerukasse ellu, kuid me ei saa seda mõista, kui piirdume üksnes vaatlemisega. Mis tähendab mõista? See tähendab avastada seadused, keerukate vastastikuste mõjutuste summast eraldada olulised seosed (antud juhul fotosünteesi seadused). Seda tööd ei suuda meeled teha, sest meelekujundites on olulised ja ebaolulised tunnused justkui ühte sulanud.

Selleks et mingi nähtuse arenemise seadusi kindlaks teha, tuleb meelte abil saadud andmeid lahti mõtestada ja üldistada. Siin aga peame appi võtma *abstraktse mõtlemise ehk loogilise tunnetamise.* Meelelise tunnetamise alusel loob see teaduslikke abstraktsioone, s. o. mõisteid, milles on väljendatud olulised seosed, tegelikkuse seadused.

Füüsika opereerib mõistetega «kiirus», «mass», «liikumishulk», «energia» jne. Kõik need mõisted on teaduslikud abstraktsioonid. Looduses ei leia te kuskil puhtal kujul kiirust, energiat ega massi. Seal on olemas materiaalsed kehad, mis liiguvad kiiremini või aeglasemalt, avaldavad mõju teistele kehadele suuremal või vähemal määral. Või võtke mõiste «valents» keemias või «pärilikkus» bioloogias. Tegelikkuses te võite avastada, et mitmesuguste ainete aatomid ühinevad teatud kindlates proportsioonides, elusorganismid aga annavad teatud kindlaid tunnuseid põlvest põlve edasi. Kuid ei valentsust ega pärilikkust iseenesest, puhtal kujul, siin pole. Seesama käib filosoofiliste mõistete «mateeria», «liikumine», «seadus» kohta. Teaduslikke mõisteid luues ja seadusi avastades

eraldavad teadlased mõttes materiaalsete kehade olulisi omadusi ja suhteid, neid otsekui «abstraheerides» kehadest endist. Sellest tuleneb ka nimetus *abstraktne ehk abstraheeritud mõtlemine.*

Teaduslik abstraheerimine võimaldab tegelikkust sügavamini mõista. Me eraldume üksikesemete ebaolulistest tunnustest ja omadustest, kuid tunnetame see-eest nende sügavat aluspõhja, *olemust.* See aitab meil orienteeruda nähtuste keskel, mõista nende seaduspärasust.

Näiteks Boyle'i-Mariotte'i seadusest rääkides kaldume kõrvale ühe või teise gaasi spetsiifilistest iseärasustest, nõu kujust, millesse gaas on paigutatud jne. Seevastu avastame väga tähtsa vastastikuse seose gaasi rõhu ja mahu vahel, mis võimaldab gaaside omadusi sügavamalt mõista.

Abstraktne mõtlemine on lahutamatult seotud keelega. Kui tahame väljendada mõtet, võtame appi sõnad. Võib mõelda ka ilma midagi kuuldavalt kõnelemata. Kuid ka sel puhul rüütame oma mõtteid sõnadega, otsekui räägiksime iseendaga. Miks see nii on?

Asi seisab selles, et abstraktne mõtlemine on üksnes inimestele omane. See tekkis ühise töö protsessis ja on juba algusest peale ühiskonna produkt. Töös oli inimestel tarvis oma tegevust kooskõlastada, vahetada omandatud kogemusi ja teadmisi. Sellest vajadusest tekkis artikuleeritud kõne, keel kui vahend mõtete vahetamiseks ja nende teadmiste (mis inimesed ümbritsevast tegelikkusest ühises töös omandasid) kinnitamiseks sõnades.

Viibides oma toas, loeme raamatust sõna «tulekahju» või kuuleme raadiodiktorit seda ütlemas. Kuigi meie ümbruses pole tuld, pole kuumust ega põlevate palkide praksumist, mitte midagi niisugust, mis võiks oma vahetu mõjuga kutsuda meie teadvuses esile kujutluse tulekahjust, mõistame ometi selgesti, millest on juttu. Millega seletada, et sõna, mõjudes kuulmisele või nägemisele, äratab teadvuses kindla mõtte? See on seletatav sellega, et inimesed, olles sajanditepikkuse ajaloo vältel oma praktilises tegevuses tulekahjuga korduvalt kokku puutunud, eraldasid selle nähtuse üldised tunnused, lõid tema mõiste ja sidusid sõnaga «tulekahju». Uurides keelt, omandame sellega teadmisi, mis on kogutud paljude põlvkondade poolt, kes elasid enne meid. Seepärast pole ükski sõna meile lihtsalt heli, vaid igal sõnal on kindel tähendus, mida me seda sõna kuuldes tahtmatult tajume.

Keel on väärtuslik vahend inimtarkuse säilitamiseks, edasiandmiseks ja tema varakambri täiendamiseks. Kui poleks keelt, ei saaks mitte keegi meist lugeda raamatuid,

õppida koolis ega täiendada oma vaimset maailma rikkustega, mis inimkond on raashaaval kogunud. Inimestel poleks vahendit tunnetustegevuse stabiilsuse ja järjekestvuse kindlustamiseks, nende teadvus erineks väga vähe kõrgestiorganiseeritud loomade psüühikast.

Pole raske mõista, et inimesel, kes mingil põhjusel lapsepõlvest peale on teistest inimestest isoleeritud ega õpi kõnelema, ei saa areneda ka võime abstraktselt mõelda. Selle kinnituseks võib esitada ajaloolise fakti. Kunagi leiti Indias tütarlaps, kelle emahunt oli varsti pärast sündimist ära viinud. Tütarlaps elas terve rea aastaid hundikarja hulgas. Muidugi ei osanud ta kõnelda ja tal puudus inimlik mõtlemine täielikult.

Abstraktne mõtlemine on võimas tunnetamise relv. Üksnes tänu temale võis tekkida teadus, mis selgitab inimesele arusaamatuid nähtusi, avab talle looduse ja ühiskonna arenemise seadusi.

Tunnetamine ja praktika.

Kuid ka abstraktse mõtlemise kaudu ei jõua tunnetusprotsess lõpule, sest selleks, et olla kindel, et meie teadmised on tõele vastavad, on vaja *kriteeriumi* (hindamise mõõtu), mis kinnitaks nende õigsust.

Sageli näeme inimesi ägedalt vaidlemas. Igaüks neist arvab, et tal on õigus, igaüks peab oma arvamist tõeks. Kes lahendab vaidluse? Kust leida «lakmuspaber», mis võimaldaks täie kindlusega eraldada tõde eksitusest? Kui teadlased või leidurid omavahel vaidlevad, võtavad nad appi eksperimendi.

Kui teadlane teoreetiliste uurimuste alusel väidab, et see- ja seesuguste metallide sulamil peavad olema nii- ja niisugused omadused, siis on tema järeldusi hõlbus kontrollida: valmistada tehase laboratooriumis sulam nimetatud metallidest. Kui sulamil on olemas need omadused, millest teadlane rääkis, siis on teadlasel õigus, kui ei ole, siis teadlane eksis. Kõige kindlamaks *tõe kriteeriumiks on ühiskondlik praktika,* s. o. inimeste tegevus ümbritseva maailma ümberkujundamisel, eelkõige tootmistegevus, industriaalne tegevus.

Praktika on tõe kriteeriumiks mitte ainult loodusteadustes, vaid ka ühiskondlikes teooriates. Ajalugu tunneb palju mitmesuguseid sotsiaalseid ja poliitilisi õpetusi. Need sisaldavad mitmeid õigeid järeldusi või oletusi, kuid tervikuna pole nad praktika kontrolli välja kannatanud. Üksnes marksistlik-leninlikku teooriat on kinnitanud kogu ühis-

konna arenemise, rahvusvahelise revolutsioonilise liikumise, sotsialismi ja kommunismi ehitamise praktika.

Praktika pole ainult tõe kriteerium. Ta on samuti tunnetamise lähtepunkt. «Alguses oli tegu,» on öeldud Goethe «Faustis». Tegelikkuse tunnetamise tarve tärkas inimese praktilistest vajadustest. Sellest ajast alates esitab praktika tunnetusele teatud ülesandeid. F. Engels kirjutas: «Kui ühiskonnal tekib tehniline vajadus, siis annab see teaduse arenemisele suurema tõuke kui kümmekond ülikooli.» Inimese mõistuse jõud suundub esmajoones nende probleemide lahendamisele, mis on tingitud praktika vajadustest.

Tunnetus pole mõeldav praktikata. Kujutlege, et me ümbritsevat maailma üksnes vaatleme, tema arenemisse praktiliselt vahele segamata. Muidugi ei võiks me siis tunnetada materiaalsete nähtuste arenemise seadusi. Isegi seda, mis peitub pähkli sisemuses, pole võimalik muidu teada saada, kui purustad eelnevalt pähklikoore. Asjade sisemiste seaduste tunnetamine nõuab nende otsekui pahupidi pööramist, nende vaatlemist seestpoolt. See aga on võimalik üksnes praktilises tegevuses.

Mitte juhuslikult pole eksperiment looduse teadusliku uurimise võimsaks vahendiks. Elementaarosakeste või aatomituuma ehituse uurimist on võimatu kujutleda ilma tohutu eksperimentaalse tööta. Võimsad sünkrofasotronid ja teised keerulised aparaadid, mida teadlased kasutavad, on praktika produktid, kaasaegse tööstuse produktid.

Ühiskonnateadused arenevad samuti praktika alusel. Marksism tekkis kui proletariaadi revolutsioonilise võitluse praktika üldistus. Marksistlik-leninliku teooria loov arendamine partei programmis ja tema kongresside otsustes on sotsialismi ja kommunismi ehitamise praktika sügava lahtimõtestamise tulemus.

Niisiis etendab praktika tunnetuses esmajärgulist osa, on tema *aluseks*. Praktika najal leiab tõestust inimeste võime tunnetada maailma, avastada tema arenemise seadusi. Mateeria on lõpmatu ja ammendamatu. Sellepärast eksisteerivad alati nähtused, mida veel ei tunta. Kuid pole olemas tunnetamatuid nähtusi. See, millest me eile veel midagi ei teadnud, on meile täna hästi tuntud. Need ülesanded aga, mille kallal teaduslik mõte täna vaeva näeb, lahendatakse homme praktika uute saavutuste põhjal.

Ka praktika ei ole midagi staatilist, kord igaveseks antut. Alles mõned aastad tagasi ei saanud inimesed Maa atmosfäärist väljuda. Praegu aga künnavad Maa tehiskaaslased ja kosmoselaevad vagusid kosmoseavarustesse. Praktika arenemine avab uued perspektiivid maailma tunnetamise süvendamiseks.

Praktika kummutab otsustavalt *relativismi ja dogmatismi* tunnetusteoorias.

Relativistid väidavad, et meie teadmistes maailma kohta on kõik suhteline, pole midagi stabiilset ega püsivat. Mis eile näis tõena, osutub täna valeks. Relativism on praktikale vasturääkiv. Kui teadus avastas mingite nähtuste sügavad seadused ja need on praktiliselt tõestatud, siis, tähendab, on nad õiged ja jäävad selleks seni, kuni need nähtused eksisteerivad.

Dogmaatikud, vastupidi, väidavad, et meie teadmised ei muutu. Kui mingid seadused on avastatud, siis dogmaatikute arvates on tarvis neid muudkui pähe õppida ja alati, ükskõik missugustes tingimustes, mehhaaniliselt tegelikkuses rakendada. Dogmatism on samuti praktikale vasturääkiv. Ta ei arvesta, et meie teadmised maailma nähtustest iial ei ammenda nende rikkusi. Koos praktika arenemisega arenevad ja süvenevad ka teadmised.

Newtoni poolt avastatud klassikalise mehhaanika seadused on tõed, mida praktika on korduvalt kinnitanud. Ent XX sajandil, kui inimkonnale muutusid kättesaadavaks valguse kiirusele lähedased kiirused, selgus, et Newtoni seadused on ainult üksikjuhus A. Einsteini poolt avastatud üldisematest seadustest. Muidugi ei muutunud klassikalise mehhaanika seadused pärast seda hoopiski mitte valeks; endiselt kajastavad nad õigesti kehade vastastikust mehhaanilist toimet suhteliselt väikeste kiiruste puhul. Meie teadmised aga on nüüd muutunud sügavamaks, neis kajastuvad kehade vastastikuse toime hoopis üldisemad seadused igasuguste kiiruste puhul, kaasa arvatud kiirused, mis on lähedased valguse kiirusele.

Toodud näide tõendab, et teaduslikes teadmistes on alati olemas stabiilne tuum, mis jääb tõeks. Kuid see tuum ei jää muutumatuks: ta täieneb ja laieneb pidevalt tunnetamise arenemise protsessis.

Teooria ja praktika ühtsus on võti teadvuse aktiivsuse mõistmiseks, tema tohutu suure ümberkujundava osatähtsuse mõistmiseks. Teadvus tungib maailma, muudab teda inimeste praktilise tegevuse läbi.

Vaadake ümberringi: kas te näete palju esemeid, mis on looduse enda antud ega ole inimeste teadvuse poolt hingestatud loomingulise tegevuse tulemus? Pingid, lauad, füüsikaaparaadid, koolimajad, tehased, vabrikud, masinate keerulised konstruktsioonid — kõik selle on loonud inimene looduslikust materjalist, kõigel on inimese teadlike vajaduste pitser. Isegi loodus — metsad, aasad, põllud,

Maa atmosfäär — kujundatakse ühiskondliku praktika mõjul ümber. Teadvuse tärkamise mõte ja algpõhjus seisabki selles, et muuta tegelikkust inimesele vajalikus suunas. Eriti eredalt ilmneb teadvuse aktiivsus ühiskonna elus. Marksismi-leninismi ideed meie maal, mis on kehastunud kommunistliku ehitustöö praktikas, loovad uut maailma, kommunismimaailma.

§ 5. Materialism ja idealism.

Me tutvusime üldjoontes marksistliku filosoofia õpetusega maailmast ja selle tunnetamisest. Vaatame nüüd, missugune koht on sel õpetusel teiste filosoofiliste teooriate hulgas, missugune suhe on tal klassivõitlusega ja poliitikaga.

Kaks suunda filosoofias.

Kõigest eespool öeldust näete, et marksismi filosoofilise õpetuse põhijooneks on maailma seletamine iemast endast lähtudes, ilma mingite kõrvaliste lisandite või väljamõeldisteta. Loodust ja olemist [1] võetakse sellistena, nagu nad tegelikult on. Õpetust, mis vaatleb maailma kui materiaalset tervikut ja seletab kõike mateeriast lähtudes, nimetatakse *materialismiks*. Marksismi filosoofia on materialismi kõrgeim vorm.

Materialismi ajalugu on pikk. Materialism kui filosoofiline õpetus tekkis juba vanaajal. Kuid tolleaegne materialism oli alles naiivne, ei toetunud konkreetsetele teadustele, teadused ise aga olid veel embrüonaalses seisundis. XVII—XVIII sajandil tekkis materialismi uus vorm, mis püüdis kõiki teadmisi ühendada ja teadust looduse uurimise meetodiga varustada. Kõige arenenum teadus oli tol ajal mehhaanika. Sellega seletub, et ka materialism oli *mehhaaniline;* kõik maailma seadused taandas ta mehhaanika seadustele. Teaduste mitteküllaldane arenemine põhjustas XVII—XVIII sajandi materialismis veel teise puuduse — nimelt ei saanud see materialism järjekindlalt läbi viia maailma arenemise ja kõigi tema nähtuste vastastikuse seose ideed, s. o. oli, nagu filosoofid ütlevad, *metafüüsiline*. Ja lõpuks: see materialism oli *kaemuslik*, sest ta ei mõistnud inimeste praktilise, revolutsioonilise, ümberkujundava tegevuse osatähtsust.

---

[1] Olemine on filosoofiline mõiste, mida kasutatakse looduse, mateeria, välismaailma tähistamiseks ja eristamiseks teadvusest ning mõtlemisest.

Marksismi filosoofiline õpetus, nagu veendusime, käsitab maailma pidevas liikumises ja arenemises, mille protsessis kõik nähtused on vastastikuses seoses ja vastastikuses toimes. See tähendab, et marksistlikus filosoofias on materialism orgaaniliselt seotud dialektikaga. Sellepärast on marksismi filosoofia tervikuna saanud nimetuse *dialektiline materialism.*

Pole raske mõista, kelle huvisid teenib materialism. Materialistlik filosoofia on tihedalt seotud loodusteadusega ja suunab looduse uurimisele. Ta teenib neid ühiskonnaklasse, kes tahavad saada teaduslikke teadmisi maailmast ja kasutada neid progressi huvides. Materialism on tavaliselt ühiskonna eesrindlike, progressiivsete klasside filosoofia.

Kõige eesrindlikum ja progressiivsem klass kaasaegses ühiskonnas on töölisklass. Võitluseks kapitalismi vastu ja kommunistliku ühiskonna ehitamiseks vajab ta selget teaduslikku maailmavaadet. Sellepärast ongi dialektiline materialism töölisklassi maailmavaate filosoofiliseks aluseks.

Materialism on filosoofias juhtiv, progressiivne suund. Kuid te olete muidugi juba kuulnud, et peale materialismi eksisteerib filosoofias veel teine suund. See on *idealism.* Püüame analüüsida tema olemust.

Idealistid peavad maailma algpõhjuseks vaimset alust, ideed. Vastupidi materialistidele keelduvad nad algusest peale seletamast loodust, mateeriat, olemist neist endist lähtudes, võtma neid sellisena, nagu nad on. Idealistide arvates on looduse ja mateeria loojateks teadvus, mõistus, jumal.

Idealism jaguneb kaheks põhisuunaks: subjektiivne ja objektiivne idealism. Subjektiivsed idealistid on arvamisel, et kõik välismaailma esemed ja nähtused on inimteadvuse produktid. «Kogu maailm on minu aistingute kompleks,» — niisugune on see ülitarkus, milleni jõuab välja subjektiivne idealism.

Objektiivsed idealistid väidavad, et materiaalne maailm on kuskil väljaspool inimese teadvust eksisteeriva maailmamõistuse produkt.

Kõik loodusteaduse ja inimpraktika andmed kummutavad idealismi.

Kaasaegne loodusteadus tõestab, et Maa, Kuu ja Päike eksisteerisid ammu enne inimese või mingi muu psüühikaga varustatud olendi tekkimist. Eks ole see veenev argu-

ment, mis tõestab välismaailma sõltumatust inimese teadvusest?

Koletus vastuolus loodusteadusega on ka kujutlus maailmamõistusest, kes «lõi maailma». Teadus on tõestanud, et teadvus on kõrgesti organiseeritud mateeria produkt, aju produkt. Ei saa olla mingit maailmateadvust, mis eksisteerib kõrgestiorganiseeritud mateeriast sõltumatult. Ent isegi siis, kui oletada, et ta eksisteerib — kuidas sai ta luua maailma eimillestki? See on jällegi teaduse kõigi seadustega vastuolus. Inimene on asunud kosmose vallutamisele, tungib mikromaailma saladustesse, kuid ei kohta kuskil mingeid jälgi maailmamõistuse tegevusest, kõik nähtused on loomulike põhjustega seletatavad.

Napoleon küsis kord tuntud astronoomi Laplace'iga vesteldes temalt, miks ta kuskil oma teostes ei lausu sõnagi jumalast. «Mul polnud seda hüpoteesi tarvis,» vastas teadlane uhkelt. Sellest ajast saadik on teadus teinud palju suuri avastusi, liikunud kaugele edasi. Ja Laplace'i sõnu perifraseerides võime öelda, et maailma teaduslikuks seletamiseks pole inimkonnal tarvis väljamõeldisi maailmavaimust.

Miks aga eksisteerib idealism ja avaldab mõju paljude inimeste teadvusele? On ju tal pooldajaid isegi teadlaste hulgas. Asi seisab selles, et idealismi juured asuvad nii inimtunnetuses kui ka ühiskondlikes tingimustes.

Inimese tunnetus meenutab puud, mis võib kanda vilju, kuid ka tühje õisi. Eespool räägiti, et tunnetamine on äärmiselt keeruline ja vastuoluline protsess. Idealistlikud õpetused põhinevadki ühekülgsel suhtumisel tunnetusse.

Meie aistingutel on tunnetuses äärmiselt suur tähtsus. Ei tohi aga unustada, et peale aistingute eksisteerivad abstraktne mõtlemine ja praktika. Kui aistingute osatähtsust ülearu suureks puhuda, võib jõuda arvamusele, et aistingud on ainuke reaalsus, millega meil tegemist on. Nii teevadki subjektiivsed idealistid: nad ütlevad, et aistingud on maailma «elemendid». Niisugused on subjektiivse idealismi juured tunnetuses.

Igaüks on sageli näinud ja maitsnud õunu, pirne, apelsine ja teisi puuvilju. Kuid keegi pole näinud ega maitsnud «puuvilja» kui niisugust. Mõiste «puuvili» on abstraktsioon, mõtteline tuletus neist üldistest joontest, mis on omased õuntele, pirnidele, apelsinidele. Abstraktsioonid on tunnetamisprotsessis vajalikud, ilma nendeta pole võimalik mõelda, nad esinevad igas teaduses. Kuid siinjuures ei tohi mingil juhul unustada, et ühised jooned, mis moodustavad abstraktsiooni sisu, ei eksisteeri iseseisvalt, üksikesemetest eraldi. Kui see ununeb, võib kergesti kujutleda, et peale õunte, pirnide, apelsinide eksisteerib veel «puuvili» üldse, ja et

just nimelt see mõiste moodustab kõigi reaalsete viljade olemuse, nende aluse. Niiviisi teevad objektiivsed idealistid: nad väidavad, et mõiste, idee eksisteerib iseseisvalt ja sünnitab üksikasju. Niisugused on objektiivse idealismi juured tunnetuses.

Kuid asi ei seisa mitte ainult mõtlemisprotsessi vasturäägivuses. Idealismi visa säilimise juuri tuleb näha ühiskondlikes tingimustes.

Erinevalt materialismist väljendab idealism tavaliselt konservatiivsete klasside huve, kes püüavad säilitada iganenud korda. Maailma seaduste tunnetamine aga soodustab sotsiaalset progressi. Sellepärast haaravad kaduvad klassid kinni idealismist, mis desorienteerib töötajaid, kisub neid kõrvale praktiliste ülesannete lahendamisest, läheb uduste ja elutute abstraktsioonide valdkonda. Oma aja äraelanud klassid levitavad ja toetavad idealistlikke õpetusi — selles ongi idealismi säilimise peamine põhjus, sellega on seletatav idealistlike teooriate rohkus imperialistlikes maades.

Idealismi ebateaduslikkus ja reaktsioonilisus avalduvad eriti selgesti tema tihedates sidemetes usuga.

Religioon on maailma fantastiline, moonutatud peegeldus inimese teadvuses. Selles avaldub inimese jõuetus looduse ees, tema sotsiaalne allasurutus. Usuline maailmavaade on otsene vastand teaduslikule. Nad on antipoodid.

Tsivilisatsiooni ajalugu on täis teaduse ja religiooni vahelist võitlust. Teadus õõnestab oma avastustega kiriklike dogmade aluseid, mis räägivad jumala olemasolust ja tema kõikvõimsusest. Loodusnähtusi loomulike põhjustega seletades ei jäta teadus enam paika jumalale. Minevikus kiusas kirik teadlasi taga. Hulk väljapaistvaid teadlasi on kirikutegelaste käe läbi hukkunud. Praegu on religioon sunnitud inimmõistuse võimsuse ees taganema. Kirikutegelased tavaliselt ei eita enam teadust, vastupidi, nad püüavad tõestada, et just jumal andis inimesele võime tunnetada maailma.

Oma tekkimisest kuni tänaseni on religioon etendanud ja etendab alati reaktsioonilist osa. Ta püüab inimestele sisendada mõtet, et kõik on kaduv ja võitlus õnne eest maa peal on kasutu, püüab sisendada passiivsust ja ükskõiksust. Tasuks tõotab ta usklikele «taevariiki». Muidugi vastavad niisugused ideed ülihästi ekspluataatorlike klasside huvidele, sest need kisuvad töötajate hulki eemale revolutsioonilisest võitlusest. Sellepärast on ekspluataatorlikud

klassid alati religiooni toetanud ja kirikutegelasi soosinud. Religioon on muutunud rahvahulkade vaimse ikestamise vahendiks. K. Marxi kujuka väljenduse järgi on usk oopium rahvale.

Te muidugi märkasite idealismi ja religiooni põhijoonte ühtelangemist. Idealism ja usuline maailmavaade on nii oma olemuselt kui ka sotsiaalse osatähtsuse poolest kaksikvennad. Nad mõlemad on vastuolus teaduse ja materialismiga.

Niisiis on *materialism ja idealism kaks peamist liini, kaks vastupidist suunda, kaks lepitamatut leeri filosoofias.*

Filosoofia põhiküsimus.

Te näete, et veelahkmeks kahe vastandliku leeri, materialismi ja idealismi vahel on *mateeria ja teadvuse vahekorra küsimuse* erinev lahendamine. Materialismi põhiprintsiibiks on mateeria primaarsuse ja teadvuse sekundaarsuse tunnustamine. Olemine määrab teadvuse, ütlevad materialistid, toetudes ühiskondlikule praktikale ja loodusteadusele. Idealismi põhiprintsiibiks, vastupidi, on teadvuse primaarsuse ja mateeria, olemise sekundaarsuse tunnustamine.

Erilise tähtsuse pärast, mis mateeria ja teadvuse vahekorra küsimusel on filosoofiliste positsioonide määramisel, nimetatakse seda *filosoofia põhiküsimuseks.* Sõltuvalt vastusest sellele küsimusele lahenduvad ka kõik teised maailmavaatelised küsimused. Tõepoolest, kui tunnustada mateeria primaarsust, tema sõltumatust teadvusest, siis on loomulik vaadata ka liikumisele, ruumile ja ajale nagu mateeria objektiivsetele eksisteerimisvormidele. Kui aga lugeda mateeriat sekundaarseks, teadvusest tulenevaks, siis tuleb liikumist, ruumi ja aega käsitada teadvuse, vaimu vormidena. Või võtke küsimus teaduse seadustest. Filosoofia põhiküsimuse materialistlik lahendus viib otseselt seaduste objektiivsuse tunnustamisele. Idealistlik lahendus seevastu sunnib pidama seadusi kas maailmamõistuse ilmutuseks või inimese teadvuse tegevuse tulemuseks. Pole niisugust filosoofilist probleemi, mille lahendus ei sõltuks filosoofia põhiküsimuse lahendamisest.

Filosoofia põhiküsimusel on ka veel teine külg: kuidas suhtub meie teadvus maailma, ehk, teiste sõnadega, kas maailm on tunnetatav? Ka selle küsimuse lahendamisel tuleb ilmsiks materialismi ja idealismi vastandlikkus. Materialistid ütlevad veendunult: jah, maailm on tunne-

tatav. Idealistide keskel pole selles küsimuses üksmeelt. Enamik neist, sealhulgas rõhuv enamik kaasaegseid kodanlikke filosoofe, eitab maailma tunnetatavust, jutlustab inimmõistuse jõuetust. Mõned idealistid ei eita tunnetamise võimalikkust, kuid ei nõustu, et tunnetus on mateeria peegeldus inimese mõtlevas ajus. Nende arvates seisab tunnetamine puhaste ideede maailma omaksvõtmises, absoluutse vaimu, maailmateadvuse, teiste sõnadega jumala tegude mõistmiseni jõudmises. On selge, et niisugune arusaamine tunnetamisest ei suuna kedagi looduse ega ühiskonna objektiivsete seaduste uurimisele.

Mõned idealistid, püüdes maskeerida oma vaadete reaktsioonilist olemust, väidavad, et nemad ei kuulu ei materialistide ega idealistide hulka, vaid on tõusnud kõrgemale kahe põhisuuna vastandlikkusest filosoofias.

Aga otsustage ise, kuidas võib vältida vastust küsimusele olemise ja teadvuse vahekorrast. Seda on võimatu teha. Ja pole juhuslik, et filosoofid, kes püüavad ületada materialismi ja idealismi ühekülgsust, jutlustavad tegelikult kõige puhtakujulisemat idealismi. Algul nad kuulutavad, et filosoofia põhiküsimus olevat kaotanud mõtte ja filosoofia ülesanne seisvat «meeleliste andmete» analüüsimises. Kuid siis selgub, et «meeleliste andmete» all mõtlevad nad aistinguid ja tajusid. Meelelised andmed, see on — aistingud ja tajud, ei esine välismaailma esemete peegeldustena, vaid kui ainus reaalsus. Järelikult on põhiküsimus salamahti juba lahendatud idealismi kasuks: aistinguid ja tajusid käsitatakse materiaalse tegelikkusega võrreldes primaarsetena.

Eespool on juba räägitud, et nii materialism kui ka idealism on seotud teatud klasside huvidega. Esimene toetub teadusele ja väljendab ühiskonna eesrindlike, progressiivsete klasside huve. Teine seguneb religiooniga ning kaitseb konservatiivsete ja reaktsiooniliste klasside huve.

Muidugi oleks see lihtsustamine, kui arvata, et kõik idealistid teadlikult kaitsevad konservatiivsete ja reaktsiooniliste klasside huve. Nende hulgas on ka niisuguseid, kes paljudes ühiskondlik-poliitilise elu küsimustes asuvad progressiivsetel seisukohtadel. Paljud filosoofid-idealistid võitlevad näiteks aktiivselt rahu eest. Jutt on siin sellest, et idealistlike õpetuste sisu iseenesest, kas nende autorid seda tahavad või ei taha, teenib reaktsiooniliste klasside huve.

Materialismi ja idealismi vahel on käimas visa ja lepitamatu võitlus inimeste teadvuse pärast. Esimesel pilgul võib paista, et sel võitlusel on üksnes kauge suhe majanduslike

ja poliitiliste küsimustega ning selle klassivõitlusega, mis ühiskonnas käimas on. Tegelikult aga ei ole see nii. Mõlemad põhisuunad püüavad inimestel kujundada teatud maailmavaadet, teatud mõtlemislaadi. Sellest aga sõltub poliitiliste ülesannete mõistmine. Sellepärast on materialismi ja idealismi võitlus lõppkokkuvõttes seotud klassivõitlusega.

Siit selgub, et olemise ja teadvuse vahekorra küsimus pole ainult sellepärast põhiline, et tema lahendamisest sõltuvad teised filosoofilised küsimused, vaid ka teisel põhjusel. Filosoofia põhiküsimuse lahendamisel avaldub filosoofilise teooria parteilisus, tema side klassivõitlusega ühiskonnas, side poliitikaga.

Dialektilise materialismi parteilisus seisab selles, et ta otseselt väljendab töölisklassi huvisid. Kodanlikud filosoofid väidavad, et dialektilise materialismi parteilisus takistab maailma objektiivset teaduslikku tunnetamist. Kuid see pole nii. Töölisklass on huvitatud tegelikkuse seaduste teaduslikust tunnetamisest, sest see on talle maailma ümberkujundamiseks vajalik. Sellepärast ei takista klassihuvi antud juhul teaduslikku objektiivset tunnetamist, vaid, vastupidi, aitab sellele kaasa. Teistsugune lugu on kodanliku parteilisusega. See tõepoolest takistab teaduslikku, objektiivset lähenemist maailma tunnetamisele. Kaasaegne kodanlus ei ole huvitatud tegelikkuse arenemisseaduste teaduslikust tunnetamisest, sest need seadused toovad kapitalismile hukkumise. Kas saab siis niisugusel juhul oodata kodanlikelt filosoofidelt erapooletust ja objektiivsust?

Marksistliku filosoofia parteilisus, tema side töölisklassi huvidega ja poliitikaga avalduvad kõige selgemini õpetuses ühiskonna arenemise seadustest.

Küsimusi kordamiseks.

1. Mis on mateeria? Missuguseid mateeria liikumisvorme te teate?
2. Missuguse tähtsuse omistab filosoofia mõistele *liikumine*?
3. Kuidas toimub liikumine ja arenemine looduses ja ühiskonnas?
4. Mis on dialektika?
5. Missugust osa etendab tunnetamises elav kaemus, abstraktne mõtlemine, praktika?
6. Mida tähendab filosoofia parteilisus?

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Te viibite vaidluskoosolekul, kus on esitatud kaks vaadet filosoofia osa kohta. Ühed väidavad, et filosoofiat ei ole vaja, sest kõiki teadmisi maailma kohta annavad meile konkreetsed teadused. Teised, vastupidi, ütlevad, et filosoofia on teaduste teadus. Teile antakse sõna.

2. Te kohtusite subjektiivse idealismi esindajaga. Ta räägib teile: «Inimesed ei saa midagi öelda välismaailma esemete eksisteerimise kohta. Meil on ju tegemist üksnes aistingute ja tajudega. Ma näen lauda. Kas on selle aistingu taga reaalne ese? Võime minna laua juurde ja teda kombata. See on aga jällegi kompimisaisting. Inimesel pole vahendit teada saada, mis on aistingute taga. Seepärast on mõttetu rääkida välismaailma esemete olemasolust.» Mis te võite nende arutluste vastu ette tuua?

3. Teie juurde tulid kaks seltsimeest, kes paluvad lahendada nende vaidluse. Üks neist väidab, et inimene tunnetab maailma meelte abil, teine aga leiab, et seda ülesannet täidab mõistus, abstraktne mõtlemine. Mida te ütlete seltsimeestele, missuguseid argumente te esitate, et neid oma õigsuses veenda?

2. peatükk.

ÕPETUS ÜHISKONNA ARENEMISEST.

Inimkonna ajalugu on keerukas ja mitmekülgne. Revolutsioonid, ülestõusud, riigipöörded, verised sõjad, huvide kokkupõrked, ideede võitlus — lõppematu rodu ajaloolisi fakte. Kuidas orienteeruda niivõrd individuaalse värvinguga ja üksteisest niivõrd erinevate sündmuste pulbitsevas voolus? On neile omane objektiivne seaduspärasus või kutsub neid esile juhuse meelevaldne mäng?

Nendele küsimustele vastab marksistlik õpetus ühiskonna arenemise seadustest — *ajalooline materialism*. Ta võimaldab kindlaks määrata ajaloo sisemise objektiivse loogika ja orienteeruda ühiskondlike nähtuste keerulises võrgus, eraldades neis alusena kõige tähtsama ja olulisema.

§ 6. Materialistlik ajalookäsitus.

Ühiskondlik olemine ja ühiskondlik teadvus.

Ühiskonna ajalugu erineb oluliselt looduse arenemisest. Looduses pole teadlikke jõude, arenemine toimub seal stiihiliselt. Teisiti on lugu ühiskonnas. Siin tegutsevad inimesed, kellel on teadvus ja tahe. Nad püstitavad endale kindlad eesmärgid ja püüavad neid saavutada. Tekib illusioon, nagu määraksid teadvus, ideed, eesmärgid ühiskonna elu.

Vaatame, kas see on nii. Esitame küsimuse: miks pooldavad ühed inimgrupid ühtesid vaateid, teised aga teisi? Miks on näiteks kodanlikus ühiskonnas töölistel ja kapitalistidel erinevad vaated ja veendumused? Kapitalistid ekspluateerivad töölisi, nende käes on kogu võimutäius, nad kasuta-

vad kõiki elumõnusid. Selge, et nad on olemasoleva korraga rahul, peavad seda õigluse tipuks. Tööliste olukord on teistsugune. Nad peavad palehigis töötama kapitalisti kasuks, et saada vajalikke elatusvahendeid. Töölisklass ei saa kapitalistlikku korda õiglaseks pidada. Nagu näeme, tuleneb kapitalistide ja tööliste vaadete vastandlikkus nende erinevast ühiskondlikust seisundist, materiaalsetest elutingimustest: *missugune on inimeste eluviis, niisugune on ka nende mõtteviis.*

Elamiseks peab inimene rahuldama materiaalseid vajadusi toidu, rõivastuse, jalatsite, korteri jne. näol. Need vajadused, tahab ta või mitte, sunnivad teda astuma materiaalsetesse suhetesse loodusega ja teiste inimestega: ta harib põldu, ehitab maju, õmbleb rõivaid, valmistab tootmisvahendeid, vahetab oma töö produkte. Sellest kõigest kujuneb inimeste materiaalne elu, nende ühiskondlik olemine, millel on oma objektiivsed seadused, mis ei sõltu sellest, missugused ideed ja teooriad ühiskonnas eksisteerivad.

Ühiskondliku olemise peamise sisu moodustab inimeste töö materiaalsete hüvede tootmisel.

Tänu tööle eraldus inimene loomariigist. Loomad ei tooda materiaalseid hüvesid, nad tarbivad seda, mis looduses valmina leidub. Inimene aga suhtub loodusesse aktiivselt, kujundab teda ümber, loob endale tööga vajalikke materiaalseid hüvesid. Kõigi inimkonna poolt tema ajaloo vältel loodud varade ainsaks allikaks on töö. Mitte ainult inimese aju, vaid teatud määral ka tema käsi on ,töö produkt: aastatuhanded tööalast tegevust täiustasid seda, muutsid ta osavaks organiks, mis on võimeline teostama kõige keerulisemaid operatsioone. Üksnes tänu tööle saavutas inimese käsi niisuguse kõrge täiuslikkuse astme, et ta suutis, F. Engelsi sõnade järgi, luua Raffaeli maale, Thorvaldseni skulptuure, Paganini muusikat.

Töö on alati moodustanud inimelu igavese ja loomuliku tingimuse, ühiskonna eksisteerimise ja arenemise põhialuse.

Inimesed ei saaks tegelda teadusega, poliitikaga, kunstiga, luua filosoofilisi õpetusi ja poliitilisi teooriaid, kui nad tootmise abil ei rahuldaks oma materiaalseid vajadusi. Tähendab, mitte teadvus ei määra ühiskondlikku olemist, vaid vastupidi, inimeste ühiskondlik olemine määrab nende teadvuse.

Ükskõik missuguse ühiskondliku teooria me ka võtame, alati ulatuvad tema juured ühiskondlikku olemisse, ühis-

konna elu materiaalsetesse tingimustesse. Siit tuleneb tähtis järeldus: ühiskonna arenemise alust ei tule otsida inimeste teadvusest, vaid nende ühiskondlikust olemisest, *materiaalsete hüvede tootmise* arenemisest.

Tootlikud jõud ja tootmissuhted.

Kõigepealt teeme kindlaks, missugustest elementidest koosneb tootmine.

Tootmiseks on tingimata vajalik lähtematerjal, millest valmistatakse inimesele vajalikke esemeid. Selleks on mets, süsi, rauamaak jne., teiste sõnadega ese, millele on suunatud inimese töö, ehk *töö objekt*. Materiaalseid hüvesid pole võimalik toota paljaste kätega. Isegi kõige lihtsamat tööd teeb inimene tavaliselt haamri, kirve või labida abil. Kaasaegse tootmise organiseerimiseks läheb vaja tööpinke, masinaid, instrumente. Kõiki neid asju, millega inimesed mõjutavad töö objekti, kasutades mehhaanilisi, füüsikalisi või keemilisi jõude, nimetatakse *tööriistadeks*. Rõhutades nende tähtsat osa tootmises, nimetas Marx tööriistu tootmise kondikavaks ja lihaste süsteemiks. Peale tööriistade on tootmiseks hädavajalikud tehasehooned, laod, hoidlad, energiaallikad, raudteed, elektriliinid, niisutuskanalite võrk jne. Koos tööriistadega moodustavad nad *töövahendid*. Tööobjektid ja töövahendid moodustavad *tootmisvahendid*, s. o. materiaalsete tingimuste kogumi, ilma milleta on tootmine võimatu.

Ja lõpuks, tootmine sisaldab endas ka inimeste tootmistegevust. Inimesteta on masinad surnud, nad ei saa toota materiaalseid hüvesid. Tööinimesed, *materiaalsete hüvede loojad*, on tootmise kõige tähtsam tegur.

Ühiskonna poolt loodud tootmisvahendid koos inimestega, kes neid oma tööga liikuma panevad, moodustavad üheskoos *ühiskonna tootlikud jõud*. Tootlikud jõud väljendavad materiaalseid suhteid ühiskonna ja looduse vahel. Nende arenemistase näitab, missugusel määral inimene valitseb looduse üle, näitab inimese aktiivset mõju loodusele.

Tootlike jõudude arenemistaseme üle otsustatakse eelkõige tootmisriistade järgi. Tootmisriistadel on oma ajalugu: ürginimese primitiivsetest puu- ja kivitööriistadest kaasaegsete keerukate automaatideni, mis sooritavad kõiki tootmisoperatsioone, jättes inimesele üksnes järelevalve ja töökorda seadmise funktsiooni. Mida täiuslikumad on tööriistad, seda rohkem materiaalseid hüvesid võib toota. Selleks et puud kivikirvega maha raiuda, kulus ürginimesel terve päev. Praegu langetatakse puu elektrisae abil mõne sekundiga. Võimas ekskavaator tõstab 7 tunni jooksul nii palju

mulda välja, et seda ei suudaks sama aja jooksul labidatega tuhat inimest.

Tootlike jõudude taset mõõdetakse samuti tootmise energiaga varustatusega. Paljude aastatuhandete vältel oli energiaallikaks peamiselt inimeste ja loomade lihaste jõud. Praegu annavad inimestele energiat võimsad elektrijaamad, mis ületavad inimese lihaste jõu mitme miljoni kordselt.

Veel üheks tähtsaks tootlike jõudude arenemisastme näitajaks on inimeste tootmiskogemused, nende teadmised ja oskused. Kaasaegsed tootlikud jõud erinevad neist tootlikest jõududest, mis olid olemas 100—150 aastat tagasi, mitte üksnes tootmisriistade täiuslikkuse poolest, vaid ka kõrgema tootmiskultuuri ja tööliste meisterlikkuse poolest.

Kas võib öelda, et tootlikud jõud annavad tootmisele ammendava iseloomustuse? Me võiksime seda öelda, kui iga inimene iseseisvalt ja teistest inimestest sõltumatult endale vajalikke tooteid valmistaks. Kuid selles asi seisabki, et ei saa toota üksikult, omaette. Kui leidukski niisugune erak, kes soovib eralduda ühiskonnast ja ise toota kõiki temale vajalikke elatusvahendeid, siis kasutaks ka tema tootmisriistu, mis on ühiskonna poolt loodud ning viimistletud, ja tootmisalaseid kogemusi ning teadmisi, mis on paljude inimpõlvede poolt kogutud. Nii töövahendid kui ka tootmisalased kogemused ja töö produktid on inimeste ühise töö tulemus, mille protsessis nad paratamatult astuvad isekeskis *tootmissuhetesse*.

Mida kujutavad endast tootmissuhted? Ajaloost te teate, et ürgkogukondlikus ühiskonnas oli kõigil sugukonna liikmetel ühiskondlikus tootmises võrdne seisund: ühiselt hankisid nad endale vajalikke elatusvahendeid, osutasid üksteisele abi ja toetust, üheskoos tarbisid nad saadud materiaalseid hüvesid. Miks niiviisi? Sellepärast, et tootmisvahendid kuulusid tervele sugukonnale. Orjanduslikus, feodaalses ja kapitalistlikus ühiskonnas valitsevad hoopis teistsugused suhted. Erinevatel inimgruppidel on ühiskondlikus tootmises erinev seisund: ühed ekspluateerivad teisi. Ka töö produkti jaotatakse ebaühtlaselt. Käputäis ekspluataatoreid omastab toodetud materiaalsetest hüvedest lõviosa, rõhutud klassid aga kannatavad puudust ja viletsust. Millega seletada niisugust olukorda? Sellega, et ekspluataatorlikus ühiskonnas kuuluvad tootmisvahendid tühisele vähemikule, ekspluataatoritele. Pilt inimeste vastastikustest suhetest tootmisprotsessis muutub uuesti sotsialistlikus ühiskonnas. Siin kehtestatakse inimeste vahel tööalase koostöö suhted, materiaalseid hüvesid aga jaota-

takse töö järgi. See tuleneb sellest, et sotsialismi ajal kuuluvad põhilised tootmisvahendid kogu ühiskonnale.

On selge — selleks et ütelda, missugused suhted tootmises inimeste vahel kujunevad, on tarvis teada, kellele kuuluvad tootmisvahendid. Tootmissuhted on eelkõige *omandussuhted.*

Inimesed ei saa elada ilma nende poolt loodud materiaalseid hüvesid kasutamata, neid kasutades aga astuvad nad omavahel varanduslikesse ehk omandussuhetesse. Tootmine pole võimalik ilma ühe või teise omandusvormita kui materiaalsete hüvede omastamise ajalooliselt määratud viisita. Kodanlikud majandusteadlased väidavad, et omandus on inimese võim asjade üle. Tegelikult saab asi omanduse objektiks alles siis, kui inimesed astuvad tootmisprotsessis omavahel ühiskondlikesse suhetesse. Omandust võib võrrelda keelega. Keel kui ühe inimese produkt on mõttetus, sest inimesel poleks sel juhul kellegagi kõnelda. Samuti ei eksisteeri omandus väljaspool inimestevahelisi ühiskondlikke suhteid.

Tootmisvahendite eraomandus sünnitab ekspluateerimissuhteid. Ühiskondlik omandus määrab kindlaks tööalase koostöö suhted. Tootmisvahendite omandusvormidest sõltub erinevate sotsiaalsete gruppide seisund tootmises, samuti töö produktide jaotamine.

Kuidas on tootlikud jõud ja tootmissuhted omavahel seotud ja missugust toimet nad teineteisele avaldavad?

Tootmisvahendite vastavuse seadus tootlike jõudude iseloomule.

Inimühiskonna tekkimisest alates toodavad inimesed pidevalt materiaalseid hüvesid. Kui tootmine lakkaks, siis tarvitaks ühiskond varem või hiljem kõik kogutud tagavarad ära ja hukkuks. Ajalugu näitab, et pidevalt uuenedes tootmine täiustub, muutuvad nii tootlikud jõud kui ka tootmissuhted.

Inimkonna ajaloo varastel astmetel oli tootlike jõudude tase äärmiselt madal. Nui, kivikirves, oda, hiljem aga vibu ja nooled olid tol ajal peamised tootmisriistad. Äärmiselt suure tööga suutsid inimesed rahuldada üksnes kõige hädavajalikuma miinimumi oma vajadustest. Ka selle miinimumi saavutasid nad üksnes sellega, et töötasid ühiselt. On loomulik, et niisugustes tingimustes ei kuulunud tootmisvahendid ja töö produktid mitte üksikisikutele, vaid tervele sugukonnale. Ühiskondlik omandus oli tingitud tootlike jõudude madalast arenemistasemest. Ekspluateerimine polnud samuti võimalik, sest töötaja ei suutnud toota rohkem saadusi, kui tal endal elu ülalpidamiseks vaja läks. Sugukonnas valitsesid tööalase koostöö suhted. Tootmissuhted vastasid tootlike jõudude arenemistasemele.

Ürgkogukondlikku korda nimetatakse vahel kommunistlikuks. Ent see oli primitiivne kommunism. Ta ei põhinenud küllusel, vaid

hädal ja viletsusel. Selles seisis tema piiratus ja peitus tema hävimise paratamatus.

Jälgime järgnevat arenemiskäiku. Tootmisriistad muutuvad järk-järgult täiuslikumaks. Ilmuvad metallist tööriistad. Toimub tööjaotus ühiskonnas; põlluharimise kõrval tekib loomakasvatus, seejärel ka käsitöö. Tööjaotus aga toob vältimatult kaasa saaduste vahetamise, sest põlluharija vajab karjasaadusi, karjakasvataja aga põllusaadusi. Seda vastastikust vajadust võivad nad üksnes vahetuse teel rahuldada. Ürgkogukondliku korra tootmissuhted, mis sulgesid inimesi kogukonna, sugukonna raamidesse, lakkasid vastamast tootlikele jõududele, sest nad ei sobinud kokku tööjaotusega ja saaduste vahetamisega.

Tootmise progress põhjustas nende suhete paratamatu hävimise. Uute tööriistade kasutamine suurendas järsult toodetavate saaduste hulka. Muutus võimalikuks toota neid juba mitte kogukonna või sugukonna raamides, vaid üksikute perekondade raamides. Samaaegselt lähevad ka tootmisvahendid järk-järgult üksikute perekondade omandusse. Tekib eraomandus, ühes sellega aga inimeste majanduslik ebavõrdsus. Ebavõrdsus kasvab ka veel selle tõttu, et vanemad ja juhid kasutavad oma seisundit rikastumiseks. Tänu uutele töövahenditele hakkab töötaja tootma rohkem produkte, kui tal elu ülalpidamiseks vaja on. Tekib inimese ekspluateerimine teise inimese poolt, rikkad ikestavad vaeseid, sõjavangid muudetakse orjadeks. Ürgkogukondliku korra asemele tuleb orjanduslik.

Orjanduslikus ühiskonnas on tootmisvahendid orjapidajate omandiks. Nende omanduses on ka töötaja (ori), kes tegelikult on «kõnelev tööriist». Orjandusliku ühiskonna tootmissuhted vastavad esialgu tootlikele jõududele. Viimaste suhteliselt madala taseme juures oli materiaalse ja vaimse kultuuri progress võimalik üksnes tohutu suure hulga orjade halastamatu ekspluateerimise teel. See lõigi võimaluse toodangu kasvuks, ühiskondliku tööjaotuse süvenemiseks, kultuuri arenemiseks. Toimub vaimse töö eraldumine füüsilisest tööst. Füüsilisest tööst vabastatud teadlased, poeedid, skulptorid, filosoofid saavad võimaluse pühendada end vaimsele tegevusele. Nii arenevad teadus ja kunst.

Kuid väsimatu ajaloomutt jätkas oma märkamatut tööd. Tootlikud jõud täienevad üha rohkem: tõuseb maaviljeluskultuur, inimesed saavutavad suuremat edu metallide ja metallriistade tootmises, kasvab käsitööliste meisterlikkus. Orjanduslikud tootmissuhted muutuvad järjest rohkem tootlike jõudude kammitsaks. Ori ei ole oma tööst huvitatud, ta töötab järelevaataja nuudi all, sellepärast pole tema töö efektiivne. Pikkamööda iganeb orjandus ja tema asemele tulevad feodaalsed suhted.

Feodaalühiskonnas kuuluvad põhilised tootmisvahendid feodaalmõisnikele. Töötajate (talupoegade) omanduses on ainult väikeinventar maaharimiseks ja karjapidamiseks. Kasutades seda, et talupoegadel pole maad, muudab mõisnik nad pärisorjadeks, sunnib enda kasuks töötama. Ta annab talupoegadele maatüki, kuid sunnib neid andma talle selle eest osa saagist (naturaalrent ehk obrok) ja harima tema maad (töörent ehk teoorjus).

Algul vastavad uued tootmissuhted tootlike jõudude tasemele ja annavad teatava vabaduse nende arendamiseks, sest pärisorjal on teatav materiaalne huvi oma töötulemuste vastu — läheb ju

osa saaki temale. Sellepärast näitab ta töös üles suuremat püüdlikkust, kasutab tööriistu efektiivsemalt.

Kuid aja jooksul kasvavad feodalismi rüpes uued tootlikud jõud. Arenevad linnad, ühes nendega aga käsitöönduslik tootmine. Tööjaotus süveneb, toodete vahetus laieneb, järk-järgult kujunevad rahvuslikud turud. Kaubalis-rahalised suhted närivad feodaalkorra südamiku läbi. Arenemine aga läheb edasi. Tekib manufaktuur. See surub kõrvale käsitöömeistri. Ilmuvad esimesed masinad. Otsekui seened pärast vihma kerkivad tehased ja vabrikud.

Uus tehnika loob vajaduse pärisorjusest vabade ja suhteliselt kultuursete töötajate järele. Feodaalne kord muutub ühiskondlikule progressile takistuseks. Ta loovutab koha kapitalistlikule korrale.

Kapitalismi ajal on tootmisvahendid kapitalisti käes. Tootmistöölisel pole tootmisvahendeid, ja seepärast on ta sunnitud müüma oma tööjõudu kapitalistile.

Kapitalistlikud tootmissuhted loovad laialdase võimaluse tootlike jõudude kasvuks. Tehnika progress ületab suuresti kõik selle, mis oli tehtud inimkonna eelneva ajaloo jooksul. Kuid tootlikke jõude nii tormiliselt arendades valmistab kapitalism ette materiaalsed eeldused enda hukkumiseks. Uued tootlikud jõud ei mahu kapitalistlike suhete Prokrustese sängi. Kapitalism pole võimeline kasutama uue tehnika äärmiselt rikkalikke võimalusi inimkonna hüvanguks. Veel enam — ta sünnitab teravaid vastuolusid, mis väljenduvad kriisides, tööpuuduses, sõdades, tootlike jõudude hävitamises. Küpseb möödapääsmatu vajadus üleminekuks sotsialismile.

Tootlike jõudude ja tootmissuhete ajalugu tõestab, et nende vahel on olemas sisemine ühtsus: tootlike jõudude teatud tase nõuab teatud kindlaid tootmissuhteid. Ainult üheskoos võetuna näitavad nad, kuidas ja mil viisil inimesed toodavad materiaalseid hüvesid ühiskonna ajaloo ühel või teisel etapil. Teiste sõnadega, tootlikud jõud ja tootmissuhted üheskoos iseloomustavad materiaalsete hüvede *tootmise viisi.*

Tootlikud jõud on tootmisviisi liikuvam ja muutuvam külg. See on ka arusaadav. Materiaalseid hüvesid luues omandavad inimesed järjest rohkem tootmiskogemusi, mis omakorda võimaldab neil olemasolevaid tootmisriistu paremaks muuta ja uusi leiutada. Sellepärast on tootlikud jõud kogu aeg liikumises. Teisiti on lugu tootmissuhetega. Omanduse vormid ei muutu iga päev, nad on suhteliselt püsivad. Tootmisvahendite ühiskondlik omandus ürgkogukondliku korra ajal kestis sadu tuhandeid aastaid. Orjanduslik omandus kestis mitu tuhat aastat, feodaalne ja kapitalistlik — kumbki mitu sajandit.

TRÜ Raamatukogu

Mis siis toimub tootmisviisi kahe külje ebaühtlase arenemise tagajärjel? Tootmissuhted jäävad tootlikest jõududest maha ja satuvad nendega vastuollu, mis aja jooksul süveneb ning kasvab konfliktiks. Tootmissuhted muutuvad tootlike jõudude edasise kasvu piduriks. Konflikti lahendab vanade tootmissuhete asendamine uute tootmissuhetega, mis vastavad tootlike jõudude tasemele. Uued tootmissuhted loovad laialdasi võimalusi tootlike jõudude kasvuks ja esinevad esialgu ise nende edasiviija osas. Seejärel kasvavad tootlikud jõud uuesti tootmissuhetest üle. Jälle tekib mittevastavus tootmisviisi kahe külje vahel. Ajalugu teeb oma arenemises uue hüppe.

Niisiis on tootmisviisi kahe külje vahel olemas sügav seos. Tootmissuhted sõltuvad tootlikest jõududest ja peavad neile vastama, seda nõuab tootmise arenemine. Mittevastavus sünnitab tootmisviisis vastuolusid ja määrab kindlaks tootmissuhete muutmise paratamatuse, nende viimise vastavusse uute tootlike jõududega.

Niisugune on *seadus, mille järgi tootmissuhted peavad vastama tootlike jõudude iseloomule.* See seadus on ajaloolise progressi peamine tõukejõud.

Sündmuste tormilises keerises põrkavad ajaloo näitelaval kokku ja löövad lõkkele poliitikategelaste, monarhide, diplomaatide ning väejuhtide kired. Asjatundmatule vaatlejale võib paista, et nad loovad ajalugu oma tahte järgi. Ta ei teagi, et on olemas sügavad ajalooprotsessid, mis on tingitud tootmisviisi arenemise seadustest, tootlike jõudude ja tootmissuhete vastastikusest toimest. Kuid just need protsessid moodustavadki inimkonna ajaloo aluse.

§ 7. Ühiskondlik-majanduslik formatsioon.

Majanduslik kord ja ühiskonna vaimne elu.

Tutvunud tootmise arenemise seadustega, pöördume tagasi küsimuse juurde, kuidas ühiskondlik olemine, ühiskonna majanduslik elu määrab ära ühiskondliku teadvuse, tema vaimse elu.

Vaatame, missugust mõju avaldavad tootlikud jõud ja tootmissuhted ühiskondliku teadvuse arenemisele. Alustame tootlikest jõududest. Tootmisvahendite täiustamine ja tootmiskogemuste omandamine inimeste poolt aitavad

kaasa, et kasvavad inimeste teaduslikud teadmised loodusest. Kuid me jõuame absurdsuseni, kui püüame ühiskondlikke ideesid ja teooriaid tuletada vahetult tootlike jõudude arengust. Kasutatakse ju nii Nõukogude Liidus kui ka paljudes kapitalistlikes riikides tootmises ühesuguseid tööpinke, kuid poliitiline kord, ideoloogia, kõlbelised printsiibid siin ja seal on diametraalselt vastandlikud. Tähendab, ühiskondlike teooriate, poliitilise korra ja kõlbeliste suhete alust ei tohi otsida vahetult tootlikes jõududes.

Mõelgem järele, missugust osa etendavad siin tootmissuhted. Võtame näitena kapitalistliku ühiskonna. Seal valitsevad kapitalistlikud tootmissuhted, mis põhinevad eraomandusel ja tööliste ekspluateerimisel kodanluse poolt. Poliitiline kord vastab täielikult neile tootmissuhetele: riigivõim kuulub kodanlusele, kellel on valitsev seisund majanduses. Kodanlik moraal on ärivaimust, bisnessist läbi immutatud: see peegeldab samuti tootmissuhteid, mille juures tootmise peaeesmärgiks on rikastumine, kasumiahnus. Kodanlikud filosoofilised, poliitilised, esteetilised ning eetilised teooriad ja vaated on allutatud kaukahuvidele. Te võite esitada vastuväite, et ka kapitalismi ajal on eesrindlikke teooriaid ja vaateid, mis väljendavad töölisklassi ja teiste progressiivsete jõudude huvisid. See on tõsi. Kuid ka need ei teki tühjal kohal. Neis peegelduvad kapitalistliku korra vastuolud.

Võrdleme kapitalistlikku ühiskonda sotsialistlikuga. Sotsialismi ajal kehtestatakse inimeste vahel uut tüüpi tootmissuhted, mis on rajatud ühiskondlikule omandusele. Kuidas peegeldub see vaimses ja poliitilises elus, ideoloogilistes suhetes, ühiskondlikus teadvuses? Ka need on muutunud vastavalt uutele tootmissuhetele. Meie maal on üldrahvalik riik. Inimestevahelistes suhetes pääsevad võidule kommunistliku moraali printsiibid. Meie ühiskonna ideoloogia, marksism-leninism, väljendab kogu rahva huve.

Seaduspärane on järeldada, et just ühiskonna majanduslikku korda moodustavate tootmissuhete kogusumma on ühiskonna vaimse elu aluseks. Majanduslik kord on omamoodi *baas*, mille peal kõrgub igasugustest ühiskondlikest ideedest ja teooriatest, mitmekesistest ideoloogilistest suhetest, poliitilistest, juriidilistest ning kultuurilistest institutsioonidest koosnev *pealisehitus*.

Ideoloogilise pealisehituse osa.

Ühiskondlik elu on mitmekesine. Ta ei piirdu majandusega ja kujutab endast keerulist inimestevaheliste majanduslike, poliitiliste, juriidiliste ning teiste suhete vastastikust seost. Muidugi kuulub ajaloos määratu suur osa ühiskondlikele ideedele, teooriatele, vaadetele. Peegeldades majanduslikku korda, suunavad nad inimeste tegevust ja mõjutavad selle kaudu ühiskonna arenemist, sealhulgas ka majandust. K. Marx ütles, et ideed muutuvad materiaalseks jõuks, kui nad vallutavad rahvahulgad. Te teate, milliseks jõuks meie ajal on saanud marksismi-leninismi ideed. Tungides maakera kõikidesse nurkadesse, tekitavad marksistlik-leninlikud ideed võimsaid rahvahulkade revolutsioonilise liikumise laineid, mis vapustavad kapitalistlikku süsteemi alusmüürideni.

Muidugi on vahe ideede ja ideede vahel. Kui eesrindlikud ideed kiirendavad ühiskonna arenemist, siis reaktsioonilised ideed, vastupidi, pidurdavad seda.

Juhindudes kindlatest ideedest, astuvad inimesed omavahel ideoloogilistesse suhetesse, loovad mitmesuguseid ühiskondlikke asutusi ja organisatsioone. Ideoloogilised suhted ja asutused avaldavad samuti mõju majandusele.

Niisiis ideoloogiline pealisehitus mitte lihtsalt ei peegelda passiivselt majanduslikku korda, tema muutusi automaatselt registreerides, vaid avaldab aktiivset tagasimõju majandusele, põimub orgaaniliselt ühiskonna arenemise üldisse voolu. Igaüks, kes püüaks ajaloolisi sündmusi põhjendada üksnes majandusega, vahetaks paratamatult ühiskonna elu rikkuse ja värvikuse kuiva skeemiga, mis lihtsustab ja vulgariseerib marksismi.

Kuidas näiteks mõista vene realistliku kunsti õitsengut XIX sajandil? Proovige seda seletada üksnes majandusliku korraga, ja te veendute, et seda ei saa teha tõe vastu patustamata. Venemaal valitses ju siis mahajäänud feodaal-pärisorjuslik kord. Kuidas said siis sellel baasil tekkida ideeliselt kõrgel tasemel olevad kirjandus-, maalikunsti- ja muusikateosed? Kunstilise mõtte erakordse kõrglennu põhjused saavad selgeks, kui me majanduse kõrval võtame vaatluse alla ka veel elu teised küljed. Vene realistliku kunsti ideelise sisu määras eelkõige see pärisorjusevastane terav poliitiline võitlus, mis riigis toimus. Sellele avaldasid mõju rahvaluule traditsioonid, progressiivsed ideelised voolud Läänes ja palju muud. Teie küsite: kus on siis majanduse määrav osa? Kuid ei tohi unustada, et nii poliitiline võitlus Venemaal, rahvaluule traditsioonid kui ka ühiskondliku mõtte progressiivsed voolud teistes riikides sõltusid samuti majanduslikust

korrast, kinnitusid sellesse oma juurtega. Niisiis etendas majanduslik kord ka siin määravat osa, kuid ainult üldkokkuvõttes, mõjutades kunsti poliitika, moraali, filosoofia jne. kaudu.

Suur Sotsialistlik Oktoobrirevolutsioon on kõige väljapaistvam sündmus inimkonna ajaloos. Aga kas võib arvata, et ta toimus üksnes majanduse arenemise, tootlike jõudude arenemise tulemusena? Kas revolutsioon oleks saanud võita, kui Venemaa töölisklass poleks omandanud suuri poliitilisi kogemusi, kui ta poleks käinud läbi 1905. aasta karmist koolist, poleks rajanud tiheda poliitilise liidu talurahvaga? Muidugi poleks saanud. Ei saa kujutleda revolutsiooni võitu Kommunistliku Parteita, kes juhtis töölisklassi võitlust, kes oli revolutsiooni lahingustaabiks. Muidugi mõista väljendas Oktoobrirevolutsioon lõppkokkuvõttes majanduslikku paratamatust, kuid see paratamatus avaldus ka poliitilises klassivõitluses, partei tegevuses ja ideelises võitluses, mida V. I. Lenin pidas kodanliku ideoloogia, revisionismi ja dogmatismi vastu.

Te näete, et ühiskonna arenemine on majanduse ja poliitika, ideoloogia ning ühiskondliku elu kõigi teiste külgede vastastikune toime. Oleks mõttetus eitada nende osa. Kuid selles vastastikuses toimes tuleb alati näha majanduslikku alust, mis läbib seda punase joonena ning võimaldab mõista ühiskondliku arengu seaduspärasust.

Mis on ühiskondlik-majanduslik formatsioon?

Püüame nüüd kujutleda ühiskonna elu tervikuna. See ei tundu meile enam faktide ja sündmuste kaootilise kuhjumisena, inimtegude ebakorrapärase põiminguna. Tootmissuhete süsteemis me leidsime otsekui ühiskonna kondikava, mis annab talle ühtsuse ja tervikluse. Inimeste ideoloogilised suhted, nende vaimne tegevus, vaated, poliitilised huvid, moraalsed ideaalid katavad skeleti liha ja verega, moodustades koos temaga elava, areneva ühiskondliku organismi. Niisiis, ajaloolise arenemise igal etapil kujutab ühiskond, võetuna kõigi tema külgedega, temale omase majandusliku korra ja ideoloogilise ning poliitilise pealisehitusega, terviklikku *ühiskondlik-majanduslikku formatsiooni.*

Ühiskonna ajalugu on ühiskondlik-majanduslike formatsioonide arenemise ja vaheldumise ajalugu. See protsess toimub objektiivsete seaduste järgi, mis ei sõltu inimeste teadvusest ja tahtest, vaid koguni määravad nende tahet ja teadvust. Üldse, nagu teada, tuntakse viit formatsiooni: ürgkogukondlik, orjanduslik, feodaalne, kapitalistlik ja kommunistlik. Tootmisviisi vahetus tähendab ühiskonna majandusliku struktuuri muutumist. Seejärel toimub kiiremini või aeglasemalt pööre kogu ideoloogilises pealisehi-

tuses. Toimub üleminek ühelt ühiskondlik-majanduslikult formatsioonilt teisele. Iga järgmine formatsioon tähendab uut astet ajaloos.

Kodanlikus sotsioloogias eksisteerivad ajaloo ringkäigu teooriad, mille järgi ajalugu koosneb üksteisele järgnevate tsüklite ahelast. Iga tsükkel otsekui kordaks eelmist ja kokkuvõttes pole mingit edasiminekut. Kuid see pole nii.

Võrrelge tootlike jõudude arenemistaset mitmesugustes formatsioonides, ja te veendute, et see pidevalt tõuseb üleminekuga ühelt formatsioonilt teisele. Kahtlemata on märgata edasiminekut ka vaimse kultuuri arenemises.

Üksikutel ajalooperioodidel esineb ka seisakuid ja isegi tagasiminekuid kultuuri arenemises. Nii toimus üleminekul orjanduslikult ühiskonnalt feodaalühiskonnale esialgu Euroopas tunduv langus kunsti arenemises. See räägib veel kord sellest, et pole olemas ühiskondliku teadvuse mehhaanilist sõltuvust majanduslikust korrast. Kui aga võtta mitte kultuuri üksikuid valdkondi, vaid kultuuri tervikuna, võrrelda mitte üksikuid ajalooperioode, vaid ühiskondlik-majanduslikke formatsioone tervikuna, siis kujutab igaüks neist eelmise suhtes sammu edasi vaimse kultuuri arenemise alal.

Ühiskonna arenemine ei toimu ringi mööda, vaid astmeliselt, madalamalt kõrgemale. Selles seisab *ühiskondliku progressi* olemus.

§ 8. Ajalooline paratamatus ja inimeste tegevus.

Inimesed ise teevad ajalugu.

Selgitanud välja, et ühiskond areneb samuti nagu looduski objektiivsete seaduste järgi, võib põhjendatult esitada küsimuse: missugune on inimeste osa ajalooprotsessis? Kas pole inimene mitte ajaloolise paratamatuse pime tööriist?

Antiikaja mütoloogia räägib halastamatust saatusest, mis valitseb inimeste ja jumalate üle. Inimene pole võimeline muutma seda, mis saatusejumalannade, moirade poolt talle ette on määratud. Ehk on ajalooline paratamatus sarnane saatusega? Kas poleks siis parem üldse hoiduda ühiskondlikust tegevusest ja passiivselt oodata sündmuste vältimatut kulgu?

Püüdes kummutada marksismi-leninismi, väidavad kodanlikud ideoloogid, et ta viivat *fatalismile*, s. o. niisugusele seisukohale, et maailmas on kõik ajaloosündmused varem ette määratud. Milleks

võidelda sotsialismi ja kommunismi eest, arutlevad nad, kui ajalooseadused paratamatult viivad kommunismile? Ei tule ju kellelegi mõttesse võidelda kevade või suve tuleku eest.

Ajalooseadused erinevadki loodusseadustest selle poolest, et nad rajavad endale teed just nimelt inimeste tegevuse kaudu. Ajalooline paratamatus ei avaldu selles, et on olemas mingid fataalsed protsessid väljaspool inimeste tegevust, vaid selles, et seoses tootmise arenemisega valmivad ühiskonnas uued materiaalsed vajadused, mis ergutavad suuri inimgruppe teatud kindlas suunas tegutsema.

Kui feodaalsuhted muutusid tootlikele jõududele kammitsaks, tekkis materiaalne vajadus nende hävitamiseks. See vajadus väljendus kodanluse ja oma turjal feodaalsuhete iket tunda saanud talurahva revolutsioonilises võitluses. Nende klasside revolutsiooniline võitlus pühkis minema feodaalkorra. Suure aktiivsuse ja vaprusega ründasid revolutsiooni sõdurid Bastille' kindlust ning kaitsesid uut korda feodaalse kontrrevolutsiooni vastu. Kui poleks olnud nende revolutsioonilist võitlust, siis poleks feodaalkord iseenesest küll kokku varisenud. Sellest näitest selgub, et ajalooseadused ei toimi automaatselt. Inimesed ise loovad oma ajalugu, kuid mitte meelevaldselt, vaid ümbritsevate olukordade mõjul, mille hulgas peamiseks teguriks on majanduslik paratamatus. See realiseerub inimeste tegevuse kaudu, kes enam-vähem selgelt tunnetavad ühiskonna arenemise käigus väljakujunenud vajadusi.

Mitte kõik ühiskonnas ei võitle ühiskonna arenemise käigus väljakujunenud vajaduste teostumise eest. Reaktsioonilised jõud astuvad ajaloolise paratamatuse vastu välja, sest see ähvardab nende heaolu ja võimu. Reaktsionääride tegevus segab sotsiaalset progressi, kuid ei suuda seda peatada. Näiteks imperialistide püüded kõigi vahenditega säilitada kolonialismi pidurdavad koloniaalrahvaste vabanemist, kuid ei suuda kustutada rahvusliku vabadusliikumise leeki ega ära hoida koloniaalsüsteemi lõplikku kokkuvarisemist.

V. I. Lenin astus resoluutselt välja oportunistide vastu, kes alahindasid sotsialismi eest peetava aktiivse revolutsioonilise võitluse tähtsust, sotsialistliku teadvuse, revolutsioonilise teooria ja partei osa selles võitluses.

On ilmne, et mida selgemini revolutsioonilised jõud tunnetavad uue korra võidu paratamatust ja mida aktiivse-

malt nad selle eest võitlevad, seda kiirem on ühiskondlik progress.

Ajalooline paratamatus ja vabadus.

Kodanlikud ideoloogid väidavad, et ajalooline paratamatus võtab inimeselt vabaduse. Nende arvates ei saa vabadust paratamatusega ühendada.

Arutame seda küsimust, toetudes oma kogemustele. Oletame, et kaks inimest eksisid laanes ära. Üks neist ei hooli looduses esinevatest paratamatutest seostest. Kujutledes end vabana, hakkab ta huupi mingis suunas liikuma. Ta võib end rahustada sellega, et ta on igal ajal «vaba» muutma suunda ja minema teisele poole. Ja alles pärast mitmetunnilist mõttetut ringilonkimist taipab ta väsinuna ja näljasena, et tema «vabadus» oli näilik. Tegelikult pole ta vaba, vaid on täielikult sõltuv ümbrusest, mis sisendab talle hirmu ja meeleheidet. Teine eksinu talitab teisiti. Ta teab, et looduses on olemas paratamatud seosed valguse ja taevakehade seisu vahel. Tuletades meelde kõik, mida ta neist seostest raamatute kaudu ja oma kogemuste järgi teab, valib ta tee, mis teda varsti koju viib. Paratamatuse tundmine ja tegutsemine sellele vastavalt lubavad sel inimesel vabalt orienteeruda ümbritsevas olukorras, ja ta on selle suhtes tõpoolest vaba.

Objektiivse paratamatuse tundmine annab inimestele ajaloolise tegevuse vabaduse. Parimaks näiteks selle kohta on meie rahva tegevus Kommunistliku Partei juhtimisel. Partei on relvastatud ühiskonna arenemise seaduste tundmisega. Ta organiseerib rahva tegevust vastavalt ajaloolisele paratamatusele, mis viib kommunismile. Tulemused on teada. Meil on sotsialism üles ehitatud. Me oleme kindlad oma homses päevas ja liigume edasi marsruudil, mis on NLKP programmis kavandatud vastavalt ajalooseadustele. Me valime liikumissuuna niisama vabalt ja täpselt nagu inimene, kes hästi orienteerub ümbruses.

Loomulikult ei garanteeri sotsialistlik kord iseenesest veel subjektivistlikest vigadest hoidumist majandus-, poliitika-, kultuuri- ja ideoloogiaküsimustes. Seepärast nõuabki marksism-leninism tõsist suhtumist objektiivsetesse seadustesse, nende tähelepanelikku uurimist, otsuste vastuvõtmist ja oma tegevuse rajamist ranges vastavuses ühiskonna arenemise vajadustega.

Niisiis, paratamatus ei lülita hoopiski välja vabadust, ja vastupidi, vabadus ei lülita välja paratamatust. *Vabadus seisab paratamatuse tunnetamises ja tema praktilises kasutamises.*

Rahvahulgad ja isiksus.

Ajalooõpikut lehitsedes näeme, et selle lehekülgedel esineb mitusada niisuguste inimeste nime, kes on jätnud eriti sügava jälje ühiskonna ellu. Need on suured teadlased, väejuhid, ühiskonnategelased, geniaalsed kunstnikud ja mõtlejad, revolutsioonilise liikumise juhid. Kes küll ei tunne Makedoonia Aleksandri, Julius Caesari, Spartacuse, Peeter I, Napoleoni nime? Võib paista, et just nemad ongi ainsad ajaloo loojad.

Kahtlemata etendavad väljapaistvad isiksused suurt osa ajaloos. Kas võib näiteks eitada Robespierre'i tähtsust Prantsusmaa ajaloos? Milles aga seisis selle inimese jõud? Tema tegevuse, kõnede ja dekreetide uurimine näitab, et ta väljendas prantsuse rahva feodalismivastase liikumise huvisid. Sellepärast valisid rahvahulgad ta oma juhiks ja toetasid teda. Ja vastupidi, milles seisis Robespierre'i nõrkus, mis viis teda sellesama giljotiini alla, kus oli hukatud revolutsiooni vaenlasi? Oma viimasel tegevusperioodil kaotas ta rahvahulkade toetuse. Järelikult tugineb suurte isiksuste ajalooline tegevus rahvahulkade liikumisele, mis on sündinud ühiskonna, rahvuse arenemise sügavatest nõuetest.

70-ndate aastate vene narodnikute hulgas oli palju julgeid ja andekaid inimesi. Kuid nad olid rahvast eemal seisvad erak-kangelased. Seepärast ei andnud nende tegevus soovitud tulemusi. Individuaalsetelt võimetelt väljapaistev isiksus saab paratamatult kaotuse osaliseks, kui ta on rahvahulkadest eraldatud, ei väljenda ühiskonna arenemise tekkinud vajadusi.

Esitame küsimuse: mis oleks saanud ajaloost, kui üks või teine suur inimene poleks areenile ilmunud? Kui Cromwell mingi juhuse tõttu oleks lapseeas surnud, kas siis Inglise kodanlik revolutsioon oleks jäänud toimumata? Muidugi mitte. Ajalugu määravad ühiskondlik-majandusliku formatsiooni sügavad objektiivsed arenemisseadused. XVII sajandi kodanlik revolutsioon Inglismaal oli ajalooline paratamatus. Kui poleks olnud Cromwelli, oleks leidunud teisi inimesi, kes teda oleksid asendanud. Paljud ajaloosündmused oleksid siis tõenäoliselt kulgenud teisiti ja teistel aegadel, kuid arenemise põhiline suund oleks jäänud samaks.

Suure isiksuse osa seisab selles, et ta selgemini kui teised tunnetab ühiskonna vajadusi ja väljendab neid täp-

semini, organiseerib eesrindlikke jõude ja juhib nende võitlust nende vajaduste rahuldamise eest.

Erinevate ajajärkude väljapaistvaid tegelasi võrreldes võib konstateerida, et nende tegevuse ajaloolise tähtsuse määrasid alati tolle ühiskondliku liikumise mastaabid, mille ülesandeid nad väljendasid. Proletariaadi revolutsiooniline liikumine, mille osatähtsust ei saa võrrelda ühegi teise ühiskondliku liikumisega inimkonna ajaloos, esitab oma juhtidele ja eestvedajatele eriti kõrgeid nõudeid.

Töölisliikumine tõi esile inimkonna suured geeniused, kommunistliku ideoloogia loojad, kogu maailma töötajate õpetajad ja juhid — K. Marxi, F. Engelsi, V. I. Lenini. Marksismi-leninismi rajajatel olid väljapaistvad omadused: sügava teadusliku ettenägemise anne, revolutsioonilise liikumise kogemuste loomingulise üldistamise võime, teooria ja praktika ühendamise oskus, organiseerimistalent, vankumatu võidutahe, isiklik mehisus ja võlu. Inimkonna sügav austus ja armastus on tänutäheks neile selle tohutu panuse eest, mis nad andsid töötajate vabastamise eest peetavasse võitlusse.

Kui suur ka poleks silmapaistvate tegelaste osatähtsus, pole selles midagi üleloomulikku. Kodanlikud ideoloogid, eitades rahvahulkade osa ajaloos, püüavad suurte inimeste tegevust ümbritseda müstilise saladuskattega, omistavad neile võime luua ajalugu meelevaldselt, ülistavad nende pimedat kummardamist. Materialistlikule ajalookäsitusele, mis õpetab nägema ajaloo alust materiaalses tootmises, *rahvahulkade tegevuses,* on isikukultus võõras.

K. Marx, F. Engels ja V. I. Lenin mõistsid alati hukka üksikisikute liigse ülistamise, kiidulaulude laulmise nende aadressil, nad olid isikukultuse leppimatud vastased, selgitasid, missugust tohutut kahju see võib revolutsioonilisele liikumisele tuua.

Iga suure isiku tegevuse ajaloolised raamid on piiratud teatud kindla ajajärgu ühiskondlike vajadustega. Isegi teaduse, kunsti ja kultuuri valdkonnas, kus inimeste isiklik andekus on eriti tähtis, määravad kultuurilise progressi lõppkokkuvõttes ühiskondlikud vajadused. Suured teadlased teevad leiutusi, mis on ühiskondliku praktika poolt ette valmistatud; suured kunstnikud väljendavad oma teostes selle ajastu ühiskondlikke vaateid.

On ilmne, et Ch. Darwini evolutsiooniteooria oli ette valmistatud põllumajandusliku praktika poolt. Et vajadus selle teooria

loomiseks oli küps, sellest räägivad Darwini eelkäijate poolt väljendatud ideed. Üldistades põllumajanduse praktika ja bioloogiateaduse arenemise kogemusi, viis Darwin nende töö geniaalselt lõpule.

Klassikalise kunsti valdkonnas ei leidu niisugust teost, mis nii või teisiti ei peegeldaks ühiskondlikke huvisid. Asjata ei sünnita ju järskude ajaloopöörete epohhid suuri kunstiteoseid. Nii andis renessansiajastu terve plejaadi suuri poeete ja kunstnikke.

Kust aga tulevad ühiskondlikud vajadused, mis suuri inimesi sünnitavad? Need tekivad eelkõige tootmise arenemise tulemusena. Kui see nii on, oleme me kohustatud järeldama, et määrav osa ajaloos kuulub neile inimestele, kes on tegevad tootmises, kes loovad materiaalseid hüvesid. Seda suurt ajaloolist tööd on alati teinud töörahvahulgad.

Pöördume poliitikasfääri. Võib täie kindlusega öelda: ajaloos pole niisugust järsku pööret, milles määrav osa ei kuuluks rahvahulkadele. Nii revolutsioonides kui ka vabadussõdades on kõige tähtsama sõna öelnud alati rahvas. Ja kui valitsevad klassid rahuaegadel on püüdnud rahvast poliitikast eemal hoida, avaldas rahvas siiski poliitikale mõju. Kuningad, presidendid, ministrid olid ekspluatatorite huvisid kaitstes sunnitud arvestama rahva nõudmisi. Oma võitlusega piirasid töötavad rahvahulgad valitsevate klasside isu, sundisid neid sageli järeleandmistele.

Esimesel pilgul näib, et vaimses sfääris tegutsevad eriti väljapaistvad isiksused: teadlased, kirjanikud, poeedid, kunstnikud, muusikud — katkematu ahel suuri nimesid. Ent kust ammutab suur mõistus oma ideed, oma innustuse? Kõigile on teada, et teadus areneb praktika põhjal, tootmise saavutuste põhjal. Tähendab, teaduslike ideede allikad peituvad neis tohututes tootmiskogemustes, mida raasukeste kaupa kannavad kokku materiaalsete hüvede vahetud tootjad — rahvahulgad.

Mis puutub klassikalisse kunsti, siis on meile kirjandusajaloost väga hästi teada, et see on sügavalt rahvalik. Kes meist ei tunneks vaimustust rahvalauludest, bõliinadest, muinasjuttudest? Rahvas on suur poeet, kunstnik ja muusik. Tõelised kunstimeistrid ammutavad oma teoste ideelise sisu ja kunstilised kujundid rahva elust ning rahvaloomingust. «Zeusi lõi rahvas,» ütles A. M. Gorki, «Feidias kehastas ta marmoris.»

Nagu näeme, pole niisugust ühiskondliku elu sfääri, kus määrav osa ei kuuluks rahvale. Ja see osa ajaloo arene-

misprotsessis kogu aeg kasvab. Eriti suur on ta kaasajal, mil inimkond teostab üleminekut kommunismile. Suurt ajaloolist kommunistliku ühiskonna ehitamise ülesannet ei saa lahendada, kui sellest ei võta osa laialdased rahvahulgad.

§ 9. Klassid ja klassivõitlus.

Mis on klassid? Igas ühiskonnas, välja arvatud ürgkogukondlik, eksisteerivad suured inimrühmad, mis erinevad üksteisest terve rea tunnuste poolest. Orjad ja orjapidajad, feodaalid ja talupojad, kapitalistid ja töölised — need on sotsiaalsed grupid, mida nimetatakse klassideks. Missugused on klasside põhilised tunnused?

Võtame kodanliku ühiskonna ning analüüsime erinevusi tööliste ja kapitalistide vahel. Nad erinevad elulaadilt, poliitilistelt vaadetelt, oma moraalselt palgelt, mõnikord isegi keelelt, riietuselt, kommetelt. Kõik loetletud tunnused on tähtsad, kuid need ei ava veel põhilisi klassierinevusi, mis teeksid mõistetavaks, miks töölisel ja kapitalistil on erinevad vaated, erinev elulaad. Kui me ütleme, et see on nii sellepärast, et kapitalistil on suuremad sissetulekud, siis jõuame sügavamate klassierinevuste juurde, mis tungivad majanduse sfääri: tööline ja kapitalist erinevad tulu saamise viisi ja ulatuse poolest. Kuid jälle kerkib küsimus: miks saab kapitalist rohkem ühiskondlikke rikkusi kui tööline? Üksnes sellepärast, et tema käes on kõik tootmisvahendid. Tänu sellele on kapitalistil majanduses valitsev seisund, tal on võimalik ekspluateerida töölisi, omastada nende töövilja.

Suhe tootmisvahenditega on peamine klassierinevuste tunnus. Sellest tulenevad ka kõik teised tunnused: koht ühiskondliku tootmise süsteemis, osatähtsus ühiskondlikus töökorralduses, ühiskondliku rikkuse selle osa saamisviis ja suurus, mis on iga klassi käsutuses, aga samuti poliitilised, kõlbelised, psühholoogilised, ideelised tunnused ja omadused.

Kohe on näha, et klassid eksisteerivad vaid seal, kus erinevad inimgrupid suhtuvad tootmisvahenditesse erinevalt. Klassid ei ole igavesed. Ürgkogukondlikus ühiskonnas, kus polnud eraomandust, ei saanud ka olla klasse.

Need tekkisid koos eraomanduse tekkimisega ja kaovad järk-järgult pärast selle kaotamist.

Klassivõimu relv.

Omades tootmisvahendeid, omavad ekspluataatorlikud klassid tohutut majanduslikku jõudu ja kasutavad seda oma tahte pealesurumiseks kogu ühiskonnale. Tootmisvahendite eraomandus, kord, mis kindlustab vähemikule enamiku ekspluateerimise võimaluse, kuulutatakse ühiskonna vankumatuks toeks. Igasugune tegevus, mis on suunatud ekspluataatorite huvide vastu, kuulutatakse seadusvastaseks ja seda kiusatakse taga. Ühiskondlikke suhteid klassiühiskonnas reguleerivad juriidilised seadused ja normid, mis väljendavad valitseva klassi tahet. Neid seadusi ja norme nimetatakse *õiguseks*.

Kuid miks on kõik kohustatud valitseva klassi tahtele alluma ja tema poolt kehtestatud seadusi järgima? Sellepärast, et valitseva klassi käes on niisugused võimuorganid, nagu politsei, armee, kohus, vanglad jne. Kõik need organid moodustavad poliitilise aparaadi rõhutud klasside mahasurumiseks — *riigi*. Kõigis antagonistlikes ühiskondlik-majanduslikes formatsioonides on *riik ekspluataatorite klassivõimu relv ekspluateeritavate üle*.

Riik tekkis ühiskonna jagunemisel klassidesse. Enne seda juhtisid ühiskondlikke üritusi kõik inimesed ühiselt, võim polnud rahvast eraldatud. Vanemate ja hõimu juhtide autoriteet tugines nende isiklikele omadustele, põhines suurtel kogemustel, tarkusel, julgusel jne. Eraomanduse tekkimisel haaras jõukas klass poliitilise võimu ühiskonnas enda kätte. Sellest hetkest peale eraldus võim rahvast ja muutus ekspluataatorite riigivõimuks, mille peamiseks funktsiooniks sai rõhutud rahvahulkade vastupanu mahasurumine.

Ühiskondlik-majanduslike formatsioonide vahetus toob endaga loomulikult kaasa riigi klassiolemuse muutumise. Vastavalt sellele eristame ekspluataatorlike riikide kolme põhitüüpi: orjanduslik, feodaalne ja kodanlik.

Võrdleme mõningaid kodanlikke riike. Inglismaal on konstitutsiooniline monarhia, Ameerika Ühendriikides presidendivalitsus, Hispaanias fašistlik diktatuur. Kõik nad on üht tüüpi riigid. Aga siiski erinevad nad omavahel. Mille poolest? Vormilt. Riigivorm sõltub: 1) *valitsemisvormist* ja 2) *poliitilisest korrast*. On olemas kaks peamist valitsemisvormi: monarhia ja vabariik.

Monarhia on ühe inimese (kuninga, tsaari, imperaatori) võim, mis antakse edasi pärimise teel. Sealjuures toetub monarh valitsevale klassile, täidab tema tahet.

Kui monarhi teod ja kavatsused hakkavad valitseva klassi huvidest lahku minema, leiab viimane tee ühe monarhi asendamiseks teisega, järeleandlikumaga. Kui Vene keiser Paul I püüdis sõlmida liitu Napoleoniga, tapeti ta õukonna ülikute poolt, sest liit kodanliku Prantsusmaaga oli aristokraatide-mõisnike huvidega vastuolus. Seoses sellega ütles üks ajaloolasi, et Venemaal on «isevalitsus tsaaritapmisega piiratud».

Vabariik (ladina keeles «res publica», mis tähendab «üldine asi») on võim, mida teostavad valitavad organid. Endastmõistetavalt väljendab vabariik ekspluataatorlikus ühiskonnas samuti valitseva klassi huve.

Poliitiline kord iseloomustab valitsemismeetodeid. Valitsev ekspluataatorlik klass võib võtta kasutusele avaliku terrori meetodi rõhutud klasside mahasurumiseks, võib valitseda ka demokraatlike meetoditega, kuid kõige sagedamini ühendab ta «nuudipoliitika präänikupoliitikaga».

Asume selgitama väga tähtsat mõistet — *demokraatia*. Sellega tähistatakse niisugust riigikorda, mis kindlustab rahvahulkade osavõtu valitsemisest ja isikuvabaduse, see tähendab — kodanike võimaluse kasutada poliitilisi õigusi (kõikide võrdsus seaduse ees, sõna-, trüki- ja koosolekute vabadus, eluaseme puutumatus jne.).

Ekspluataatorlikes ühiskondades on demokraatia piiratud; Ateena või varase Rooma tüüpi orjanduslikes demokraatlikes vabariikides, nagu teil hästi teada, oli suur osa elanikkonnast — orjad — igasugustest õigustest üldse ilma jäetud. Keskaegsetes linnvabariikides — Veneetsia ja Firenze Itaalias, Novgorod Venemaal — olid võimul rikkad — kaupmehed ja tsunftimeistrid. Kaasaegsetes kodanlikes demokraatiates, vaatamata üldisele valimisõigusele, on võimul suurkodanlus, kes tarvitab kogu oma majanduslikku võimsust, kasutab kõiki riigiaparaadi lülisid ja propagandavahendeid, ei põlga äraostmist, pettust, võltsimist, et mitte lasta töörahvahulki riigivalitsemise juurde. Niisiis, demokraatlike institutsioonide olemasolu ei muuda riigi klassiiseloomu.

Ekspluataatorlikus ühiskonnas on riik sisuliselt alati ekspluataatorite võimu relv ja demokraatia kujutab endast üht selle võimu vormi.

Samal ajal aga demokraatia, ükskõik kui piiratud ja mõnikord võlts ta ekspluataatorliku ühiskonna tingimustes ka poleks, kujutab endast siiski töötajatele kõige vastuvõetavamat riigivormi. Kõik demokraatlikud institutsioonid on rahvahulkade võitluse tulemus, kes tuhandeid

aastaid oma õiguste eest võideldes on sundinud valitsevaid klasse järeleandmisi tegema.

Kodanlik demokraatia, vaatamata oma klassipiiratusele, loob soodsad tingimused võitluseks töölisklassi olukorra parandamise eest. Kasutades konstitutsiooniga väljakuulutatud poliitilisi vabadusi, võib töölisklass paremini organiseeruda revolutsiooniliseks võitluseks kapitalistliku korra kukutamise eest. Ega siis monopolistlik kodanlus, kartes revolutsioonilise liikumise kasvu, asjata püüa demokraatiast vabaneda ja oma avalikku terroristlikku diktatuuri maksma panna. Sellepärast ongi võitlus demokraatia säilitamise ja laiendamise eest töölisklassi üks tähtsamaid ülesandeid.

Tõeline demokraatia on võimalik üksnes sotsialismi tingimustes, kus demokratismi peamised printsiibid — rahvavõim ja isikuvabadus — leiavad kindla aluse majanduslikes suhetes.

Ajaloo liikumapanev jõud.

Ajalugu õppides võisite veenduda, et see on tulvil klassivõitlust. Idamaade, Kreeka ja Rooma orjanduslikke riike vapustasid tihti orjade ülestõusud. Feodalismi ajal toimusid massilised talurahva ülestõusud: Wat Tyleri ülestõus Inglismaal, Jacquerie Prantsusmaal, talurahvasõda Saksamaal; Bolotnikovi, Razini ja Pugatšovi ülestõusud Venemaal, talurahvasõjad Hiinas. XIX sajandi algusest kuni tänaseni toimub kapitalistlikes riikides proletariaadi klassivõitlus.

Mis on klassivõitluse põhjuseks ja missugust osa etendab klassivõitlus ühiskonna ajaloos?

Klassivõitlus kasvab paratamatult välja neist sotsiaalsetest antagonismidest [1], mis on ekspluataatorite ja ekspluateeritavate vahel. Rõhutud klasside olukord ühiskonnas, kitsendused, mille all nad rõhujate tõttu kannatavad, tõukavad neid revolutsioonilisele võitlusele.

Kodanlikud ideoloogid väidavad, et vastandlike klasside huvisid võib lepitada. Kuid otsustage ise: kuidas saab lepitada rõhujat ja rõhutut? Selleks peaksid ekspluataatorid vabatahtlikult loobuma tootmisvahendite eraomandusest. Selles aga asi seisabki, et nad pole seda eales teinud ega tee ka iialgi. Üksnes klassivõitluse teel võib tootmisvahendid nende käest ära kiskuda ja ekspluateerimisele lõpu teha.

[1] Antagonismide all mõeldakse vastuolusid klasside vahel, kelle huvid on vastandlikud ja lepitamatud.

Ühiskondlik-majanduslike formatsioonide vahetus toimub, nagu juba eespool öeldud, tootlike jõudude ja vananenud tootmissuhete vahelise konflikti lahendamise tulemusena. Kuidas aga suhtuvad erinevad klassid sellesse konflikti? On selge, et ekspluataatorlikud klassid ei taha vananenud tootmissuhete kaotamist. Nad hoiavad neist igati kinni, kaitstes oma rikkust ja võimu. Tuletagem meelde, kui raevukalt võitlesid aristokraadid-mõisnikud oma privileegide säilitamise eest, kui suure visadusega tegutsesid nad kodanlike revolutsioonide vastu. Aga tänapäeva imperialistid? Kas nad nõustuvad kapitalistlikust korrast vabatahtlikult loobuma? Kõik nende teod näitavad, et nad kaitsevad seda viimse võimaluseni.

Tähendab, ühe ühiskonnakorra asendamine teisega ei saa toimuda iseendast, isevoolu teel, isegi mitte siis, kui tootmissuhted on muutunud progressi piduriks. Et see toimuks, tuleb murda reaktsiooniliste, vanu tootmissuhteid kaitsvate klasside vastupanu. Selles seisabki rõhutud klasside revolutsioonilise võitluse ajalooline mõte. Nad pühivad ühiskondliku progressi teelt takistused ja tõkked, mida reaktsioonilised klassid ette veeretavad. *Klassivõitlus on ajaloo liikumapanev jõud kõigis ekspluataatorlikes formatsioonides.* Sotsiaalne progress pole antagonistlikus ühiskonnas ilma selleta võimalik.

Kõige suurema tõusu ja teravuse saavutab klassivõitlus sotsiaalsete revolutsioonide ajal.

Sotsiaalne revolutsioon.

Ühiskonna ajaloos eralduvad selgesti järkjärgulise arenemise perioodid ja kogu ühiskonnakorra järsu murrangu perioodid.

Pärast Rooma impeeriumi langust kulgesid Euroopas piinavalt sünge keskaja aastad. Vahetusid kuningadünastiad, toimusid sõjad ja paleepöörded, muutusid feodaalvalduste piirid. Kuid kõik need sündmused ei muutnud feodaalkorra olemust. Ja kuigi talurahva ülestõusude leek haaras vahetevahel terveid riike, ähvardades neelata feodaalmõisnikke ja monarhe, uputasid aristokraadid need ülestõusud verre, sest talurahva harimatust ja teadmatust kasutades lõhestasid nad tema ridu.

Saabus suurte sotsiaalsete vapustuste ajastu: XVI sajandil Madalmaades, XVII sajandil Inglismaal, XVIII sajandil Prantsusmaal. Tähtsamate Euroopa riikide ühiskonnakord muutus kolme sajandi jooksul põhjalikult. Võrdlemisi lühikese ajaga tuli feodalismi asemele kapitalism.

Sotsiaalse korra täielikku lammutamist, mille kaudu toimub üleminek ühelt ühiskondlik-majanduslikult for-

matsioonilt teisele, nimetatakse sotsiaalseks revolutsiooniks. Selle majanduslikuks aluseks on konflikt tootlike jõudude ja tootmissuhete vahel. Reaktsioonilised klassid tegutsevad selle konflikti lahendamise vastu. Tootlike jõudude arenemisega see konflikt järjest teravneb, ühiskond sarnaneb aurukatlaga, millel kõik ventiilid on suletud. Surve aga suureneb järjest. Saabub kriitiline punkt ja katel lõhkeb — ühiskond astub sotsiaalse revolutsiooni ajastusse.

Muidugi mõista kasutab valitsev klass võitluses revolutsioonilise liikumise vastu riigi kogu võimsust. Sellepärast on *võimuküsimus peamine küsimus igas revolutsioonis.* Võitnud kätte riigivõimu, purustab revolutsiooniline klass selle abil vana korra lõplikult ja kehtestab uue korra.

Ajaloo kogemused näitavad, et revolutsiooni ei saa teha tellimuse järgi, vaid selleks on vajalik *revolutsiooniline situatsioon,* mille puhul valitsevad klassid ei saa enam kauem valitseda, rõhutud klassid aga ei taha enam elada vana viisi.

Kuid kaugeltki iga revolutsiooniline situatsioon ei muutu revolutsiooniks. Revolutsiooni teostamiseks on tarvis revolutsioonilisi jõude. Need moodustuvad nende klasside hulgast, kes on huvitatud olemasoleva korra likvideerimisest ja on võimelised viima revolutsiooni võiduka lõpuni. Need klassid kujutavad endast *revolutsiooni liikumapanevaid jõude.* Revolutsiooni poliitiliste jõudude koondamiseks on vaja, et revolutsioonilised klassid omandaksid teatavaid kogemusi klassivõitluse alal, looksid poliitilisi parteisid ja organisatsioone, tõstaksid esile revolutsiooni juhte ja eestvedajaid, oleksid otsustavalt valmis ennastohverdavateks tegudeks.

Revolutsioonid erinevad sõltuvalt nende poolt lahendatavatest ülesannetest. Kui revolutsioon kehtestab kodanlikud suhted, siis on ta kodanlik; kui ta aga toob kaasa sotsialistliku korra sisseseadmise, on ta oma iseloomult sotsialistlik revolutsioon.

Sotsiaalsetes revolutsioonides avaldub rõhutud ja ekspluateeritavate klasside tohutu osa erilise jõuga. Oma ennastsalgava võitlusega murravad need klassid vana korra toed. Just neist moodustuvad revolutsiooni löögipataljonid, kes ründavad reaktsiooniliste klasside riigiaparaadi kindlusi ja kaitsevad ennastsalgava vaprusega

revolutsiooni võite kontrrevolutsiooni kallaletungide vastu. Rõhutud klassid on kõigi suurte revolutsioonide peamine liikumapanev jõud. V. I. Lenin ütles, et revolutsioonid on rõhututele ja ekspluateeritavatele pidupäevadeks. Tänu rahvahulkade aktiivsele osavõtule poliitilisest elust arenevad sündmused sel ajal uskumatult kiires tempos. Sotsiaalset revolutsiooni võib võrrelda puhastava äikesega, mille järel on kerge ja vaba hingata. Revolutsioonid pühivad tõkked ühiskondliku progressi teelt. Põhjusega nimetas K. Marx neid ajaloo lokomotiivideks.

Proletariaadi vaimne relv.

Tutvusime marksistliku filosoofia põhiliste seisukohtadega. Mõtleme järele, milles seisab tema ühiskondlik tähtsus. Filosoofia eksisteerib juba palju sajandeid. Ja kuni dialektilise ja ajaloolise materialismi tekkimiseni oli ta eemal rahvahulkadest ning revolutsioonilisest võitlusest.

Räägitakse, et antiikaja filosoof Diogenes olevat kogu elu veetnud tünnis. Tema ainsaks mureks oli, et inimesed ei häiriks teda maiste askeldustega ega segaks mõtlemast. Muidugi ei sarnanenud kaugeltki kõik mineviku filosoofid Diogenesega. Paljud neist võtsid oma aja ühiskondlikust ja poliitilisest elust aktiivselt osa. Kuid isegi kõige progressiivsemad filosoofilised õpetused polnud järjekindlalt teaduslikud. Oma vaadetes ühiskonna kohta seisid kõik mineviku filosoofid idealismi positsioonidel. Nende filosoofilised süsteemid ei saanud näidata rahvahulkadele teed pääsemiseks hädast ja viletsusest ning vabanemiseks ekspluateerimisest.

Marksistlik filosoofia tekkis proletariaadi huvide väljendusena, selle klassi huvide väljendusena, kelle ajalooline missioon seisab ekspluataatorliku korra hävitamises ja kommunismi ülesehitamises. Kuidas seda teha, oli küsimus, millele filosoofia pidi andma vastuse. «Filosoofid üksnes *seletasid* maailma erineval viisil,» kirjutas K. Marx, «kuid asi seisab selles, et teda on vaja *muuta*.»

Marksistlik filosoofia, mis annab teadusliku pildi maailmast ja avab ühiskonna arenemisseadused, on muutunud proletariaadi vaimseks relvaks. Ta on saanud ajuks vabadusliikumisele, mille südameks on töölisklass. Laialdaste rahvahulkade filosoofiana on marksism omandanud selle üldkehtivuse, mis puudus mineviku filosoofilistel süsteemidel. Dialektiline ja ajalooline materialism on muutunud proletariaadi klassivõitluse ideeliseks aluseks, kommunismi ehitamise teoreetiliseks vundamendiks. Kommunist-

likud ja töölisparteid toetuvad temale oma poliitika väljatöötamisel kaasaja keerulistes tingimustes.

Kasutades dialektilis-materialistlikku filosoofiat teadusliku uurimise instrumendina, võtsid marksismi rajajad kapitalismi majandusliku korra igakülgse analüüsi alla, avasid kapitalistliku ekspluateerimise põhjused ja mehhanismi, põhjendasid viimse antagonistliku ühiskondlik-majandusliku formatsiooni, kapitalismi hävimise paratamatust.

Küsimusi kordamiseks.

1. Mida mõistame ühiskondliku olemise ja ühiskondliku teadvuse all?
2. Missugune on tootlike jõudude ja tootmissuhete vastastikune toime?
3. Kuidas toimub ühiskondlik-majanduslike formatsioonide vahetus?
4. Keda me nimetame suurteks ajaloolisteks isiksusteks? Kuidas on nende tegevus seotud rahvahulkade tegevusega?
5. Miks on klassivõitlus antagonistlikus ühiskonnas ajaloo liikumapanevaks jõuks?
6. Mida annab marksistlik-leninlik filosoofia töölisklassile, töörahvahulkadele?

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Kodanlikud sotsioloogid väidavad, et ajaloo peamiseks liikumapanevaks jõuks on teadvus. «Inimeste teod on ju alati arukad,» ütlevad nad. «Isegi tootmisest osa võttes tegutsevad inimesed teadlikult. Tööriistu muutes on inimesel juba varem kavandatud eesmärk, ta on teadlik, milleks seda vaja on.» Mida te võite selle vastu väita?
2. Kujutlege, et vestlete inimesega, kes räägib teile, et marksistlik ajalookäsitus näib talle ühekülgsena, sest see omistab majandusele määrava osa ühiskondlikus elus. Tema arvates on ajalugu paljude tegurite — majanduse, poliitika, moraali, religiooni, kunsti jne. vastastikune toime; ei saa öelda, missugune neist teguritest on otsustava tähtsusega. Ta arvab, et erinevatel ajalooetappidel võivad otsustavaks kujuneda erinevad tegurid. Mida te talle vastate?
3. Te sattusite osa võtma vaidlusest geeniuse olemuse kohta. Uhed ütlevad, et geniaalsus on inimese isiklik andekus, sünnipäraste kalduvuste olemasolu. Teised kinnitavad, et geeniusi sünnitab ajajärk. Kolmandad arvavad, et geeniuse loob töö. Aga mida teie selles küsimuses arvate?
4. Mõnede reaktsiooniliste ideoloogide arvates on revolutsioon isesugune sotsiaalne haigus, mis toob ühiskonnale suurt kahju, sest ta hävitab tootlikud jõud, kisub inimesi eemale nende igapäevastest toimingutest, toob kaasa inimohvreid, rikub valitsusorganite tegevust.

Püüdke ajalooliste faktide alusel kummutada see laim revolutsiooni kohta.

3. peatükk.

KAPITALISM JA TEMA LOOJANG.

Oma geniaalses teoses «Kapital» kirjutas K. Marx: «Selles teoses ma uurin kapitalistlikku tootmisviisi ja sellele vastavaid tootmis- ja vahetussuhteid.» Avastanud seadused, mis valitsevad tootmist ja materiaalsete hüvede jaotamist, näitas Marx, et kapitalismi vältimatu hukkumise ja sotsialismi võidu põhjuste juured peituvad ühiskonna elu majanduslikes tingimustes.

§ 10. Kapitalistlik tootmine.

Kaup ja väärtus.

Kapitalismile on omane jagamatu ülevõim kaubatootmise üle, ühiskondliku majanduse niisuguse organisatsiooni üle, mille puhul produkte ei toodeta isiklikuks tarbimiseks, vaid müügiks. Kaubas, kaubavahetuses peituvad kõik kodanliku ühiskonna vastuolud.

Kuigi kaubavahetus oli olemas ammu enne kapitalismi, oli majapidamine kapitalismieelsetes formatsioonides põhiliselt naturaalmajapidamine. Meenutage, kuidas N. V. Gogol kirjeldab «Surnud hingedes» vene mõisnike mõisaid. Manilov, Sobakevitš, Korobotška, Pljuškin, Nozdrjov ja nende pärisorjuslikud talupojad ei vajanud tegelikult turukaupa. Ja kui Nozdrjovil oligi kirg vahetada, siis oli see mõisahärra tuju, mitte majanduslik vajadus.

Kapitalismi ajal aga toodavad vabrikud, tehased ja farmid oma saadusi tavaliselt müügi jaoks. Kapitalistliku ühiskonna elu on kaubalis-rahaliste suhetega igati läbi põimunud. Kaubavahetus on kõige massilisem, kõige igapäevasem suhe kapitalistlikus ühiskonnas, mida kohtame miljardeid kordi. Kõik muutub ostu-müügi vahendiks: «majad, maad, auavaldused, auastmed, riigid, kuningriigid, ihad, lõbud, südametunnistus, au,

naised, mehed, lapsed, pererahvas, teenijad, elu, veri, kehad, hinged,» nagu ütleb kodanliku ühiskonna kohta inglise kirjanik J. Bunyan.

Missugustes ühiskondlikes tingimustes muutuvad töö produktid kaupadeks?

Selleks, et töö produktid muutuksid kaupadeks, peab 1) eksisteerima ühiskondlik tööjaotus, mille puhul iga inimene enam ei tooda kõike, mis talle endale vaja, vaid tegeleb mingi üksiku tootmisliigiga; 2) tootmisvahendid peavad olema üksikute isikute või kollektiivide eraomanduseks. Nende kahe tingimuse puhul muutub kaupade ost-müük majanduslikuks paratamatuseks.

Kaup on töö produkt, mis on toodetud vahetamiseks. On selge, et ta peab mingeid inimeste vajadusi rahuldama, muidu ei hakka teda keegi ostma. Asja kasulikkust, tema võimet inimeste üht või teist vajadust rahuldada nimetatakse *tarbimisväärtuseks.*

Leiva, suhkru, või, piima, liha ja vorsti tarbimisväärtus seisab selles, et need kaubad rahuldavad inimeste toiduvajadust. Saabaste ja kingade tarbimisväärtus seisab selles, et need kaubad rahuldavad inimeste vajadust jalatsite järele.

Inimesed võivad saada kaupu oma käsutusse, kui nad neid ostavad. Näiteks saab ühe ja sama rahasumma eest muretseda kas külmutuskapi või viis jalgratast, kas kolm õmblusmasinat või neli meesteülikonda.

Tarbimisväärtuse poolest ei ole need kaubad võrreldavad: külmutuskapp rahuldab üht vajadust, ülikond teist, selle järgi ei saa neid võrrelda. Kuid kõigis neis kaupades on midagi ühist, mis teeb nad ühismõõdetavaks. Missugune on see kaupade ühine omadus?

Kaupadel on ainult üks ühine omadus: *kõik nad on inimtöö produktid.* See teebki nad ühismõõdetavaks. Kaupu üksteisega võrreldes võrdlevad inimesed õigupoolest neis sisalduvat tööd. Kaupades kehastunud töö moodustab kauba *väärtuse.* Pole kerge mõista, mis on väärtus, sest, nagu ütleb Marx «Kapitalis», «ei kuulu... väärtusesse ühtki aatomit loodusainet». Ent proovigem läheneda väärtuse mõiste selgitamisele järk-järgult.

Kuna väärtus kujutab endast kaubas kehastunud tööd, siis sõltub tema suurus töö hulgast, mis kulutati kauba tootmiseks. Töö hulka mõõdetakse tema kestusega, tööajaga. Järelikult on töö mõõduks ja väärtuse mõõduks tööaeg. Tööaeg aga mõõdetakse tundidega, päevadega jne.

Mida rohkem tööd on kulutatud kauba tootmiseks, seda kõrgem on tema väärtus. Selles on kerge veenduda lihtsa näite varal. Kaevur kaevandas rauamaaki 10 dollari eest. Kõrgahjus sulatati sellest maagist malm, mis maksab juba 30 dollarit. Malmist tehti teras, mille väärtus oli 90 dollarit. Sellest terasest võib teha nööpnõelu 300 dollari väärtuses või taskunugade teri (900 dollarit) või kellavedrusid (3000 dollarit). Kõigi nende kaupade peale kulub ühepalju terast. Miks on noaterad nööpnõeltest kallimad, kellavedrud aga noateradest kallimad? Sellepärast, et nende kaupade valmistamiseks kulub erinev hulk tööd.

Kaubatootjad ei tööta ühesugustes tingimustes, kasutavad erinevaid tööriistu, nende oskus on erinev, nad kulutavad ka erineva hulga aega ühe ja sama kauba tootmiseks. Kuid turul on ühesugustel kaupadel üks ja sama väärtus. Järelikult ei sõltu kauba väärtuse suurus tootmise ja tootja individuaalsetest erinevustest, selle määravad kindlaks ülekaalus olevad töötingimused, *ühiskondlikult vajalik tööaeg.*

Oletame, et on kolm gruppi kaubatootjaid jalatsite tootmise alal. Ühed toodavad saapapaari 7 tunniga, teised 10 tunniga ja kolmandad 14 tunniga. Sealjuures on esimene ja kolmas grupp väikesed ja lasevad turule väikese koguse jalatseid, teine grupp aga toodab põhilise koguse.

Missugune aeg aga on ühiskondlikult vajalik aeg? See, mille kulutab teine grupp, see on — 10 tundi. Miks? Seepärast, et ühiskondlikult vajalik aeg on lähedane või langeb kokku nende ettevõtete (paremate või halvemate) tööajaga, millised toodavad põhilise koguse kaupu antud alal.

Nüüd võime määratleda ka väärtuse mõiste. *Väärtus on ühiskondlikult vajalik töö, mis on kulutatud kauba tootmiseks.*

Kauba väärtus, väärtuse suurus selgub ringluses, raha vastu vahetamise kaudu.

Väärtuses ja rahas avalduvad ühiskondlikud suhted, vastastikune seos kaubatootjate vahel. Seal, kus see seos teostub stiihiliselt, kaupade vahetamise teel, on inimestevahelised suhted asjade kestaga kaetud, esinevad asjadevaheliste suhetena.

Kodanlikus ühiskonnas valitseb raha inimeste üle, orjastab neid. Balzac sõnab, et siin maailmas «seisab hartast kõrgemal püha, auväärne, õilis, igavesti noor, kõikvõimas viiefrangine münt».

Ühiskondlikult vajalik aeg, mis kulub kaubaühiku tootmiseks, ei jää muutmatuks. See lüheneb sel määral, kuidas arenevad tootlikud jõud, tehnika, teadus jne.

Näiteks Inglismaal ületas 1784. aastal ühe naela kedruse hind 130 penni, 1823. aastaks aga alanes see peaaegu 11 pennini. Asi seisab selles, et pärast ketrusmasina leiutamist ja levimist kedrati lõng enamasti vabrikutes ja tema väärtuse suuruse määras juba masinal tootmine. Ketrajad-kodutöölised, kes kasutasid vokki, kulutasid lõnga tootmiseks mitmekordselt rohkem tööaega kui vabrikus, nende poolt toodetud lõnga hind aga langes vabrikulõnga hinnani. Ketrajad ei suutnud konkurentsile vastu panna ja laostusid.

Nagu näeme, sõltub kaubaühiku hind *tööviljakusest.* Mida viljakam on töö, mida vähem aega kulub kauba tootmiseks, seda väiksem on tema väärtus.

Tööviljakust mõõdetakse toodangu hulgaga, mis on mingi ajaühiku (tund, päev) jooksul valmistatud. See sõltub kõigepealt tööriistadest, nende tehnilisest täiuslikkusest: mida täiuslikumad on masinad, seda viljakam on tööliste töö. Tööviljakuse määrab samuti ära töötajate tehniline kvalifikatsioon, nende oskus tehnikat ratsionaalselt kasutada. Väga tähtis on ka teaduse arenemistase. Mida kiiremini tema uusimaid saavutusi tootmisse juurutatakse, seda suurem on tööviljakus ühiskonnas. Ja lõpuks sõltub tööviljakus looduslikest tingimustest: põllumajanduses mulla viljakusest, soodsast kliimast, kaevandavas tööstuses kaevanduste, nafta puuraukude jne. rikkusest.

Tööviljakus ei kasva üheaegselt kõigis ettevõtetes, tavaliselt tõuseb ta esialgu üksikutes tehnilisest seisukohast eesrindlikes kapitalistlikes ettevõtetes.

Oletame, et suuremas enamikus mingi tööstusharu ettevõtetes toodab iga tööline 8-tunnilise tööpäeva jooksul 8 kaubaeset. Ühe töötunni jooksul loob tööline uue väärtuse, mis võrdub 2 dollariga, terve päeva jooksul loodud väärtus aga võrdub 16 dollariga.

Oletame nüüd, et ühes ettevõttes võetakse kasutusele mingi täiustus. Selle uue tööriista või uute töövõtete kasutamine tõstab tööviljakuse kahekordseks. Selles ettevõttes toodab tööline nüüd 8 tunniga mitte enam 8, vaid 16 kaubaeset. Järelikult ühe kaubaeseme individuaalne väärtus väheneb ja ei võrdu enam 2 dollariga, vaid 1 dollariga.

Kuid seda laadi kauba ühiskondlik väärtus ei muutunud selle läbi, et eesrindlikus ettevõttes tõusis tööviljakus. See võrdub endiselt 2 dollariga iga eseme kohta. Kapitalist, kes võttis kasutusele uue tootmismeetodi, müüb oma kaupa ühiskondliku väärtuse järgi, võites teiste kapitalistidega võrreldes igalt kaubaesemelt 1 dollari. See ülejääk võrdub kauba ühiskondliku väärtuse ja tema individuaalse väärtuse vahega.

Teised kapitalistid tahavad samuti rohkem kasu saada; nad püüavad tehniliselt eesrindlikele ettevõtetele järele

jõuda, otsivad vahendeid tootmise täiustamiseks ja tööviljakuse tõstmiseks. Kui enamik ettevõtteid antud töös-tusharus tõstab tööviljakust nii, et ühiskondlikult normaalne, ühiskondlikult tüüpiline pole enam näiteks 8, vaid 16 kaubaeseme tootmine iga töölise poolt 8 tunni jooksul, siis langeb ühiskondlikult vajalik aeg ühe eseme kohta 1 tunnilt 30 minutile ja tema ühiskondlik väärtus alaneb poole võrra. Selle tulemusena on kõik kapitalistid võrdses olukorras. Selleks et teistest rohkem saada, püüavad suurkapitalistid tööviljakust oma ettevõtetes uuesti tõsta, ning siis kordub kogu protsess jälle algusest peale, kuid juba tootlike jõudude kõrgemal arenemistasemel.

Tööviljakuse kasv on majanduslik vajadus kõigis ühiskondlik-majanduslikes formatsioonides, sest ta kujutab endast põhilist eeldust ühiskonna majanduslikuks ja kultuuriliseks arenemiseks. Temas väljendub nii tootlike jõudude arenemistase kui ka tootmissuhete iseloom, s. o. tootmisviis, tema iseärasused, liikumine ja arenemine.

Iga tootmisviis loob eelnevaga võrreldes kõrgema tööviljakuse, kindlustab ühiskonnale suurema hulga produkte ja teeb teda rikkamaks. Tööviljakuse kasvus ilmnevad kõik uue ühiskonnakorra eelised vana ees. V. I. Lenin ütles: «Tööviljakus on lõpuks uue ühiskonnakorra võiduks kõige tähtsam, kõige peamine. Kapitalism lõi tööviljakuse, mis oli feodalismi ajal ennenägematu. Kapitalismi saab lõplikult võita ja ta võidetakse lõplikult sellega, et sotsialism loob uue, palju kõrgema tööviljakuse.»

Väärtusseadus. Tootmist organiseerides tegutsevad kapitalistid enamasti isoleeritult, omal riisikol. Sellepärast ei tea keegi täpselt ette, kui palju ettevõtted hakkavad tootma neidsamu kaupu, milline kaubahulk toodetakse kahe-kolme aasta pärast, kui palju kaupa paisatakse turule ja kui palju suudab elanikkond osta. See viib stiihilisele arenemisele, sünnitab *tootmise anarhia* — organiseerimatuse, kapitalistliku majanduse planeerimatuse tervikuna. Olles täievõimuline peremees oma ettevõttes, jääb kapitalist turu orjaks, kus majandusseadused toimivad stiihiliselt.

Tootmise anarhiaga on lahutamatult seotud *konkurents* — äge võitlus kapitalistide vahel tulusamate tootmis- ja turustamistingimuste pärast, suurema kasumi saamiseks. Kapitalistlikus ühiskonnas ei saa keegi sundida eraomanikke kasutama nende vahendeid nii, et see oleks ühiskonnale kõige kasulikum.

Kuidas saab niisugune tootmine eksisteerida, kuidas ta saab areneda?

Seadus, mis stiihiliselt reguleerib kapitalistlikku tootmist, on *väärtusseadus.*

Väärtusseaduse järgi teostatakse kaubavahetust vastavuses ühiskondlikult vajaliku töö hulgaga, mis on kulutatud kaupade tootmiseks. Kauba väärtust rahas väljendatuna nimetatakse *hinnaks.* Kauba eest makstav hind peab vastama tema väärtusele, kuid kapitalismi ajal kujunevad hinnad turul stiihiliselt, nõudmise ja pakkumise mõjul. Kui kaupu pakutakse rohkem, kui neid nõutakse, siis langeb hind väärtusest allapoole. Ja vastupidi. Kui nõudmine ja pakkumine ühtivad, siis langeb hind väärtusega ühte. Hindade kõikumise mõjul paiskavad kapitalistid oma kapitalid neist tööstusharudest, kus kaupade hinnad on väärtusest madalamad, nendesse harudesse, kus kaupade hinnad on väärtusest kõrgemad.

Oletame, et auto hind võrdub 4000 dollariga. Kuid turul pole vastavat nõudmist: kapitalistid ei teadnud, kui palju autosid ostjatel tarvis on, ja tootsid neid rohkem kui vaja. Turg reageerib kohe hindade stiihilistele kõikumistele. Konkurentsi tõttu langeb auto hind tema väärtusest madalamale ja võrdub mitte enam 4000 dollariga, vaid kõigest 3000 dollariga. Hindade langus allapoole väärtust sunnib autovabrikante vähendama tootmist, paljud kapitalistid aga, kes ei suuda konkurentsis vastu pidada, on sunnitud paiskama oma kapitali teistesse harudesse, kus hinnad on väärtusest kõrgemad. Kui varem toodeti 250 000 autot, siis nüüd, oletame, toodetakse ainult 170 000. Kuid osutub, et kapitalistid ei tabanud jälle märki — turul nõutakse 200 000 autot. Hind tõuseb jälle väärtusest kõrgemale, näiteks 4500 dollarile. Siis algab uuesti tootmise laiendamine, uute kapitalide ja töö juurdevool teistest harudest; hinnad hakkavad liikuma, muutuvad väärtusest madalamaks. Uuesti vähendatakse tootmist, hinnad tõusevad väärtusest kõrgemaks jne.

Hindade stiihiline kõikumine väärtuse ümber on ainuke võimalik mehhanism kapitalistliku kaubatootmise reguleerimiseks. Muutes tootmise ühes või teises tööstusharus enam-vähem tulusaks, määravad hindade kõikumised tootmise laiendamise või kahandamise. *Niisugune on väärtusseaduse olemus, mis kapitalismi ajal reguleerib kaubavahetust, tootmisvahendite ja töö jaotamist erinevate tööstusharude vahel.*

Konkurentsivõitlus stimuleerib teatud määral uue tehnika rakendamist, tootmise moderniseerimist. Samal ajal kutsuvad konkurents ja tootmisanarhia esile tootlike jõudude laostamise, toovad töötajatele lugematuid kan-

natusi. Kuidas see toimub, sellest hakkame aru saama siis, kui tutvume mehhanismiga, mille kaudu kapital ekspluateerib tööd.

§ 11. Töö ekspluateerimine kapitali poolt.

Lisaväärtus.

Kapitalistlik tootmine on allutatud ühele eesmärgile — kapitalistide rikastumisele. Kuidas ja kelle arvel seda saavutatakse?

Enne kui kaupa võib turul müüa ja tulu saada, tuleb teda toota, väärtust aga võib luua töö ja ainult töö. Kapitalist pole orjapidaja ega feodaal, tal pole orje ega pärisorje, kellega ta võiks talitada nagu oma omandusega. Kuid tal on tootmisvahendid, ühiskonnas aga on olemas proletaarlaste klass, kellel neid pole. Tööline ei ole kapitalistist isiklikult sõltuv, kuid selleks, et elada, on ta sunnitud kapitalisti juurde palgatööle minema, müüma oma *tööjõudu*. Tööjõudu ostes soetab kapitalist ainsa kauba, mis on võimeline looma väärtust.

Tööjõudu müüakse kaubana teatud kindla väärtuse järgi. Inimene on tööks võimeline üksnes sel juhul, kui rahuldatakse tema igapäevaseid vajadusi. Tööline tarvitab päeva jooksul nii ja nii palju leiba, liha, võid, suhkrut, kulutab nii ja nii palju rõivaid ning jalatseid, nii ja nii palju puid või sütt korteri kütmiseks; ta peab ülal pidama perekonda, kus kasvab uus elav «kaup» kapitalisti jaoks. Seega võrdub tööjõu väärtus elatusvahendite väärtusega, mis on vajalikud töölise ja tema perekonna ülalpidamiseks.

Tööjõu väärtus pole erinevates maades ja eri aegadel ühesugune. See sõltub looduslikest tingimustest, töötajate ajalooliselt kujunenud elutasemest. Sellele avaldavad mõju ka majanduslikud põhjused — tootmise arenemine, tehniline progress jne. Ühest küljest alandab tööviljakuse kasv tööliste elatusvahendite väärtust ja järelikult vähendab tööjõu väärtust. Teisest küljest suurenevad linnade mõõtmete kasvuga transpordikulud. Kasvavad kulutused uute elukondlike teenuste eest (näiteks gaas, telefon). Tekivad uued kultuurilised nõuded. Kaasaegne tööline arenenud kapitalistlikes maades ei saa läbi ilma ajalehtedeta, kinota, raadiota, televiisorita jne. Kui aga kasvavad töölise ja tema perekonna nõuded, suureneb tööjõu väärtus.

Kõige rohkem aga mõjub tööjõu väärtuse suurusele proletariaadi klassivõitlus kodanluse vastu oma olukorra parandamiseks.

Ostes tööjõudu, ühendab kapitalist selle tootmisvahenditega. Vabrikuhooned on üles ehitatud, tooraine muretsetud, tööline asub tööpingi juurde — algab töö.

Tööjõu osa ja tootmisvahendite osa on erinevad. Tööjõud loob uut väärtust, tootmisvahendid aga mingisugust väärtust luua ei saa. Tootmisvahendite väärtus säilitatakse tööliste tööga ja kantakse uuele toodetud kaubale üle sel määral, kuidas nad kuluvad. Kui masin võib töötada näiteks 10 aastat, siis kaotab ta igal aastal kümnendiku oma väärtusest, ja see osa kantakse üle uuele toodetud kaubale. Tooraine, näiteks puuvill, läheb ümbertöötatud kujul täielikult üle uude produkti, puuvillasesse riidesse, ja tema väärtus kantakse samuti täielikult üle selle riide väärtusesse.

Kui palitu jaoks tarvismineva materjali väärtus koos voodri, nööpidega jne. võrdub 50 dollariga, rätsep aga võtab töö eest 30 dollarit, siis võrdub valmispalitu väärtus 80 dollariga. Vana väärtus, mis võrdus 50 dollariga, on rätsepa tööga säilitatud ja palitule üle kantud. Rätsepa poolt käesolevas protsessis loodud uus väärtus võrdub ainult 30 dollariga.

Oletame, et tööline loob ühe töötunni jooksul uue väärtuse, mis võrdub 2 dollariga, päevane tööjõu väärtus aga võrdub 6 dollariga. Niisugusel juhul peab tööline selle taastootmiseks töötama 3 tundi. Kuid tööline müüs mitte nii- või teistsuguse hulga tööd, vaid oma tööjõu, ja seda käsutab see, kes selle ostis. Seepärast töötab tööline kogu tööpäeva. Kui tööpäeva pikkus on 8 tundi, siis loob tööline uue väärtuse, mis võrdub 16 dollariga. Niiviisi loob tööline tootmisprotsessis oma tööga suurema väärtuse, kui on tema tööjõuväärtus. Vahe, mille kapitalist tasuta omastab, ongi kapitalisti rikastumise allikas — *lisaväärtus.*

Niisiis, kapitalistliku ekspluateerimise olemus seisabki lisaväärtuse tootmises ja selle omastamises kapitalistide poolt. Palgatöö süsteem on palgaorjuse süsteem.

Me näeme, et tööpäev jaguneb kaheks osaks: esimese (vajaliku tööaja) vältel loob tööline väärtuse, mis võrdub tema tööjõu väärtusega; teise (lisatööaja) vältel — lisaväärtuse kapitalisti jaoks. Seega, mida rohkem aega töötab tööline enda kasuks, seda vähem aega töötab ta kapitalisti kasuks, ja ümberpöördult. On täiesti mõistetav, et kapitalist püüab alati lisatööaega võimalikult suurendada, tööliste ekspluateerimist tugevdada, saada nende tööst rohkem tulu.

Lisaväärtuse saamine on kapitalisti peamiseks tegutsemisstiimuliks. Talle on enamasti ükskõik, mida toota: kas inimesele kasulikke esemeid, nagu näiteks rõivaid, jalatseid, liha, leiba, suhkrut, või relvi, mis toovad surma ja hukatust. Ent tarbimisväärtusi tootma ta peab, sest see on vältimatu tingimus lisaväärtuse tootmiseks. Terase tootmine, kirjutas K. Marx, see on ainult ettekääne lisaväärtuse tootmiseks.

Lisaväärtuse tootmine palgatööliste ekspluateerimise teel on *kapitalismi põhiline majandusseadus*. See, nagu näete, avab kapitalistliku tootmise eesmärgi ja vahendid eesmärgi saavutamiseks.

Lisaväärtust luuakse ainult materiaalse tootmise sfääris, ja esimesel pilgul võib näida, et tööstuskapitalistid selle täielikult omastavad. Tegelikult aga toimub lisaväärtuse jaotamine kapitalistide mitmesuguste gruppide vahel lakkamatu võitluse ja ägeda konkurentsi teel. Esialgu läheb lisaväärtus täiel määral tööstarite käsutusse, nende käest aga saavad oma osa kaupmehed, pankurid jne., sest kaupu on tarvis mitte üksnes toota, vaid ka müüa. Tööstur müüb tavaliselt oma kauba hulgi kaubanduskapitalistile, kes toimetab kauba edasi tarbijale. Kui tööstur tegeleks ise oma kauba realiseerimisega, siis peaks ta kulutama täiendavaid vahendeid kaubandusruumide peale, äriteenijate palkamiseks jne. Sellepärast annab tööstur kaupade realiseerimise kaubanduskapitalisti kätte ja on sunnitud loovutama talle selle eest osa lisaväärtust.

Järelikult, kõik kapitalistliku ühiskonna mittetöiste tulude liigid — kaubanduslik kasum, laenuprotsent, pangakasum jne. — on lisaväärtuse üheks või teiseks vormiks, kõigi kapitalistliku ühiskonna mittetöiste tulude ainsaks allikaks aga on materiaalse tootmise sfääris töötavate tööliste lisatöö. Tähendab, töölist ekspluateerib mitte ainult see kapitalist, kelle juures ta töötab, vaid kogu kapitalistide klass tervikuna.

Kapital.

Kapitalistlikus ühiskonnas müüakse ja ostetakse tootmisvahendeid raha eest, s. t. nad on kaup, neil on väärtus. Tootmisprotsess algab tootmisvahendite ja tööjõu ostmisega kapitalisti poolt. Nende ühendamise tulemuseks on kaupade tootmine. Seejärel müüb kapitalist oma ettevõtte tooted suurema summa eest kui see, mis ta kulutas nende tootmiseks. *Väärtus, mis toob palgatöö ekspluateerimise teel lisaväärtust, on kapital.*

Kodanlikud ideoloogid väidavad, et kapital tekkis tema omanikel algselt tööarmastuse ja teiste vooruste tõttu: kokkuhoidlikud said kapitalistideks, loodrid ja pillajad

muutusid palgatöölisteks. Marx paljastas selle väljamõeldise, mida võivad uskuda ainult lihtsameelsed. Kapital tekkis röövimise, vägivalla, talupoegadelt maa ekspropprieerimise, asumaade riisumise teel. Ent kui isegi nõustuda, et esimesel kapitalil oli töine päritolu, siis ei muuda see tema olemust, sest rea aastate jooksul on kogu kapital ikkagi asendunud lisaväärtusega, s. o. ekspluateerimise tulemusega. Katavad ju kapitalistid oma kulutusi lisaväärtusest. Kui poleks palgatööliste ekspluateerimist, kes loovad lisaväärtust, kulutaksid kapitalistid oma algkapitali kiiresti ära ja jääksid puupaljaks.

Oletame, et kõik kapitalistlikku ettevõttesse paigutatud vahendid, kogu kapital võrdub 100 000 dollariga, palgatöölised aga toodavad igal aastal 20 000 dollari suuruse lisaväärtuse. Oletame veel, et kapitalist kulutab omastatud lisaväärtuse täielikult. Sel juhul võrduks tema poolt viie aasta jooksul kulutatud lisaväärtus algkapitali summaga. Järelikult ei oleks sellest kapitalist ilma palgatööliste ekspluateerimiseta viie aasta pärast enam midagi järel; ettevõtja saab kapitali säilitada üksnes lisaväärtuse väljapressimisega töölistest.

Tegelikult ei viska ettevõtjad tervet lisaväärtust tuulde. Kasusaamise iha ergutab neid tootmist laiendama, kulutama selleks üht osa oma kasumitest. Tootmise laiendamine ja ekspluateeritavate tööliste arvu suurenemine aga toovad kaasa kapitalisti kasuks mineva lisaväärtuse kasvamise. Ühesõnaga, niisugust isekatvat imelauda on raske isegi muinasjutust leida. Peremees elab järjest suuremas luksuses, tema rikkus aga muudkui kasvab.

Sellest tulenevad kaks järeldust. Esimene: kogu kapital, igasugune kapital on ekspluateerimise tulemus. Teine: ei rahasumma, ükskõik kui suur see ka oleks, ega tootmisvahendid — vabrikud, tehased, tooraine, kütus, masinad — üheskoos pole iseendast veel kapital. Nad võivad muutuda kapitaliks ainult teatud kindlatel tingimustel: kui on olemas tootmisvahendite eraomanike klass ja palgatööliste klass, kes müüvad oma tööjõudu nagu kaupa. *Tähendab, kapital kujutab endast ühiskondlikku suhet kapitalistide ja tööliste vahel, tema olemuseks aga on töö ekspluateerimine.*

Kapitalistliku korra likvideerimisega muudetakse tootmisvahendid ühiskondlikuks omandiks, tööjõud lakkab olemast kaup ja kapital kui ajalooline kategooria lakkab eksisteerimast.

Kapitali akumulatsioon ja proletariaadi olukorra halvenemine.

Kapitalistliku akumulatsiooni allikaks on lisaväärtus. Ühe osa temast kulutavad kapitalistid isiklike vajaduste rahuldamiseks, teise osa arvel aga laiendavad tootmist — see osa ise muutub kapitaliks ehk kapitaliseerub. Seda protsessi nimetatakse *kapitali akumulatsiooniks.*

Tootmise laiendamisega kasvab kapitalisti poolt omastatava lisaväärtuse mass. Kapitalist saab võimaluse laiendada tootmist, ekspluateerida suuremat hulka töölisi ja omastada järjest suurenevat lisaväärtuse massi. Samal ajal kui ühiskonna ühel poolusel kuhjuvad tohutud rikkused, kasvavad ekspluataatorlike klasside luksus ja parasitism, suureneb teisel poolusel proletariaadi ekspluateerimine, laieneb lõhe nende vahel, kes oma tööga kõiki rikkusi loovad, ja nende vahel, kes neid rikkusi omastavad; niisugune on kapitalistliku akumulatsiooni seadus.

Kapitalismi koidikul ei piirdunud algajad ettevõtjad sellega, et pigistasid proletaarlastest välja kõik, mis iganes võimalik, vaid sageli hoidsid kokku ka pisiasjades, et suurendada kapitali. Ega siis ilukirjanduses juhuslikult ei vastandata pillavale aristokraadile, kes viskab tohutuid varandusi tuulde, arvestavaid ja ihnsaid tööstureid, pankureid, liigkasuvõtjaid: dombey'sid, nucingene, gobsecke. Tolleaegne kapitalist viibis sageli vabrikus nii päeval kui ka öösel, tundis oma töölisi nimepidi, pidas ise oma kontoriraamatuid.

Sel määral, kuidas kapital akumuleerub, ajavad edukamad tegelinskid kokku hiiglavarandusi ega vaevu enam musta tööd tegema. Dombeyde ja gobseckide järglastel, kelle valduses on miljardeid franke, dollareid või naelsterlingeid, pole enam vaja kokkuhoidlik olla, ja nad sõna tõsises mõttes ujuvad rasvas: ehitavad paleesid basseinidega, mis on tehtud kullatud plaatidest, ostavad Inglismaalt losse ja veavad neid Ameerikasse, annavad lemmikkoerte auks balle ning isegi jätavad neljajalgsetele päranduse.

Kapitalism võimaldab käputäiel parasiitidel töö ekspluateerimise arvel toreduses elada. Ta määrab osa proletaarlasi elama tööpuuduses ja viletsuses, jätab nad ilma elatusvahenditest.

Tööpuudus on kapitalistliku süsteemi vältimatu kaaslane, mis andis end tunda juba kapitalismi varasel arenemisstaadiumil. Tehnilise progressi, tootlikumate masinate kasutuselevõtmise tõttu vähenes nõudmine tööjõu järele. Ja kui tööpuudus esialgu kandis ajutist iseloomu ning enam-vähem kiiresti kadus, siis edaspidi muutus see alati-

Ta on kaotanud lootuse leida tööd.

Kunstnik B. Prorokovi joonistuse järgi.

seks: ühiskonnas kujuneb terve inimeste armee, kel ei ole tööd, — nn. töö reservarmee. Ameerika Ühendriikides näiteks on töötute arv viimastel aastatel kõikunud 3,5—5 miljoni vahel. Milles seisnevad tööpuuduse põhjused, kas pole ehk uus tehnika süüdi selles, et üks osa inimesi jääb igapäevasest leivast ilma? Nagu ajaloost teada, mõtlesid just niiviisi ludiidid, kelle viha pöördus masinate vastu. Endastmõistetavalt pole siin tehnika milleski süüdi. Kõige veenvamaks tõendiks selle kohta on fakt, et sotsialistlikes maades, kus uut tehnikat massiliselt tootmisse juurutatakse, ei ole ega saagi olla mingit tööpuudust.

Tööpuuduse põhjus peitub kapitalistlikus majandussüsteemis. Tehniline progress, mis võimaldab anda väiksema tööjõukuluga rohkem toodangut, lubab lühendada tööpäeva pikkust ja suurendada palka. Kapitalist aga uuendab sisseseadet mitte tööliste pärast, vaid oma kasumi suurendamiseks. Sellepärast toimib ta otse vastupidi: vallandab osa töölisi, ülejäänuid aga sunnib veelgi intensiivsemalt töötama. Mispärast läheb see tal korda?

Sellepärast, et mida rohkem on töötuid, seda tugevamini hoiavad töötajad oma kohta kinni: hirm kaotada elatusvahendeid kihutab neid paremini tagant kui kepp. Sel moel kasutavad kapitalistid tööpuudust surve avaldamiseks töölisklassi sellele osale, kes töötab.

Sellest kirjutab avameelselt ameerika kapitalimagnaatide ajaleht «Wall Street Journal»: «Müürsepp, nähes väravas kaht töötut, kes ihkavad tema kohta, hakkab laduma rohkem kive ega nõua sealjuures täiendavat palka või ergutustasu.»

Mida aga tähendab kaotada töö sealsamas Ameerika Ühendriikides, sellest võib aru saada, tutvudes David Hume'i kirjaga ühes Ameerika ajalehes: «Ma olen erialalt insener. Kuus aastat töötasin metallurgiatehases Philadelphia lähedal. Möödunud aasta 30. novembril teatati mulle, et mind 30. detsembrist vallandatakse. Palusin jätta end tööle edasi, apelleerides oma halvale tervisele ja asjaolule, et mu naine ootab last. Kompanii lükkas mu palve külmalt tagasi. Me olime naisega murest murtud. Mina sattusin haiglasse, kuid pidin nädala pärast sealt välja tulema, sest naine oli erutuse tõttu haigestunud. Laps sündis enneaegselt ja suri 12 tunni pärast. Läksin uuesti haiglasse. Kuid haiglasviibimise eest on tarvis maksta. Maksta ravivatele arstidele, maksta voodikoha eest haiglas, maksta naise viibimise eest sünnitushaiglas ja maimukese matuste eest. Varsti jääme ilma oma majast ja kogu majakraamist. Meil pole kuhugi minna. Me ei taha enam elada.»

Tänapäeva tehnika on inimmõistuse suurepärane looming, mis on võimeline kergendama inimeste tööd, kindlustama neile üha paremat elu. Kuid tehnika kapitalistlik kasutamine teeb proletariaadi elu raskemaks. Kannatavad ka need, kes pole töötud. Töö intensiivsuse tõus tähendab tööjõu enneaegset kulumist. Paljud proletaarlased, kes on oma nahal tunda saanud niinimetatud higi väljapressimise süsteeme, mida kasutatakse kapitalistlikus tootmises, muutuvad juba 40—45-aastaselt invaliidiks.

Proletariaadi olukorra halvenemine ei ole sirgjooneline ega pidev protsess, vaid võib konkreetsetest tingimustest ning ühe või teise maa iseärasustest sõltuvalt tugevneda või nõrgeneda. Kapitalistide pealetung töötajate elulistele huvidele kohtab töölisklassi kindlat vastupanu. Otsustavate väljaastumistega (streigid jne.) õnnestub proletariaadil saavutada kapitalistidelt mõningaid järeleandmisi: palga tõstmine, tööpäeva lühendamine. Kuid see kõik ei muuda fakti, et proletariaadi ekspluateerimine kapitalistlikus maailmas tervikuna tugevneb.

Eriti suurt viletsust toovad töölistele *majanduskriisid* — tootmise katastroofilised langused. Kapitalistid püüavad

kogu aeg toodangu väljalaset suurendada, selleks virgutab neid peale kasumiahnuse veel konkurentsivõitlus. Elanikkonna sissetulekud aga ei kasva üldse või kasvavad väga aeglaselt. Teiste sõnadega, maksujõuline nõudmine kaupade järele jääb nende tootmisest üha rohkem maha. See mahajäämus võtab perioodiliselt niisuguse ulatuse, et kogunevad tohutud toodanguvarud, väiksemad kapitalistid ja keskmikfarmerid laostuvad, suletakse tuhandeid ettevõtteid, järsult tõuseb tööpuudus ja langeb töötasu.

Esimesel pilgul näib, et kriisi põhjuseks on ületootmine. Tegelikult aga ei leia kaubad ostjaid mitte selle tõttu, et need pole vajalikud, vaid selle tõttu, et nende eest pole millegagi maksta. Tühi kõht ei määra tarbimisvõimalusi, seda teeb rahakoti sisu. Tulemuseks on niisugune loomuvastane nähtus, nagu seda on nälg keset küllust. Kauplused ja laod on produkte kuhjaga täis, ent kapitalistidel on kasulikum lasta neil raisku minna, kui et anda neid müügile odava hinnaga. Kapitalistid püüavad hindade langust igati ära hoida, et oma kaotusi hiljem tasa teha, ja hakkavad hiiglasuuri toiduainete varusid sellepärast tahtlikult hävitama.

1934. aastal suri kapitalistlikes riikides 2,4 miljonit inimest nälga. Ameerika Ühendriikides aga hävitati rohkem kui miljon vagunit vilja (sellest oleks piisanud 100 miljoni inimese toitmiseks aasta jooksul), 267 000 vagunit kohvi, 258 000 tonni suhkrut, 26 000 tonni riisi, 25 000 tonni liha ja hulk igasuguseid muid produkte.

«See, mille kallal viinamarjaväätide ja viinapuude juured vaeva nägid, tuleb hävitada, et hinnad ei langeks, ja see on kurvem ja kibedam kõigest. Apelsine puistatakse tervete vagunite kaupa maha. Inimesed sõidavad mitme miili taha, et väljavisatud puuvilju üles korjata, kuid see on täiesti lubamatu! Kes hakkab siis apelsinitosina eest maksma kakskümmend tsenti, kui on võimalik sõita linnast välja ja saada neid muidu? Apelsinimäed uhutakse voolikust petrooleumiga üle, need aga, kes seda teevad, ei salli ennast sellise kuriteo pärast, ei salli inimesi, kes tulevad apelsine korjama. Miljonid näljased vajavad puuvilju, kuldsed mäed aga kallatakse petrooleumiga üle.

Ja maa kohale tõuseb mädanemise hais.

Põletage kohvi aurulaeva kateldes. Põletage maisi puude asemel — see põleb palavasti. Visake kartulid jõkke ja seadke piki kallast valve, muidu õngitsevad näljased kartulid välja. Tapke sigu ja matke kered maa sisse, las maa imbub mädanikku täis.

See on kuritegu, millele ei leia nime. See on mure, mida ei saa mõõta mingite pisaratega. See on kaotus, mis muudab põrmuks kõik meie edusammud. Viljakandev maa, sirged puuderead, tugevad tüved ja mahlased viljad. Kuid lapsed, kes surevad

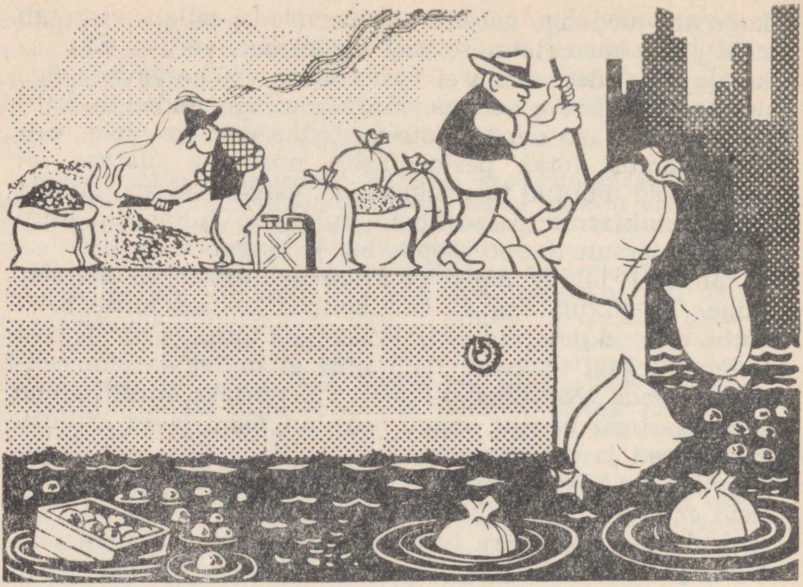

pellagrasse, peavad surema sellepärast, et apelsinid ei too kasumit. Kohtu-uurijad aga peavad andma õiendi: surm alatoitluse tagajärjel, sellepärast, et toit peab mädanema, et teda mädandatakse meelega.

Inimesed tulevad võrkudega jõest kartuleid püüdma, valve aga ajab nad tagasi; nad sõidavad vappuvates autodes mahavisatud apelsinide järele, kuid petrooleum on juba oma töö teinud. Ja nad seisavad kangestunult ning vaatavad möödaujuvaid kartuleid, kuulavad sigade vingumist, keda tapetakse ja seejärel kraavides lubjaga üle puistatakse, vaatavad apelsinimägesid, mida mööda voolavad alla haisvad joad; ning inimeste näos on jahmatus, näljaste silmades valmib viha. Inimeste hinges täituvad mahlaga ja valmivad vihakobarad — rasked kobarad, ning pole enam vaja pikka aega, mil nad saavad küpseks.» (John Steinbecki «Vihakobarad».)

Kriisid paljastavad kujukalt kapitalismi kiskjalikku olemust. Nad on tõendiks, et kapitalism pidurdab tootlike jõudude arenemist ja paiskab inimkonda paljuski kaugele tagasi. See on saanud eriti ilmseks praegu, mil kapitalism elab oma olemasolu viimset staadiumi.

§ 12. Imperialism.

Kapitalismi viimne staadium.

XIX sajandi lõpul olid kogu maailma tähelepanu keskpunktiks Kesk-Ameerika ja Lõuna-Aafrika, kus olid käimas Hispaania-Ameerika ja Inglise-Buuri sõda. Need olid verised teetähised, mis märkisid kapitalismi astumist oma kõrgeimasse ja viimsesse arenemisstaadiumi — *imperialismi.*

Mõistet «imperialism» ei saa siduda ainult teiste maade vägivaldse vallutamisega. Kapitalismi arenemine viis tõsistele muutustele kodanliku ühiskonna majanduslikus ja poliitilises korras, mis andiski aluse rääkida tema astumisest oma viimsesse arenemisstaadiumi. Imperialismi igakülgse iseloomustuse andis V. I. Lenin. Ta näitas, et imperialism on 1) monopolistlik kapitalism, 2) parasiitlik ehk roiskuv kapitalism ja 3) surev kapitalism.

V. I. Lenin rõhutas, et kui oleks tarvis anda kõige lühem määratlus imperialismi kohta, siis võiks teda iseloomustada kui *monopolistlikku kapitalismi.*

Mis on monopolid ja mille poolest erineb monopolistlik kapitalism monopolismieelsest kapitalismist? Monopolid on hiiglasuured kapitalistlikud koondised, mis monopoolselt, s. o. ainuvalitsuslikult peremehetsevad ühes või isegi mitmes majandusharus. Nad tekkisid tootmise ja kapitali kontsentreerumise seaduspärase resultaadina.

Tööstusliku kapitalismi ajajärgu vaba konkurents toob kaasa väikeste ettevõtete väljatõrjumise suurte poolt. Toimub *tootmise kontsentratsioon, see on — tema koondumine järjest suurematesse ettevõtetesse.* Ka kapital kontsentreerub, muutudes temaga liidetava lisaväärtuse osa arvel üha suuremaks. Koos kapitali kontsentreerumisega toimub ka tema *tsentraliseerumine.* See on kas vabatahtlik või sunniviisiline paljude väikeste kapitalide ühendamine: vabatahtlik siis, kui luuakse osaühingud, aktsiaseltsid, sunniviisiline siis, kui suuremad firmad konkurentsivõitluses neelavad ära väiksemad.

Konkurents suurkapitalistide vahel muutub eriti teravaks ja hävitavaks. Igaüks neist püüab haarata turgu enda kätte, hävitada konkurendid. Kui see pole võimalik, katsuvad kapitalistid omavahel kokku leppida toodangu väljalaske hulga, hindade jne. kohta. Paarikümnel hiiglaettevõttel on kergem kokkuleppele jõuda kui sadadel ja tuhandetel väikestel. Niiviisi viib kapitali ja tootmise kontsentreerumine ja tsentraliseerumine monopolide tekkimisele.

Monopolide põhivormideks on kartellid, sündikaadid, trustid ja kontsernid.

Juba XX sajandi algul kujunesid arenenud kapitalistlikes riikides suured monopolistlikud grupid, omapärased söe, nafta, terase jne. impeeriumid. Ameerika Ühendriikide metallurgiatööstuses valitsevad 8 monopoli; kõige suuremad nende hulgas on Ameerika Terasetrust ja Bethlehemi Terasekorporatsioon. Nende kätte on koondunud rohkem kui neli viiendikku terasetootmisest. Naftatööstuse eesotsas on üks maailma suuremaid truste «Standard Oil», keemiatööstust kontrollib kontsern «Du Pont de Nemours», elektritööstust kontsern «General Electric», autotööstuses on võimul kolm suuremat monopoli — «General Motors», «Ford Motors» ja «Chrysler».

Lääne-Saksamaal on keemiatööstuses valitseval kohal kontsern «I. G. Farbenindustrie», masinatööstuses Kruppi, Mannesmanni ja Kleckneri kontsernid, terasetööstust kontrollivad Flicki, Thysseni jt. kontsernid.

Inglismaal on tööstuses samuti võimul monopolid: metallurgiatööstuses sõjatööstuse kontsern «Vickers», keemiatööstuses «Imperial Chemical Industrious Trust», naftatööstuses monopol «Royal Dutch Shell». Prantsusmaal on neli monopolistlikku gruppi koondanud enda kätte 80% terasetootmisest. Trust «Péchinet Usine» kontrollib täielikult kogu alumiiniumitööstust, tekstiilifirma «Boussac» 70% puuvillriide tootmisest.

Suurmonopolid valitsevad samuti rahandussüsteemis, kaubanduses jne. Näiteks käsutavad Ameerika Ühendriikides mõned võimsad finantsgrupid kogu maa majandust ja määravad tema

poliitika. Need on Morganid, Rockefellerid, Du Pont'id, Mellonid jt. Tekivad ka rahvusvahelised monopolid, s. o. liidud, mis ühendavad eri maade kapitaliste. Need jagavad omavahel turud ja tooraineallikad.

Asjaolu, et vaba konkurents asendub imperialismi ajal monopoliga, ei tähenda veel igasuguse konkurentsi lõppu. Kapitalistlikes riikides säilib arvukalt kesk- ja väikeettevõtteid, peale selle väikeste kaubatootjate mass — talurahvas ja käsitöölised. Muidugi pole nad võimelised võitlema monopolistlike koondiste vastu ja on sunnitud monopolidele teatud lõivu maksma. Nii näiteks müüb enamik Ameerika Ühendriikide farmereid oma toodangu hulgi suurtele kaubanduskompaniidele, kes selle pärast jaemüügi korras edasi müüvad. Farmer on monopolide ees kaitsetu, ta peab nende poolt määratud hinna vastu võtma. Seda asjaolu kasutades alandavad monopolistid hulgihindu ja tõstavad jaehindu. Hindade vahe (nn. «käärid») toob neile muinasjutulist kasumit. Samal ajal laostuvad igal aastal tuhanded farmerite majapidamised.

See näide võimaldab mõista monopoolsete hindade kujundamise mehhanismi. Imperialismi ajal ei müüda kaupade põhihulka hindadega, mis vabalt turul kujunevad, sest monopolidel on võimalik kehtestada kõrgemaid hindu, mis kindlustavad neile *lisakasumi* saamise töölistе ja elanikkonna muude kihtide riisumise arvel.

Akumuleerides tohutuid üleliigseid kapitale, püüavad monopolid neid käiku lasta. Kuid majanduslikult arenenud kapitalistlikes maades muutub nende kasumit toov rakendamine üha raskemaks. Sellepärast otsivad monopolistid palavikuliselt endale uut tegevusvälja, *veavad* üha suuremates kogustes *kapitali välja*, paigutades seda välismaal tööstus- ja kaubandusettevõtetesse. Kapitali veetakse peamiselt välja asumaadesse ja nõrgaltarenenud, majanduslikult mahajäänud maadesse. Siin tõotab nende paigutamine eriti suuri kasumeid, sest ettevõtja võib siin töölistele maksta hoopis vähem kui Euroopas või Ameerika Ühendriikides.

Monopolistid paigutasid oma kapitalid asumaadesse, ja lakkamatu joana voolasid nende kätesse Aafrika kuld ning teemandid, nafta Lähis- ja Kesk-Idast, kautšuk Malaiast, kohv ja puuvili Lõuna-Ameerika riikidest. On täiesti mõistetav, et kõige paremas olukorras olid nende riikide monopolid, kel oli koloniaalvaldusi. Need aga, kes Lenini

ütluse kohaselt olid imperialistlikku pidulauda hilinenud, nõudsid üha tungivamalt oma «osa» asumaade riisumises. Siit nähtub, et imperialism, piirates vaba konkurentsi, mis oli omane monopolismieelsele kapitalismile, sünnitab veelgi teravama konkurentsivõitluse: ühe maa monopolide vahel ning mitme riigi monopolide vahel, kes võitlevad turgude pärast ja kapitali paigutamise sfääride pärast. Sellesse võitlusse astuvad aktiivselt ka kodanlikud riigid, kes kuulekalt täidavad «oma» monopolistide tahet. Selle tulemusena tekivad imperialistlikud sõjad maailma ümberjaotamise pärast.

Sõdade puhkemise ohtu tugevdab see asjaolu, et kapitalistlike maade arenemine toimub väga ebaühtlaselt, meenutades võistlust pikamaajooksus, kus osavõtjate järjestus pidevalt muutub. Need riigid, kes veel eile olid majanduslikult ja sõjaliselt kõige tugevamad, on täna sunnitud kõrvale jääma ning võistlejaid endast ette laskma. Homme aga muutub imperialistlike suurriikide jõudude suhe jällegi. Ja igaüks neist, kes on end ette rebinud, püüab kasutada ülekaalu (kas või ajutist) turgude, mõjusfääride ja territooriumide ümberjaotamiseks enda kasuks. Kõige tugevamad esitavad pretensioone maailmavalitsemiseks. V. I. Lenini poolt avastatud *kapitalismi ebaühtlase arenemise seadus imperialismiajastul* viib selleni, et tekivad imperialistlike suurriikide rühmitused, mis on omavahel vaenujalal ja mida lõhestavad teravad vastuolud.

Andes imperialismi majandusliku korra sügava analüüsi, näitas V. I. Lenin, et muutustega kapitalismi majanduses on seotud muudatused tema poliitikas. V. I. Lenin märkis, et imperialismi iseloomustab «pööre demokraatialt reaktsioonile». Töötajate ekspluateerimise suurendamisel kasutab monopolistlik kodanlus järjest sagedamini terroristlikke valitsemismeetodeid, et rahvahulkade vastupanu lämmatada. Niisuguseks monopolide terroristliku diktatuuri kõige avalikumaks vormiks on fašism.

Ent õnneks ei sõltu kõik monopolistide tahtest ja neil ei õnnestu kaugeltki alati terroristlikku režiimi kehtestada. Monopolidele avaldavad vastupanu töölisklass ja kõik teised ühiskonna progressiivsed jõud, kes on suutelised takistama reaktsiooni võitu.

Riiklik-monopolistlik kapitalism.

Turgude ja kapitali paigutamise sfääride pärast võideldes ning töötajate ekspluateerimist suurendades ei saa monopolid hakkama ilma kodanliku riigi abita. Monopolide ja riigi liit pole juhuslik kokkulepe või kahe reaktsioonilise jõu ajutine ühinemine. See on kaasaegse kapitalistliku ühiskonna arenemise vältimatu tulemus.

Et mõista selle nähtuse olemust, tuleb meenutada, kuidas oli lugu minevikus. Vaba konkurentsi ajastul väljendas kodanlik riik kogu kodanliku klassi huve. Majandusse segas ta end vähe, jättes täieliku tegevusvabaduse eraettevõtjatele-kapitalistidele. Tolleaegsed kodanlikud teoreetikud nimetasid riiki «öövahiks», tahtes sellega rõhutada, et ta peab kaitsma kehtivat korda, kõik muu aga ei puutu temasse.

Olukord muutub, kui kapitalism astub imperialismi staadiumi. Sel määral, kuidas monopolide majanduslik võimsus kasvab, kisuvad nad enda kätte ka poliitilise võimu; kodanluse teised kihid pole suutelised nendega sammu pidama. Algul tegutsesid monopolistid peamiselt volinike kaudu, pidasid üleval parlamendiliikmeid ja ministreid, ostsid ära poliitiliste parteide liidreid. Kuid mida tugevamaks nad muutusid, seda vähem häbenesid nad kogu riigiaparaati endale allutada. Lõppude lõpuks ei rahuldu monopolistid enam valitsemisega oma käsilaste kaudu, vaid tulevad ise kulisside tagant välja ning võtavad endale kõige kõrgemad ametikohad riigis. Eriti laialdase ulatuse on see protsess omandanud viimastel aastatel.

President Eisenhoweri valitsust (1952—1960) nimetati Ameerika Ühendriikides 17 miljonäri kabinetiks. See muidugi ei tähenda, et monopolid oleksid endistest meetoditest loobunud, nad kasutavad ka neid. Nii on rõhuv enamik Ameerika Ühendriikide Kongressi liikmeid kodanlikud juristid, kes on kas suurte korporatsioonide teenistuses või saavad neilt altkäemakse. Mõlemad peamised parteid riigis — vabariiklik ja demokraatlik — kaitsevad monopolistliku kapitali huvisid. Marxi tabava väljenduse järgi on kodanlusel kaheparteilist süsteemi tarvis selleks, et kui ta ühest käest võimu lahti laseb, oleks võimalik seda kohe teise käega kinni haarata. Et märgist mitte mööda lasta, teevad paljud miljardärid suuri sissemakse mõlema partei kassasse ühekorraga.

Niisiis *on riik muutunud kogu kodanluse asju ajavast komiteest kodanluse monopolistliku ladviku asjade ajamise komiteeks.* Kas see muudab kodanliku riigi olemust?

Ei mingil määral. Praegu, samuti nagu sada aastat tagasi, kaitseb ta tootmisvahendite eraomandust ja sellel põhinevat töö ekspluateerimist. Kuid kogu kodanluse klassi üldisi eksisteerimistingimusi kaitstes on ta muutunud selle klassi kõige võimsama osa omakasupüüdlike huvide kaitsmise relvaks.

Tegutsedes monopolide huvides, loob riik spetsiaalsed organid majanduselu mitmesuguste külgede reguleerimiseks; kindlustab monopolidele soodsaid tellimusi ja oste hindadega, mis monopolid meelevaldselt määravad, võimaldab laenu, piirab seadusega palga suurust jne. Toetudes kõigele sellele, väidavad kaasaegsed kapitalismi ideoloogid, et nüüd on tehtud lõpp tootmise anarhiale, et kapitalistlik tööstus on muutunud reguleeritavaks ja isegi plaanipäraseks. Tegelikult ei saa kapitalistliku majanduse riiklik reguleerimine kõrvaldada konkurentsi ja tootmise anarhiat. Seni kui eraomandus ja palgatöö ekspluateerimine jäävad tootmise aluseks, on see võimatu. Majanduse reguleerimine on üksnes piiratud ulatuses võimalik, ja seda tehakse peamiselt monopolistliku kapitali magnaatide huvides.

Tugevdades monopolide võimu rahva elu üle, ühendab riiklik-monopolistlik kapitalism monopolide vägevuse riigi jõuga üheks terviklikuks mehhanismiks kapitalistliku korra päästmiseks, töölisliikumise ja rahvaste rahvusliku vabadusvõitluse mahasurumiseks.

Kapitalismi vastuolude teravnemine. Ajalooprotsessi sisemiseks tõukejõuks, majanduslikuks aluseks sotsiaalsetele revolutsioonidele, mille tulemusena toimub üleminek ühelt tootmisviisilt teisele, on konflikt tootlike jõudude ja tootmissuhete vahel. Niisuguse meie silme ees teravneva konflikti näiteks on *tootmise ühiskondliku iseloomu ja tootmistulemuste omastamise erakapitalistliku vormi vaheline vastuolu*, mis kujutab endast kapitalismi põhilist vastuolu.

Kapitalismi arenedes kasvab pidevalt töö ühiskonnastamise aste, tugevnevad majanduslikud seosed ja vastastikune sõltuvus nii üksikute ettevõtete kui ka tervete tootmisharude ja kogu rahvamajanduse vahel.

Et kaasaegses vabrikus kingapaari toota, peab kasvatama karja, töötlema nahavabrikus nahka, värvima seda keemiliste värvidega. On tarvis, et teised vabrikud toodaksid jalatsite valmistamiseks tekstiili ja niiti, et masinaehitustehased teeksid jalatsivabrikule

sisseseade ja masinad, et neile vabrikutele omakorda kaevandataks metallimaaki ja sulatataks terast. Ühtlasi on kõigile ettevõtetele vaja kütust, elektrienerigat, määrdeõlisid jne.

Ühendades tööd tohututes mastaapides, annab kapitalism tootmisele ühiskondliku iseloomu. Kuid tootmisprotsessi ühiskondliku iseloomu juures jääb omastamisvorm erakapitalistlikuks: kuna tootmisvahendid kuuluvad kapitalistidele, siis läheb ka töö produkt nende omandusse. Eraomandus pidurdab tootmise kasvu, tootlike jõudude arenemine aeglustub.

Nii kasvab tootmine arenenud kapitalistlike maade majanduse kõrge taseme ja suurte võimaluste juures äärmiselt aeglases tempos (tavaliselt 1—3% aastas), mõnel aastal aga tammub koguni paigal. Tootmisvõimsuse krooniline alakoormatus on kaasaegse kapitalismi harilik nähe. Eriti selgesti tuleb kapitalismi võikus nähtavale rahvamajanduse militariseerimises, mida põhjustavad mitte üksnes imperialistide agressiivsed sepitsused, vaid ka nende täitmatu saagiahnus. Relvastumise võidujooks, mille riik rahva käest kogutud maksude arvel kinni maksab, on juba toonud muinasjutulisi kasumeid monopolidele, kes on spetsialiseerunud aatomirelvade ja muude kaasaegsete relvaliikide tootmisele. Ning need monopolid takistavad kogu jõust rahvusvahelise pinevuse lõdvenemist. Kõrgelt-arenenud tootlikke jõudusid, mis võiksid lühikese ajaga kindlustada sadadele miljonitele inimestele õnneliku elu, kasutatakse suurel määral inimkonna huvide vastaselt, purustus- ja hävitusvahendite tootmiseks. Ja seda kõike sellepärast, et neid jõudusid ei käsuta töötajad, mitte kogu ühiskond, vaid tühine ekspluataatorlik vähemik.

Kapitalistlikud tootmissuhted on lakanud vastamast tootlike jõudude iseloomule, on astunud nendega konflikti. Antagonistlik, lepitamatu vastuolu tootmise ühiskondliku iseloomu ja eraviisilise omastamise vahel on muutunud praegu eriti teravaks. Riiklik-monopolistlik kapitalism on valmistanud ette kõik *materiaalsed eeldused üleminekuks sotsialismile.* Masinaline suurtööstus ja tootmise ühiskonnastamise eriti kõrge aste loovad tingimused anarhia ja kriiside lõpetamiseks, tootlike jõudude plaanipärase arenemise kindlustamiseks kogu ühiskonna huvides. Kuid selleks on tarvis teha lõpp tootmisvahendite eraomandusele, kapitalistlikule süsteemile.

Imperialismi iseloomustamine sureva kapitalismina ei tähenda seda, et kapitalism sureb iseendast, ilma rahvahulkade energilise võitluseta töölisklassi juhtimisel. Nimetades imperialismi surevaks kapitalismiks, iseloomustas V. I. Lenin teda ühtlasi kui *sotsialistliku revolutsiooni eelõhtut*. Muidugi mõista ei anna monopolistlik kodanlus ilma võitluseta alla, vaid rakendab kogu jõu kapitalistliku süsteemi päästmiseks. Kuid möödapääsmatut ta muuta ei suuda: kapitalismi äärmuseni teravnenud vastuolud viivad ta hukkumisele.

Töötajate ekspluateerimist suurendades kohtab monopolistlik kodanlus nende kasvavat vastupanu. *Proletariaadi revolutsiooniline liikumine* kapitalistlikust ikkest vabanemiseks ja ühiskonna sotsialistlikuks ümberkujundamiseks laieneb ning omandab järjest võimsama iseloomu.

Asumaade ja sõltuvate maade rahvaid orjastades määrab monopolistlik kodanlus väljasuremisele miljonid inimesed, kel jääb ainsaks valikuks võita kätte sõltumatus või hukkuda. Seetõttu tugevneb *rahvaste rahvusliku vabadusliikumise* laine imperialistliku ikke vastu.

Aidates võimule fašiste ja päästes valla sõdu, toob monopolistlik kodanlus oma aplusele ohvriks miljoneid inimelusid, hävitab sõjatules varandusi, mis on loodud rahvaste aastatepikkuse tööga. Sellepärast tugevnebki *rahvaste võitlus demokraatia ja rahu eest*.

Sulades ühtseks vooluks, purustavad need võimsad jõud imperialismi. Saabub kapitalistliku süsteemi möödapääsmatu loojak, kapitalismilt sotsialismile ülemineku ajastu.

Kapitalismi üldkriis.

Kuna kapitalism areneb ebaühtlaselt, ei saa ühiskonna üleminek sotsialismile toimuda üheaegselt. Imperialismisüsteemis moodustuvad vastuolude sõlmpunktid, kus klassivõitluse ja rahvusliku vabadusvõitluse lained tõusevad eriti kõrgele. Selliseks imperialismi vastuolude sõlmpunktiks oli XX sajandi algul Venemaa, mis muutus imperialismiahela kõige nõrgemaks lüliks. Sotsialistlik Oktoobrirevolutsioon purustas selle lüli, rebis katki imperialismiahela, pannes aluse üleminekule kapitalismilt sotsialismile.

Kapitalismi häving ja sotsialismi võit on pikaajaline protsess, mis hõlmab tervet epohhi, *kapitalismi üldkriisi* epohhi.

Üldkriisi ei tohi ära vahetada perioodiliste majanduskriisidega. Seda kriisi sellepärast *üldkriisiks* nimetataksegi, et ta haarab mitte üksnes majandust, vaid ka kapitalistliku ühiskonna poliitikat ja ideoloogiat. Monopolistliku kodanluse poliitika peab üha sagedamini kasutama tääkide jõudu, et oma võimu säilitada. Kodanlus kaotab lootusetult lahingu inimeste teadvuse pärast, sest ta on tallanud jalge alla ideaalid, mille kaudu tal minevikus õnnestus rahvahulkadele mõju avaldada.

Kapitalismi üldkriis on V. I. Lenini määratluse järgi kapitalismi krahh kogu tema ulatuses ja sotsialistliku ühiskonna sündimise periood. Selle aluseks on kapitalistliku süsteemi sisemiste vastuolude teravnemine sellise astmeni, et see süsteem pole enam suuteline hoidma oma võimu all üksikuid maid, kes järjestikku löövad end temast lahku ja asuvad sotsialistlikule teele. Teisest küljest sotsialistliku süsteemi tekkimise fakt iseendast, selle süsteemi kasv ja tugevnemine kiirendavad veel enam kapitalismi lagunemist.

Kapitalismi üldkriisi esimene etapp algas Esimese maailmasõja tõttu ja Suure Sotsialistliku Oktoobrirevolutsiooni võidu tulemusena. Oktoobrirevolutsioon avaldas tohutut mõju töölisliikumisele ja rahvuslikule vabadusliikumisele, ta andis võimsa tõuke kogu ühiskonna arenemisele. Võib öelda, et pärast 1917. aasta oktoobrit jõudis ajaloovedur peamagistraalile välja ja hakkas hoogsalt liikuma kommunismi poole.

Teine maailmasõda viis kapitalismi üldkriisi teravnemisele ja süvenemisele; terve rea Euroopa ja Aasia maade lahkulöömisega kapitalistlikust süsteemist algas selle kriisi *teine etapp*. Sotsialism väljus ühe maa raamidest ja muutus maailmasüsteemiks. Samaaegselt kujunesid rahvusliku vabastuse revolutsioonide tulemusena endiste asumaade ja poolasumaade asemele iseseisvad riigid. 50-ndate aastate teisel poolel algas kapitalismi üldkriisi uus, *kolmas etapp*.[1]

Maailma arenemise tulemused on ümberlükkamatuks tõendiks marksismi-leninismi elujõust ja õigsusest, mis on näidanud kätte tee uue, õiglase ühiskonnakorra ülesehitamiseks. Oma edusammude eest võlgneb kommunistlik liikumine tänu sellele, et ta on järjekindlalt ellu rakendanud

[1] Sellest on lähemalt räägitud käesoleva õpiku 12. peatükis.

marksistlik-leninlikku õpetust sotsialistlikust revolutsioonist ja proletariaadi diktatuurist.

Küsimusi kordamiseks.

1. Kuidas väärtusseadus reguleerib kapitalistlikku tootmist?
2. Milles seisab kapitalistliku ekspluateerimise olemus?
3. Mis on kapital, mille poolest erineb see rikkusest?
4. Miks imperialism on surev kapitalism (näidata kaasaegsete sündmuste põhjal)?
5. Kuidas kulgesid kapitalismi üldkriisi esimene ja teine etapp (võtta abiks ajaloo õppimisel omandatud teadmised)?

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Vahetage mõtteid küsimuse üle: mis on säilinud ja mis on muutunud kapitalismi majanduslikus korras seoses tema astumisega imperialismi staadiumi?
2. Kodanlikud ideoloogid ja reformistid püüavad tõestada, et monopolide kasv viib kapitalistliku ühiskonna järkjärgulisele muutumisele plaanipäraseks ja organiseeritud ühiskonnaks. Tuleb ainult oodata, kuni see protsess jõuab lõpule, maailmas kujuneb üks ülemaailmne trust ja siis muutub kapitalism oma olemuselt sotsialismiks. Püüdke neid teooriaid kritiseerida.
3. Tänu visale võitlusele oma õiguste eest ja sotsialistlike riikide eeskuju mõjule, on arenenud kapitalistlike maade töölisklass viimasel ajal saavutanud oma materiaalse olukorra mõningat paranemist. Kas tähendab see seda, et teda nüüd vähem ekspluateeritakse?

4. peatükk.

KAPITALISMILT SOTSIALISMILE.

§ 13. Sotsialistlik revolutsioon.

Töölisklassi ajalooline missioon.

Avastanud majandusseadused, mille järgi kapitalism areneb, näitasid marksismi rajajad, et kapitalism kasvatab ise endale hauakaevaja — proletariaadi.

Miks just nimelt proletariaat juhib võitlust kapitalismi vastu? Sellepärast, et elu- ja töötingimused teevad proletariaadi kõige eesrindlikumaks, kõige revolutsioonilisemaks klassiks kodanlikus ühiskonnas.

Töölistel on tegemist tehnikaga, see aga nõuab teatud kindlaid teadmisi ja laia silmaringi. Muidugi eelistaksid kapitalistid, et töölised üldse millegi üle ei mõtleks ja kujutaksid endast mingeid elusaid roboteid, kes on kohandatud ainult tööoperatsioonide sooritamiseks. Ent nad on sunnitud andma töölisele teadmiste miinimumi, sest muidu ei saa ta masinat käsitseda. Mida keerulisem aga on inimese töö, seda kõrgem on tema teadlikkus, tema püüd aru saada mitmekesistest elunähtustest, mõista oma halva olukorra põhjusi ja võidelda enda vabastamise eest.

Proletariaat on mitte ainult *kõige teadlikum* kõigist töötajate klassidest, ta on ka *kõige organiseeritum* klass. Töötavad ju töölised tehastes ja vabrikutes, kus tööprotsess sõltub nende ühistest pingutustest, kus igaüks on harjunud päevast päeva tundma enda kõrval kaaslasi, ennast aga lugema samasuguste sunniviisil töötajate suure armee osakeseks. Streikidest osa võttes veenduvad proletaarlased oma kogemuste varal, et monoliitsus, võime organiseeritult tegutseda, kujutab endast võimsat võitlusrelva klassivaenlase vastu.

Proletariaadi teadlikkus ja organiseeritus teevad ta *kõige revolutsioonilisemaks klassiks*. Selleks aitab kaasa ka fakt, et tal pole kapitalismi ajal midagi, millest ta kardaks ilma jääda. Teine töötav klass, talurahvas, kannatab samuti ränga ekspluateerimise all. Kuna aga talupojal on oma maalapp, võitlevad tema teadvuses töötaja vaated väikeomaniku vaadetega: esimesed tõukavad teda edasi, sotsialismi poole, teised kisuvad tagasi, kapitalismi poole. Proletaarlastel pole peale tööjõu mitte midagi. Marxi sõnade järgi pole neil midagi kaotada peale ahelate, võita aga on terve maailm.

Pange tähele, Marx ei ütle «maa», vaid «maailm». Asi seisab selles, et kõigi maade proletaarlastel on üks eesmärk, ja et selleni jõuda, peavad nad ühendama oma jõu mitte ainult ühel maal, vaid kogu maailmas. Sellepärast sai kommunistliku liikumise esimeseks loosungiks lause «Kommunistliku partei manifestist» — *«Kõigi maade proletaarlased, ühinege!»* (Niisugune on ka meie Kommunistliku Partei lipukiri.)

Oma ajaloolist ülesannet täites saab proletariaat *sotsialistliku revolutsiooni* peamiseks liikumapanevaks jõuks ja juhiks. Sotsialistlik revolutsioon on kõige sügavam sotsiaalne revolutsioon, mille ülesandeks on likvideerida tootmisvahendite eraomandus, inimese ekspluateerimine teise inimese poolt. Sotsialistliku revolutsiooniga vabastab proletariaat mitte üksnes iseenda, vaid kõik töötajad, kogu ühiskonna. Aga kuna kõigi töötajate põhilised huvid langevad ühte proletaarlaste huvidega, siis on loomulik, et töölisklassi juhtimisel võtavad sotsialistlikust revolutsioonist osa laialdased rahvahulgad, eelkõige aga töötav talurahvas. Lenin ütles, et tööliste ja talurahva revolutsiooniline liit on kapitalismi üle saavutatava võidu pant.

Võib tekkida küsimus: missugused ülesanded on proletariaadil neis riikides, kus on säilinud feodalismi jäänused (mõisnike maavaldus, ühiskonna jagunemine seisustesse, üldise valimisõiguse ning teiste demokraatlike õiguste ja vabaduste puudumine)? Dogmaatikud, kelle hulka kuulusid ka vene menševikud, väitsid, et feodalismi vastu võitlemine on kodanluse asi, las kodanlus teeb kodanlikku revolutsiooni, kehtestab kapitalistlikud suhted, alles seejärel tuleb proletariaadi kätte kord kukutada kapitalism. V. I. Lenin esitas sellele elutule skeemile vastukaaluks proletariaadi hegemoonia idee kodanlik-demokraatlikus revolutsioonis. Imperialismiajastul pole kodanlus võimeline järjekindlalt feodalismi vastu võitlema, sest ta kardab proletariaati rohkem kui tuld

ja püüab seepärast kodanlik-demokraatlikku revolutsiooni peatada poolel teel, sõlmida kompromissi feodaalidega, astuda nendega liitu rahva vastu. Ainult proletariaat on suuteline liidus talurahvaga kodanlik-demokraatlikku revolutsiooni lõpule viima. Revolutsiooni hegemooniks saades ei piirdu ta loomulikult demokraatlike ülesannete lahendamisega, vaid viib töörahvast edasi, igasuguse ekspluateerimise hävitamisele. Kodanlik-demokraatlik revolutsioon kasvab üle sotsialistlikuks.

Me juba rääkisime, et peamine küsimus igas revolutsioonis on võimuküsimus. Selleks et lahendada enda ees seisvad grandioossed ülesanded, peab töölisklass võtma võimu enda kätte. Mil viisil ta seda teeb, sõltub selle maa konkreetsetest ajaloolistest tingimustest, kus revolutsioon toimub. Kui ekspluataatorlikud klassid hakkavad võitluses rahvahulkade revolutsioonilise liikumise vastu avalikku vägivalda tarvitama, kasutades selleks sõjalis-bürokraatliku surveaparaadi kogu võimsust, siis on ka töölisklass sunnitud relvade abil võimu enda kätte võtma.

Kuid ekspluataatorlikud klassid ei saa kaugeltki alati vägivalda tarvitusele võtta. Pärast 1917. aasta kodanlik-demokraatliku Veebruarirevolutsiooni võitu Venemaal oli jõudude vahekord riigis niisugune, et kuni juulikuuni ei saanud kodanlus töölisklassi vastu sõjalisi survevahendeid kasutada. See ongi põhjus, miks V. I. Lenin pidas tol ajal võimalikuks revolutsiooni rahulikku arenemist. Järelikult on absoluutselt vale kinnitada, et relvastatud ülestõus ja kodusõda on sotsialistliku revolutsiooni üldiseks seaduseks, ainus tee töölisklassile võimu kättevõitmiseks. Kui ilmne jõudude ülekaal on töölisklassi poolel ja ekspluataatorlikud klassid ei saa või ei söanda relvastatud vägivalda kasutada, võib võimu üleminek toimuda rahulikul teel. Muidugi eeldavad nii rahulik kui ka vastupidine tee rahva revolutsioonilist võitlust eesotsas töölisklassiga ekspluataatorlike klasside vastu, *proletariaadi diktatuuri* kehtestamist.

Proletariaadi diktatuur.

Mõte, et üleminek kapitalismilt sotsialismile pole võimalik ilma selleta, et proletariaat ühiskonda riiklikult juhiks, on peamine mõte kogu marksistlik-leninlikus õpetuses sotsialistlikust revolutsioonist. Tõepoolest, kujutlege hetkeks, et töölisklass, tulnud võimule, kuulutab, et tootmisvahendid on muudetud ühiskonna omanduseks, ise aga

sealsamas «läheb puhkusele». Mis saab edasi? Kohe järgmisel päeval tuleb kodanlus uuesti võimule, ja kõik jääb vana viisi.

Ei, üksnes dekreedi abil ei saa kapitalismilt sotsialismile üle minna. Dekreetide taga peab seisma rahvahulkade organiseeritud jõud, mis on suuteline neid ellu rakendama, revolutsiooni ülesandeid tegelikult teoks muutma. Tuleb kaitsta ühiskondlikku omandust ja töörahva huvisid ekspluataatorlike klasside eest, kes avaldavad revolutsioonile meeleheitlikku vastupanu, kasutades selleks igasuguseid vahendeid, isegi relvastatud võitlust.

Ent see pole veel kaugeltki kõik. Pärast seda kui tootmisvahendid on muudetud ühiskonna omanduseks, kerkivad uued ülesanded: tuleb teaduslikult organiseerida majandust, kindlustada tootlike jõudude kiire kasv, mobiliseerida töötajaid paljude teiste, sotsialismi ülesehitamisega seotud ürituste läbiviimiseks. Kõik see on ilma proletariaadi riigita võimatu.

Pole tarvis imestada, et kodanlus ja tema sabarakud töölisliikumises on valinud proletariaadi diktatuuri endale peamiseks märklauaks kallaletungis marksismile. Vägivalda silmakirjalikult hukka mõistes loodavad nad töölisklassi relvituks muuta. Pariisi Kommuun kohtles omal ajal väga pehmelt revolutsiooni vaenlasi. Needsamad kodanlased aga, keda Kommuun säästis, hävitasid preisi interventidega koos tegutsedes prantsuse proletariaadi parimaid poegi. Ja kogu maailma kodanlik ajakirjandus nimetas kommunaare vägivallatsejateks ning mõrtsukateks.

Kogu kapitalismi ajalugu on olnud nii töötajate kui ka asumaade ja sõltuvate maade rahvaste vastu suunatud pideva vägivalla ja enneolematu julmuse ajalugu. Pole vaja rääkidagi, et sellega ei saa üldse võrrelda proletaarse revolutsiooni lühiajalist vägivalda, mille eesmärgiks lõppkokkuvõttes on igasuguse vägivalla kõrvaldamine. Nii nagu kirurg julge operatsiooniga päästab haige pikaajalisest ning raskest hädast, niisamuti vabastab sotsialistlik revolutsioon ühiskonna resoluutselt teda vaevavatest kapitalismi paisetest.

Kättemaks ekspluataatoritele nende kuritegude eest töötajate vastu ei ole selles operatsioonis peamine. Proletariaat annab endistele eraomanikele võimaluse töötada ja elada oma tööst, võrdselt ühiskonna teiste liikmetega. Kui nad aga hakkavad kontrrevolutsioonilist tegevust arendama, tungivad kallale rahva võitudele, siis surutakse nad maha. Just selles ongi proletariaadi diktatuuri ülim õiglus ja humaansus, mis kaitseb rahvahulkade huvisid parasiitide kildkonna eest.

Olles *diktatuur ekspluataatorite suhtes*, on proletaarne võim samaaegselt *demokraatia töötajatele*.

Teisiti ei saagi olla: on ju proletariaadil ja elanikkonna teistel töötavatel klassidel ning kihtidel ühised huvid. Ühiskonda riiklikult juhtides ei nõua töölisklass endale mitte mingeid privileege — vastupidi, ta on alati esirinnas, sotsialistliku ehitustöö kõige raskemates lõikudes, ta innustab rahvahulki oma eeskujuga, sütitab oma revolutsioonilise entusiasmiga.

Kuidas peab proletariaat oma diktatuuri organiseerima, et see võiks täita ülesanded, mis ajalugu talle on püstitanud? Võib-olla saab ehk kasutada kodanliku riigi valmis masinat, käänates selle vastassuunda? Las ametnikud, kel on valitsemisasjades vilunud käsi, jätkavad ringkirjade kirjutamist (kuid siis juba vastavalt uutele juhenditele, mis proletariaadi võim neile annab); kohtunikud arutagu asju ja tehku otsuseid (kuid juba revolutsiooni seaduste alusel); kindralid käsutagu vägesid (nüüd juba proletaarse staabi käsu järgi); vangivalvurid aga hoidku vange trellide taga (ainult neid, kes revolutsioonile kallale tungivad, ja kriminaalkurjategijaid)...

Kuid sellise lahenduse puhul jookseks riigimasin tühjalt. Ametnikud hakkaksid saboteerima proletaarse valitsuse tahet, kindralid organiseerima vandenõusid revolutsiooni vastu, kohtunikud moonutama revolutsiooni seadusi. On ju kodanliku riigi kogu mehhanism ehitatud selliselt, et töötajaid maha suruda, riiklikel ametikohtadel aga on kas ekspluataatorlike klasside esindajad või oma enamikus vanale korrale ustavad ametnikud.

Tähendab, proletariaadi ees seisab ülesanne *purustada kodanlik riigimasin ja luua uus, sotsialistlik riik.* See on kõrgemat ajaloolist tüüpi riik, kelle organisatsioonilised vormid ja tegevus on allutatud töötajate huvidele, kommunistliku ühiskonna ülesehitamisele.

Et kapitalistlikku korda edukalt rünnata, pidi proletariaat end relvastama oma lähemate ja lõppeesmärkide sügava mõistmisega, mida annab teadusliku kommunismi teooria. Ilma selleta oli töölisliikumine määratud ekslema pimeduses, otsides «käsikaudu» õiget teed. Kes siis suutis töölisliikumise ühendada teadusega kommunismist, selgitada töötajatele nende viletsuse põhjusi ja näidata väljapääsuteed? Üks või ka mitu isegi kõige geniaalsemat ja mehisemat inimest poleks iial olnud suutelised seda ülesannet lahendama. Selle võis lahendada üksnes *partei, töölisklassi avangard, eesmine väesalk, kes ühendab kõige*

teadlikumaid, kõige kindlameelsemaid, kommunismile ustavaid revolutsionääre.

Partei osa ei piirdu marksistlik-leninliku teaduse ideede levitamisega. Olgu võitlejad või ehitajad kui teadlikud tahes, mõistku nad kui hästi tahes, mille eest on tarvis võidelda ja mida ehitada, nende tegevuse edu sõltub siiski otsustaval määral sellest, kas neil on olemas teadlik, kogenud juht, kes organiseerib võitlust ja ehitamist, kes näeb ette üleskerkivaid takistusi ja mobiliseerib inimesi raskustest ülesaamiseks. Niisuguseks revolutsioonivõitlejate armee mehiseks väejuhiks, kommunistliku ehitustöö targaks inseneriks on kommunistide partei.

Kokkuvõtteid tehes võime nüüd selgesti näha kapitalismilt sotsialismile ülemineku teid, millele marksism-leninism on andnud teadusliku põhjenduse.

Et teha lõpp ühiskondlikule ebavõrdsusele, rahvahulkade vaesusele ja viletsusele, tuleb eelkõige tootmisvahendid anda eraisikute omandusest kogu ühiskonna omanduseks. Seda saab teha üksnes rõhutute ja varatute klasside revolutsioon, kelle eesotsas sammuvad proletariaat ja kommunistide partei. Revolutsioon ei saa võita ilma proletariaadi diktatuurita, ilma kodanlikku riigimasinat purustamata ja uut, sotsialistlikku riiki rajamata.

Kõik teadaolevad revolutsioonid minevikus asendasid ühe ekspluateerimisvormi teisega. *Sotsialistlik revolutsioon teeb igaveseks lõpu inimese rõhumisele teise inimese poolt, avab ühiskonnale avara tee helgesse tulevikku.* Selles on tema ajalooline mõte, tema suurus.

§ 14. Sotsialismi ülesehitamise leninlik plaan.

Sotsialism on kommunismi esimene faas.

Suur Sotsialistlik Oktoobrirevolutsioon teostas inimkonna maailmaajaloolise pöörde kapitalismilt sotsialismile. Ta avas uue epohhi — sotsialismi ja kommunismi ülesehitamise epohhi.

Kas saab ehitada paleed, rajamata enne vundamenti? Ei saa. Samuti ei saa ehitada kommunismi, eelnevalt sotsialismi üles ehitamata, tema täielikku ja lõplikku võitu saavutamata. Kapitalism ei jäta ju meile pärandiks niisugust võimsat tootlike jõudude arenemistaset ja inimteadvuse

kõrget arengut, mis lubaksid meil rakendada produktide jaotamise kommunistlikke printsiipe, kinnitada kommunismi printsiipe.

Marksismi rajajad nägid ette, et kommunistlikul ühiskonnal on vältimatult kaks staadiumi ehk arenemisfaasi: madalam — sotsialism ja kõrgem — kommunism. Missugused jooned on sotsialismile ja kommunismile ühised, milles seisab kommunistliku ühiskonna madalama faasi põhimõtteline erinevus kõrgemast faasist, kuidas sotsialism kasvab ümber kommunismiks — selle kõigega me tutvume edasises õppetöös. Siin aga piirdume järeldusega, et ühiskond pole suuteline «hüppama» kapitalismilt otseteed kommunismi, vaid et *kommunism kasvab üksnes omaenda alusel — kasvab välja sotsialismist.*

Üleminekuperioodi vältimatus.

Oktoobrirevolutsiooni võit seadis Vene proletariaadi ja tema Kommunistliku Partei ette hulga keerulisi küsimusi, mis üldkokkuvõttes viisid välja ühele küsimusele: millest alustada? Küsimuse asetuses avaldus ilmekalt sotsialistliku revolutsiooni põhjalik erinevus kõigist eelnevatest revolutsiooni tüüpidest. Kodanlik revolutsioon võitis, kui ühiskonnas olid juba kujunenud kapitalistlikku laadi vormid ja tema ees seisis ülesanne koristada feodaalsed tõkked kapitalistlike tootmissuhete teelt, tagada kapitalistlike tootmissuhete takistamatu arenemine. Sotsialistlik revolutsioon ei leia eest uue tootmisviisi valmis vorme: sotsialistlikud suhted ei saa valmida kapitalismi rüpes, nii nagu valmivad kapitalistlikud suhted feodalismi rüpes. Toetudes vastavatele materiaalsetele eeldustele (peamine neist on tootmise ühiskondlik iseloom), peab ta looma majanduse sotsialistlikud vormid, kindlustama sotsialistlike suhete kujunemise ja arenemise.

Just need sotsialistliku revolutsiooni grandioossed loovad ülesanded määrasid kindlaks kapitalismilt sotsialismile *ülemineku perioodi* paratamatuse. See on vanade, kapitalistlike suhete purustamise ja uute, sotsialistlike suhete võidulepääsemise ajajärk. Et vastata küsimusele «millest alustada?», oli vaja kindlaks määrata üleminekuperioodi põhiülesanded ja leida kõige efektiivsemad vahendid nende lahendamiseks. Teiste sõnadega, elu nõudis sotsialismi ülesehitamise teaduslikult põhjendatud plaani. Ja niisuguse plaani, mille töötas välja V. I. Lenin, seadis partei kogu oma tegevuse aluseks.

Kohutavalt raskes olukorras, mil riigis valitses laos, tsehhid tehastes olid muutunud vanaraua ladudeks, kaheksandikku naela mõru leiba nimetati pajukiks, kinnitas partei VIII kongress, kes esindas rohkem kui kolmesajatuhandelist revolutsiooni avangardi, partei teise programmi, mille selgetest ridadest tõusis esile meie maa sotsialistlik Homme.

Uleminekuperioodi kolm põhiülesannet.

Maa industrialiseerimine, põllumajanduse kollektiviseerimine, kultuurirevolutsioon — need olid üleminekuperioodi kolm peamist ülesannet, sotsialismi ülesehitamise leninliku plaani kolm põhiideed.

Tsaari-Venemaa oli oma majandusliku arenemise poolest teatavasti viimasel kohal maailma tähtsamate riikide hulgas. Majanduslik mahajäämus tegi noore nõukogude vabariigi võimsate imperialistlike suurriikide ees nii majanduslikult kui ka sõjaliselt kaitsetuks. Kapitalistliku ümbruse tingimustes polnud võimsa *rasketööstuse* rajamiseta sotsialistliku ülesehitustöö teiste ülesannete lahendamine üldse mõeldav.

Asi ei seisne muidugi ainult selles, et rasketööstus on riigi kaitsevõime pant. Industrialiseerimises nägi V. I. Lenin ainsat teed kõigi rahvamajandusharude ümberkorraldamiseks kaasaegse tehnika alusel, tööviljakuse kiireks kasvuks, rahva heaolu tõstmiseks. Üksnes industrialiseerimise kaudu oli võimalik muuta kerjuslik ja jõuetu Venemaa vägevaks ning õitsvaks sotsialistlikuks riigiks, tagada töötajatele jõukas elu, luua see majanduslik alus, milleta ei saa kommunistliku ühiskonna madalamast faasist üle minna kõrgemasse faasi.

See mõte on ilmekalt väljendatud V. I. Lenini kuulsas formuleeringus: «Kommunism on nõukogude võim pluss kogu maa elektrifitseerimine.» Selles on esile tõstetud, esiteks, kommunismi poliitiline külg: nõukogude võim ongi see poliitiline organisatsioon, mis võimaldab laialdastel rahvahulkadel endal kõiki ühiskondlikke asju otsustada, äratab nende loomingulise energia, avab võimaluse teostada kõige grandioossemaid looduse ümberkujundamise plaane tööinimese huvides. Ja teiseks, kommunismi majanduslik külg: kogu maa elektrifitseerimine ning tootlike jõudude hiiglaslik arenemine viivad kommunistliku majanduse loomisele, tagavad materiaalsete hüvede külluse, lubavad ellu rakendada kommunistlike ühiskondlike suhete õilsaid printsiipe. V. I. Lenini juhtimisel loodud GOELRO plaan nägi ette mitte üksnes elektrijaamade võrgu ehitamise, vaid kavandas kõigi tööstusharude komplekssse kooskõlastatud arendamise ja oli sisuliselt industria-

liseerimise plaan. GOELRO oli NSV Liidu rahvamajanduse arendamise esimeste viie aasta plaanide aluseks.

Rasketööstuse rajamise baasil oli võimalik lahendada ka teine äärmiselt keeruline üleminekuperioodi ülesanne — talupoegade *väikese killustatud üksikmajapidamise ümberkorraldamine ühiskondlikuks sotsialistlikuks suurmajapidamiseks.*

Selles seisnebki Lenini kooperatsiooniplaani olemus. Nõukogude riik loob võimsa sotsialistliku tööstuse, mis on suuteline reorganiseerima põllumajanduslikku tootmist, varustama teda kaasaegse tehnikaga. Talurahvast harjutatakse kollektiviseerimisega järk-järgult, kasutades selleks kõige lihtsamaid kooperatsiooni, s. o. jõudude ja vahendite ühendamise vorme. Veendudes praktikas kollektiivse töö eelistes, mis põhinevad traktorite, kombainide ja teiste põllumajandusmasinate kasutamisel, ühineb talurahvas vabatahtlikult kolhoosidesse, loobudes üksikmajapidamisest.

Ja lõpuks, sotsialismi ülesehitamine nõuab *kultuurirevolutsiooni* teostamist. Ilma kultuurirevolutsioonita pole võimalik muuta töötajate elu jõukaks ega vaimselt rikkaks. Kultuurirevolutsioon koos maa industrialiseerimisega ja põllumajanduse kollektiviseerimisega valmistab ette selle aluse, millest kasvab välja kommunism.

Kultuurirevolutsiooni mõte seisneb selles, et levitada kultuuri *laiuti* (teha kõik teaduse- ja kunstisaavutused laiade rahvahulkade omanduseks) ja arendada seda *sügavuti* (viia meie teadus, tehnika, kunst esikohale maailmas, tagada nende õitseng).

Ennekõike aga oli tarvis likvideerida vaimupimedus ja harimatus. Revolutsioonieelsel Venemaal oli kolm neljandikku elanikkonnast kirjaoskamatu, noorsoost aga neli viiendikku. Üks ajakiri arvestas välja, et hariduse arendamise sellise tempo juures, mis Venemaal siis valitses, oleks üldise algharidusе kehtestamiseks kulunud vähemalt 125 aastat, kirjaoskuse õpetamiseks Kesk-Aasia rahvastele aga 4600 aastat!

Sellepärast oli nii terav vajadus võidelda kirjaoskamatuse vastu, organiseerida haridussüsteemi.

Nõukogude võim pidas üheks oma tähtsamaks ülesandeks kapitalistlikul Venemaal formeerunud teaduse ja tehnika spetsialistide

võitmist enda poolele. Neid oli tarvis veenda, köita üldrahvaliku ürituse ülevusega.

«Öelge intelligentsile,» kõneles V. I. Lenin Maksim Gorkile, «et ta tuleks meie poolele. Eks teeni ta ju teie arvates siiralt õigluse huvisid? Milles siis asi seisab? Suvatsege tulla meile: olime ju meie need, kes võtsid enda peale kolossaalse raskuse tõsta rahvas jalgele, rääkida maailmale kogu tõde elust, me näitame rahvastele otsest teed inimlikku ellu, teed, mis viib välja orjusest, viletsusest, alandusest.»

Oli samuti tarvis ette valmistada sadu ja tuhandeid noori spetsialiste, sel eesmärgil aga laialdaselt arendada kõrgemat ja kesk-eriharidust.

Täielik ja lõplik võit.

Kommunistliku Partei juhtimisel viisid töölisklass, meie maa töötajad ellu sotsialismi ülesehitamise leninliku plaani. Sotsialism on NSV Liidus võitnud *täielikult*. Juba esimeste viie aasta plaanide täitmise tulemusena muutus meie maa agraarmaast industriaalmaaks; 1937. aastal oli NSV Liit tööstustoodangu mahu poolest kindlalt esikohal Euroopas ja teisel kohal maailmas. Põllumajanduse kollektiviseerimisega kadus viimne ekspluataatorlik klass — kulaklus. Kasvas rahvaharitlaskond. Edukalt lahendati rahvusküsimus. Kujunes välja kogu nõukogude rahva ideeline, sotsiaalne ja poliitiline ühtsus.

Vahel tekib küsimus: kas on õige rääkida sotsialismi täielikust võidust, kui riigis on veel raskusi korteritega, tuleb ette häireid kaubanduses, esineb mineviku igandeid inimeste teadvuses ja igapäevases elus?

Need on erinevad küsimused. Ühelt poolt sotsialismi kui eesrindliku ühiskonnakorra võidu küsimus ja teiselt poolt sotsialismi kui kommunismi esimese faasi majandusliku küpsuse astme, tema arenemise taseme küsimus. Sotsialismi täielik võit ei tähenda seda, et uus ühiskond oleks juba saavutanud majandusliku ja kultuurilise arenemise sellise taseme, mis on tema lõppeesmärgiks. Just pärast sotsialismi täielikku võitu hakkavad ilmnema kõik temas peituvad kolossaalsed võimalused aineliste ja vaimsete hüvede külluse loomiseks, kapitalismi igandite resoluutseks väljajuurimiseks teadvusest ja igapäevasest elust.

Maailma reaktsiooni ja imperialismi jõud ei leppinud sotsialismi võiduga NSV Liidus. Ülemaailmne imperialism turgutas saksa fašismi ja püüdis selle kätega hävitada maailma esimest tööliste ja talupoegade sotsialistlikku riiki. Ka kaasaegsetes tingimustes pole imperialism jätnud lootust likvideerida sotsialism, kehtestada meil uuesti kapitalistlik kord.

Ent nüüd on sellised katsed lootusetud. Miks? Sellepärast, et Nõukogude Liit on muutunud suureks tööstusriigiks, on teaduse ja tehnika paljudes otsustavates harudes kõige arenenumatest kapitalistlikest riikidest ette jõudnud. Sellepärast, et praegu eksisteerib võimas sotsialistlike riikide ülemaailmne sõprusliit (järelikult on mõiste «kapitalistlik ümbrus» vananenud ja kaotanud oma mõtte).

Maailmas pole praegu niisuguseid jõude, mis suudaksid taastada kapitalismi meie maal, purustada sotsialismileeri. Kuna aga kapitalismi restaureerimise oht on kadunud, siis järelikult *on sotsialism meie maal võitnud mitte üksnes täielikult, vaid ka lõplikult.*

Küsimusi kordamiseks.

1. Milles seisab töölisklassi ajalooline missioon?
2. Missugused on sotsialistliku revolutsiooni ülesanded?
3. Miks läbib kommunistlik ühiskond oma arenemises tingimata kaks faasi?
4. Milles seisab sotsialismi ülesehitamise leninliku plaani maailmaajalooline tähtsus?

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Võtke abiks oma ajaloo-alased teadmised ja püüdke vastata küsimusele, mille poolest erineb sotsialistlik revolutsioon kõigist eelmistest revolutsioonidest.
2. Reformistid väidavad, et üleminek uuele korrale võib toimuda ilma revolutsioonita, kapitalismi «sissekasvamise» teel sotsialismi. Tõestage, et need vaated on valed.

SOTSIALISM

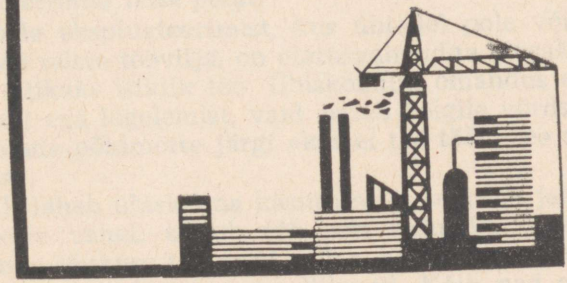

5. peatükk.

SOTSIALISMI MAJANDUSLIK KORD.

§ 15. Omandus.

Sotsialismi majanduslik alus.

Meie maal kuuluvad tootmisvahendid ühiskonnale. Sellega määrataksegi kindlaks tootmissuhete iseloom, sotsialismi majanduslik kord. Meil pole klassi, kel puuduksid tootmisvahendid, ega eraomanike klassi. Keegi pole omandussuhetes tootmisvahenditele privilegeeritud või, vastupidi, teiste seisundiga võrreldes allutatud. Seetõttu on kadunud võimalus muuta tootmisvahendid kapitaliks, tööjõud aga kaubaks. *Ühiskondlik omandus välistab ühe inimese ekspluateerimise teise poolt.*

Seal, kus pole ekspluateerimist, kus ühtedel pole võimalik omastada teiste töövilja, on elatusvahendite ainsaks seaduslikuks allikaks isiklik töö. Ühiskondlik omandus ei salli parasitismi ega logelemist, vaid esitab kõigile võrdse kohustuse töötada põhimõtte järgi «kes ei tee tööd, see ei pea ka sööma».

Kuna töövili läheb ühiskonna käsutusse ja seejärel jaotatakse inimeste vahel, sõltub töö eest tasumine täielikult ühiskonna jõukuse tasemest: mida rikkam on ühiskond, seda paremini elavad tema liikmed. Kõik nad on huvitatud sotsialistliku tootmise arendamisest, ühine majanduslik huvi aga ühendab ja liidab inimesi. Sotsialismi tootmissuhted — need on ekspluateerimisest vabade töötajate seltsimehelikkuse ja vastastikuse abistamise suhted.

Sotsialistliku rahvamajanduse arenemist ei määra kindlaks üksikute gruppide ja isikute lõhestatud ning vastu-

oluline tegevus, vaid tootmisvahendite valdaja, s. t. kogu ühiskonna ühtne tahe. Ühiskondliku omanduse puhul ei tunta tootmise anarhiat, kriise ega tööpuudust, vaid avaneb võimalus (ja vajadus) loovalt ning sihikindlalt planeerida tema arenemist. Teiste sõnadega — ühiskondliku omanduse valitsemine tähendab, et tootmise üle on lakanud võimutsemast kapitalismi pimedad, stiihilised seadused ja on kehtestatud *sotsialismi majandusseadused.*

Sellised on sotsialismi majandusliku korra kõige tähtsamad jooned, mis on kindlaksmääratavad ühiskondliku omandusega.

Omandus, nagu te juba teate, on ühiskondlik suhe, mis väljendab materiaalsete hüvede tootmise, jaotamise ja tarbimise tingimusi. Igapäevases elus on omandussuhetel sama tähendus kui *omandiõigusel,* s. t. seadusega kehtestatud korral, mille alusel üksikisikud, inimeste grupid või riik valdab, kasutab ja käsutab üht või teist vara. Omandiõiguse kõige tähtsamaks tunnuseks on vara valdamine. Omanik võib teisele isikule või organisatsioonile loovutada kasutamisõiguse, teatud määral ka käsutamise oma vara üle, jäädes seejuures ikkagi omanikuks. Ainult loobudes valdamisest (oma vara müümise või kinkimisega) kaotab ta igasuguse omandiõiguse.

Meie maal väljendub ühiskondlik omandus eelkõige selles, et valdav osa tootmisvahendeid ja teisi materiaalseid väärtusi on sotsialistliku riigi valduses. Rahva ülesandel ja rahva nimel kasutab riik kõiki omanikuõigusi, kaasa arvatud varast loobumine (näiteks masinate ja teiste kaupade müümine välisriikidele).

Otseselt kasutavad riigi vara kõik nõukogude inimesed: töölised kasutavad tööprotsessis masinaid ja tööpinke, teadlased instituutide ja laboratooriumide sisseseadet; teie käsutuses, õpilased, on koolihooned, instrumendid töökodades ja seadised kabinettides.

Riigi vara ei käsuta aga mitte kõik inimesed, vaid riiklikud asutused ja ettevõtted — suure riikliku terviku osad.

Riik volitab asutuste ja ettevõtete juhtkonda käsutama teatud materiaalseid väärtusi, kollektiividel aga on õigus kontrollida juhtkonna tegevust.

Volitusi ja õigust vara käsutada ei anna riik mitte personaalselt seltsimees Ivanovile, Petrovile või Semjonovile, vaid direktorile, teistele juhtivatele töötajatele, kollektiivile. Seepärast võime täie õigusega öelda, et kollektiiv on oma asutuse või ettevõtte peremees.

Riik võib anda ühiskondlikku vara kodanikele kasutamiseks mitte üksnes oma organisatsioonide kaudu (tehas, instituut, kool — kõik need on ju riiklikud organisatsioonid), vaid ka otseselt. Nii antakse riigile kuuluvad elumajad linnades ja töölisasulais nõukogude inimestele kasutamiseks. Kuid igal juhul jääb riigi vara valdajaks, selle peamiseks käsutajaks riik.

Miks me antud juhul kõneleme riiklikust, mitte aga kogu ühiskonna varast? Seepärast, et osa tootmisvahendeid ja muid materiaalseid väärtusi (tähendab, ka omandiõigus neile) ei kuulu kogu rahvale, vaid talurahva töökoondistele — kolhoosidele.

Sotsialistliku omanduse kaks vormi.

Riiklik ja kolhooslik omandus on oma olemuselt üht tüüpi; seepärast me nimetamegi neid ühiskondliku sotsialistliku omanduse eri vormideks. Nad välistavad parasiitlike klasside olemasolu, ühe inimese ekspluateerimise teise poolt, on sotsialismi ajal valitsevate tootmissuhete aluseks.

Kuna otsustavat osa tänapäeva ühiskonna majanduses etendab tööstus, siis sõltub kooperatiivse omanduse sotsiaal-majanduslik sisu täielikult sellest, kellele kuuluvad tööstusettevõtted, pangad, transport ja muud põhilised tootmisvahendid. Kapitalistlikes maades on praegu palju kooperatiive, kuid eraomanduse võimutsemise tingimustes ei muutu ega saagi nad muutuda sotsialistlikeks ettevõtteiks; sellised kooperatiivid tavaliselt pankrotistuvad, sest nad ei suuda konkureerida suurkapitalistide ja -maaomanikega, või lõpetavad tegevuse kooperatiividena selle tõttu, et üksikud rikastunud liikmed haaravad kogu kooperatiivmajandi enda kätte.

Sel puhul, kui tootmisvahendid on ühiskonna omanduseks ja võimul on töörahvas, kooperatiivne omandus mitte ainult välistab laostumisi, tööjõu ekspluateerimist jne., vaid muutub ka ise uute ühiskondlike suhete toeks. Oma sisult on ta täielikult sotsialistlik.

Peamine erinevus sotsialistliku omanduse kahe vormi vahel seisneb tootmisvahendite ühiskonnastamise tasemes. Riiklik omandus ühiskonnastab tootmisvahendid kogu maa ulatuses, teeb nad kogu rahva ühisvaraks. Kolhooslik omandus aga ühiskonnastab tootmisvahendid üksikute põllumajanduslike ettevõtete ulatuses, teeb nad grupi inimeste ühisvaraks.

Riiklik (üldrahvalik) omandus

Maa, maapõuevarad, veed, metsad, tööstusettevõtted ja nende toodang, riiklikud põllumajanduslikud suurettevõtted (sovhoosid) ja nende toodang, remondi- ja tehnikajaamad, pangad, transport, sidevahendid, kommunaalelukondlikud ja kultuuriasutused (haiglad, polikliinikud, puhkekodud, koolid, instituudid, staadionid jne.), põhiline elamufond linnades ja töölisasulais.

Kooperatiiv-kolhooslik (grupi-) omandus

Kolhooside ja kooperatiivide ühiskondlikud ettevõtted koos elusinventari (loomad, linnud) ja tootmisriistadega (traktorid, kombainid jne.), nende tootmis- ja ühiskondlikud hooned.

(Maa, mida kolhoos kasutab, on talle kinnistatud igaveseks, tasuta kasutamiseks.)

On täiesti arusaadav, et riiklik omandus etendab sotsialistliku omanduse süsteemis juhtivat osa. Ja asi ei seisa üksnes selles, et ta hõlmab kõiki põhilisi tootmisvahendeid. Riiklik omandus võimaldab rahvamajandust arendada ühtse plaani järgi; ta virgutab inimesi juhinduma üldrahvalikest huvidest, õpetab neid mõtlema riiklikus mastaabis.

See ei tähenda sugugi, et inimesed, kelle töö on seotud kolhoosliku omandusega, oleksid kitsendatud olukorras: on ju nemadki, nagu kogu rahvas, riikliku omanduse kaasomanikud. Peale selle vastab kolhooslik omandusvorm tootlike jõudude arenemistasemele külas, ta loob kõik tingimused tootmise edasiseks tõusuks.

Sotsialistliku omanduse kahe vormiga on seotud erinevused riiklike ettevõtete ja kolhooside vahel.

Riiklike ettevõtete töötajad saavad palka, mis makstakse ainult rahas.

Kolhoosnike töö eest makstakse rahas ja natuuras vastavalt nende tööpanusele ühismajapidamise heaks ja kooskõlas kolhoosi sissetulekutega. Kolhoosnike lisasissetulekute allikaks on töö isiklikus abimajapidamises.

Käesoleval ajal on partei ja valitsuse otsusega kehtestamisel kolhoosnikele igakuuse garanteeritud töötasu maksmine. See abinõu lähendab põllumajanduses kehtivaid töötasuvorme tööstuses makstavale palgale.

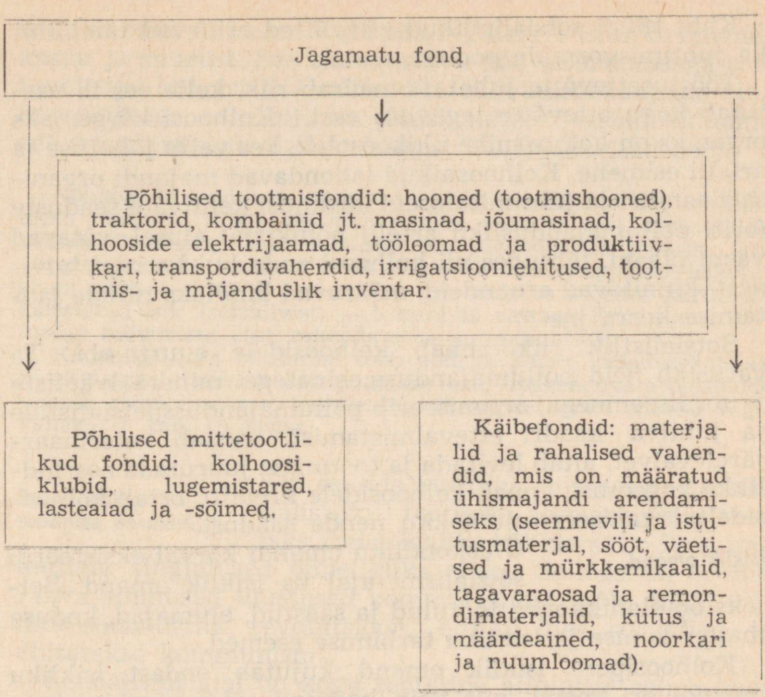

Vahendeid, millest tasutakse kolhoosnike töö eest, nimetatakse *tarbimisfondiks*. Teine osa kolhoosi sissetulekutest läheb *jagamatusse fondi*. See koosneb põhilistest tootmisvahenditest: põllutöömasinaist, jõumasinaist, inventarist, kolhooside elektrijaamadest, transpordivahendeist, tootmis- ja kultuurihooneist, tööloomadest ja produktiivkarjast, materjalidest ja rahalistest vahenditest, mis on määratud kolhoositootmise laiendamiseks. See fond on jagamatu, sest teda ei või vähendada, anda antud kolhoosi liikmete kasutusse ega jaotada normipäevade järgi. Seda ei saa jagada ega kolhoosnikele kolhoosist lahkumise puhul välja anda.

Jagamatud fondid on kolhoosnikud loonud oma tööga kogu nõukogude rahva abiga ning oma tehniliselt tasemelt lähenevad need üldrahvalikele fondidele. Kolmkümmend aastat tagasi koosnes kolhoslik omandus talumajandite ühistatud tootmisvahenditest: hobustest, atradest, sahkadest, äketest jms. Tänapäeva kolhooside jagamatud fondid aga koosnevad peamiselt traktoreist, kombainidest, veoautodest ja muust tehnikast.

Aasta-aastalt suurenevad jagamatud fondid jooksva aasta tulude arvel, kolhoosnike otsese tööga tootmisvahendite valmistamisel, kultuurihoonete ehitamisel. Näiteks oli jagamatu fondi suurus 1958. aastal 24,2 miljardit rubla, 1965. aastal aga 35 miljardit rubla.

Kaht tüüpi sotsialistlikud ettevõtted erinevad täielikult ka juhtimisvormide poolest.

Tööstusettevõtte juhataja määrab riik, kelle ees ta vastutab kogu ettevõtte tegevuse eest. Kolhoosi kõrgemaks organiks on kolhoosnike üldkoosolek, kes valib juhatuse ja artelli esimehe. Kolhoosnikud lahendavad majandi organisatsioonilisi ja juhtimisalaseid küsimusi kehtivate seaduste (eriti põllumajandusliku artelli põhikirja) alusel, võtavad vastu plaani, lähtudes nii kolhoosi enda kui ka riigi huvidest, kinnitavad aruandeid, määravad kindlaks tulude jaotamise korra jne.

Sotsialistlik riik annab kolhoosidele suurt abi. Ta varustab neid põllumajandusmasinatega, mineraalväetiste ja sordiseemnega, organiseerib põllumajandusspetsialistide ja juhtiva kaadri ettevalmistamist, teostab veterinaarjärelevalvet, aitab levitada ja tootmisse juurutada eesrindlikke kogemusi, annab kolhoosidele krediiti, ostab kolhoosidelt organiseeritult kokku nende saadusi.

Isiklik omand. Ühiskondliku omandi kõrval eksisteerib sotsialismi ajal ka isiklik omand. Selleks on elanikkonna töötulud ja säästud, elumajad, koduse majapidamise ja isikliku tarbimise esemed.

Kolhoosipere isiklik omand kujutab endast isikliku omandi eri vormi, mis võib koosneda abimajapidamisest õueaiamaal, produktiivkarjast, kodulindudest, majandushoonetest jm. Abimajapidamine on vajalik seepärast, et kolhooside tootmistase ei võimalda veel rahuldada kolhoosnike kõiki isiklikke vajadusi.

Isiklikul omandil sotsialismi ajal pole midagi ühist kapitalistliku eraomandusega; ta põhineb isiklikul tööl ning teda ei saa kasutada ekspluateerimiseks.

Ainult väga väheseid isikliku omanduse objekte on võimalik kasutada ka kasusaamise eesmärgil. Näiteks kui elamispinda üürida spekulatiivsete hindadega või sõiduautot kasutada eravedudeks. Ajutine isikliku omandi kasutamise võimalus mittetöise tulu saamiseks likvideeritakse peagi majanduslikult: näiteks korterikülluse (sealhulgas riiklikes kuurortides) tõttu pole mingisugust vajadust elamispinda üürida. Senikaua aga on riik nende vastu, kes tahavad kergelt teenida, sunnitud võitlema moraalsete ja õiguslike meetoditega, s. o. karistades neid seaduse järgi.

Ühiskonna jõukuse suurenemisel kasvab üha enam ka ühiskondliku tootmise saaduste hulk töötajate isiklike vajaduste rahuldamiseks. See aga kutsub omakorda esile

isikliku omandi kasvu. Kuid riik reguleerib isikliku omandi kasvu ja suurust. See saavutatakse töö tasustamisega sõltuvalt töö hulgast ja kvaliteedist, rahvatarbekaupade hinnapoliitikaga, samuti ka ühiskondlike tarbimisfondide eelisarendamisega. Sellest kõigest kõneldakse tagapool.

Nõukogude seadused kaitsevad nii ühiskondlikku kui ka isiklikku omandit. Riigi- või kolhoosivara varguse eest karistatakse vabadusekaotusega kuni 3 aastat või paranduslike töödega; kui vargus sooritati korduvalt või eelnevalt kokkuleppinud isikutegrupi poolt — kuni 6 aastat; kui aga varguse sooritas korduvalt karistatud isik (retsidivist) — 5 kuni 15 aastani. Eriti suure ulatusega röövimiste eest rakendatakse surmanuhtlust.

Kodanike vara riisumine toob endaga kaasa vabadusekaotuse 2—10 aastani (viimast rakendatakse eriti raskendavate asjaolude puhul); röövimine, s. o. kallaletung ühenduses elule ohtliku vägivallaga — kuni 15 aastat.

Sotsialistliku tootmise eesmärk.

Kui esitada küsimus, missugune on sotsialistliku tootmise eesmärk, siis vastaks meist igaüks kõhklemata: luua inimestele tingimused õnnelikuks eluks. Sellega on seotud rahva ammused unistused kommunismist, selle nimel toimus sotsialistlik revolutsioon, ehitati üles sotsialism ja ehitatakse kommunismi.

Sotsialismi ajal on kogu tootmine allutatud rahva heaolu tõstmisele. See pole üksnes tunnistuseks sotsialistliku korra humaansusest, vaid ka *majanduslik paratamatus.* Kui arenev tootmine ei leiaks kasvavat nõudmist oma toodangule, siis tema arenemistempo paratamatult aeglustuks. Just rahva tarbimise kasv viib tootmist lakkamatult edasi, tootmise kasv aga omakorda suurendab tarbimist.

Näiteks suureneb kiiresti kultuuri- ja tarbekaupade müük. 1964. aastaga võrreldes ostsid nõukogude inimesed endale 1965. aastal kelli 11%, raadioid 8%, külmutuskappe 49% ja televiisoreid 26% võrra rohkem. On teada, et neist osa kaupade suhtes ei suudeta meil nõudmist veel kaugeltki rahuldada. Tootmise mahajäämus aga likvideeritakse lähemail aastail. Missuguseks kujuneb olukord siis? Sellele küsimusele vastab näide meie kellatööstuse kohta. Juba hulk aastaid rahuldab see täielikult nõudmise oma toodangu järele. Nüüd püüavad ka kellassepad luua veel kvaliteetsemaid, originaalsemaid ja kaunimaid tooteid. Kellad muutuvad paremaks, nende hinnad aga madalamaks.

Kuidas aga võib saavutada sotsialistliku tootmise eesmärgi? On täiesti selge, et seda eesmärki pole võimalik saa-

1965. a. toodeti

30,6 milj. kella

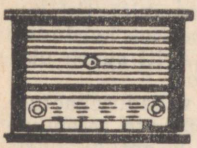

5,2 milj. raadiot

3,9milj. jalgratast

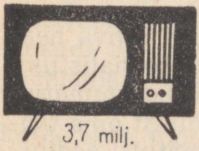

3,7 milj. televiisorit

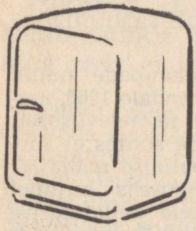

üle 1,6 milj. külmutuskapi

vutada lihtsalt tootmise laiendamise teel: on ju vaja hoolitseda toodete kvaliteedi tõstmise, sortimendi laiendamise ja nende odavdamise eest. On ainult üks vahend, mis võimaldab seda kõike teha üheaegselt: *tehniline progress*. Just tehniline progress tagab ühiskondliku töö viljakuse pideva kasvu.

1963. aastal toodeti NSV Liidus 288 miljonit paari jalatseid sünteetilisest materjalist tallaga. Kui kõik need jalatsid oleks valmistatud nahktallaga, oleks selleks kulunud üle 10 miljoni loomanaha. Üldine töökulu kunstnaha tootmiseks ja sellest jalatsite valmistamiseks on 10 korda väiksem kui sama koguse nahkjalatsite tootmiseks.

Tootmise arenemine eesrindliku tehnika baasil on niisama hädavajalik kui rahva heaolu pidev tõus; üks pole võimalik ilma teiseta. Seetõttu tootmise pidev laiendamine ja täiustamine eesrindliku tehnika ja kollektiivse töö baasil kõigi ühiskonnaliikmete pidevalt kasvavate vajaduste maksimaalse rahuldamise ja igakülgse arenemise eesmärgil — see ongi *sotsialismi põhiline majandusseadus.*

Toetudes põhilisele majandusseadusele ja kasutades seda oma tootmistegevuses, suurendab sotsialistlik ühiskond aastast aastasse rahvamajanduses toodetud materiaalsete hüvede hulka.

Tänu tööstuse ja põllumajanduse edusammudele paraneb pidevalt nõukogude inimeste elatustase.

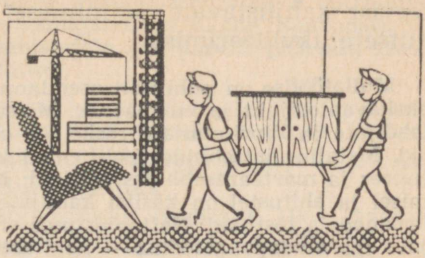

Igal aastal ehitatavate korterite arvu poolest on Nõukogude Liit kaugele ette jõudnud kõige arenenumatest kapitalistlikest maadest. Viimase 10 aasta jooksul on uutesse majadesse kolinud ja oma korteritingimusi parandanud peaaegu pool kogu NSV Liidu elanikkonnast.

§ 16. Töö ja jaotamine.

Töötingimused.

Jõukuseallikas, mis on võimeline valmistama inimesele kõige üllamat rõõmu, loomisrõõmu, — töö — tundus ekspluataatorliku korra aastatuhandete kestel ränga koormana. See ei võinudki olla teisiti sellele, kes kasvatas suuri saake, kuid oli poolnäljas, valmistas head riiet, kuid käis ise räbalais, ehitas uhkeid losse, kuid elas hurtsikus.

Sotsialismi ajal muutus töörahvas kogu maa rikkuste täieõiguslikuks peremeheks. Ta ei tööta käputäie parasiitide rikastamiseks, vaid endale, oma ühiskonnale. Töö muutmine sunniviisilisest vabaks — see on sotsialismi suur võit.

Selle muutmisega on aga seotud printsipiaalsed muudatused töötingimustes.

Kõigepealt muutus töö *kergemaks ja produktiivsemaks.* Muidugi ei tähenda see sugugi seda, et sotsialismi ajal võiks töötada poole tööjõuga, loiult. Töö on töö, ta nõuab inimeselt alati teatud füüsilist ja vaimset jõukulu, vaeva ja hoolt. Kõneldes töö kergendamisest, peame silmas tema tehnilise varustatuse pidevat kasvu. Rasketööstuse, eriti masinaehituse arenemine, tootmisprotsesside mehhaniseerimine tööstuses, transpordis ja põllumajanduses toob kaasa raske käsitsitöö järjekindla vähendamise vajaduse,

tervist kahjustavate ja inimese eluiga lühendavate elukutsete likvideerimise.

Mullatööline on põhiliselt asendanud ekskavaator, mida juhivad ekskavaatorijuht ja mehhaanik. Metsatööstuses teevad raietööliste, laadijate ja liipritahujate raske töö elektrisaed ja laadimistraktorid. Metallurgiatsehhides pole enam vaja veeretajaid, kõrgahjude juures ja martääntsehhides täitjaid. Masinaehituses, metallitöötlemisel ja ehitustel on käsitsi kandjate ja laadijate töö asendanud kraanad ja tõstukid. Naftatööstuses ei vajata enam naftaammutajaid ega mudapangetöölisi — neid asendavad puurijad ja keerulisi mehhanisme käsitsevad operaatorid.

Samasugused muudatused on toimunud ka põllumajanduses, kus tootmise keskseks kujuks on saanud mehhanisaator — traktorist, kombainer.

Siiski on raske käsitsitöö veel alles jäänud paljudes tootmisharudes. See on seletatav eriti sellega, et mõningaid tööoperatsioone on raske mehhaniseerida. Kuid see takistus on ületatav, ja juba lähemail aastail võimaldab tehniline progress likvideerida raske käsitsitöö.

Sotsialistliku tootmise mehhaniseerimine ja automatiseerimine kutsuvad esile vajaduse tõsta töötajate kvalifikatsiooni, annavad tööle üha enam *loova iseloomu*. Arusaadav, et kaevata labidaga või juhtida võimsat tõstekraanat pole üks ja seesama. Ja kas on labidaga kaevamisel vaja erilisi teadmisi! Loomulikult ei anna see ka suuri võimalusi loovaks tööks: erilist taipu see ei nõua. Kraanajuhil aga ei piisa üksnes ettenähtud tehniliste teadmiste miinimumist; tema oskusest ja loovast mõttest oleneb masina kasutamise efektiivsus, sest ta püüab leida kõige ratsionaalsemaid töövõtteid ja -meetodeid. Paljudel aga tekib soov mehhanisme täiustada. Just uued töötingimused kutsusid ellu seda liiki massilise rahvaloomingu, nagu ratsionaliseerimine ja leiutamine.

Sotsialismi ajal on üheks kõige tähtsamaks muudatuseks töötingimustes see, et meil on *likvideeritud tööpuudus*. 1930. aastal suleti NSV Liidus viimne tööbörs, ja sellest ajast alates teab Nõukogudemaa noor põlvkond tööpuudusest üksnes kapitalistlike maade elu käsitlevate raamatute ja ajaleheartiklite kaudu. Seejuures on nõukogude inimestel võimalus valida endale elukutse oma kutsumuse järgi ja saada vastav eriharidus.

Kodanlikud ideoloogid ennustasid, et tootmise arenemise käigus sotsialismimaadel ei õnnestu vältida tööpuudust. Nüüd on näha, et nende arvestused ei pidanud paika. Tootmine kasvab meil tohutu

tempoga, hoogsalt areneb tootmise mehhaniseerimine ja automatiseerimine, tööd aga jätkub rahvamajanduses kõigile. Rahvamajanduses töötavate tööliste ja teenistujate arv kasvab pidevalt. 1966. aastal oli neid 77 miljonit inimest.

Vastavalt tootlike jõudude arenemisele toimub *tööaja lühendamine*. Töötajaile jääb küllaldaselt aega puhkuseks, enesetäiendamiseks ja isiklikuks eluks.

Meie maal on ületunnitöö rangelt piiratud. 1961. aastal läksid kõik töölised ja teenistujad täielikult üle 7—6-tunnilisele tööpäevale.

Kaheksanda viisaastaku jooksul (1966—1970) viiakse töölised ja teenistujad üle viiepäevasele töönädalale kahe puhkepäevaga (41-tunnilise töönädala säilitamisega).

Erilist tähelepanu pööratakse sotsialismi ajal *töökaitsele*. Me kõik teame, et paljudes tänapäeva tootmisharudes võib juhtuda tööõnnetusi ja esineda isegi surmajuhtumeid. Kommunismiajastu automatiseeritud tootmise puhul enam tööõnnetusi praktiliselt ei esine. Kuid juba praegu on tänu sotsialistliku ühiskonna hoolitsusele töökaitse eest suudetud õnnetusjuhtumite arv viia miinimumini.

Sotsialism on kehtestanud kõigile võrdse *õiguse saada materiaalseid hüvesid töö järgi.*

Igaühele tema töö järgi.

Saavutatud tootlike jõudude arenemistase pole veel küllaldane, et juba praegu võiks kehtestada kommunistliku jaotamisprintsiibi: rahuldada tasuta kõigi inimeste vajadused sõltumata nende isikliku töö hulgast ühiskonna heaks. Mille alusel peab materiaalseid hüvesid jaotama praegu, sotsialismi ajal?

Kas ei saaks kõigile maksta võrdset töötasu: esimese ja seitsmenda kategooria treialile, kõrgema haridusega kvalifitseeritud töötajale ja õpilasele tehases?

Sellist meetodit nimetatakse *võrdsustavaks* jaotamismeetodiks ja see kujutab endast sotsialismi väikekodanlikku ideaali. Pole raske mõista, missugused oleksid sellise võrdsustava jaotamise tagajärjed. Inimestel kaoks huvi oma kvalifikatsiooni ja tööviljakuse tõstmiseks: milleks näha erilist vaeva, omandada tootmisalaseid vilumusi ja oskusi, kui nagunii saad ühesuguse töötasu. Tahes-tahtmata oleks seejuures töötasu vilets, samuti poleks ka ette näha selle tõusu, vaid hoopis langemist: mida halvemini inimesed töötavad, seda vaesem on ühiskond.

Seega ei viiks võrdsustav jaotamine võrdsusele, vaid oleks võrdsuse hale paroodia: kas suudaks vaesele valmistada suurt rõõmu teadmine, et nad kõik on «võrdsed», kuna kellelgi pole tei-

sest midagi rohkem. See tähendaks ühiskonna jõukuse järkjärgulist hävitamist. Just seepärast ongi marksistlik-leninlik teooria resoluutselt hüljanud võrdsustava jaotamise.

Sotsialismi ajal peab jaotamisprintsiip soodustama ühiskonna jõukuse kõrvalekaldumatu kasvu ja samaaegselt tagama kõigi töötajate elutaseme pideva tõusu: ainult neil tingimustel võib luua külluse ja minna üle tõelisele võrdsusele — kõigi rahuldamisele vajaduste järgi. Neile mõlemale nõudmisele vastab täielikult sotsialistlik jaotamisprintsiip: *jaotamine töö hulga ja kvaliteedi järgi.*

Kui kõneldakse töö järgi jaotamise seadusest, siis tuleb silmas pidada, et ei jaotata mitte kogu toodetud produkti, vaid ainult osa sellest. Enne kui minna tööprodukti jaotamisele üksikute töötajate vahel, tuleb teha ühiskondlikust produktist rida mahaarvamisi ühiskonna vajadusteks kulutatud tootmisvahendite asendamiseks, tootmise laiendamiseks, haridus-, tervishoiu- ja töövõimetute abistamise fondi loomiseks, riigikaitse, valitsemis- jm. kulude katmiseks. Pärast neid mahaarvamisi jaotatakse ülejäänud osa sotsialistlikust tootmisest osavõtnute vahel.

Tootmisvahendite ühiskondlik omandus kinnitab isiklike ja ühiskonna huvide ühtsust. Iga sotsialistliku ühiskonna töötaja on huvitatud ühiskonna vajaduste rahuldamisest — tootmise laiendamisest, haridusest, tervishoiust, töövõimetute abistamisest, maa kaitsevõime tugevdamisest jne. Järelikult produkt, mis toodetakse ühiskonna vajaduste rahuldamiseks, on igale ühiskonnaliikmele niisama vajalik kui produkt isiklike vajaduste rahuldamiseks.

Töö järgi jaotamise printsiip teeb lõpu ekspluataatorliku ühiskonna suurimale ebavõrdsusele, kus ekspluataatorid omastavad toodetud materiaalsete väärtuste valdava osa. Sotsialismi ajal aga, nagu juba eespool kõnelesime, on töö ainsaks elatusvahendite seaduslikuks allikaks, määrates inimese seisundi ühiskonnas.

Kes küll pole naernud I. Ilfi ja J. Petrovi satiiriliste romaanide peategelase Ostap Benderi viperuste üle! Saanud väljapressimise teel miljoni, kujutles suli, et rikkuse tõttu on teised sunnitud temasse suhtuma kui «väljapaistvasse» isiksusse, meelitama ja lipitsema. Kuid ilmnes, et Nõukogudemaal inimsugu enam ei kummarda «kuldvasikat». «Vaene» miljonär naerdi välja ja kihutati igalt poolt häbiga minema.

See lugu pole mitte üksnes koomiline, vaid ka õpetlik. Sotsialismi ajal pole raha (isegi suurtes summades) enam võimuvahendiks ega fetišiks. On kaotanud igasuguse mõtte ja pikkamisi vajuvad unustusehõlma sellised minevikumõisted nagu «suur pärandus», «kasulik abielu» jt. Sotsialistlikus ühiskonnas ei saa osta tehast, et ekspluateerida töölisi, ei saadikumandaati ega

ministritooli. Üksnes isiklikud võimed, töö ühiskonna kasuks on sotsialismi ajal inimese väärtuse mõõdupuuks.

Tasumine töö järgi võimaldab järjekindlalt ellu rakendada sotsialismi teist majandusprintsiipi — *inimeste materiaalset huvi oma töötulemuste vastu.* Mida paremini inimene töötab, mida rohkem ta annab ühiskonnale, seda kõrgem on tema töötasu. See innustab inimesi püüdma pidevalt tõsta tööviljakust. Tööviljakuse tõstmine on aga kommunismi võiduks kõige olulisem, kõige tähtsam.

Materiaalne huvitatus õpetab inimesi töötama oma maksimaalseid võimeid rakendades, aitab kaasa ka moraalsete, täpsemalt öeldes *ideeliste tööstiimulite arenemisele.*

Sellised stiimulid tekkisid kohe pärast Oktoobrirevolutsiooni võitu. Töö vabastamine ekspluateerimisest kutsus esile tohutu entusiasmi, püüde võimalikult kiiremini üles ehitada uus ühiskond, luua parem elu kõigile. Kas võib tõesti ainuüksi materiaalse huvitatusega põhjendada Dneprogessi, Magnitka ja Komsomolski ehitajate kangelastegu? Inimesed talusid raskusi suure idee nimel, neid ei juhtinud kasuhimu, vaid usk helgesse tulevikku, püüd oma tegudega kiirendada selle saabumist. Samasugune tegutsemisiha valdas sadu tuhandeid noormehi ja neidusi, kes võtsid osa uudismaade harimisest, uute tööstusbaaside loomisest Siberisse ja Kaug-Itta.

Materiaalsete ja ideeliste tööstiimulite ühendamine leiab ilmeka väljenduse sotsialistliku tootmise ühes kõige võimsamas liikumapanevas jõus — *sotsialistlikus võistluses.*

Sotsialistlik võistlus.

Sotsialistlik võistlus on vaba loova töö uute suhete väljendus, revolutsiooni poolt esilekutsutud ideeliste tööstiimulite avaldumine. Lühidalt öeldes on selles kehastunud tööinimeste hoolitsus tootmise arendamise eest. Nii võivad ühiskondliku jõukuse suurendamise eest hoolitseda üksnes sellised inimesed, kes tunnevad end selle peremeestena. Töötajad võistlevad plaanide eduka täitmise ja ületamise eest, toodete kvaliteedi parandamise ja omahinna alandamise eest, tooraine, abimaterjalide, kütuse ja elektrienergia kokkuhoiu eest, töödistsipliini ja kvalifikatsiooni tõstmise eest jne.

Kommunistlikud laupäevakud kodusõja ajal olid sotsialistliku võistluse esimesed võrsed.

1919. aasta kevadel otsustasid Moskva Sorteerimisjaama depoo töölised eesotsas kommunistidega omaalgatuse korras vabast ajast tasuta remontida veduri. See vana vedur seisab nüüd muuseumis kui asitõend uue, kommunistliku töössesuhtumise tekkimisest.

Sotsialistliku industrialiseerimise ja põllumajanduse kollektiviseerimise perioodil arenes laialdaselt lööktööliste, seejärel aga stahhaanovlaste liikumine. Suure Isamaasõja aastail organiseeriti tööstusettevõtteis rinde lööktöö brigaade rindeülesannete ennetähtaegseks täitmiseks. Sõjajärgsel perioodil tekkis novaatorite, ratsionaliseerijate ja leiutajate massiline liikumine. Praegu on sotsialistlik võistlus tõusnud uuele, palju kõrgemale astmele. On tekkinud kommunistliku töö lööklaste ja kollektiivide liikumine.

Sotsialistliku võistluse põhiprintsiibiks on mahajääjate abistamine eesrindlaste poolt, püüd mahajääjaid kaasa tõmmata, saavutada tootmise üldine tõus.

Peamiseks võistluse puhul on kogemuste levitamine. Kui kapitalistliku tootmise tingimustes hoitakse igasugust täiustust konkurentide eest nagu oma silmatera, siis sotsialismi ajal võimaldab just sotsialistlik võistlus tootmiseesrindlaste kogemusi kiiresti ja laialdaselt juurutada, ta on lahutamatult seotud laialdase avalikkusega.

Sotsialistlik võistlus erineb põhjalikult kapitalistlikust konkurentsist, mille deviisiks on ühtede kaotus ja surm, teiste võit ja valitsemine. Sotsialistlik võistlus eitab kogu oma olemusega konkurentsi hundiseadusi. Kuid see ei tähenda sugugi mõiste «võistlus» enda kitsendamist: neid, kes on saavutanud kõige paremaid tulemusi, ümbritsetakse erilise austuse ja lugupidamisega. Kuid veel suurema austuse ja lugupidamise võidavad need, kes oma saavutused muudavad seltsimeeste saavutusteks. Teiste sõnadega, sotsialistlikus võistluses on võitja, kuid pole kaotajaid, sest selles võidavad kõik.

§ 17. Kaubalis-rahalised suhted sotsialismi ajal.

Saanud töö eest tasu, läheme kauplustesse, et osta kõike eluks vajalikku. Tehas või vabrik müüb oma tooteid; saadud raha kantakse pangas ettevõtte arvele. Kolhoos ostab riigilt põllutöömasinaid ja müüb talle vilja, piima, liha. See kõik kõneleb sellest, et sotsialismi ajal säilib *kaubatootmine.*

Miks sotsialismi ajal säilib kaubatootmine?

Kapitalismi ajal eksisteerib kaubatootmine ühiskondliku tööjaotuse ja tootmisvahendite eraomanduse tõttu. Sotsialismi ajal aga tootmisvahendite eraomandust enam pole. Miks siis sellele vaatamata säilib vajadus kaubatootmiseks?

Kaubatootmise säilimise vajalikkuse tingib tootlike jõudude mitteküllaldaselt kõrge arenemistase. Selleks et toodete vahetamine kaotaks kaubanduse vormi, on vaja luua materiaalsete ja kultuuriliste hüvede küllus, rahuldada kõigi inimeste vajadused tasuta. Nii toimubki kommunismi ajal. Sotsialismi ajal aga on ühiskond sunnitud saadusi jaotama inimeste vahel nende töö hulga ja kvaliteedi järgi. Siin püsib töömõõdu ja tarbimismäära arvestus. Sellise arvestuse vahendiks ongi raha, millega võib hankida saadusi.

Kaubatootmise säilimise teine põhjus seisneb selles, et sotsialistlik omandus esineb kahel kujul. Kuivõrd on vajalik vahetus kahe peamise omaniku — riigi ja kolhoosi vahel, niivõrd võtab suur osa toodangust kauba vormi, niivõrd on tootmine ise kaubaks.

Kaubatootmine sotsialismi ajal erineb printsipiaalselt kapitalistlikust kaubatootmisest, sest see on tootmine ilma eraomanduseta, ilma väikeste ja suurte kapitalistideta, ilma ühe inimese ekspluateerimiseta teise poolt.

Kaupade väljalaskmine, nende jaotamine ja vahetamine ei toimu meil stiihiliselt, vaid ühtsete rahvamajandusplaanide alusel. Kaubatootmise tegevussfäär on piiratud: maa, maapõuevarad, metsad, vabrikud, tehased, raudteed jt. ühiskondliku rikkuse tähtsamad elemendid ei saa muutuda kaubaks ega võta osa kaubakäibest; kaubaks pole ka tööjõud.

Sotsialistliku kaubatootmise erinevus kapitalistlikust kaubatootmisest ilmneb kujukalt väärtusseaduse toime muutumises.

Väärtusseadus sotsialismi ajal.

Seal, kus esineb kaubatootmine, toimib ka väärtusseadus. See (nagu on ette nähtudki) dikteerib vajaduse toota ja vahetada kaupu vastavalt ühiskondlikult vajalikule töökulule. Kaubahindade kindlaksmääramisel ei või riik lähtuda mingisuguse konkreetse ettevõtte individuaalsetest kuludest. Ta võtab aluseks ühiskondlikult vajalikud kulud, s. t. sellised kulud, mis on vajalikud tootlike jõudude arenemise antud astmel, antud tehnilise taseme ning olemasoleva tööoskuse ja -intensiivsuse keskmise astme puhul.

Kapitalistlikus majanduses kujunevad hinnad stiihiliselt turul, sotsialismi tingimustes aga kujunevad välja *plaani-*

lised hinnad (välja arvatud kolhoosituru hinnad [1]). Seejuures lähtub riik mitmesugustel majanduslikel ja poliitilistel kaalutlustel kõigepealt toodetavate kaupade väärtusest.

Kauba hind peab olema maksimaalselt lähedane tema väärtusele, s. t. töökulule tema tootmisel. Mida täpsemalt väljendab hind kauba väärtust, seda kergem on kindlaks määrata, kuivõrd kasulik on üks või teine seadmestik, tooraine, tootmise tehnoloogiline protsess.

Oletame, et detaili võib valmistada materjalist *A* või materjalist *B*. Materjali *A* väärtus on 1 rbl. 50 kop., materjalil *B* aga 4 rbl. Materjalist *B* valmistatud detail peab vastu 5 aastat, materjalist *A* aga 1 aasta. On selge, et detailide valmistamine materjalist *B* on kasulikum. Kui aga ilmneb, et materjali *A* hind on määratud alla väärtuse, materjali *B* aga üle väärtuse, siis võib oletada, et kasulikum on kasutada materjali *A*.

Väärtusseaduse kasutamine võimaldab materiaalselt stimuleerida uue tehnika juurutamist, muuta paremaks töö organiseerimist. Tulemuseks on tööviljakuse pidev kasv ja toodangu ühiku väärtuse alanemine.

Samal ajal, kui seda nõuavad ühiskondliku tootmise arenemise huvid, elanikkonna huvid, lubab riik teadlikult hindade kõrvalekaldumisi väärtusest. See toimub näiteks neil juhtudel, kui tekib vajadus kasutada osa ühtedest tööstusharudest saadud tuludest teiste rahvamajanduslikult suure tähtsusega tööstusharude kiiremaks arendamiseks. Seda tehakse eesmärgil reguleerida elanikkonna nõudmist, ja järelikult ka tarbimise iseloomu. Näiteks on lastekaupade hinnad sageli nende väärtusest madalamad, kuid see-eest leidub ka selliseid kaupu, mille hind on väärtusest kõrgem (tubakas, viin jt.).

Tehes kokkuvõtte eespool öeldu kohta, näeme, et kapitalismi ajal toimib väärtusseadus stiihiliselt, hindade kõrvalekaldumine väärtusest on aga kapitalistliku tootmise anarhia tagajärg. Vastupidiselt sellele lubatakse sotsialistlikus majanduses hindade kõrvalekaldumisi väärtusest teadlikult ühiskonna huvides.

---

[1] Hindu kolhoositurul ei planeeri riik, vaid need kujunevad vastavalt nõudmisele ja pakkumisele. Siin toimib väärtusseadus stiihiliselt, ehkki sotsialistlik riik avaldab kolhoositurule mõju sellega, et kaupade põhimass müüakse riiklikus kaubandussüsteemis kindlate plaaniliste hindadega.

Raha sotsialismi ajal.

Kaubatootmise puhul peab kindlasti eksisteerima raha.

Raha on kaup, mis on stiihiliselt eraldunud kaupade hulgast üldise ekvivalendi osatäitjaks (s. t. kaubaks, mis väljendab kõigi teiste kaupade väärtust). Rahakaubaga võrrutatakse teiste kaupade väärtust, ta esineb nagu nende *väärtuse mõõduna*. Selliseks rahakaubaks on kuld. Nõukogude Liidus on raha kulla alusel. Kuld etendab *maailmaraha* osa — ta on riikide rahvusvaheliste arvelduste vahendiks väliskaubanduses.

Raha ühiskondlik osa on kapitalistlikus ja sotsialistlikus ühiskonnas täiesti erinev. Kapitalismi ajal muutub raha kapitaliks, saab tööliste ekspluateerimise ja võõra töö omastamise vahendiks. Sotsialismi ajal ei saa raha muutuda kapitaliks, tema eest ei saa osta vabrikuid, tehaseid, tööjõudu, maad, elektrijaamu jne. Kapitalismi tingimustes on raha stiihiliste turuseaduste tööriist. Sotsialistlik riik kasutab teadlikult raha kui kaupade tootmise ja jaotamise, töömõõdu ja tarbimismäära üle teostatava üldise arvestuse ja kontrolli vahendit.

Raha on sotsialismi ajal vajalikuks töö järgi jaotamise vahendiks. Ostes raha eest kaupu isiklikuks tarbimiseks, saavad töötajad selle eest niisuguse osa ühiskondlikku produkti, mis vastab nende poolt kulutatud töö hulgale ja kvaliteedile.

Raha abil on riigil võimalik teha kokkuvõtteid ettevõtte majandusliku tegevuse kohta, kus raha kaudu väljenduvad ühe või teise kauba tootmiseks vajalik töökulu, tooraine-, materjali- ja kütusekulu, seadmete kulumine, administratiivkulud, kaupade transportimise ja kaubandusvõrgu kaudu tarbijatele kättetoimetamise kulud. Sotsialistlike ettevõtete töö kontrollimine rubla kaudu kujutab endast majanduse juhtimise kõige painduvamat meetodit.

Raha on kaubanduse vajalik element. Teda kasutatakse kaupade *ringlemise vahendina*, sest ost-müük poleks ilma rahata võimalik.

Ringlusse läheb raha Riigipanga kaudu. Arveldus ettevõtete, asutuste ja organisatsioonide vahel toimub sularahata maksmise meetodil: pank kannab rahasummad ühe ettevõtte või asutuse arvelt üle teise arvele. Enamik Riigipanga poolt väljastatavast sularahast läheb palkade, pensionide, toetuste ja stipendiumide maksmiseks ning põllumajandussaaduste kokkuostu tasumiseks. Kaubandusvõrgu kaudu tuleb sularaha jälle panka tagasi.

Ringlemiseks vajaliku raha hulk määratakse kindlaks kaupade hindade summaga, mis on jagatud rahaühiku ringete arvuga. Näi-

teks kui mingil maal kõigi aasta jooksul realiseeritavate kaupade hindade summa moodustab 100 miljardit rahaühikut ja iga rahaühik teeb aastas keskmiselt 5 ringet, siis ringlemiseks vajaliku raha hulk on 20 miljardit. Kui aga rahaühik teeb 10 ringet, siis on vaja ainult 10 miljardit. Seega, mida kiiremini toimub raha käive, seda vähem on teda vaja ringlemiseks.

Töölistele ja teenistujatele töötasude maksmisel, sotsialistlikele ettevõtetele Riigipangast laenude andmisel või kustutamisel, maksude ja kindlustusmaksude tasumisel, kolhoosnikele rahaliste tulude jaotamisel, s. t. siis, kui raha siirdub ühe käest teise kätte ilma ostu või müügita, esineb raha *maksevahendina*.

Raha võib esineda ka *akumulatsioonivahendina*. Tehased, vabrikud, sovhoosid ja kolhoosid hoiavad rahalisi sissetulekuid ja ajutiselt vabu rahalisi vahendeid pangas. Sellist akumulatsiooni ja hoiustamist kasutab riik tootmise laiendamiseks, reservide moodustamiseks, teiste ettevõtete ja organisatsioonide krediteerimiseks.

§ 18. Planeerimine.

Plaani jõud. Iga ettevõte meie maal on ühtse majandusorganismi rakuke, mida ühendab tootmisvahendite ühiskondlik omandus. Kõik nad kuuluvad ühele peremehele — rahvale. Seal aga, kus on üks peremees, tekib ühine eesmärk ja ühtne tegevusprogramm — plaan.

Plaani jõul on imejõud. Ehitatakse näiteks uut keemiakombinaati. Sellal kui ehitajad püstitavad korpust, valmistavad juba masinaehitustehased üle kogu maa tema jaoks vajalikke seadmeid; naftatöötlemistehased saavad ülesande kindlustada uus ettevõte toorainega; raudteelaste ülesandeks on tooraine õigeaegselt ettevõttele kohale toimetada ja valmistoodang tarbijale ära saata; keemia tehnoloogia instituutide üliõpilased — tulevased konstruktorid, insenerid ja meistrid — saavad viimastel kursustel lisaspetsiaalsuse; kutsekoolides aga omandavad teadmisi ja oskusi kombinaadi tulevased töölised.

Kõikjal ja kõiges on vaja täpset arvestust, kooskõlastatud tööd ja tegevusühtsust. See kõik saavutatakse plaani — riikliku dokumendi abil, mis jaotab vahendid rahvamajandusharude vahel, määrab kindlaks ülesanded tootmise kasvu ja töötajate elatustaseme tõstmise, kultuuri arendamise, sise- ja väliskaubanduse mahu ning paljude teiste näitajate alal.

Rahvamajanduse arenemise planeerimine kujutab endast sotsialismi üht kõige tähtsamat eelist kapitalismi ees. Esmakordselt aastatuhandete jooksul on ühiskond saanud tootmistingimuste peremeheks, toodab teadlikult ja läbimõeldult, saavutades sellega ühiskondliku töö maksimaalse kokkuhoiu. Ta on igaveseks vabanenud konkurentsi ja tootmise anarhia hukutavast toimest, majanduskriisidest.

Rahvamajanduse teadlik juhtimine ei tähenda muidugi, et võiks tegutseda meelevaldselt. On täiesti selge, et me ei või näiteks planeerida uute tehaste ehitamist, kui me ei kindlusta neile toorainebaasi. Ei või aastaplaani võtta jalatsite tootmise kümnekordset suurendamist, sest kusagilt pole võtta nii palju toorainet, jne.

See ja tuhanded teised näited viivad meid tähtsale järeldusele. Planeerimises avaldub sotsialismi ühe objektiivse majandusseaduse — *rahvamajanduse plaanipärase, proportsionaalse arenemise seaduse* toime. Planeerimisvõimaluse tõttu nõuab seadus, et tingimata peetaks silmas teatud kindlaid proportsioone (suhteid) eri majandusharude vahel (vt. skeem lk. 128).

Kasutades plaanipärase, proportsionaalse arenemise seadust, teostab ja toetab riik teadlikult rahvamajanduslikke proportsioone, kuid see ei välista osaliste disproportsioonide tekkimise võimalust. Selliste disproportsioonide peamiseks põhjuseks on eksiarvutused planeerimises ja puudused organisatsioonilises töös. Toodangu väljalaske plaane ei kooskõlastata alati materiaal-tehnilise varustamise ja koopereeritud hangete plaanidega, ehitusplaane aga rahaliste assigneeringutega, materiaalsete fondidega, projekteerimistähtaegadega ega seadmete hankimisega. See kõik häirib tootmise normaalset kulgu. Praktikas võime tihti kohtuda ka selliste faktidega: ehitati valmis ettevõtte korpus, kuid osa vajalikke seadmeid ei võetud vaevaks õigeaegselt tellida, või vähendati ettevõtte plaani reaalseid kasvuvõimalusi arvestamata jpm.

Osalised disproportsioonid võivad tekkida ka loodusjõudude tegevuse tagajärjel. Ebasoodsate tingimuste tõttu võib mõnede kultuuride saak tugevasti väheneda, selle kultuuri ümbertöötamisega seotud tööstusharu aga saab vähem toorainet.

Seega ei tekita sotsialismi ajal disproportsioone mitte majanduslik kord, nagu kapitalismi ajal; need võivad tekkida inimeste eksimuste, loodusõnnetuste jne. tõttu, on ajutised või osalised ega põhjusta tootlike jõudude hävimist, tööpuudust ja majanduskriise.

Võitlusvahendiks tekkinud osaliste disproportsioonide vastu on riiklikud reservid. Meie ühiskond soetab tooraine, kütuse, tarbeesemete ja rahaliste vahendite reserve selleks, et ei katkeks ega saaks häiritud tootmisprotsess, peamiselt aga inimeste päästmiseks puudusest ootamatute loodusõnnetuste puhul.

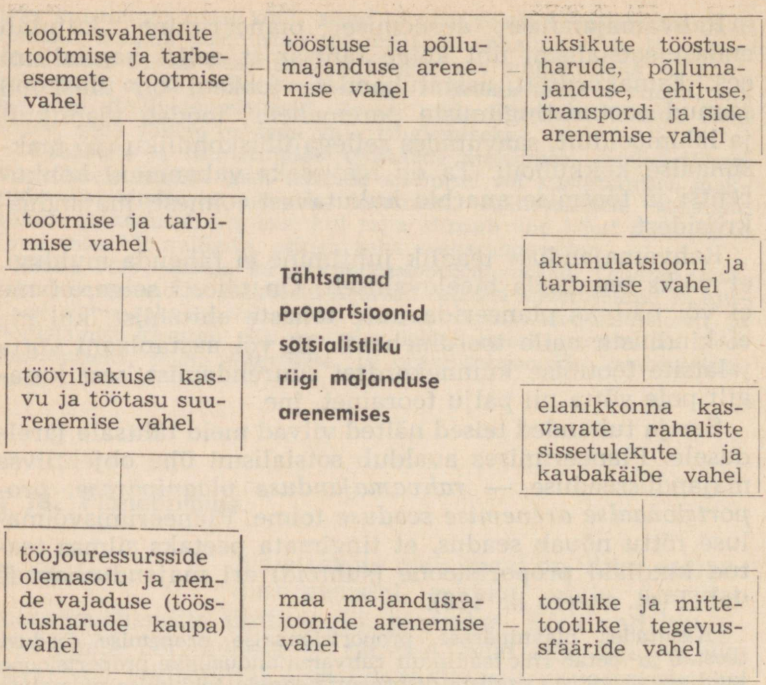

Plaani sünd. Meie plaanid peavad peegeldama rahvamajanduse plaanipärase, proportsionaalse arenemise objektiivset seadust. Ja riigiorganite ülesanne seisneb selles, et panna see seadus oma teenistusse, õppida teda rakendama, koostada sellised plaanid, mis täielikult vastaksid tema nõudmistele.

Planeerimine võib olla jooksev või perspektiivne, s. t. arvestatud mitme aasta peale ette.

Juhtivat osa etendab perspektiivne planeerimine. Just selles väljendub erilise jõuga sotsialistliku riigi võime mitte ainult ette näha majandusliku arenemise käiku, vaid ka realiseerida efektiivsete abinõude süsteemi, mis määrab kindlaks kogu rahvamajanduse arendamise tee.

Rahvamajandusplaanid kehastavad meie partei poliitikat ja on selle elluviimise tähtsaimaks vahendiks. V. I. Lenin juhtis tähelepanu sellele, et meie «. . . partei programm ei või jääda üksnes partei programmiks. Ta peab kuju-

nema meie majandusliku ülesehitustöö programmiks, sest vastasel korral on ta kõlbmatu ka partei programmina. Teda peab täiendama partei teine programm, kogu rahvamajanduse taastamiseks ja tänapäeva tehnika tasemele tõstmiseks vajalike tööde plaan».

Plaanide väljatöötamine algab ettevõtetes, kolhoosides, sovhoosides töötajate kollektiivide otsesel osavõtul. Nemad teavad kõige paremini oma reserve ja võimalusi; teevad ettepanekuid suurt jõukulu nõudvate tööde mehhaniseerimiseks, tööpinkide moderniseerimiseks, materjalide kokkuhoiuks jne.

Töö plaani koostamisel võib jaotada kolme etappi.

Iga aasta juulis-augustis hakkavad tehaste plaaniosakonnad plaani projekti koostama. Lähteandmeteks on seejuures ettevõtte töö esialgsed kokkuvõtted jooksva aasta kohta, perspektiivplaani ülesanded ja meie maa parimate tehaste kogemuste uurimine.

Seejärel koostatakse plaanide koondprojektid. Liiduvabariigi Riikliku Plaanikomisjoni ülesanne seisneb selles, et silmas pidada spetsialiseerumist, vältida tarbetut dubleerimist üht ja sama liiki toodangu valmistamisel paljudes rajoonides, mitte lubada kohalike huvide eelistamist, vastassuunalisi ja ülemäära kaugeid vedusid jne.

NSV Liidu Riikliku Plaanikomitee tähtsaim ülesanne seisneb selles, et tagada ühtne tsentraliseeritud poliitika kõige tähtsamate tööstusharude arendamisel. NSV Liidu Riiklik Plaanikomitee pöörab erilist tähelepanu sellele, et majandus areneks proportsionaalselt, et plaan vastaks partei programmis ning partei ja valitsuse direktiivides esiletoodud nõuetele meie rahvamajanduse arendamise kohta.

Teine etapp plaani koostamisel lõpeb bilansi [1] tegemisega. Tehakse materiaalseid, rahalisi ja tööjõu bilansse. Materiaalsed bilansid koostatakse üksikute tähtsamate tööstus- ja põllumajandustoodangu liikide kohta naturaalväljendis (tonnides, tükkides jne.). Näiteks: kivisöe bilanss, leivasaaduste bilanss, elektrienergia bilanss, liha bilanss, terase bilanss, puuvillase riide bilanss jne. Bilansid koostatakse ka üht liiki produktide grupi kohta, näiteks kütuse bilanss, seadmete bilanss jne.

---

[1] Bilanss — itaal. *bilancia* = kaal, tasakaal (vrd. balanss), tulude ja kulude suhe, seda väljendav tabelikujuline aruanne.

Materiaalse bilansi näidis
Klaasi bilanss

Ressursid	
1. Jääk hankijatel aasta alguseks	100
2. Toodang	20 650
3. Import	—
4. Laekumine riiklikust reservist	—
Kokku	20 750

Ressursside jaotumine	
1. Tootmise ja ekspluatatsiooni vajadusteks	15 000
2. Kapitaalehitusele	3 000
3. Kulu hankijatel oma vajadusteks	100
4. Turu jaoks	2 000
5. Eksport	300
6. Riiklikku reservi	225
7. NSV Liidu Ministrite Nõukogu reserv	75
8. Plaaniline jääk hankijatel aasta lõpuks	50
Kokku	20 750

Iga bilanss koosneb kahest osast: tuludest ja kuludest. Esimesse ossa paigutatakse kõikvõimalikud ressursid, teise ossa aga kõik kulud plaaniperioodil.

Materiaalset bilanssi täiendatakse tavaliselt ristmelise tabeliga, milles ühelt poolt näidatakse ära antud materjalide tootjad, teiselt poolt aga nende tarbijad. Lõikepunktides näidatakse ära hangitav hulk produkti iga tarbija kohta. See võimaldab ilmekalt näha hankijate sidet tarbijatega.

Materiaalsed bilansid peegeldavad ainult proportsioonide üht külge — erinevate kaupade tootmise ja tarbimise vahel. Kuid selleks et tasakaalustada majandust tervikuna, on vaja, nagu te juba teate, kindlaks määrata veel terve rida proportsioone. Näiteks elanikkonna rahaliste tulude (töötasu, kolhoosnike töötasu, pensionide, stipendiumide jne.) ja nende katte (kauplustes kaupade ostmise, transpordi, side, ühiskondliku toitlustamise jne. teenuste tasu) vahel.

Kui kõik bilansid on koostatud ja omavahel kooskõlastatud, kinnitatakse plaani lõplik variant NSV Liidu Ministrite Nõukogus ja NSV Liidu Ülemnõukogu istungjärgul. Pärast kinnitamist kõrgemate võimuorganite poolt omandab plaan *juriidilise seaduse* jõu, mis on kohustus-

lik täitmiseks kõigile. See on juba kolmas etapp. Plaanilised ülesanded tehakse teatavaks vabariikidele. Aasta lõpul saavad ettevõtted konkreetsed ülesanded, mida nad on kohustatud täitma: tekitab ju plaani rikkumine või täitmatajätmine mingis ühes tootmisharus kahju kogu rahvamajandusele, kajastub teistes tootmisharudes, transpordis, kaubanduses, rahanduses jne.

Ettevõtete aastaplaanid jagunevad veerandaastatele, kvartalitele; kvartaliplaanid on jaotatud kuude peale — kõiki neid nimetatakse *jooksvateks plaanideks.*

Nõukogude majanduse plaanipärane arenemine on juba mitme aastakümne jooksul taganud tema kiire kasvutempo, võimaldades suurendada riigi ühiskondlikku jõukust ja tõsta rahva materiaalset ning kultuurilist taset.

§ 19. Taastootmine.

Meie kasvutempo. Päevast päeva, aastast aastasse peavad inimesed tootma toiduaineid, rõivaid, jalatseid, elamuid. On vaja uuendada ka tootmisvahendeid — hankida toorainet ja kütust, asendada kulunud tööpingid ja mehhanismid. Tähendab, ühiskonna eksisteerimise kõige tähtsamaks tingimuseks on tootmisprotsessi pidev uuendamine, *taastootmine.*

Kui ühiskondlik tootmine ei laiene, vaid kordub aastast aastasse samas mahus, siis nimetatakse seda *lihtsaks taastootmiseks*; selle puhul asendatakse kulutatud materiaalsed väärtused vaid endises koguses. Kui aga tootmise maht suureneb, siis nimetatakse seda *laiendatud taastootmiseks.* Laiendatud taastootmise puhul ühiskond mitte ainult korvab kulutatud materiaalsed hüved, vaid toodab ka täiendavalt tootmisvahendeid ja tarbeesemeid.

Taastoodetakse mitte ainult materiaalseid väärtusi, vaid ka tootmissuhteid. Näiteks on kapitalistlikule tootmisele iseloomulik ühelt poolt kapitalist ja teiselt poolt palgatööline. Ja edasi? Kapitalistlik taastootmine sünnitab ja kindlustab töölise ekspluateerimise tingimusi, sunnib töölist alatasa müüma oma tööjõudu ja rikastab kapitalisti.

On täiesti loomulik, et sotsialistlik taastootmine loob uued, seltsimeheliku koostöö ja vastastikuse abistamise suhted. Ja seejuures neid suhteid mitte lihtsalt ei korrata,

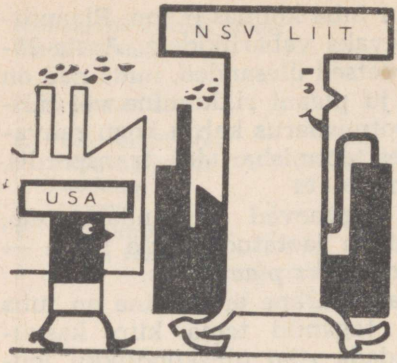

Aastast 1918 kuni 1963 kasvas NSV Liidus tööstus kolm korda kiiremini kui Ameerika Ühendriikides.

vaid nad täiustuvad, sest sotsialism areneb edasi kommunismiks.

Rahvamajanduse arendamine vastavalt sotsialismi majandusseaduste nõudeile võimaldab laiendatud taastootmist kiirendatud tempos.

Meie maa osatähtsus maailmatoodangus kasvab pidevalt. 1965. aastal tootis Nõukogude Liit peaaegu viiendiku maailma tööstustoodangust, samal ajal kui tema elanikkond moodustab 7 protsenti maailma elanikkonnast. Järjest enam kahaneb vahe Nõukogude Liidu ja kõige võimsama kapitalistliku riigi, Ameerika Ühendriikide tööstustoodangu taseme vahel.

Vaatame, millistele seaduspärasustele on allutatud sotsialistlik taastootmine, kuidas jaotatakse uuesti loodud materiaalsed väärtused.

Kogu materiaalsete hüvede hulk, mis ühiskonnas toodetakse kindlaksmääratud ajavahemiku jooksul (näiteks aastas), moodustab *ühiskonna koguprodukti.*

Oma naturaalvormi järgi jaguneb koguprodukt tootmisvahendeiks ja tarbeesemeiks. Vastavalt sellele jaguneb ka ühiskondlik tootmine kaheks suureks alajaotuseks: *I alajaotus — tootmisvahendite tootmine, II alajaotus — tarbeesemete tootmine.*

I alajaotuse toodangul on selline naturaalvorm, mis teeb ta isiklikuks tarbimiseks täielikult sobimatuks. Siia kuuluvad kivisüsi, tsement, teras, tööpingid, elektrivedurid, iga liiki toorained, mis on määratud selleks, et uuesti astuda tootmisprotsessi tööriistade ja töö objektide kujul.

II alajaotuse toodanguks on toiduained, jalatsid, rõivad, mööbel, lauanõud jne. Neid võidakse kasutada üksnes isiklikuks tarbimiseks.

Millised tingimused on vajalikud selleks, et kõik ettevõtted suudaksid rahuldada oma vajadused tooraine, kütuse, sisseseade osas, et kõik töötajad võiksid kauplustest saada vajalikke tarbeesemeid, ja järelikult, et selle kõige tulemusena taastootmise protsess jätkuks?

Vastust on sellele väga kerge leida: I alajaotuses peab valmistatama nii palju toodangut, et suudetaks hüvitada mitte üksnes ärakasutatud tootmisvahendid (masinate, hoonete, tooraine, kütuse jne. kulu), vaid tagada ka kogu ühiskondliku tootmise edasine laienemine.

II alajaotuses peab valmistatama nii palju tarbeesemeid, et oleks võimalik täielikult rahuldada kõigi töötajate vajadused. II alajaotuse tootmisharude tootmise laiendamise ja tehnilise progressi tempo aga määratakse eelkõige kindlaks I alajaotusest saadavate tootmisvahendite hulga ja kvaliteediga. Siit tuleneb, et seaduspärasuseks on *tootmisvahendite tootmise eelisarendamine, võrreldes tarbeesemete tootmisega.*

Kui me aga vaatleme ühiskonna koguprodukti tema väärtuse seisukohalt, siis on see võrdne väärtuste summaga, mis luuakse kõigis materiaalse tootmise sfäärides. Ta jaguneb kolme ossa. Esimene osa on määratud I ja II alajaotuses kulutatud tootmisvahendite asendamiseks, teine osa — isiklikuks tarbimiseks. Kolmas osa läheb tootmise laiendamiseks, mittetootliku sfääri ülalpidamiseks, reservi loomiseks jne. Väärtuse teine ja kolmas osa koos moodustavad *natsionaalse tulu.*

Natsionaalne tulu ja riigieelarve.

Natsionaalne tulu esemelises väljenduses koosneb tootmisvahendeist ja tarbeesemeist — toorainest, materjalidest, masinatest, tööpinkidest, leivast, suhkrust, rõivastest, jalatsitest, raamatutest jne. Kuna sotsialismi ajal eksisteerib kaubatootmine, siis on natsionaalsel tulul peale naturaalvormi veel ka rahaline vorm.

Natsionaalset tulu loovad materiaalse tootmise — tööstuse, põllumajanduse, ehituse, transpordi jne. alal töötajad. Töötajad, kes on seotud mittetootliku sfääriga, s. t. töötavad tervishoiu, hariduse või kunsti alal, armees jne., ei loo natsionaalset tulu. Kuid nende töö on ühiskonnale samuti kasulik ja vajalik. Seepärast kaetakse kõik kulud

mittetootliku sfääri ülalpidamiseks natsionaalse tulu arvelt.

Selliselt jaotatakse natsionaalne tulu NSV Liidus.

Kogu natsionaalne tulu jaguneb *tarbimisfondiks* ja *akumulatsioonifondiks*.

Tarbimisfond läheb isiklike ja ühiskondlike vajaduste rahuldamiseks. Ta jaguneb materiaalse tootmise alal töötajatele töötasu maksmise fondiks ja ühiskondliku tarbimise fondiks, mis kulub teaduse, hariduse, kultuuri, tervishoiu alal töötajate töötasudeks, sotsiaalkindlustusele ning riigiaparaadi ja armee ülalpidamiseks. Tarbimisfond moodustab umbes kolmveerandi kogu natsionaalsest tulust.

Akumulatsioonifond jaguneb kolme ossa: esimene osa läheb tootmise laiendamiseks, teine osa kultuurilisele ja elutarbelisele (koolide, haiglate, lasteaedade, lastesõimede, elamute jne.) kapitaalehitusele, kolmas osa aga moodustab reserv- ehk kindlustusfondi. Akumulatsioonifond on väga oluline: ilma selleta pole võimalik laiendatud taastootmine.

Kõik fondid, välja arvatud see osa vahendeist, mis kuulub otseselt sotsialistlike ettevõtete korraldusse, peavad olema tsentraliseeritud, koondatud ühtekokku. See saavutatakse *riigieelarve* abil.

Tulude ja kulude eelarve plaan kujutab endast sotsialistliku riigi põhilist finantsplaani. Ta näitab, kust tulevad rahalised vahendid ja kuhu nad suunatakse. Eelarve koostatakse ühe aasta peale ja esitatakse valitsuse poolt läbivaatamiseks ning kinnitamiseks NSV Liidu Ülemnõukogule tema istungjärgul.

Rahalised vahendid laekuvad riigieelarvesse sotsialistlikelt ettevõtetelt nende puhastulu osana ja kolhoosidelt tulumaksu näol. Maksud elanikkonnalt moodustavad eelarves väga väikese osa (näiteks 1966. aastal 7,8%).

Nüüd vaatame, kuhu suunatakse eelarve rahalised vahendid.

1965. aasta detsembris kinnitas Ülemnõukogu istungjärk Nõukogude Sotsialistlike Vabariikide Liidu eelarve 1966. aastaks: tulude osas 105,5 miljardit rubla ja kulude osas 105,4 miljardit rubla. 45,8 miljardit rubla eraldati rahvamajanduse arendamiseks; 40,3 miljardit rubla teaduse, hariduse, tervishoiu ja kehakultuuri arendamiseks ning pensionide, toetuste ja stipendiumide maksmiseks, s. o. sotsiaal-kultuurilisteks vajadusteks. Eelarve vahendeist 13,4 miljardit rubla kulutatakse meie maa kaitsevõime tugevdamiseks, 1,3 miljardit rubla aga riigiaparaadi ülalpidamiseks.

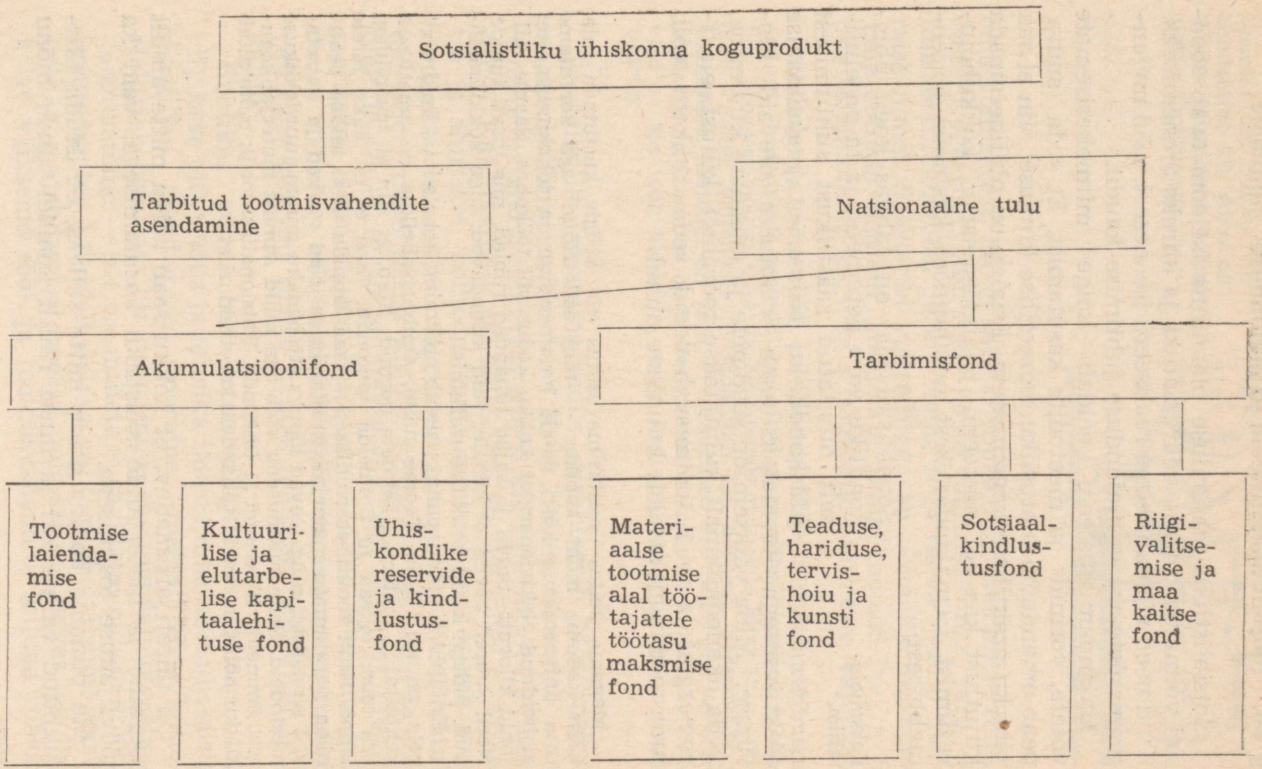
Sotsialistliku ühiskonna koguprodukt
Tarbitud tootmisvahendite asendamine
Natsionaalne tulu
Akumulatsioonifond
Tarbimisfond
Tootmise laiendamise fond
Kultuurilise ja elutarbelise kapitaalehituse fond
Ühiskondlike reservide ja kindlustusfond
Materiaalse tootmise alal töötajatele töötasu maksmise fond
Teaduse, hariduse, tervishoiu ja kunsti fond
Sotsiaalkindlustusfond
Riigivalitsemise ja maa kaitse fond

§ 20. Majandamissüsteem ja majanduse juhtimine.

Sotsialistliku majanduse plaaniline iseloom avab soodsad võimalused tema vääramatuks ja kiireks arenemiseks. Kuid need võimalused ei realiseeru iseenesest, vaid majandamissüsteemi ja majanduse juhtimise kaudu.

Majandamissüsteem eeldab kõige mitmekesisemate võtete, vormide ja meetodite kasutamist. Et seda suuta, peab omandama ulatusliku teoreetilise kursuse; siin ei saa läbi ka praktiliste kogemusteta. Esialgu on oluline omada kujutlust kas või süsteemi põhimõisteistki: kokkuhoiurežiimist, isemajandamisest, omahinnast, kasumist ja rentaablusest.

Kokkuhoiurežiim.

Sotsialismi ajal on rahvas kogu ühiskondliku vara peremees, ja ta on elulselt huvitatud säästlikust suhtumisest ühiskondlikku töösse, et maksimaalse efektiivsusega kasutataks tema käsutuses olevaid ressursse. Mida väiksem on seadmete ja masinate kulumine, mida ökonoomsemalt kulutatakse toorainet, kütust, elektrienergiat ja teisi tootmisvahendeid, seda rohkem võib luua toodangut samade kulutuste puhul.

Magama heites unustasime esikus või köögis kustutada tule. Läks kaduma mõni kopikas — tühi asi! Nüüd aga korrutame oma hajameelsuse kõigi nende hajameelsuse ja lohakusega, kes ei hoidnud elektrienergiat kokku kodus või töökohas. Saame miljonid kilovatt-tunnid ja sajad tuhanded rublad, mis visati tuulde. Need suured arvud ei kõnele, vaid kisendavad: olge kokkuhoidlikud, pidage kinni kokkuhoiurežiimist!

Esitatud juhtumi puhul paistab pillamine kohe silma, kuid alati pole asi nii lihtne. Toome näite. Õmblusvabrikus on ametlikult kehtestatud materjalijäätmete normid. Näib, et siin ei saa midagi ära teha: ei saa ju õmmelda ülikonda, ilma et ei jääks järele lappe. Kuid tootmiseesrindlased ei saa leppida isegi sellise pealtnäha paratamatu materjali raiskamisega. Nad otsivad ja katsetavad pingeliselt ning teevad lõpuks ettepaneku muuta juurdelõikuse meetodeid. Selle tulemusena võib aga nüüd samast materjalikogusest õmmelda 10 asemel 11 ülikonda. Ratsionalisaatorlik mõte aitab kokku hoida mitmeid tuhandeid meetreid riiet.

On täiesti arusaadav, et kokku saab hoida mitte ainult tooraine ja materjalide säästliku kasutamisega, vaid ka tööviljakuse tõstmisega.

Me püüame kokku hoida mitte selleks, et istuda täistuubitud varalaekal ja ihnsa rüütli kombel tunda mõnu

Vedelkütuse kulude vähendamine 2% võrra on võrdne 3 miljoni tonni nafta tootmisega.

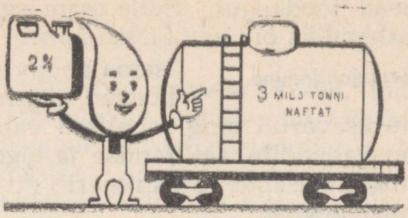

oma võimsusest. Me ei säästa lõppkokkuvõttes mitte raha, metalli ega riiet, vaid meie kõige väärtuslikumat vara — ühiskondlikku tööd. Ja me teeme seda rahva heaolu tõstmise nimel. Säästetud vahenditega on võimalik ühiskonnale ehitada elamuid, koolimaju, puhkekodusid jne., s. o. üha täielikumalt rahuldada nõukogude inimeste vajadusi.

Väiklusel ja pedantsusel pole midagi ühist kokkuhoiurežiimiga, nad on absoluutselt vastandlikud. Igasugune edasiliikumine, tehniline progress nõuab raha, ja Nõukogude riik pole kitsi seda eraldama. Selles väljendub ühiskondliku töö kõrgem, perspektiivne kokkuhoid. Muidugi on vaja, et igasugused kulutused oleksid põhjendatud ja ühiskond oleks veendunud, et raha ei kulutata asjata, vaid et see toob meile (ja mitte pool sajandit hiljem) rikkust juurde.

Sotsialistlik plaanimajandus garanteerib töös maksimaalse kokkuhoiuvõimaluse. Kuid kas see tähendab seda, et meie majanduses on igasugused kaod täielikult likvideeritud? Kahjuks pole asi kaugeltki nii. Paljudes ettevõtetes ja ehitustel, kolhoosides ja sovhoosides esineb veel rahaliste vahendite ülekulu, kasutatakse mõtlematult toorainet, materjale ja kütust, sallitakse masinate ja tööpinkide seisakuid, juurutatakse vähe uut tehnikat, organiseeritakse läbimõtlematult tööliste tööd jne. Üksikute juhtivate töötajate ebamajanduslikkus, tardumus ja konservatiivsus lähevad riigile kalliks maksma, tekitavad talle kahju.

Hoolikas suhtumine sotsialistlikku omandisse, tööviljakuse pidev tõus ja tehnika täiustamine, töökulu süstemaatiline alandamine, tooraine, materjalide, kütuse, elektrienergia säästlik kulutamine, tootmisjäätmete, praagi vähendamine — see on, milleta ei saa kinni pidada kokkuhoiurežiimist. Lühidalt öeldes on kokkuhoiurežiim sotsialistliku majandamise meetod, mis seisneb selles, et anda kõige väiksema töö- ja tootmisvahendite kuluga rohkem

head toodangut. Selle eesmärgi saavutamise peamiseks vahendiks on *isemajandamine*.

Isemajandamine. Isemajandav riiklik ettevõte saab riigilt hooned, masinad, seadmed, tooraine- ja kütusevarud ning rahalised vahendid. Ta vastutab tootmisvahendite säilitamise ja õige kasutamise eest. Saanud plaaniülesande, organiseerib ettevõte iseseisvalt oma tootmistegevust.

Isemajandavad ettevõtted on seotud teiste ettevõtetega. Näiteks puuvillavabrik ostab puuvilla sovhoosist, maksab raudteele puuvilla transportimise eest, müüb valmistoodangu puuvillast riiet tootvale vabrikule, see aga omakorda müüb toodetud kangad kaubandusorganisatsioonidele jne. Seejuures sõlmitakse majanduslepingud ettevõtetega, kes varustavad seadmete, kütuse ja toorainega, ning toodangut tarbivate ettevõtetega. Lepingus määratakse kindlaks hanketingimused, kogus, sortiment, toodangu kvaliteet, hanketähtajad, hind, tasumistähtajad ja -kord, samuti ka vastutus kõigi nende tingimuste rikkumise puhul.

Isemajandavad ettevõtted tegutsevad isetasuvuse printsiibil: kaupade müügist saadud rahalistest vahenditest peab ta tasuma kõik kulud tooraine, kütuse ja materjalide osas, maksma töölistele ja teenistujatele palka ning peale selle andma kasumit.

Mida rohkem valmistab ettevõte toodangut, mida vähem kulutab ta tootmisele, seda rohkem saab ta vahendeid. Kui ta täidab kõik kvantitatiivsed ja kvalitatiivsed plaaninäitajad, siis saab ta oma käsutusse niinimetatud ettevõttefondi, mis eraldatakse plaanilise ja üleplaanilise akumulatsiooni summadest. Ettevõttefond kulutatakse uue tehnika juurutamiseks, tootmise laiendamiseks, elamuehituseks ja remondiks, lasteasutuste (lastesõimede, lasteaedade ja pioneerilaagrite) ülalpidamiseks, puhkekodude, sanatooriumide, sööklate ja klubide sisustamiseks, puhkekodu- ja sanatooriumituusikute muretsemiseks ning töötajatele preemiate maksmiseks. On arusaadav, et nagu isemajandav ettevõte tervikuna, nii ka kõik tema töötajad on huvitatud tööaja kõige ratsionaalsemast kasutamisest, materjalide ja rahaliste ressursside säästlikust kulutamisest, väljalastava toodangu kvaliteedi parandamisest.

Omahind. Sotsialistlikel ettevõtetel on olemas omapärane mõõdupuu, mille järgi on võimalik otsustada, kuidas osatakse majandada. Selleks on toodangu omahind, mis näitab, kui palju läheb antud

ettevõttele (n.-ö. «iseendale») teatud kauba tootmine maksma.

Omahinna arvutamisel võetakse arvesse kulud, mis lähevad toorainele ja abimaterjalidele (määrdeõlid, värvid jne.), kütusele ja elektrienergiale, amortisatsiooniks (s. t. töövahendite — hoonete, masinate ja sisseseade väärtuse järkjärgulisele kompenseerimisele kulumise tõttu), palkadeks, sotsiaalkindlustussummadeks ja administratiivaparaadile. Arvestanud kokku kõik kulud, jagatakse see valmistatud toodangu hulgaga ja saadakse toodanguühiku omahinna näitaja. Seega, *omahind on ettevõtte rahalisel kujul väljendatud tootmis- ja toodangu realiseerimise kulud.*

Kui ühe või teise ettevõtte toodangu omahind on ülemäära kõrge, peab ettevõtte juhtkond ja kogu kollektiiv otsima üles selle põhjused ning need kõrvaldama. Mõnikord võib põhjuseks olla tooraine pillav kulutamine, teinekord aga tehnika ebatootlik kasutamine või hoopis ülemäära suured administratiivkulud. Teinud täpse analüüsi, saab vea parandada.

Tekib siiski küsimus: millal on toodangu omahind kõrge, millal aga madal, millest oleneb selle alandamine?

Eesrindlikes ettevõtetes on toodangu omahind tavaliselt palju madalam kui mahajäänutel. Millega seda seletada? Sellega, et eesrindlikes ettevõtetes juurutatakse uut, eesrindlikku tehnikat ja järelikult kasvab kiiresti tööviljakus, kulutatakse ökonoomselt materjale ja kasutatakse nende kõige progressiivsemaid liike (näiteks asendatakse metall plastmassidega), pidevalt täiustatakse väljalastavate toodete konstruktsiooni. Kõik see võimaldabki alandada omahinda. Kui aga majandit juhitakse oskamatult, tööviljakus ei tõuse, esineb tooraine ja materjalide ülekulu, siis toodangu omahind tuleb sellises ettevõttes kõrge.

Kapitalistlikus maailmas läheb ettevõtja, kes ei oska majandada, paratamatult pankrotti ja nii mõnigi laseb endale kuuli pähe. Meil ei ole laostumine võimalik, sest kõigi ettevõtete taga seisab üks peremees — rahvas. Kuid see ei tähenda sugugi, et rahvas, partei ja riik salliksid ühiskondlike huvide rikkumist, lubaksid ühes või teises majandis korralagedust. Partei- ja riiklikud organisatsioonid, rahva kontrollorganid, ajakirjandus ja nõukogude üldsus kontrollivad ettevõtete tegevust, osutavad neile abi, toovad esile puudused ja tõstavad häält asjade halva seisu-

korra puhul. Kui juhtijad pole võimelised tootmist korda seadma, paigutatakse nad teisele töökohale; kui aga juhtijad sallivad kuritahtlikku lohakust, ebamajanduslikkust või isegi riigi petmist, karistatakse neid seaduse täie rangusega.

Kasum ja rentaablus.

Omahinna näitaja võimaldab orienteeruda ettevõtte tegevuses. Ent ta ei võimalda hinnata ettevõtte tegevust kogu rahvamajanduse huvide seisukohalt. Seda võimaldavad kõige paremini teha muud näitajad, nimelt *kasum* ja *rentaablus*.

Kasum on ettevõtte töötajate poolt loodud lisaprodukti see osa, mis jääb ettevõtte käsutusse vahetult pärast toodangu müüki (realiseerimist). Sotsialismi tingimustes ei saa ettevõtte kasum muutuda mingiks mittetöiseks tuluks. Sotsialistliku tootmise eesmärgiks pole mitte kasumi saamine, vaid ühiskonna pidevalt kasvavate vajaduste järjest täielikum rahuldamine.

Kasumi aritmeetiline suurus väljendub toodangu hulgimüügihindade ja omahinna vahes. Kui ettevõte realiseeris kaupu 2,2 miljoni rubla eest ning kulutas nende tootmisele ja realiseerimisele 2 miljonit rubla, siis kasumi suurus on 200 000 rubla. Seega oleneb kasumi suurus eelkõige tootmise ja realiseerimisega seotud kuludest, see tähendab omahinnast. Kasumi suurusele avaldab mõju väljalastud toodete hulk (kui ühe paari saabaste hinna sisse kuulub kasum suurusega üks rubla, siis kümne paari juures võrdub kasumi summa kümne rublaga), nende kvaliteet (kvaliteetsemal tootel on kõrgem hind), toodangu realiseerimise ulatus (vabriku laos seisvate saabaste hinna sisse kuuluv kasum ei ole veel reaalne suurus; ta saab selleks alles pärast seda, kui kauba saaja on raha ettevõtte arvele kandnud).

Omahinna näitajaga võrreldes on kasumil üks tähtis eelis.

Võitlus omahinna alandamise eest satub mõnikord vastuollu toodangu kvaliteedi tõstmise ülesannetega. Vahel annavad ettevõtte-tootja täiendavad kulutused väga suurt kokkuhoidu toote ekspluateerimisel (näiteks lennukimootorite kvaliteedi tõstmise tagajärjel võitis meie rahvamajandus kolme aasta jooksul peaaegu 3 miljardit rubla). Kuid need täiendavad kulutused tõstavad omahinda. Kui ettevõtte töö üle otsustada ainult omahinna järgi, võib näida, nagu oleks ettevõte hakanud halvemini töötama (sest toodangu omahind ju tõusis). Kui aga ettevõtte tegevust hinnata kasumi järgi, saame õige järelduse (tema kasum kasvab, sest kõrgema kvaliteediga toodangut reali-

seeritakse kõrgema hinnaga). Niiviisi võimaldab kasum parandada kvaliteeti ühesuguse kasuga nii tootjale kui ka toodangu tarbijale.

Muidugi ei kahanda kasumile esitatud ülesanded omahinna alandamise tähtsust.

Ent isegi kasumi üldsumma ei anna täiesti ammendavat iseloomustust ettevõtte töö tulemuste kohta. Selleks et hinnata ettevõtte töö kvaliteeti, tuleb kasutada veel rentaabluse näitajat, mis väljendab saadud kasumi suhet põhifondide ja käibevahendite väärtusega. Mida suuremat kasumit saab ettevõte tootmisfondide iga rubla kohta, seda suurem on tema rentaablus. Seega stimuleerib rentaabluse näitaja arvelevõtt ettevõtet kõige ratsionaalsemalt kasutama tehnikat, toorainet ja teisi tootmisfonde.

Omahind, kasum, rentaablus ja teised majanduslikud näitajad võimaldavad nende õige kasutamise puhul saavutada peamise eesmärgi — tõsta ühiskondliku tootmise efektiivsust.

Majanduse juhtimine. Sotsialistliku tootmise juhtimine eeldab tsentraliseeritud juhtimise ühendamist üksikute ettevõtete ja majanduskoondiste ulatusliku iseseisvusega. Konkreetsed juhtimisvormid on sotsialistliku rahvamajanduse arenemise eri etappidel olnud erinevad.

Esimeseks juhtimisvormiks, mis eksisteeris aastail 1917—1918, olid kohalikud (kubermangu ja kreisi) rahvamajanduse nõukogud, mis allusid kohalike nõukogude täitevkomiteedele. Sõjakommunismi aastail (1919—1921) teostati juhtimist range tsentralisatsiooni alusel. Seda funktsiooni täitsid 40 peavalitsust ja Kõrgem Rahvamajanduse Nõukogu, kellele allusid kõik tehased. Üleminekuga uuele majanduspoliitikale (aastail 1921—1928) muutus juhtimise vorm keerukamaks. Selle peamiseks lüliks olid trustid, mis loodi reeglina kohtadel ja kasutasid laialdast iseseisvust. Aastail 1929—1957 valitses ametkondlik juhtimissüsteem. Tööstuse juhtimine toimus rahvakomissariaatide (ministeeriumide) kaudu. 1932. aastal moodustati 4 tööstuslikku rahvakomissariaati, enne sõda oli neid 19, 1957. aastaks aga 33.

1957. aastal otsustati taastada territoriaalne juhtimissüsteem territoriaalsete majanduspiirkondade rahvamajanduse nõukogude kaudu. Sellel oli teatav positiivne tähtsus, kuna ta aitas kaasa tööstusharude vahelise spetsialiseerumise arenemisele, väike-ettevõtete ühendamisele, ebaratsionaalsete vedude lõpetamisele. Kuid aja jooksul ilmnesid ka selle süsteemi tõsised negatiivsed küljed: territoriaalse juhtimise killustatus rahvamajanduse nõukogude kaudu hakkas pidurdama tööstusharude spetsialiseerumise arenemist, rikkus ühtset tehnika-alast poliitikat.

Kaasaegne suurtootmine oma äärmiselt keeruliste tehnoloogiliste protsesside ja tehnilise ülesehitusega nõuab juhtimist tööstusharude kaupa, mis võimaldab täiel määral arvestada iga tööstusharu arenemise iseärasusi, operatiivselt lahendada tootmise täiustamise ülesandeid, seda tihedalt seostades teaduse viimaste saavutustega.

Kuid tööstusharud ei saa areneda täiesti omaette. Rahvamajandus ei ole lihtsalt tööstusharude kogusumma. Ta on ühtne kompleks. Seepärast peab tööstusharude kaupa juhtimise printsiip ühtima territoriaalsega, liiduvabariikide ja kohalike organite initsiatiivi arenemisega.

Praegu kehtivasse juhtimissüsteemi on koondatud varem saadud positiivsed kogemused, kusjuures on üle saadud eelnevate vormide puudustest. Nüüd juhivad riigi majandusharusid kolme tüüpi ministeeriumid: üleliidulised (17), liidulis-vabariiklikud (13) ja vabariiklikud, kelle alluvusse kuuluvad peamiselt kohaliku tööstuse ettevõtted.

See juhtimissüsteem erineb mitte ainult territoriaalsest, vaid ka ametkondlikust, mis eksisteeris kuni 1957. aastani. Esiteks kaasneb ministeeriumide moodustamisele liiduvabariikide õiguste tunduv laienemine planeerimise ja juhtimise, kapitaalehituse ja finantseerimise valdkonnas. Teiseks säilib varustamise territoriaalne süsteem, mis loodi rahvamajanduse nõukogude ajal. Kolmas ja kõige tähtsam erinevus on see, et nüüd hakkavad ministeeriumid oma töös toetuma ettevõtetele, kes kasutavad palju laiemaid õigusi ja iseseisvust.

Teiste sõnadega, kehtiva juhtimissüsteemi iseloomu määravad need suured muudatused, mis on seotud kogu majandamissüsteemi põhjaliku täiustamisega meie maal.

§ 21. Partei majanduspoliitika käesoleval etapil.

Ühiskondliku tootmise kasv ja komplitseerumine seavad ühiskonnale ülesande kaasaegselt arvestada tootlike jõudude vajadusi, pidevalt täiustada kogu majanduse juhtimise süsteemi. Selle ülesande lahendamine moodustabki partei *majanduspoliitika* peamise sisu.

Pärast NLKP Keskkomitee oktoobripleenumit (1964. a.) tegi partei suurt tööd majandusreformi ettevalmistamisel. Analüüsiti igakülgselt seitsme aasta plaani täitmise kokku-

võtteid, lahati ilmnenud raskuste ja häirete põhjusi. Ajakirjanduses toimus lai teaduslik diskussioon, kuidas tuleb edasi majandada. Tehti majanduslikke eksperimente: rida ettevõtteid viidi üle uuele süsteemile, nende tegevus oli hoolika vaatluse all, selleks et praktikas kasutusele võtta kõik see, mis katsetuse läbi oli teinud, ja heita kõrvale see, mis ennast ei õigustanud. Tähelepanelikult uuriti Euroopa sotsialismimaade kogemusi, kes käesoleval ajal teostavad analoogilisi reforme.

Kõige selle tulemusena kavandati terve abinõude süsteem, mis on suunatud ühiskondliku tootmise efektiivsuse järsule tõstmisele. See leidis oma väljenduse NLKP Keskkomitee märtsi- ja septembripleenumi (1965. a.) otsustes, NLKP XXIII kongressi poolt vastuvõetud direktiivides NSV Liidu rahvamajanduse arendamise viie aasta (1966—1970) plaani kohta.

Milline on siis partei majanduspoliitika peamine suund käesoleval etapil? See on majandusmeetodite osa tugevnemine tootmise stimuleerimises, rahvamajanduse plaanipärases juhtimises.

Otsustav osa kuulub majandusmeetoditele.

Sotsialismi ajal on iga töötaja eluliselt huvitatud ühiskondliku tootmise arenemisest: mida paremini töötavad meie tööstusettevõtted, kolhoosid ja sovhoosid, seda kõrgem on meie maa natsionaalne tulu, seda kiiremini kasvab inimeste materiaalne ja kultuuriline heaolu.

Kuid üksiku inimese ja kogu ühiskonna huvide ühtimisest üksi veel ei piisa. On tähtis, et iga ettevõte (teiste sõnadega töökollektiiv ja kõik tema liikmed) oleks otseselt huvitatud sellest, et anda rohkem ja parema kvaliteediga toodangut, kokku hoida toorainet ja materjale, efektiivselt kasutada tehnikat ja seda pidevalt uuendada. Kui üldisele huvitatusele rahvamajanduse edusammudest lisandub otsene huvi oma ettevõtte töö tulemuste vastu, siis on olemas reaalne tagatis, et tootmine toimub kõige hoolikamalt ja annab kõige suurema efekti.

Seni eksisteerinud planeerimise ja majandamise meetodid ei kindlustanud mitte alati niisugust ühiskonna ja üksiku ettevõtte huvide kokkulangemist. Nad aheldasid mitmes suhtes ettevõtte initsiatiivi ja iseseisvust ega loonud piisavaid stiimuleid sotsialistliku majanduse väga rikaste ressursside maksimaalseks kasutamiseks.

Paljude aastate jooksul hinnati ettevõtete tööd nende toodangu koguväärtuse järgi. Kollektiiv, kes oli täitnud, või veel enam, isegi ületanud koguväärtuse plaani, loeti eesrindlikuks, tema liikmeid ergutati moraalselt ja materiaalselt. Sealjuures väljendab koguväärtus mitte ainult ettevõttes toodetud materiaalsete väärtuste hulka; sinna kuulub ka kasutatud materjalide väärtus. Seepärast juhtus sageli, et ettevõttel polnud kasulik valmistada odavaid ja kvaliteetseid esemeid, mida vajas tarbija. Mööblivabrikul oli kerge täita plaani ja saada preemiat, kui ta valmistas kümmekond kallist kappi hinnalistest puuliikidest, selle asemel et valmistada sada odavat kappi kaasaegsetest dekoratiivmaterjalidest. Õmblusvabrikul oli kasulik õmmelda hõberebasekraega naistemantleid, sugugi aga mitte kasulik näiteks odavast riidest rõivaid koolilastele jne.

Muidugi püüdsid plaaniorganid arvestada tarbija huve ja kohustasid üht või teist ettevõtet välja laskma vajalikku toodangut. Kuid praeguse kiire teaduslik-tehnilise progressi juures, mil väga kiiresti ilmuvad uued, odavamad ja praktilisemad materjalid, muutub mood ja kasvavad nõudmised kaupade kauni kujunduse suhtes, ei suudeta kõike tsentraliseeritud korras ette näha.

Ka ettevõtete kollektiivid püüdsid rahuldada maa vajadusi ühtede või teiste uute kvaliteetsete toodete järele. Kuid nende võimalused olid piiratud. Niisuguse kauba tootmise korraldamiseks peab olema majandusliku manööverdamise vabadus: kaasa tõmmata konstruktoreid ja kunstnikke uute mudelite kujundamisele, leida tootjaid, kes võivad uusi materjale valmistada, organiseerida tootmist teistmoodi, paigutada inimesi kohtadele jne. Aga niisugust manööverdamisvabadust ettevõtete juhtidel ei olnud, sest iga nende samm oli täpselt reglementeeritud 35—40 plaanilise näitajaga, mida tuli rangelt täita. Ettevõttele oli ette kirjutatud mitte ainult toodete hulk, vaid ka igale üksikule tootele ja kogu toodangule ettenähtud kulutuste summa. Oli ette nähtud mitte ainult rahaliste vahendite üldsumma töötasudele, vaid ka iga töötaja keskmine töötasu, tööliste, insener-tehniliste töötajate ja abipersonali arv.

Uus planeerimiskord likvideerib need kunstlikud kitsendused. Mitmekümne plaanilise näitaja asemel antakse ettevõttele nüüd ainult ligikaudu kümme. Kogutoodangu näitaja asemel määratakse kindlaks realiseeritud toodangu maht, mis väljendab mitte ainult valmistatud, vaid tellija poolt saadud ja makstud tooteid. Seega on ettevõte otseselt huvitatud tarbijale vajalike kaupade tootmisest, mille järele on nõudmine. Tootja ja tarbimise vahelise sideme tugevnemist teenivad ettevõtte ja kaubandusorganisatsioonide poolt sõlmitavad lepingud-tellimused.

Eespool te tutvusite isemajandamisega kui sotsialistliku majanduse ühe põhimeetodiga. Partei majanduspoliitika käesoleval etapil näeb ette selle meetodi edasiarendamist: ettevõtete iseseisvuse laiendamist, kogu töötajate

kollektiivi materiaalse huvitatuse suurenemist sellest, et anda riigile rohkem toodangut, ja sealjuures tingimata kõrgekvaliteedilist toodangut.

Nüüd muutuvad ettevõtte töö kvaliteedi peamisteks näitajateks kasum ja rentaablus. Tunduvalt on suurendatud summasid, mis eraldatakse kasumist materiaalse ergutamise fondi, mida kasutatakse töötajate premeerimiseks. Ettevõtetele on antud õigus kinnitada koosseise, kehtestada töötasu vorme ja premeerimist, nagu see kõige paremini vastab konkreetsetele tingimustele ja ettevõtte huvidele.

Öeldut kokku võttes näeme, et teostatava majandusreformi sisu viib lõppkokkuvõttes *majandushoobade ja tootmise arenemise stiimulite tugevdamisele* tsentraliseeritud plaanipärase juhtimise ning ettevõtte initsiatiivi ja iseseisvuse ratsionaalse ühendamise alusel.

Moonutades majandusreformi sisu, püüavad kodanlikud propagandistid näidata, nagu tähendaksid majanduse juhtimise uued meetodid loobumist ühtsest tsentraliseeritud riiklikust planeerimisest. Niisugused väited on täiesti alusetud. Tsentraliseeritud planeerimine on just üks sotsialismi eeliseid kapitalismi suhtes. Mitte ainult sotsialismimaad, vaid ka paljud alles hiljuti sõltumatuse saavutanud arenevad riigid kasutavad laialdaselt NSV Liidu kogemusi rahvamajanduse organiseerimise planeerimisel. Kas pole majanduse arenemise programmeerimise katsed reas kapitalistlikes maades kaudseks tunnustuseks plaanipärase majanduse tohututele eelistele stiihiliselt areneva kapitalistliku majandusega võrreldes?

Majandusreform ei tähenda hoopiski mitte loobumist tsentraliseeritud planeerimisest. Otse vastupidi, ta tuleneb just vajadusest säilitada ja tugevdada tsentraliseeritud planeerimise juhtivat osa.

Tsentraliseeritud planeerimise osatähtsuse tugevnemine väljendub selles, et ta saab uutes tingimustes koondada oma tähelepanu rahvamajanduse arenemise strateegiliste võtmeküsimuste lahendamisele. Olles vabanenud liigsest reglementeerimisest ning ettevõtete töö tühisest hooldamisest, võivad kesksed plaaniorganid parandada perspektiivset planeerimist, tõsta plaanide teaduslikku põhjendatust progressiivsete majanduslik-matemaatiliste meetodite laialdase kasutamise alusel.

Kõige tähtsam rahvamajanduslik ülesanne.

Uute majandamis- ja majanduse plaanipärase juhtimise reformide juurutamine kindlustab mitte üksnes meie tööstuse edasiarenemist. Selles peitub ka võti niisuguse väga tähtsa üldrahvaliku ülesande lahendamiseks, nagu seda on põllumajanduse edasiarendamine.

Nõukogude võimu aastate jooksul on meie põllumajandus muutunud tehnikaga varustatud suurpõllumajanduseks. On kasvanud tema toodangu maht. Kuid põllumajandus jääb veel siiski tõsiselt maha tööstuse arenemise tasemest ega rahulda täielikult maa kasvavaid vajadusi. Selles pole süüdi üksnes stiihilised loodusõnnetused (eriti perioodilised põuad), mis võtavad meilt tunduva osa saagist, vaid ka puudused majandamissüsteemis.

Igakülgselt analüüsinud põllumajanduse mahajäämuse põhjusi, võttis partei vastu tähtsad otsused, mis peavad tagama murrangu selles majandusharus. Uuel viisaastakul paigutatakse põllumajandusse üle 70 miljardi rubla. Veel kunagi pole põllumajandusse tehtud niisuguseid kapitalimahutusi. Kuid asi ei ole mitte ainult rahas. Selleks et need kapitalimahutused aitaksid meie põllumajandusel tugevneda, tuleb eelkõige saavutada ühiskondlike ja isiklike huvide õige ühendamine kolhoosides ja sovhoosides, tõsta põllumajandustöötajate materiaalset huvitatust nende töö tulemustest.

Veel lähemas minevikus ei katnud põllumajandussaaduste paljude liikide (näiteks teravilja, liha) kokkuostuhinnad sageli isegi tootmiskulusid. Järelikult rikuti väärtusseaduse peamist nõuet: ühtede kaupade vahetuse ekvivalentsust teistega vastavalt nende tootmisele kulutatud ühiskondlikult vajaliku ajaga. Vahel kujunes paradoksaalne olukord: mida rohkem kolhoos tootis riigile vajalikke produkte — teravilja, liha ja teraviljasaadusi, seda suuremad olid tema kahjumid ning seda vähem jäi tal töö eest tasumiseks, vähenes kolhoosnike materiaalne huvitatus. On loomulik, et nende produktide tootmine vähenes ja ühiskond hakkas neist puudust tundma.

Toome järgnevalt mõned tähtsamad abinõud, mida praegu ellu rakendatakse. On parandatud põllumajandussaaduste varumise ja kokkuostu süsteemi: igale kolhoosile ja sovhoosile on antud põllumajandus- ja loomakasvatussaaduste varumise kindel plaan viieks aastaks. See tähendab, et kui kolhoos suurendab teraviljasaaki, saab rohkem piima ja liha, siis kogu see täiendav toodang jääb tema käsutusse. Ta võib selle üle plaani müüa riigile või realiseerida turul. On tõstetud nisu, rukki ja mõnede teiste teraviljakultuuride kokkuostuhindu (üle plaani müüdava nisu ja rukki hind on veel 50% võrra kõrgem), on kehtestatud lisandid veiste, sigade ja lammaste kokkuostuhin-

dadele. On alandatud paljude kolhoosidele ja sovhoosidele müüdavate tootmisvahendite hindu. On kaotatud juurdehindlus rahvatarbekaupadele, mida müüakse maakohtades. On vähendatud kolhooside tulumaksu, mis annab neile ainuüksi käesoleval aastal ligi 500 miljonit rubla kokkuhoidu.

1966. aastal võeti vastu otsus garanteeritud töötasu kehtestamise kohta kolhoosides. See on tähtis sotsiaalne reform, mis on suunatud põllumajandustöötajate elutaseme lähendamisele tööstustööliste ja teiste majandusharude töötajate elutasemele.

Lõppkokkuvõttes on jutt samadest majandamisvormidest ja meetoditest, mida rakendatakse praegu tööstuslikus tootmises: põllumajandusliku ettevõtte kasvavast iseseisvusest, majandamismeetodite laialdasest kasutamisest, tootmise materiaalsest stimuleerimisest. Selles väljendubki partei majanduspoliitika ühtsus, tema hool kõigi majandusharude arendamise eest, nõukogude ühiskonna kõigi klasside ja kihtide heaolu tõstmise eest.

Ees seisab tööde väga suure programmi täitmine, selleks et kindlustada põllumajandusliku toodangu stabiilne kasv. Riigile pole vaja üksnes rohkem teravilja, liha, piima ja teisi põllumajandussaadusi, vaid ka võimaluse piirides just rohkem odavaid saadusi.

Kuidas see ülesanne lahendatakse? NLKP XXIII kongressi direktiivid annavad sellele küsimusele vastuse: esiteks, tuleb otsustavalt parandada põllumajanduse peamise tootmisvahendi — maa olukorda; teiseks, astuda suur samm edasi kolhoosi-sovhoositootmise varustamisel elektrienergia ja tehnikaga; kolmandaks, süvendada kolhooside ja sovhooside spetsialiseeritust, tõsta kõrgemale tasemele nende organisatsioonilis-majanduslik tegevus täielikule ja tõhusale isemajandamisele ülemineku alusel; neljandaks, arendada igati kolhoositootmise juhtimise demokraatlikke põhimõtteid.

On täiesti arusaadav, et partei majanduspoliitika ellurakendamine ei ole lihtne. Meie ei saa tootmist ühekski päevaks seisma jätta. Ümberkorraldused tuleb teha töö käigus. On vajalik suur materiaalne ettevalmistus, arvestused, eksperimendid, on vaja kogemusi uut moodi töötamiseks, on vaja aega töö teaduslikuks organiseerimiseks. Aga kõige tähtsam on see, et meie majandusjuhid, insenerid ja agronoomid, kõik tööstuse, põllumajanduse ja teiste

tootmisharude töötajad omandaksid majandusalaseid teadmisi, õpiksid majandama uut moodi.

Sellepärast ongi partei oma otsustes ette näinud, et uute majandamisvormide ja -meetodite juurutamine peab toimuma järk-järgult, umbes kolme-nelja aasta jooksul. On loomulik, et praktika dikteerib veel palju uusi otsuseid. Ja see on täiesti mõistetav: oleme ju pidevas liikumises, liikumine aga tingib vajaduse kommunistliku ülesehitustöö kõige täiuslikumate, kõige efektiivsemate vormide ja meetodite leidmiseks.

§ 22. Töösuhted.

Tööleasumine ja tööstaaž.

Igale nõukogude inimesele on avatud kõik teed loovaks tööks. Tööle asudes on vaja teada, milliste normide ja eeskirjadega reguleeritakse töösuhteid nõukogude sotsialistlikus ühiskonnas. Kehtib kõigile ühine tehasesse, asutusse või organisatsiooni tööleasumise kord. Uus töötaja ja administratsioon sõlmivad kahepoolse kokkuleppe ehk, nagu öeldakse, *töölepingu*.

Lepingus kinnitatakse poolte vastastikused kohustused. Töötaja kohustub töötama vastavalt erialale (näiteks lukksepa, elektrimontööri erialal), kvalifikatsioonile (näiteks IV kategooria) või ametikohale (näiteks insener-ökonomistina), alluma ettevõttes kehtestatud tööalasele sisekorrale. Administratsioon kohustub tagama normaalsed ja tervislikud töötingimused, maksma vastavat materiaalset tasu tehtud töö eest. Töötasu määr, tööpäeva pikkus ja puhkuse kestus on kehtestatud seadusega, ja seepärast pole seda vaja poolte kokkuleppega kindlaks määrata. Vajaduse korral võidakse kokku leppida lisatingimuste suhtes, nagu näiteks töötamine ainult päevases vahetuses seoses õppetööga õhtukoolis, eelnev katseaeg jne.

Kui töötajale määratakse katseaeg, siis vormistatakse leping temaga lõplikult pärast tööks kõlblikuks tunnistamist. Katseaeg ei tohi töötajal kesta üle kuue päeva, teenistujal üle kahe nädala ja juhtivale ametikohale võetaval teenistujal üle ühe kuu. Kutsekoolide, kesk-eriõppeasutuste ja kõrgemate koolide lõpetanud võetakse tööle ilma katseajata, plaani alusel ning ainult sellele erialale või ametikohale ja vastavalt kvalifikatsioonile, mis on näidatud suunamislehel.

Ettevõtte administratsioon annab töölistele ja teenistujatele välja *tööraamatu*. Kõik andmed (perekonna-, ees- ja

isanimi, andmed vanuse, hariduse, tööleasumise, valitud elukutse kohta, millisel ametikohal töötab) kantakse tööraamatussé selle omaniku juuresolekul, kusjuures ta annab allkirja dokumendi esilehele. Ise ei tohi ta tööraamatusse teha mingisuguseid parandusi ega juurdekirjutusi. Tööraamatud on ka kolhoosnikel. Kolhoosniku tööraamat tõendab, et ta võtab osa artelli tootmistegevusest, ja annab õiguse saada vastava osa tuludest.

Tööraamatus peegeldub kogu tööalane tegevus: uue kategooria saamine, ümberpaigutused töö alal, käskkirjalised kiitused ja autasustamised. Distsiplinaarkaristusi sisse ei kanta, et mitte kitsendada töötaja õigusi. Järelikult on tööraamat inimese tööelu kroonika, tema tööalane biograafia. Siit järeldub ka, kui oluline on iga töötaja tööraamatu õige täitmine. Eelkõige on see tähtis *tööstaaži* kindlaksmääramisel.

Tehakse vahet tööstaaži kahe põhiliigi — üldise ja pideva tööstaaži vahel. *Üldine tööstaaž* hõlmab töölise või teenistuja kogu tööalase tegevuse, sõltumata töö iseloomust ja vaheaegade kestusest. Siia hulka arvestatakse ka õppeaeg tehnikumis, kõrgemas õppeasutuses või kaadri ettevalmistamise kursustel, kui õpingutele eelnes tööalane tegevus. *Pideva tööstaaži* puhul arvestatakse katkematut tööd antud ettevõttes või antud süsteemis. Kehtiv seadusandlus näeb üksikutel juhtudel ette pideva tööstaaži säilimise ka üleminekul ühest ettevõttest teise, näiteks vallandamisel koosseisude koondamise, ajutiste tööseisakute tõttu jne. Pidev staaž säilib ka valitavatele ametikohtadele valimisel.

Üldist tööstaaži arvestatakse vanaduspensionide ja üldhaigestumiste puhul antavate invaliidsuspensionide määramisel. Pidevat tööstaaži arvestatakse ajutise töövõimetuse puhul makstavate toetusrahade määramisel.

Nõukogude seadusandlus kaitseb kindlalt töölisi ja teenistujaid töölt ebaseadusliku vallandamise eest. Administratsioon võib töötaja vallandada vaid üksikuil juhtudel, mis on seaduses spetsiaalselt ära märgitud, ja tingimata ametiühingukomitee nõusolekul. Kui töötaja lahkub töölt omal soovil, on ta kohustatud administratsioonile teatama kaks nädalat ette. Õigust pole töölt lahkuda noortöölistel ja noortel spetsialistidel, kes pole käitises töötanud seadusega ettenähtud aega pärast kutsekooli, kesk-eriõppeasutuse või kõrgema õppeasutuse lõpetamist (pärast kõrgema õppeasutuse lõpetamist kolme aasta jooksul).

Kollektiivleping. Rangelt reguleeritakse ka töötajate kollektiivi ja ettevõtte administratsiooni vastastikuseid suhteid. Tööliste, insener-tehniliste töötajate ja teenistujate nimel esineb ametiühingu käitiskomitee. Käitiskomitee ja administratsioon sõlmivad iga aasta kahepoolse kokkuleppe ehk *kollektiivlepingu.*

Kollektiivlepingus loetletakse abinõud, mis mobiliseerivad töölisi ja teenistujaid plaaniülesandeid täitma ja ületama. Ühtlasi näeb kollektiivleping ette sellised administratsiooni poolt loodavad töötingimused käitises, et iga tööline täidaks oma töönormi, aga ka võetud sotsialistlikud kohustused. Kõigile töötajaile luuakse võimalused oma üldharidusliku ja tehnilise ettevalmistuse tõstmiseks. Kollektiivlepingule lisatakse kokkulepe töökaitse, samuti ka sõsarettevõtete novaatorite töökogemuste juurutamise alal.

Kollektiivleping määrab kindlaks assigneeringute suuruse elamuehituse ja kultuurilis-elutarbelise ehitustegevuse jaoks, ajutise töövõimetuse puhul abirahade väljamakseteks, sanatooriumi- ja puhkekodutuusikute hankimiseks, ravitoitlustamiseks, tervishoiualaseks ja koolivälise tööks lastega.

Kollektiivlepingu koostamisest võtab osa kogu kollektiiv, igaüks võib avaldada oma arvamust ja teha asjalikke ettepanekuid. Töölised ja teenistujad ise valvavad selle järele, kuivõrd täielikult ja õigeaegselt täidetakse lepingus märgitud kohustusi, missugused on ettevõtte tootmisalased edusammud ja töötajate kultuurilis-elutarbeline teenindamine. Tootmis- ja tööalaste küsimuste arutamine arendab töötajate initsiatiivi, tõmbab neid kaasa tootmise juhtimisele.

Töökaitse. Ohutud ja tervislikud töötingimused ettevõtetes saavutatakse tootmistehnoloogia täiustamisega, raskete ja töömahukate tööde mehhaniseerimisega, võimalike õnnetusjuhtumite ja kutsehaiguste põhjuste likvideerimisega. Organismi kahjustuste vältimiseks või vähendamiseks antakse töölistele keemiliste ainete, ebanormaalse õhutemperatuuri ja -niiskuse puhul tasuta, ettevõtte kulul spetsiaalne kaitserõivastus ja kaitseseadised (prillid, respiraatorid, maskid jm.). Mõningates ettevõtetes (näiteks keemiatööstuses) toitlustatakse töölisi tasuta teaduslikult väljatöötatud normide alusel kutsehaiguste ärahoidmiseks. Tervist kahjustavate töö-

alade töölistel on lühendatud tööpäev ja nad saavad lisapuhkust.

Administratsioon on kohustatud töölisi tutvustama üldiste käitumiseeskirjadega ettevõttes ja töövõtetega nendel mehhanismidel, mida nad kasutavad tööprotsessis. Ohutustehnika eeskirju peab tundma iga tööline, teatud osa neist on kohustatud sooritama ka vastava eksami.

Kontrolli töökaitse üle teostavad nii riiklikud organid (ministeerium, keskasutused, prokuratuur) kui ka ametiühing. Ettevõtetes moodustatakse töökaitsekomisjonid, valitakse ühiskondlikud inspektorid, kes jälgivad ohutustehnika ja töötervishoiu eeskirjade täitmist. Kui rikutakse ohutustehnika nõudeid, võib katkestada töö ükskõik millises tootmissektoris. Isikud, kes on süüdi töökaitseseaduste rikkumises, võetakse rangelt vastutusele.

Ohutustehnika ja töötervishoiu põhieeskirjad on kohustuslikud ka kolhoosidele. Kolhoosidesse on koondatud suurel hulgal mitmesugust tehnikat, masinaid, laialdaselt rakendatakse elektrit, keemiat. On vaja täita ohutus- ja sanitaareeskirju loomade eest hoolitsemisel.

Peale üldiste normide, mis on ette nähtud kõigile töötajaile, on tööseadusandlus kehtestanud töökaitsealased lisaeeskirjad ja -normid *naistele ja noorsoole*.

Naisi ei tohi rakendada rasketel ja tervist kahjustavatel töödel (näiteks metallisulatamisel ja sulametalli vormidesse valamisel, teatud töödel keemia-, polügraafia- ja nahatööstuses). Loomulikult ei lubata naisi maa-alustele ega peale- ja mahalaadimistöödele. Eriti hoolitsetakse emade ja laste kaitse eest. Rasedatele naistele võimaldatakse 112 päeva dekreetpuhkust. Pole lubatud töölt vallandada rasedaid naisi ja kuni aastase lapsega vallasemasid.

Noormehi ja neidusid lubatakse tööle võtta pärast 16-aastaseks saamist ning üksnes erandjuhtudel 15-aastastena. Sel puhul peab kindlasti eelnema arstlik ülevaatus. 16—18-aastastele noorukitele on kehtestatud 6-tunniline tööpäev samasuguse töötasuga, mis täiskasvanud töölised ja teenistujad saavad täie tööpäeva eest, 15—16-aastastele aga 4-tunniline tööpäev. Mõningate tööde puhul on alla 18 aasta vanuste noorukite töölevõtmine ja väljaõpetamine üldse keelatud. Alaealisi ei tohi rakendada öö- ja ületunnitööl. Alla 18 aasta vanustele töölistele ja teenistujatele antakse puhkust kestusega 1 kalendrikuu ja ainult suveperioodil.

Noortele luuakse sellised tingimused, et nad võiksid kergemini ja kiiremini töökoha leida. Ettevõtetel on broneeritud kohad keskkoolide lõpetajate töölevõtmiseks. Noortele töölistele ja teenistujatele, kes paralleelselt tööga õpivad ka õhtukoolis, tehnikumis või kõrgemas õppeasutuses, tehakse soodustusi: neil on lühendatud tööpäev või lühendatud töönädal, nad saavad õppepuhkust, neile tasutakse 50% sõidust eksamisessioonile õppeasutuse asukohta.

Töödistsipliin.

Sotsialistlik tootmine, tema ulatus ja rütm nõuavad absoluutset ja kõige rangemat *töödistsipliini.*

Mis tähendab olla distsiplineeritud töötaja?

Sisuliselt tähendab see töötada ausalt ja kohusetruult: tulla õigeaegselt tööle, mitte lahkuda töölt enneaegselt, kasutada kogu tööaega üksnes tootmistööks ja teenistuskohustuste täitmiseks, heaperemehelikult suhtuda tööriistadesse, tööpinkidesse ja masinatesse, hoida puhtust tsehhis ja ettevõtte territooriumil, anda järgmise vahetuse töötajale üle korras töökoht. Kohusetruu töötaja püüab vältida praaki, lasta välja üksnes kõrgekvaliteedilist toodangut.

Sotsialistlik töödistsipliin on lahutamatult seotud tootmistöö juhtija korralduste teadliku ja õigeaegse täitmisega. Mispärast on nii tähtis, et töö ajal vastuvaidlematult allutaks juhataja tahtele? Seepärast, et ta pole mitte lihtsalt ametiisik, kellele on antud teatud volitused, vaid ennekõike ja peaasjalikult tootmise organiseerija ja asjatundja.

Töödistsipliini tagab sotsialism tootmise oskusliku organiseerimisega, veenmismeetodiga, nii üksiktöötajate kui ka tervete kollektiivide ergutamise läbimõeldud süsteemiga. Sisekorraeeskirjadega on kehtestatud sellised ergutusvormid, nagu tänuavaldamine, autasustamine aukirjaga, nime kandmine auraamatusse ja autahvlile, kutseala parima töölise nimetuse andmine, rahaline preemia, autasustamine väärtusliku kingitusega. Töös kõige eesrindlikumaid autasustatakse Nõukogude Liidu ordenite ja medalitega, neile antakse sotsialistliku töö kangelase või Lenini preemia laureaadi kõrge aunimetus.

Töödistsipliini rikkumiste eest karistatakse. Ilma mõjuvate põhjusteta tööle mitteilmumise pärast, hilinemise või töölt enneaegse lahkumise pärast, materjalide ja seadmete rikkumise eest avaldatakse töölisele laitus või noomitus;

teda võib üle viia madalamapalgalisele tööle või panna kuni kolmeks kuuks madalamale ametikohale. Seadus karistab rangelt seda, kelle süü läbi tekib tehnika seisak, kes teostab tööluuse, toodab praaki. Kui administratsioon näeb, et kasvatusvahendid ei anna tulemusi ning sellise töölise või teenistuja edasine viibimine ettevõttes on vastuolus tootmise ja kollektiivi huvidega, siis annab ta äärmise abinõuna vallandamiskäskkirja (kuid tingimata ametiühingu nõusolekul). Seaduserikkujaid, kes tekitavad tootmisele kahju, karistatakse kohtu korras.

Ranget töödistsipliini nõutakse ka kolhoosnikelt. Põllumajandusliku artelli tüüppõhikiri kohustab kolhoosnikke ausalt ja kohusetruult töötama, kinni pidama sisekorraeeskirjadest, täitma kolhoosi juhatuse ja brigadiride poolt antud töö- ja ühiskondlikke ülesandeid.

Töötülid. Üksikisikutel või ka tööliste ja teenistujate grupil võib tekkida lahkhelisid administratsiooniga. Esimeseks kohustuslikuks instantsiks töötajate ja administratsiooni vaheliste töötülide lahendamisel on *töötülide komisjon.* Komisjoni koosseisu kuulub võrdne arv alatisi esindajaid administratsiooni ja ametiühingu poolt. Praktiliselt vaatab komisjon läbi kõik töötülid. Tema kompetentsi ei kuulu need töötülid, millega töötaja võib vahetult pöörduda kohtu poole, ja töötülid seoses ettevõtte juhtijate, nende asetäitjate, tsehhiülemate ja meistrite vallandamisega või teisele töökohale üleviimisega. Komisjon on kohustatud töötülid läbi arutama viie päeva jooksul, arvates avalduse saabumise päevast. Töötülid loetakse lahendatuks siis, kui töötaja ja administratsioon on jõudnud ühisele kokkuleppele.

Kui töötaja pole nõus töötülide komisjoni otsusega, võib ta pöörduda *ametiühingu käitiskomitee* poole. See on teine instants töötülide lahendamisel. Vabriku-, tehase- ja asutusekomiteed vaatavad saabunud töötülide-alased avaldused ja kaebused läbi seitsme päeva jooksul. Juhul kui töötaja pole kohaliku ametiühingukomitee otsusega nõus, võib ta asja anda *rahvakohtusse* (ettevõtte asukoha järgi).

Töötülide teise rühma moodustavad meil väga harva esinevad kollektiivi tülid administratsiooniga, näiteks töönormide kehtestamisel või kollektiivlepingu teiste punktide kinnitamisel. Need vaidlused on teise iseloomuga, sest nad tekivad töötingimuste kehtestamisel või muutmisel ja

lahendatakse administratsiooni ja ametiühingu vahelise kokkuleppega. Kui nad aga omavahel ei saavuta kokkulepet, siis peavad töötüli lahendama kõrgemalseisvad ametiühingu- ja majandusorganid.

Tasumine töö järgi. Esimese palga saamine on noore inimese elus suursündmuseks. Te muidugi ostate kohe kingituse vanematele või muretsete endale midagi vajalikku. Kuid esimene palk annab inimesele ka midagi suuremat — uhkustunde kollektiivse töö suure jõuga ühinemise üle.

Me juba kõnelesime, et sotsialismi ajal kehtib kulutatud töö hulga ja kvaliteedi järgi jaotamise printsiip. Nüüd aga vaatleme, kuidas see praktiliselt toimub.

Töölise poolt kulutatud töö hulk määratakse kindlaks *töö normeerimisega.* Tehakse vahet aja- ja töönormi vahel. *Ajanorm* võimaldab kindlaks määrata, mitu tundi, minutit või isegi sekundit kulutab tööline toote või detaili valmistamiseks. *Töönorm* aga võimaldab kindlaks määrata, kui palju tooteid või detaile teeb tööline vahetuse, tunni, minuti või sekundi jooksul. Tähendab, normid on töölisele omamoodi ülesandeks.

Töötasu arvestamiseks ei piisa üksnes kulutatud töö hulgast. Oluline on veel see, et õigesti hinnataks ka töö kvaliteeti. Seda võimaldab teha *tariifisüsteem,* mis diferentseerib tööliste palga sõltuvalt nende kvalifikatsioonist, oskustest ja teadmistest, töö iseloomust, keerukusest ja ohtlikkusest (töötingimustest), samuti ka tööstusharude rahvamajanduslikust tähtsusest. Näiteks arvestatakse erinevusi kvalifitseeritud ja kvalifitseerimata töö, raske ja kerge töö vahel, tehtud tööde keerukust ja vastutusrikkust. Igale töölisele määratakse vastavalt tema erialale ja kvalifikatsioonile *tariifijärk.* I kategooria antakse töölisele, kes teeb kõige lihtsamat tööd. Kõrgemad kategooriad peegeldavad töölise kvalifikatsiooni kasvu.

Töötasude suhte erinevate tööde vahel määravad kindlaks *tariifivõrgud.* Mida kõrgema kategooria tööline, seda suurem on palk. V ja VI kategooria tööline saab näiteks peaaegu kaks korda rohkem palka kui I kategooria tööline. Kvalifitseeritud töö toob ühiskonnale rohkem kasu, sest teatud ajaühiku jooksul toodetakse rohkem ja parema kvaliteediga toodangut. Tööliste palga suuruse tunnis või päevas määravad kindlaks *tariifipalgamäärad.* Palgas hõlmavad nad umbes 70—80%, ülejäänud osa kujuneb töö-

normide ületamise arvel. Tööstuses kehtivad igale tööstusharule ühtsed tariifivõrgud ja -palgamäärad.

Iga kutseala puhul on tööde sellised karakteristikad antud *tariifi-kvalifikatsiooniteatmikes*, mis on välja töötatud iga rahvamajandusharu kohta. Teatmikest leiame teaduslikult põhjendatud alused tariifijärgu kindlaksmääramise kohta, mille järgi tuleb tasuda tehtud töö eest. Teatmikes on näidatud, mida nimelt peab iga vastava kategooria tööline teadma ja teha oskama. Seega, kui III kategooria tööline tahab saada järgmist, IV kategooriat, siis leiab ta vastavast teatmikust vastuse küsimusele, mida selleks on vaja teada ja osata.

Kõige täielikumalt ja otsesemalt võimaldab töölise sissetulekut töötulemustega seostada *tükitööpalgavorm*. Sellist vormi kasutatakse seal, kus töö on normeeritud ja on võimalik arvestada selle kulu iga töölise kohta. Tükitöötasu süsteem haarab enamiku tööstus- ja ehitustöölisi, samuti ka peaaegu kõik põllutöölised. *Ajatöötasu* puhul saab tööline palga teatud faktiliselt töötatud aja eest. Ajapalka kasutatakse neil aladel, kus pole võimalik arvestada töökulu ja kehtestada töönorme, nagu näiteks automatiseeritud, konveiertootmise puhul. Ajapalgal on ka kõik juhtivad, insener-tehnilised töötajad ja teenistujad.

Täiustades töötasu vorme, hoolitseb riik selle eest, et tööviljakus kasvaks kiiremini kui palk, sest muidu ei saa laiendada tootmist ega tõsta rahva heaolu.

Pole vaja pikemalt kõnelda sellest, et eespool loetletud eeskirjad võivad muutuda: meie rahvamajanduse arenemise tõttu täiustub pidevalt töö organiseerimine, tehakse parandusi töösuhete ühtedes või teistes normides. Tehakse pidevat teaduslikku tööd töötasusüsteemi täiustamise, jõudlusnormide kindlaksmääramise jne. alal.

Küsimusi kordamiseks.

1. Milles on sotsialistliku majandussüsteemi põhjalik erinevus ja oluline eelis, võrreldes kapitalistliku majandussüsteemiga?
2. Missugune on sotsialistliku tootmise eesmärk? Kuidas see saavutatakse?
3. Mille poolest erineb töö sotsialismi ajal tööst kapitalismi tingimustes?
4. Milles on majanduse plaanipärase juhtimise eelis? Tutvuge planeerimise korraga, töö organiseerimise ja tasumisega ettevõttes või kolhoosis.
5. Mis tähtsus on omahinna, kasumi ja rentaabluse näitajail?

6. Milles seisneb partei majanduspoliitika peamine sisu käesoleval etapil? Tutvuge NLKP XXIII kongressi resolutsiooniga. Paluge uuele majandamissüsteemile üleläinud ettevõtte juhti jutustada saadud kogemustest.

7. Millist osa etendab sotsialistlik töödistsipliin tootmise arendamisel?

8. Miks on vaja äratada tööliste materiaalset huvi oma töötulemuste vastu? Kuidas toimub töö järgi jaotamine ettevõtetes ja kolhoosides?

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Kodanlikud ideoloogid väidavad, et ühiskondlik omandus kitsendab töötajate initsiatiivi, pidurdab tööviljakuse kasvu ja isegi «on vastuolus inimloomusega». Kummutage need väited.

2. Teema «Planeerimine» arutamisel võib puhkeda vaidlus selle üle, kuidas paremini organiseerida tööd plaanide koostamisel. Ühed arvavad, et plaanid on vaja koostada keskuses ja saata seejärel laiali oblastitesse, rajoonidesse ja ettevõtetesse. Teiste arvates tuleb plaanid välja töötada ettevõtetes ja kõrgemalseisvate organite ülesandeks on nende plaanide ühtekokku liitmine. Missugune on teie arvamine ses suhtes?

3. Kujutlege end ettevõtte juhina. Teie ülesandeks on suurendada kasumit. Millele pöörate esmajärjekorras oma tähelepanu?

4. Jätkame sama võtet. Kujutlegu kõik õpilased end erinevate vastastikku seotud ettevõtete juhtidena või finantstöötajatena, kusjuures üks ettevõtetest hangib toorainet, teine valmistab toodangut, kolmas transpordib seda toodangut, neljas toimetab selle tarbijani. Ärge unustage «määrata» panga direktorit. Proovige luua omavahel majanduslikud suhted ja teha kogu klassiga kokkuvõtteid teie majandusalasest tegevusest.

6. peatükk.

SOTSIALISMI SOTSIAAL-POLIITILINE KORD.

§ 23. Töörahva ühiskond.

Sotsialismi ülesehitamise tulemusena muutub põhjalikult ühiskonna klassistruktuur: likvideeritakse ekspluataatorlikud klassid ning toimub sügavaid muudatusi töölisklassis, talurahvas ja intelligentsis. Sotsialism loob seltsimeheliku koostöö, solidaarsuse ja vastastikuse toetamise eri rahvusest töötajate vahel.

Sotsialistliku ühiskonna töörahvas.

1966. aastal oli Nõukogude Liidu elanike arv 233 miljonit inimest. Neist üle $^3/_4$ (täpsemalt 75,4%) moodustavad (koos perekondadega) töölised ja teenistujad ning pisut vähem kui $^1/_4$ (täpsemalt 24,6%) talupojad-kolhoosnikud ja koopereerunud käsitöölised.

Töölisklass töötab peamiselt sotsialistlikus tööstuses, s. t. rahvamajanduse juhtivas harus. Tema tööga luuakse tootmisvahendid ja tööstuslikult toodetavad tarbeesemed. Töölised töötavad ka sovhoosides.

Töölisklass varustab talurahvast peamiste põllutööriistade ja mineraalväetistega. Riiklikes tööstusettevõtetes töötavad töölised ümber põllumajandustoodangu. Tuntud majandusteadlase akadeemik S. Strumilini arvutuste järgi on igas tonnis toodetud teraviljas asjastatud umbes 50% tööliste tööd.

Juhtiv koht tööstuses, rikkalikud poliitilised kogemused, distsiplineeritus ja ennastsalgavus kindlustavad töölisklassile juhtiva osa ühiskonnas. Töölisklassi loodud kommunistide partei organiseerib ja suunab ühiskonna arenemist.

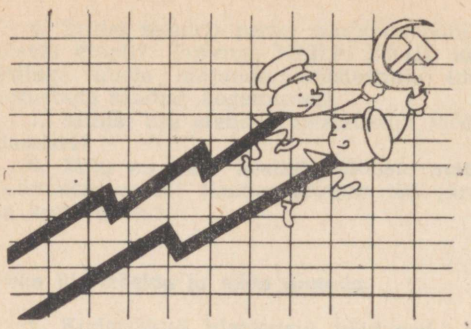

Nõukogudemaa kõigi edusammude aluseks on tööliste ja talupoegade imepärane jõud.

Kunstnik Raul Verdini joonistuse järgi.

Nõukogude Liidu muutumisega maailma eesrindlikuks industriaalmaaks ja kaasaegsete tööstusharude loomisega kaasnes töölisklassi kiire arvuline kasv ja tema koosseisu muutumine. Enne revolutsiooni kuulus oma osatähtsuse poolest esikoht kerge- ja toiduainete tööstuse töölistele. Käesoleval ajal on ülekaalus töölised, kes töötavad masinaehituses ja metallitöötlemise alal, mustmetallurgias, keemia- ja naftatööstuses, s. t. progressiivsetes tootmisharudes.

Tehniline progress on aidanud kaasa töötajate tootmisalase kvalifikatsiooni tõusule, on tekkinud palju uusi erialasid. On tõusnud töölisklassi kultuuriline ja üldhariduslik tase. Enne revolutsiooni oli vabrikutöölistest üle $^1/_3$ kirjaoskamatud. Käesoleval ajal on 58% töölistest täieliku või lõpetamata keskharidusega. Paljud õpivad õhtukoolides, tehnikumides või kõrgemates õppeasutustes tootmistööd katkestamata. Töölised, eelkõige tootmistöö novaatorid, lähenevad nii oma hariduse kui ka töö iseloomu poolest insener-tehnilisele personalile.

«Tööline-novaator,» kirjutab Kirovi tehase treial L. Laletin teoses «Töötada — tähendab julgeda», «on riiklikult mõtlev laia silmaringiga inimene. Temas on ühendatud nii meistermehe suurepärased omadused kui ka hea inseneri kindlad teadmised. Tema kutsumuseks on tootmistehnoloogia pidev täiustamine, võitlus uue, eesrindliku eest.»

Sotsialism muutis ka nõukogude ühiskonna teise põhiklassi — *talurahva* palge.

Töölisklass saatis kollektiviseerimisaastail talurahva ridadesse kümneid tuhandeid paremaid poegi ja tütreid. Nad aitasid luua esimesi kooperatiive, käima panna kolhoositootmist, muuta küla kultuuri ja elu-olu. Tolle aja heroilisust kannab meieni M. Solohhovi kuulus romaan «Ülesküntud uudismaa», milles on ilmekalt näidatud Putilovi tehase kommunisti, kollektiviseerimisvoliniku Semjon Davõdovi tegevust. Ka igal järgmisel põllumajandusliku tootmise tõusu eest peetava võitluse otsustaval perioodil tulid töölisklassi saadikud talurahvale appi. 1955. aasta kevadel läks partei üleskutsel ligi 25 000 töölist ja teenistujat kolhoosidesse juhtivale tööle.

Oma töötingimuste ja kultuuritaseme poolest läheneb kolhoositalurahvas pidevalt töölisklassile. Kolhoosnikud töötavad sotsialistlikes suurmajandeis, mis on rajatud kollektiivsele tööle ja masinatehnikale. Külla on ilmunud täiesti uusi elukutseid — kombainerid, masinistid, elektriinsenerid, montöörid, radistid jt. Rohkem kui veerandil kolhoosnikest on 7-klassiline, kesk- või kõrgem haridus. Muutub kolhoosnike teadvus. Külas juuritakse üha otsustavamalt välja omanikupsühholoogia ja religiooniuima jäänuseid.

Tööstuse arenemine, linnade kasv ja põllumajandusliku töö järkjärguline muutumine mehhaniseeritud tööks kutsuvad üha enam esile talurahva osatähtsuse vähenemise meie maa elanikkonna hulgas. Kuid nagu näeme, ei saa seda protsessi üldse võrrelda talurahva laostumise ja diferentseerumisega kapitalismi tingimustes.

Koos töölisklassi ja kolhoositalurahvaga muutus ka *intelligents*. Intelligents moodustab sotsiaalse grupi, mitte aga eri klassi, kuna ta pole iseseisvalt tegev ühiskondlikus tootmises. Valdavas enamikus on nad kvalifitseeritud spetsialistid, kes on tegevad materiaalses tootmises, teaduses, tehnikas, kultuuri ja tervishoiu alal, tegelevad riigi ja ühiskonna juhtimisega.

Intelligents on nõukogude ühiskonna kiiresti kasvav grupp. Seejuures kasvab eriti kiiresti tootmistehnilise ja teadusliku intelligentsi erikaal.

Kui 1926. aastal moodustas vaimse töö tegijate arv 2,7 miljonit, 1937. aastal aga ligi 10 miljonit, siis 1965. aastal ületas see 24 miljonit inimest. Intelligentsi kasv jätkub ka edaspidi, sest see vastab rahvamajanduse ja kultuuri arendamise nõudeile, kogu rahva haridustaseme tõstmise huvidele.

On ka selliseid intelligentsi gruppe, mis aina vähenevad. Nii on seoses juhtimise organisatsiooniliste vormide täiustamisega vähenenud viimastel aastatel märgatavalt administratiivaparaat.

Uued sotsiaalsed suhted.

Missugune on siis pilt sotsiaalsete suhete alal nõukogude ühiskonnas?

Võtame inimtegevuse kõige tähtsama ala — *tootmise*. Nagu juba eespool märgitud, likvideeris ühiskondlik omandus ühtede klasside ülevõimu teiste üle. Töölistel, talupoegadel ja intelligentsil on võrdne võimalus töötada sotsialistlikule ühiskonnale, iseendale, nad on ühtviisi huvitatud rahvamajanduse ja kultuuri õitsengust. Inimeste materiaalne heaolu ja seisund ei sõltu enam klassikuuluvusest, vaid isiklikust tööst, võimeist ja teadmistest.

Töölisklassi või kolhoositalurahva hulka kuulumisega pole seotud mingisugused eesõigused *poliitilisel alal:* kõigil Nõukogude riigi kodanikel, sõltumata sellest, millisesse klassi või kihti nad kuuluvad, on ühesugused õigused riigi juhtimises. Nõukogude ühiskonnas pole rangeid piire klasside vahel: tööline võib soovi korral hakata talupojaks, talupoeg aga tööliseks, töölised ja talupojad omakorda vaimse töö tegijaiks. Selline piiride nihkumine klasside vahel annab tunnistust nende lähenemisest.

Töölisklassi, talurahva või intelligentsi hulka kuulumisega pole seotud mingisugused eelised ega eesõigused *kultuuri alal.* Sotsialism on teinud hariduse kättesaadavaks kõigile kodanikele, loonud soodsad tingimused rahva talentide arenemiseks.

Aastatuhandete kestel lõhestasid inimkonda lepitamatud klassivastuolud, kapitalistlikus maailmas toimub praegugi terav klassivõitlus. Sotsialism kindlustas uue, suurepäraseid võimalusi andva arenemisjõu — *kogu rahva sotsiaalse, poliitilise ja ideelise ühtsuse.*

Kogu rahva sõbralikus koostöös on eriline tähtsus *töö-liste ja talurahva liidul,* milles juhtiv osa kuulub töölisklassile. Seejuures ei võta töölisklass endale mingisuguseid erilisi privileege. Tema juhtiv seisund põhineb täielikult tema tähtsal osal ühiskondlikus tootmises ning tema suurel poliitilisel ja moraalsel autoriteedil.

Koos kogu rahva sotsiaalse, poliitilise ja ideelise ühtsuse võiduleviimisega tõi sotsialismi võit kaasa ka teisi tähtsaid muudatusi sotsiaalsetes suhetes. Sotsialism tegi

igaveseks lõpu ekspluataatorlike formatsioonide väärsünnitusele — vastandlikkusele vaimse ja füüsilise töö vahel, linna ja maa vahel. On likvideeritud sotsiaalsed tingimused, mille puhul vaimse tööga tegelemine andis erilised eelised jõukate klassile, linn aga võis ekspluateerida maad.

Sellega seoses ei ole õige mõelda, et sotsialismi ajal on sotsiaalsetes suhetes erinevused töölisklassi ja talurahva vahel juba kadunud. Niisugused erinevused ületatakse klassideta kommunistliku ühiskonna ülesehitamise käigus. [1]

Võrdõiguslike rahvaste liit.

Esimene sotsialismimaa on kõige paljurahvuselisem maa maailmas. Nõukogude Liidu territooriumil elab üle 100 rahva ja rahvuse.

Rahvused kujunevad rahvastest, kes elavad ühel territooriumil, kõnelevad üht keelt ja kel on ühise kultuuri elemente. Tootmise arenemise ja ühe või mitme lähedase rahva esindajate vaheliste majanduslike sidemete kujunemise alusel moodustub ühine majanduselu, tekib rahvus.

Seega on rahvus inimeste püsiv ühtekuuluvus, keda iseloomustab ühine keel, territoorium, majanduselu ja kultuur.

Töölisklass ja kommunistide partei, võtnud võimu enda kätte, andsid iga rahvuse töötavale enamikule õiguse iseseisvalt määrata oma tulevikku. Revolutsioonieelse Venemaa elanikkond kannatas rängalt mitte ainult klassirõhumise, vaid ka rahvusliku rõhumise all. Seepärast võis rahvastevahelise usalduse saavutada üksnes rahvustele enesemääramisõiguse andmisega, kaotades ära igasugused rahvuslikud ja rahvuslik-religioossed eesõigused ja kitsendused.

Kommunistlik Partei viis ellu V. I. Lenini poolt väljatöötatud plaani nõukogude vabariikide ühendamisest täieliku võrdõiguslikkuse ja vabatahtlikkuse alusel ühtseks Nõukogude Sotsialistlike Vabariikide Liiduks. 30. detsembril 1922. a. kinnitas I nõukogude kongress ühel häälel Nõukogude Sotsialistlike Vabariikide Liidu moodustamise deklaratsiooni ja lepingu.

Kuid tegelikku võrdsust rahvaste vahel polnud võimalik saavutada kohe, sest meie maa rahvad olid liiga erinevail

[1] Üksikasjalisemalt on sellest juttu 9. peatükis.

ühiskondliku arenemise astmeil. Arenenud rahvaste kõrval leidus mahajäänud rahvaid ja väikesi etnilisi gruppe. Näiteks valitsesid enamikus Kesk-Aasia piirkondades feodaalsuhted. Kaug-Põhjas, reas Siberi ja Kaug-Ida piirkondades oli säilinud patriarhaalne kord. Selleks et mahajäänud rahvad tõsta arenenute tasemele, oli vaja tagada nende majanduse ja kultuuri kiire arenemine. Sellise kursi võttiski partei. Kui suurtööstuse kogutoodangu üldine kasv NSV Liidus tervikuna oli 1964. aastal (1913. aastaga võrreldes) 56-kordne, siis Kasahhi NSV-s oli kasv 84-kordne ja Kirgiisi NSV-s 90-kordne. Rahvusrajoonides on loodud kvalifitseeritud spetsialistide kaader kõigis tootmisharudes.

Sotsialism tagab varem mahajäänud rahvaste taassünni. Ligi 50 rahvusgruppi on nõukogude võimu aastate jooksul loonud oma kirjakeele, arendanud kirjandust. Õppekeeleks koolides on meie maa 65 rahvuse ja rahvusgrupi keel; igal liiduvabariigil on oma teaduste akadeemia, arvukalt teadusliku uurimise instituute, rahvuslikud teatrid ja filmistuudiod.

Toetudes kõigi rahvaste, ennekõike aga suure vene rahva vastastikusele vennalikule abile, läksid paljud varem mahajäänud rahvad kolme-nelja aastakümne jooksul keskajast üle sotsialismi, jättes vahele vaevarikka kapitalistliku arenemisastme. Nagu märkis üks prantsuse ajakirjanik, on «kümme sajandit läbitud vähem kui 40 aastaga».

Nõukogude kogemusi jälgivad üha kasvava huviga Aasia, Aafrika ja Ladina-Ameerika noorte sõltumatute riikide progressiivsed jõud. Mitmed nende maade tegelased on avaldanud arvamust, et inimkond peab sotsialismi õiglust ja humanismi austama kas või üksnes selle pärast, et ta likvideeris rahvusliku rõhumise ja viis varem mahajäänud rahvad õitsengule. Avaldades oma muljeid Nõukogude Usbekistani kohta, ütles india kirjanik Pandit Sunderlal: «Kui Usbekistan muutus kõrgeltarenenud maaks nõukogude korra tingimustes — ja see on nii! —, siis on nõukogude kord parim maailmas.»

Sotsialism ületab nii rahvusliku endassesulgumise kui ka rahvusliku eraldatuse, s. t. on loonud vennalikud, heanaaberlikud suhted rahvuste ja rahvaste vahel.

Sotsialistlik ühiskond peab leppimatut võitlust rahvussuhetes avalduvate kodanlike igandite — natsionalismi ja šovinismi vastu. Meil leidub veel inimesi, kes suhtuvad üleolevalt teiste rahvuste esindajatesse. Kuid neid on tühiselt vähe ja nad ei söanda oma vaateid avalikult väljen-

dada. See kõneleb sellest, et meie maal on saavutanud võidu internatsionalistlik teadvus.

Nõukogude föderatsioon.

NSV Liit on föderatiivne riik. Kuid piirduda Nõukogude riigist kõneldes üksnes selle definitsiooniga, tähendab jätta arvestamata kõige tähtsam. Asja tuum on selles, et meie maa rahvused ja rahvad on ühendatud ühise saatuse ja eesmärgiga ning liitunud ühtsesse sotsialistlikku tööperre. *Nõukogude föderatsioon* võimaldab harmooniliselt ühendada iga rahvusriigi õigused üleliiduliste huvidega, kogu rahva huvidega.

Üleliidulised riigivõimuorganid juhivad majanduse ja kultuuri arenemist kogu meie maa territooriumil. Meil on ühine Nõukogude kodakondsus, ühine eelarve, ühine rahasüsteem, ühised relvastatud jõud.

Samaaegselt on igal *liiduvabariigil* oma konstitutsioon ja ta võib välisriikidega astuda otsesesse suhtlemisse, vahetada nendega diplomaatilisi esindajaid. Liiduvabariik töötab välja oma rahvamajanduse arendamise plaani ja eelarve, juhib vabariikliku alluvusega tööstusettevõtteid, elamu- ja kommunaalmajandust, tegeleb tervishoiu, sotsiaalkindlustuse, alg-, kesk- ja kõrgema haridusega jne.

Rea liiduvabariikide territooriumil elab palju rahvusi. Kui üks või teine rahvus või rahvusgrupp elab enamvähem kompaktselt koos, saab tema riiklik korraldus *autonoomse vabariigi, autonoomse oblasti* või *rahvusringkonna* vormi. Autonoomne vabariik juhib samuti oma territooriumi piirides rahvamajandust ja kultuuri, tal on oma võimuorganid, oma konstitutsioon.

Nõukogude föderatsioon kehastab sotsialistlike rahvuste ja rahvaste vennalikku koostööd. Sotsialistlike vabariikide liiduks ühinemise alusel arenes välja nõukogude ühiskonna suurepärane liikumapanev jõud — *NSV Liidu rahvaste sõprus*. Rahvaste sõprus on sotsialismi tähtsaim jõu ja võitmatuse allikas.

§ 24. Nõukogude sotsialistlik riik.

Mõiste «riik» astub meie ellu lapsepõlvest peale. Kõik me õpime riigi koolides. Saanud hariduse, läheme tööle riiklikesse ettevõtetesse või asutustesse. Jõudnud kutsealuse ikka, teenime riigi relvastatud jõududes. Me võtame osa riigivõimuorganite valimistest ja pöördume nende poole abi saamiseks kõige erinevamatel põhjustel. Isegi siirdudes välismaareisile Nõukogude laevaga, jääme oma riigi territooriumile; komandeeringutel ja turismimatkadel välismaale viibime Nõukogude riigi kaitse all, sest me oleme tema kodanikud.

Iga nõukogude inimene tunneb selle üle uhkust, et ta on osake võimsast jõust, maailma esimese *sotsialistliku töörahvariigi* täieõiguslik kodanik.

Nõukogude riigi funktsioonid.

Missugused siis on Nõukogude riigi tegevuse põhisuunad, tema funktsioonid? Uue, sotsialistliku riigi tekkimise momendist alates kerkis tema ette ülesanne kindlustada võimu üleminek töölisklassi kätte, suruda maha ekspluataatorite vastupanu. Kuid ekspluataatorlike klasside likvideerimisega langes ära vastupanu mahasurumise funktsioon.

Nõukogude riigi, nagu ka iga teise sotsialistliku riigi põhifunktsioonid määratakse kindlaks sotsialismi ja kommunismi ehitamise grandioossete loovate ülesannetega. See on eelkõige majandusliku organiseerimistöö funktsioon. Meie riik on põhiliste tootmisvahendite kollektiivne omanik. Ta arendab plaanipäraselt kõiki rahvamajandusharusid, organiseerib inimeste tööd, hoolitseb nende heaolu tõusu eest. Kuni ühiskonnas kehtib töö järgi jaotamise printsiip, kontrollib riik töömõõtu ja tarbimismäära, peab ranget arvestust kogu ühiskonna vara üle, kaitseb ühiskondlikku omandit varaste ja riisujate eest.

Majandusliku organiseerimistöö funktsioon on tihedalt seotud kultuurilise kasvatustöö funktsiooniga. Nõukogude riik korraldab haridustööd, organiseerib teaduslike asutuste tegevust, tema juhtimisel töötavad teatrid, muuseumid, filmistuudiod, kirjastused jne. Organiseerides rahva vaimsete huvide rahuldamist, teeb riik samaaegselt suurt tööd töötajate kasvatamisel kommunismi vaimus. Sotsialistliku riigi tähtis funktsioon on õiguskorra, kodanike õiguste ja vabaduste kaitse.

Olles oma olemuselt humanistlik, võitleb sotsialistlik riik rahu kindlustamise eest kogu maailmas. Tema tähtsamate funktsioonide hulka kuuluvad vennaliku koostöö tugevdamine sotsialismileeri maadega, rahvaste rahvusliku vabadusvõitluse toetamine, majanduslike ja kultuurisidemete arendamine kõigi maadega, sõltumata nende sotsiaal-poliitilisest korrast. Kuni säilib sõjalise kallaletungi oht imperialismi poolt, püsib Nõukogude riigil maa kaitse ja julgeoleku tagamise vastutusrikas funktsioon.

Juba üksnes sotsialistliku riigi funktsioonide loetlemine näitab, et ta kujutab endast poliitilist organisatsiooni, kes tegutseb rahva nimel, rahva huvides, tema vahetul osavõtul.

Sotsialism annab mõistele «demokraatia» tema tõelise tähenduse, teeb riigi tõelise rahvavalitsuse tööriistaks. Loomulikult ei tähenda see, nagu tekiks sotsialistlik demokraatia valmis ja lõplikul kujul nagu «Atena Zeusi peast». Rahvavalitsuse süsteem areneb ja täiustub koos ühiskonna arenemisega. Teooria ja praktika toovad pidevalt esile uusi demokraatia vorme, uusi poliitilisi institutsioone, mis võimaldavad rahvahulki üha laialdasemalt kaasa tõmmata riigiasjade lahendamisele, täiustada riigiaparaadi struktuuri, tõrjuda tema praktikast välja bürokratismi ja formalismi jäänused.

Nõukogude riigi põhialuseks, sotsialistliku demokratismi kõige tähtsamaks baasiks on töörahva saadikute nõukogud.

Töörahva saadikute nõukogud.

Kogu võim NSV Liidus kuulub töörahvale tema esindusorganite — *töörahva saadikute nõukogude* näol. Need tegutsevad kõikjal — igas linnas, töölisasulas, külas, staniitsas, auulis, kišlakis, igas oblastis, krais, vabariigis. Nõukogud moodustavad riigi poliitilise aluse: kõik riigiorganid on tuletatud nõukogudest, saavad nendelt volitused ja on nende poolt kontrollitavad.

Nõukogud kui tõelised rahvavõimuorganid erinevad kodanliku riigi esindusorganeist rea printsipiaalsete iseärasuste poolest.

Esiteks on nõukogud kõige *esindavamad* organid, toetudes praktiliselt kogu täiskasvanud elanikkonnale; tõmbavad juhtimistöösse kaasa laiu rahvahulki.

Teiseks on nõukogud mitte ainult *valitsevad*, vaid ka *töötavad* organid: rahvasaadikud võtavad istungjärkudel ja komisjonides vastu otsuseid, seejärel aga ise või töö-

rahva saadikute nõukogude täitevkomiteede kaudu viivad need otsused ellu.

Ja lõpuks on nõukogud ka *täievõimulised* organid: nad lahendavad kõiki poliitika põhiküsimusi, valitsevad kõiki ühiskonna rikkusi, organiseerivad rahvamajandust, juhivad kultuuri arendamist, on kohaliku rahvaomavalitsuse organeiks, ühendades endas nii riikliku kui ka ühiskondliku organisatsiooni jooni.

Rahva huvide täieliku esindamise töörahva saadikute nõukogudes tagab demokraatlik *valimissüsteem.*

Valimissüsteemi demokratismi põhitunnuseks on *valimiste üldine iseloom.* Valimistest on õigus osa võtta kõigil kodanikel, kes on saanud 18 aastat vanaks, sõltumata nende sotsiaalsest päritolust, rahvuslikust kuuluvusest, soost, haridusest, usutunnistusest, paiksusest, varanduslikust seisundist ja endisest tegevusest. Ainukeseks erandiks on nõdrameelsed.

Isikuid, kes on saanud 18-aastaseks, on õigus valida kohalikesse töörahva saadikute nõukogudesse, 21-aastasi kodanikke liiduvabariikide ja autonoomsete vabariikide ülemnõukogudesse, 23-aastasi aga NSV Liidu Ülemnõukogusse. Nõukogude inimesed võivad juba noorest east alates võtta osa aktiivsest riiklikust tegevusest.

NSV Liidus kehtib *ühetaoline ja otsene valimisõigus.* Kõik kodanikud võtavad valimistest osa võrdsetel alustel. Igal inimesel on ainult üks hääl. Nii kohalikesse nõukogudesse kui ka ülemnõukogusse valitakse saadikud vahetult otsesel valimisel.

Keegi ei tohi meil avaldada mõju valija vabale tahteavaldusele: hääletamine on NSV Liidus *salajane.*

Valimistel esineb Kommunistlik Partei tihedas liidus parteitutega, kes on ühinenud ametiühingutesse, kooperatiivsetesse organisatsioonidesse, komsomoli, kultuurilistesse või teistesse töötajate massiühingutesse. Saadikukandidaadid seab üles rahvas. Laialdane üldsus kontrollib ka valimiskampaania käiku; selle kampaania organiseerimisest võtab osa üle 20 miljoni inimese: usaldusmehed, valimiskomisjonide liikmed, agitaatorid.

Töörahva saadikute nõukogude deputaadid ei ole professionaalsed poliitikud; valdav enamik neist töötab vahetult tehastes, kolhoosides, instituutides ja teaduslikes laboratooriumides, s. t. on lahutamatult seotud rahvaga. Nad annavad regulaarselt aru töörahva saadikute nõukogu ja

otseselt elanikkonna ees. Rahvasaadikute tööd kontrollivad valijad pidevalt, ja halva töö või sobimatu käitumise puhul võidakse neid ära kutsuda.

Igal uutel valimistel toimub nõukogude koosseisu regulaarne uuendamine. See aitab mitte ainult parandada nõukogude endi tööd, vaid tagab ka uute jõudude juurdevoolu, riigivalitsemise kooli läbitegemise uute sadade tuhandete ja miljonite töötajate poolt.

NSV Liidu Ülemnõukogu.

Nõukogude Sotsialistlike Vabariikide Liidu kõrgeimaks riigivõimuorganiks on *NSV Liidu Ülemnõukogu*. Ta valitakse NSV Liidu kodanike poolt neljaks aastaks üldise, ühetaolise ja otsese valimisõiguse alusel salajasel hääletamisel.

NSV Liidu Ülemnõukogule on antud kogu võimutäius, mis rahval on olemas, ta vaatab läbi ja otsustab Nõukogude Liidu sise- ja välispoliitika kõige üldisemaid ja tähtsamaid küsimusi. NSV Liidu Ülemnõukogu kinnitab rahvamajandusplaani ja eelarve; annab välja üleliidulisi seadusi, mis on kohustuslikud kõigile kodanikele ja asutustele; võtab vastu NSV Liidu Konstitutsiooni ja teeb selles vajaduse korral muudatusi ning kontrollib selle täitmist; moodustab NSV Liidu valitsuse ja muudab selle koosseisu; valib NSV Liidu Ülemkohtu ja määrab NSV Liidu peaprokuröri; esindab Nõukogude Liitu rahvusvahelises suhtlemises ja sõlmib parlamentidevahelisi sidemeid, kinnitab kõige tähtsamad lepingud välisriikidega, organiseerib meie maa relvastatud jõude; teostab kõrgeimat kontrolli riigiorganite ja ametiisikute tegevuse üle.

NSV Liidu Ülemnõukogu deputaatideks on töölisklassi, kolhoositalurahva ja töötava intelligentsi saadikud. 1517 rahvasaadikust on 698 töölised ja kolhoosnikud, s. t. need, kes tegelevad vahetult tootmisega. Kõrgeimas riigivõimuorganis on esindatud 57 rahvust ja rahvast, 425 rahvasaadikut, s. o. $^1/_3$ Ülemnõukogu koosseisust, on naised. NSV Liidu Ülemnõukogu on oma koosseisu poolest noorem igast kodanlikust parlamendist: Ülemnõukogu 182 rahvasaadikut on alla 30 aastased, 434 saadikut aga 30—40-aastased.

NSV Liidu Ülemnõukogu koosneb kahest kojast: Liidunõukogust, kes esindab kõigi kodanike (sõltumata nende rahvusest) ühiseid huve, ja Rahvuste Nõukogust, kes väljendab Nõukogude Sotsialistlike Vabariikide Liitu ühinenud arvukate rahvuste ja rahvaste spetsiifilisi vajadusi ja huve. Seepärast on kodade moodustamise põhimõte

mõnevõrra erinev. Liidunõukogusse valitakse rahvasaadik teatava arvu (300 000) elanike poolt. Valimistel Rahvuste Nõukogusse ei võeta arvesse elanikkonna arvu: iga liiduvabariik valib 32 saadikut, autonoomne vabariik 11, autonoomne oblast 5 ja rahvusringkond 1 saadiku. Kodades on peaaegu võrdne arv rahvasaadikuid: Liidunõukogus 767 ja Rahvuste Nõukogus 750.

Mõlemal kojal on võrdsed õigused. Neil on ühesugune õigus algatada seaduste väljaandmist. Seadus loetakse kinnitatuks, kui mõlemad kojad on selle vastu võtnud. Kumbki koda moodustab alalisi komisjone riikliku, majandusliku ja sotsiaal-kultuurilise ehitustöö peamistel aladel, samuti NSV Liidu Ülemnõukogu tegevuse üksikküsimuste alal. Komisjonid valmistavad ette küsimusi NSV Liidu Ülemnõukogus arutamiseks ning kontrollivad tema poolt vastuvõetud seaduste ja määruste täitmist.

NSV Liidu Ülemnõukogu koguneb regulaarselt istungjärkudele, kus lahendatakse tähtsaid riiklikke küsimusi. Jooksvaks tööks riigi juhtimisel valivad mõlemad kojad ühisel istungil *NSV Liidu Ülemnõukogu Presiidiumi.*

NSV Liidu Ülemnõukogu Presiidium koosneb esimehest, tema asetäitjaist (vastavalt liiduvabariikide arvule), sekretärist ja presiidiumi liikmeist. Olles osa NSV Liidu Ülemnõukogust ja täites istungjärkudevahelisel ajal mõningaid tema funktsioone, esineb NSV Liidu Ülemnõukogu Presiidium samuti Nõukogude riigi kõrgeima võimuorganina. Kõige tähtsamad Presiidiumi seadlused kuuluvad kinnitamisele NSV Liidu Ülemnõukogu istungjärkudel.

NSV Liidu Ministrite Nõukogu.

NSV Liidu Ministrite Nõukogu — Nõukogude Liidu valitsus — moodustatakse NSV Liidu Ülemnõukogu Liidunõukogu ja Rahvuste Nõukogu ühisel istungil. Et oleks tagatud rahvusvabariikide osavõtt kõigi üleliiduliste küsimuste lahendamisest, kuuluvad NSV Liidu Ministrite Nõukogusse liiduvabariikide ministrite nõukogude esimehed ametikoha järgi. NSV Liidu Ministrite Nõukogu on vastutav NSV Liidu Ülemnõukogu ees ja kohustatud talle, istungjärkudevahelisel ajal aga NSV Liidu Ülemnõukogu Presiidiumile, aru andma.

NSV Liidu Ministrite Nõukogu on Nõukogude Liidu kõrgeim täidesaatev ja korraldav riigivõimuorgan.

Ta juhib majanduse ja kultuuri arendamist, organiseerib riigieelarve täitmist, viib ellu NSV Liidu Ülemnõukogu

seadusi, võtab tarvitusele abinõud avaliku korra kindlustamiseks, riigi huvide ja kodanike õiguste kaitseks. Ta teostab üldist juhtimist suhtlemises välisriikidega. Ta juhib meie maa relvastatud jõudude organiseerimist. Oma otsused vormistab NSV Liidu Ministrite Nõukogu määruste ja korralduste kujul. Eriti tähtsate küsimuste puhul antakse välja NLKP Keskkomitee ja NSV Liidu Ministrite Nõukogu ühised määrused, mis on kohustuslikud kõigile riigi- ja parteiorganeile.

NSV Liidu Ministrite Nõukogu ühendab ja suunab ministeeriumide ning teiste temale alluvate asutuste ja organite tööd, kes tegelevad üksikute rahvamajandus- ja kultuuriharudega.

Vabariiklikud ja kohalikud võimu- ja haldusorganid.

Kõrgeimaks võimuorganiks vabariikides on liiduvabariigi ülemnõukogu. Ta annab välja seadusi, mis on kehtivad vabariigi piires, kinnitab vabariigi eelarve jne. Oma struktuurilt erineb liiduvabariigi ülemnõukogu NSV Liidu Ülemnõukogust selle poolest, et ta on ühekojaline. Liiduvabariigi ülemnõukogu valib oma presiidiumi, kelle võimupiirid on määratud kindlaks vabariigi konstitutsiooniga. Liiduvabariikides on kõrgeimaks täidesaatvaks ja korraldavaks organiks liiduvabariigi ministrite nõukogu.

Autonoomsete vabariikide kõrgeimaks riigivõimuorganiks on autonoomse vabariigi ülemnõukogu, kes valib ülemnõukogu presiidiumi, moodustab ministrite nõukogu, valib vabariigi ülemkohtu.

Riigivõimuorganite süsteemis kuulub tähtis koht kohalikele nõukogudele. Kraide, oblastite, autonoomsete oblastite, ringkondade, rajoonide, linnade, alevite ja külade töörahva saadikute nõukogud valitakse kaheks aastaks. Töörahva saadikute nõukogud juhivad kultuurilist, poliitilist ja majanduslikku ülesehitustööd — ettevõtteid, asutusi ja organisatsioone, mis on nende alluvuses —, määravad kindlaks kohaliku eelarve, juhivad neile alluvate valitsemisorganite tegevust, kindlustavad riikliku korra kaitse, seaduste täitmise ja kodanike õiguste kaitse. Kohalike nõukogude tähtsamaks ülesandeks on hoolitseda elanikkonna parema teenindamise eest.

Kohalikud nõukogud valivad oma täidesaatvad ja korraldavad organid — täitevkomiteed. Majanduse ja kultuuritöö pidevaks juhtimiseks moodustavad kohalikud

nõukogud tavaliselt plaanikomisjoni ja vastavad osakonnad majanduse ning kultuuritöö eriharude järgi. Töörahva saadikute nõukogude kaudu tõmmatakse laiu rahvahulki kaasa pidevale ja otsustavale tööle riigi juhtimisel.

Kohalike organisatsioonide osa ja õiguste suurenemine aitab kaasa kommunismi edukale laiahaardelisele ehitamisele. Siiski püüavad üksikud kohalikud töötajad vahel asjast vääralt aru saades seada kohalikud huvid kõrgemale üldriiklikest huvidest (näiteks, koondades enda kätte väärtuslikke materjale jne.). Neis tingimustes omab suurt tähtsust võitlus kolkapatriotismi ja natsionalistlike igandite vastu, riikliku suhtumise kasvatamine majandusse ja kultuuri arendamisse.

Kohus ja prokuratuur.

Nõukogude seaduste range täitmise kontroll, avaliku korra ning kodanike õiguste ja huvide kaitsmine on kõigi riigiorganite ülesanne. Kuid on organeid, kes tegelevad eriti nende küsimustega. Nendeks on *kohus, prokuratuur.*

Nõukogude kohus on rajatud demokraatlikele alustele. Kohtusüsteemi põhilüliks on *rajooni (linna) rahvakohus.* Rahvakohtud on igas rajoonis ja linnas. Rahvakohtunikud valitakse viieks aastaks üldise, ühetaolise ja otsese valimisõiguse alusel salajasel hääletamisel. Kohtunikud on kohustatud valijaile oma tööst aru andma. Kes ei tule aga oma tööga toime, seda on valijail õigus igal ajal ära kutsuda. Koos kutseliste kohtunikega võtavad kohtuistungitest osa ühiskondlikus korras ka rahvakaasistujad. Nad valitakse töötajate üldkoosolekutel lahtisel hääletamisel kaheks aastaks. Kõik tsiviil- ja kriminaalasjad lahendab kohus kollegiaalselt.

Viieks aastaks valitakse vastavate nõukogude poolt ka ringkonnakohtud, autonoomsete oblastite, kraide ja oblastite, autonoomsete vabariikide ja liiduvabariikide kohtud. Meie maa kõrgeimaks kohtuorganiks on NSV Liidu Ülemkohus, kes valitakse NSV Liidu Ülemnõukogu poolt viieks aastaks.

Kohtunikud on sõltumatud ja alluvad ainult seadusele. Kohtupidamine toimub vastava liidu- või autonoomse vabariigi või autonoomse oblasti keeles. Iga asjaarutamisest osavõtja võib esineda emakeeles. Asjade avaliku arutamise kord (välja arvatud seadusega ettenähtud erijuhtumid) garanteerib avalikkuse ja objektiivsuse. Süüdistatavale tagatakse kaitse õigus.

Samasuguseid ülesandeid nagu kohuski, kuid teistsuguste meetoditega, lahendab prokuratuur — spetsiaalne organ järelevalve teostamiseks seaduste täpse täitmise üle.

Prokuratuur algatab ja toimetab kriminaalasja juurdlemist, kogub süütõendeid kurjategijate ja nende kaasosaliste vastu, valvab teiste jälitusorganite tegevuse seaduslikkuse järele. Kohus arutab süüasja, mis prokuratuur on talle üle andnud, prokurör aga esineb kohtus riikliku süüdistajana.

Prokuratuur valvab seaduste tõeliselt ühesuguse käsitamise üle kogu meie maal, hoolimata mingisugustest kohalikest erinevustest või mõjudest.

Prokurörijärelevalve on erinev tavalisest riiklikust järelevalvest. Riigiorganeil on järelevalve ja ametkondliku kontrolli teostamisel õigus vahele segada kontrollitava organisatsiooni operatiivsele ja majanduslikule tegevusele, real juhtudel aga rakendada distsiplinaarseid ja administratiivseid mõjutusvahendeid. Prokuratuur on seaduse rikkumisel õigustatud ja kohustatud esitama protesti kindlaksmääratud korras kohalike nõukogude täidesaatvate ja korraldavate organite või ametkondade akti vastu, alustama kriminaal-, distsiplinaar- või administratiivjälitamist ametiisikute ja kodanike vastu, sõltuvalt konkreetsest olukorrast.

Prokuratuur kaitseb nõukogude inimese isikupuutumatust. Meil ei tohi ühtki inimest areteerida muidu kui kohtu otsuse põhjal või prokuröri sanktsiooniga.

Nõukogude prokuratuuriorganid moodustavad ühtse, rangelt tsentraliseeritud süsteemi, mis on sõltumatu kohalikest võimu- ja valitsemisorganeist. Prokuratuur allub NSV Liidu peaprokurörile, kelle NSV Liidu Ülemnõukogu nimetab ametisse seitsmeks aastaks. NSV Liidu peaprokurör nimetab ametisse vabariikide, kraide ja oblastite prokurörid. Ringkondade, rajoonide ja linnade prokurörid nimetatakse ametisse liiduvabariigi prokuröri poolt Nõukogude Liidu peaprokuröri kinnitamisel. Alamalseisvad prokuratuurid alluvad kõrgemalseisvatele, mis tagab neile usaldatud ülesannete kiire ja täpse täitmise.

§ 25. Nõukogude õiguskord.

Sotsialistlik seaduslikkus.

Nõukogude riik garanteerib Nõukogude seaduste täpse täitmise, s. o. *sotsialistliku seaduslikkuse*. V. I. Lenin pärandas meile juhendi, et nõukogude võimu seadusi tuleb täita rangelt ja kohusetruult ning teraselt jälgida nende täitmist. Seda Lenini käsku täidavad partei ja rahvas pühalt. Igaüks teab, et Nõukogude seadused kaitsevad kindlalt tema kodanikuõigusi ja -vabadusi.

Nõukogude seadused väljendavad kogu rahva tahet. Nad reguleerivad majanduslikke ja teisi ühiskondlikke suhteid, kaitsevad sotsialistlikku korda, määravad kindlaks kodanike ja ametiisikute õigused ja kohustused, kaitsevad töötajate ühiskondlikku ja isiklikku omandust.

Kõik seadused tervikuna moodustavad *sotsialistliku õiguse*, millel on mitu haru.

Te olete juba tuttavad *tööõiguse* alustega.

Igapäevases elus etendab tähtsat osa *tsiviilõigus*. Iga päev astub inimene paljudesse, juriidilises keeles öeldes tsiviilõiguslikesse suhetesse. Selleks et jõuda kooli või tehasesse, sõidate te trammi või autobussiga. Lunastanud pileti, astute te sellega (seda isegi märkamata) suhetesse veolepingu põhjal. Andnud palitu riidehoidu, astute juba suhetesse hoiulepingu põhjal. Ostnud kauplusest kaupa, astute suhetesse ostu-müügilepingu põhjal. Saanud lugejakaardiga raamatukogust raamatu, astute suhetesse laenutuslepingu põhjal. Tavaliselt inimesed muidugi ei mõtlegi nende suhete õiguslikule olemusele. Kui te aga ei lunastanud trammis piletit või kaotasite raamatukogu raamatu ära, siis, põrgates kokku seaduse ettekirjutustega, saate aru seaduse nõuete täitmise vajalikkusest.

Esineb ka palju keerulisemaid suhteid. Näiteks te saite uue elamispinna. Kasutamisõiguseks on teil vaja kohalikust nõukogust saada order. Seadus määrab kindlaks elamispinna valdaja õigused ja kohustused, tema vastastikused suhted majavalitsusega. Kehtestatakse elamispinna kasutamise ja vaidluste puhul pinna jaotamise kord.

Eriline tähtsus on tsiviilõigusel sotsialistlike ettevõtete ja organisatsioonide vaheliste suhete reguleerimisel. Seadus näitab, missugused on ettevõtete majanduslikud õigused, kehtestab varustamise, valmistoodangu turustamise, transportimise jne. korra.

Tsiviilõigus kaitseb kirjandusteoste, teaduslike tööde ja kunstiteoste autorite, leiutajate ja ratsionaliseerijate õigusi. Seda osa tsiviilõiguse normidest on tavaks nimetada *autoriõiguseks*. Inimesel, kes on teinud teadusliku avastuse, on õigus nõuda oma autorsuse ja prioriteedi (s. o. esikoht, teistest ettejõudmine millegi avastamises või leiutamises) tunnustamist. Õigust avastusele tõendatakse diplomiga, mille põhjal avastuse autorile antakse vastav

tasu. Kõik see kehtestatakse eriseadusega avastuste, leiutuste ja ratsionaliseerimisettepanekute kohta.

Perekondlik-abieluliste suhete valdkonda reguleeritakse *perekonnaõigusega*. Seaduse järgi abielude kohustusliku registreerimisega taotletakse eesmärki, et juurduks tõsine suhtumine perekonnasse. Ühiskond on eluliselt huvitatud, et kohe perekonna tekkimisel rajataks mehe ja naise vahelised suhted vastastikuse armastuse ja lugupidamise kindlatele alustele, ühistele kõlbelistele ideaalidele. Seadus näeb ette abielupoolte võrdsed õigused perekonnanime, elukutse, tegevusala ja elukoha valikul, vastastikuse materiaalse abi ja koos soetatud vara valdamise kohta. Lapsevanemate tähtsaimaks kodanikukohuseks on laste ülalpidamine ja kasvatamine. Riik kaitseb emade ja laste huve. Vanemate kohustuste mittetäitmise eest karistatakse teatud juhtudel seaduse järgi. Täiskasvanud lapsed on omakorda kohustatud hoolitsema töövõimetute vanemate eest ja abistama neid materiaalselt.

Elus võib praegu veel kohata mitmesuguseid sotsialistliku korra rikkumisi. Nende vastu võitlemiseks kinnitab seadus vastavad käitumisnormid, määrab kindlaks, millised teod on kuritegelikud, ja kehtestab vastavad karistusmäärad. Seda seadusandlust nimetatakse *kriminaalõiguseks*. Vanasti karistati raskete kuritegude (nagu röövimine, kuritegelik süütamine, tapmine) puhul surmanuhtlusega ehk nagu siis öeldi — «pea maharaiumisega» (siit on tekkinud ka nimetus «kaelakohus», mida meil vanasti kasutati sõna «kriminaalkohus» asemel).

Nõukogude seaduste alusel võetakse kriminaalvastutusele kuriteo sooritamise eest alates 16. eluaastast, eriti ohtlikel juhtudel aga 14. eluaastast. Karmilt karistatakse meil röövimiste, mitmesuguste teenistusalaste kuritarvituste ja ametialaste kuritegude (näiteks altkäemaksuvõtmine), kehaliste vigastuste tekitamise, huligaansuse, solvamise, laimamise, salaküttimise jne. puhul. Kõige karmimaid karistusmäärasid (kaasa arvatud mahalaskmine) rakendatakse kodumaa reeturite, spioonide ja diversantide, ühiskondliku omandi kõige kuritegelikumate riisujate, valerahategijate, välisvaluutaga hangeldajate, mõrtsukate ja vägistajate suhtes.

Nõukogude õigus on järjekindlalt humanistlik. Tema peaeesmärgiks on kindla ja õiglase avaliku korra kehtestamine, inimeste kasvatamine, sellise ühiskondliku õhkkonna loomine, mis suurendaks sallimatust ühiskonnavastaste tegude suhtes.

Sotsialistlik seaduslikkus ja õigus ei piirdu sellega, et nad kinnitavad juba kujunenud suhteid, vaid aitavad ka kaasa uute vastastikuste suhete tekkimisele. Seadus kasvatab kodanikke sotsialistliku õiguskorra nõuete mõistmise, riigi ja ühiskonna huvide arvestamise vaimus, nõuab teadlikku õigusnormidest kinnipidamist, s. t. kasvatab *õiguslikku teadvust*. Seadus hõlmab mitte lihtsalt kogu rahvast, ta hõlmab iga inimest. Just sellepärast pole õige mõelda, et seaduste valdkond on üksnes juristide ala.

Iga inimene peab tegutsema seaduse raamides, austama tema nõudeid ja kõrvalekaldumatult neid täitma. Võitluses kommunistliku elulaadi, uue elu eest on meil vaja kasutada nii seaduse jõudu kui ka avaliku arvamuse, kollektiivi mõjujõudu.

Sotsialistlik õiguslik teadvus on tihedalt seotud kõlblusega. Aidates ellu viia partei ja riigi poliitikat, annab sotsialistlik õiguslik teadvus hinnangu inimeste käitumisele, olgu see siis õiguspärane või mitteõiguspärane, õige või ebaõige, s. t. hindab seda kõlbelisest seisukohast. Teiselt poolt, laiade rahvahulkade kaasatõmbamine võitlusse sotsialistliku seaduslikkuse kindlustamise ja sotsialistliku õiguskorra kaitsmise eest toob endaga kaasa õiguse ja kõlbluse tiheda läbipõimumise. Õigusliku reguleerimise kõlbelised alused üha kasvavad ning seaduserikkumisi hakatakse hindama kõlblusvastaste tegudena.

Kogu sotsialistliku õiguskorra eesmärgiks on tagada tingimused isiku vabaks arenemiseks. Kõige otsesemalt kajastub see Nõukogude kodanike õigustes ja kohustustes.

Õiguste ja kohustuste ühtsus.

Enamik meie maa elanikke on sündinud ja üles kasvanud nõukogude võimu aastail. Me oleme harjunud kasutama suuri sotsiaalseid õigusi, milles peegeldub ühiskonna hoolitsus inimese eest kogu tema eluea kestel.

Kui noored Nõukogude kodanikud on saanud 7-aastaseks, on neile kõigile avatud koolide uksed. Lõpetanud selle kooli, jätkavad miljonid noormehed ja neiud õpinguid kesk-eriõppeasutustes ja kõrgemates koolides. Nõukogude kodanikele on tagatud *õigus haridusele.*

Meie maal õpivad kõik lapsed. Enne revolutsiooni polnud aga neljal viiendikul lastest võimalik koolis käia. Üliõpilaste arvu poolest on NSV Liit esikohal maailmas. Riik on võtnud täielikult enda kanda haridusega seosesolevad kulud, suurem osa üliõpilasi saab stipendiumi ja muid soodustusi; internaatkoolides aga lapsed mitte ainult õpivad, vaid neid peetakse ka ülal riigi kulul.

Omandanud teadmisi ja valinud elukutse, on igal Nõukogude kodanikul võimalus rakendada tegevusse oma jõud ja võimed. *Õigus tööle* — kõige tähtsam isiku sotsiaalsetest õigustest — on garanteeritud sotsialismi majandussüsteemiga, mis on kõrvaldanud kriiside võimaluse ja likvideerinud tööpuuduse. Nõukogude inimestele on tagatud täielik vabadus valida ükskõik millist tegevus- või eriala, loo-

mingulise individuaalsuse vabadus, kui see ei ole vastuolus ühiskonna, rahva huvidega.

Töötajatele antakse meil palgalist puhkust. Nende käsutuses on suurepärased sanatooriumid, puhkekodud, arvukad turismibaasid, staadionid ja spordiväljakud, pargid ja klubid. Haigestumise korral saavad töötajad materiaalset abi (kuni 90% palgast) sotsiaalkindlustuse summadest, arstiabi on neil aga tasuta. NSV Liidus on garanteeritud *õigus puhkusele ja arstiabile.* Igal perekonnal ja igal kodanikul on meil õigus saada heakorrastatud korter kas ühiskondliku fondi, kooperatiiv- või individuaalehituse arvel.

Kõik, kes on oma eluajal hästi töötanud ja on jõudnud vastavasse ikka, saavad pensioni — töölised ja teenistujad, samuti ka sõjainvaliidid riigilt, kolhoosnikud aga osaliselt põllumajanduslikult artellilt. Viimastel aastatel on riik märgatavalt suurendanud pensionide määra invaliidsuse ja toitja kaotamise korral. Meil on garanteeritud *õigus ainelisele kindlustusele* vanaduses ja haiguse puhul.

Nõukogude kodanike sotsiaalseid õigusi kaitsevad riik ja ühiskondlikud organisatsioonid. Katset piirata neid rahvusliku või rassilise kuuluvuse motiividel käsitatakse kui kriminaalkuritegu ja karistatakse seadusega. Seadus tagab isikupuutumatuse.

Lisaks sotsiaalsetele õigustele on nõukogude inimestel suured *poliitilised õigused ehk vabadused: sõna-, trüki-, ühingute, koosolekute, miitingute ja demonstratsioonide vabadus.* Poliitilisi vabadusi garanteeritakse mitte ainult seadusega, vaid ka materiaalsete vahenditega: töörahva ja tema organisatsioonide käsutusse on antud trükikojad, paberitagavarad, kirjastused ja ajalehetoimetused, raadio, kino ja televisioon. Ühesõnaga, vabadused on garanteeritud sotsialismi kogu ühiskonnakorraga.

Kas esineb ka mingisuguseid poliitiliste vabaduste piiramisi? Jah, need on mõõdapääsmatud. Nõukogude ajakirjandus näiteks ei luba kunagi oma veergusid kasutada sõjaõhutamiseks, vägivalla ja moraalse lodevuse propageerimiseks. Meil on keelatud rahvusliku vaenu ja inimvihkamise propaganda. See on ka loomulik: keelatud on kõik see, mis on kahjuks rahvale, kahjuks sotsialismile.

Võrdsed õigustes, on kodanikud võrdsed ka kohustustes. Millised kohustused panevad ühiskond ja riik oma kodanikele?

Eelkõige on selleks *kohustus töötada,* kusjuures töötada tuleb ausalt ja kohusetruult, sest selline töö tugevdab meie ühiskonda, aitab tal edasi liikuda.

Arusaadavalt püüab see, kes töötab hästi, hoolsamini hoida ka töövilja. Ühiskond kohustab iga kodanikku *hoidma ja tugevdama sotsialistlikku omandust* — meie heaolu alust.

Nõukogude kodanikud on *kohustatud rangelt täitma riigi seadusi,* käituma nii, nagu seda nõuavad sotsialistliku ühiselu normid.

Nõukogude inimeste pühaks kohuseks on kaitsta oma kodumaad. Iga 19-aastaseks saanud noormees on kohustatud teenima Nõukogude armees.

Kodanike õigused on lahutamatult seotud nende kohustustega. Kui igaüks meist üksikult ja kõik ühiselt ei püüa täita oma kohustusi või kui teeme seda hooletult, siis ei saa keegi ega millegagi rahuldada meie õigusi. Kuid nende sisu ju pidevalt rikastub: muutub töö iseloom, lüheneb tööpäev, suureneb puhkekodude ja sanatooriumide arv, kasvab pensionide määr jne. Ja see kõik on võimalik üksnes tänu sellele, et inimeste töö muutub viljakamaks, et nad suhtuvad oma kohustusse töötada üha vastutustundlikumalt ja kohusetruumalt.

Veelgi rohkem. Õiguste ja kohustuste orgaaniline ühtsus ei seisa üksnes selles, et ilma kohustusteta pole õigusi, vaid ka selles, et õigus ise on ühtlasi kohustus, ja kohustus — õigus. Töö on meil nii õigus kui ka kohustus. Haridus samuti: NSV Liidus on kehtestatud üldine 8-klassiline *koolikohustus.* Ja kes (peale viletsate argpükside ja väejooksikute) peab koormaks kodumaa kaitsmise kohustust? Valdav enamik meie inimesi käsitab teenistust Nõukogude armees just nimelt kui kodaniku püha õigust kaitsta isamaad, relv käes. Noored sõjamehed teenivad uhkusega meie kuulsusrikaste relvastatud jõudude ridades ning kaitsevad valvsalt nõukogude rahva rahulikku loovat tööd.

Just seepärast me ei vastanda kohustusi õigustele, ei täida neid sundusest, vaid sügavast sisemisest veendumusest. Õiguste ja kohustuste ühtsus loob kõige soodsamad tingimused nii isiksuse, tema vaimuande arenemiseks kui ka kollektivistlike, ühiskondlike algete hoogsaks arendamiseks meie sotsialistlikus elus.

§ 26. Töörahva ühiskondlikud organisatsioonid.

Töörahva liidud ja ühingud suurendavad nõukogude inimeste aktiivsust, aitavad kujundada ja esile tuua nende kollektivistlikke harjumusi ning organisatsioonilisi võimeid. Ühiskondlikud organisatsioonid tegutsevad töörahva vabatahtlike koondistena ja neil on igaühel oma põhikiri. Kõige massilisemateks ühiskondlikeks organisatsioonideks on ametiühingud, komsomol, kooperatsioon, teaduslikud, tehnilised, spordi- ja kultuuriühingud. Praktiliselt hõlmavad nad kogu meie maa täiskasvanud elanikkonna.

Ametiühingud. Tööliste ja teenistujate kogu tööelu on seotud ametiühingutega. Ametiühinguorganisatsioon on igas tööstusettevõttes, igal ehitusel, igas sovhoosis, asutuses ja õppeasutuses. Ametiühingud hõlmavad ligi 80 miljonit inimest.

V. I. Lenin nägi ametiühingutes kasvatustöö, väljaõppe, tootmistöö juhtimisse töötajate kaasatõmbamise organiseerijat, majandamise kooli, kommunismi kooli.

Kuidas siis ametiühingud täidavad oma ülesandeid?

Ametiühingu vabriku-, tehase- või asutusekomitee sõlmib administratsiooniga kollektiivlepingu. Tal on õigus osa võtta tootmisplaani koostamisest (arutada seda ametiühinguliikmete koosolekul ja nõuda selles muudatusi), ära kuulata ettevõtte juhataja informatsiooni majandusliku tegevuse kohta ja vajaduse korral tõsta kõrgemalseisvate organisatsioonide ees üles küsimus hooletu tootmisjuhi asendamise või tema distsiplinaarvastutusele võtmise kohta.

Ametiühingud tõmbavad töölisi ja teenistujaid sotsialistlikku võistlusse nii oma ettevõtte ulatuses kui ka teiste ettevõtetega. Nad organiseerivad liikumist kommunistliku suhtumise eest töösse. Ametiühingud korraldavad massilisi leiutustegevuse ülevaatusi. Tähtsal kohal nende tegevuses on eesrindlike töömeetodite levitamine, töötajate loova vastastikuse abi korraldamine. Ametiühingukomiteed hoolitsevad tööliste, inseneride ja teenistujate kvalifikatsiooni tõstmise eest. Üheks vahendiks, kuidas töötajaid tõmmata kaasa tootmistöö juhtimisse, on *tootmisnõupidamised*, mida ametiühingud organiseerivad koos administratsiooniga.

Ametiühingutel lasub hoolitsus tööliste ja teenistujate elutingimuste parandamise eest. Koos ettevõtte administratsiooniga jaotavad vabriku- ja tehasekomiteed elamispinda. Nad juhivad kogu ravilate, sanatooriumide, puhkekodude, turismibaaside jne. võrku. Nende korraldada on laste paigutamine lastesõimedesse ja -aedadesse, kooliõpilaste suvepuhkuse organiseerimine. Ametiühingutele on antud õigus kontrollida riiklikku ja kooperatiivkaubandust, ühiskondlikku toitlustamist, elukondlikku teenindamist.

Ametiühinguliikmetel on rida eeliseid võrreldes nendega, kes ei kuulu organisatsiooni. Näiteks makstakse ametiühinguliikmetele ajutise töövõimetuse korral kõrgemat toetust. Toetusi antakse riikliku sotsiaalkindlustuse summadest, mida käsutavad ametiühingud. Ametiühinguliikmetel on esmajärjekorras võimalik saada puhkekodu- ja sanatooriumituusikuid, paigutada oma lapsi lastesõimedesse ja -aedadesse või saata pioneerilaagritesse. Vajaduse korral annab ametiühing oma summadest oma liikmeile materiaalset abi.

Ametiühingud on suur kultuurijõud. Nende halduses on kultuuripaleed, klubid ja raamatukogud.

Noorsooühing.

Meie maa noored inimesed veedavad üle kümne aasta oma elu paremast ajast leninliku komsomoli ridades.

Komsomoli tähtsuse meie maa elus määrab ära juba see, et ta pole lihtsalt noorsoo-organisatsioon, vaid *Kommunistlik Noorsooühing*, kellel on kõige tihedam side Kommunistliku Parteiga, töötab tema juhtimisel ja on tema võitluskaaslane. Ükski organisatsioon ei anna nii palju partei liikmeid kui komsomol — NLKP ammendamatu reserv. Ainuüksi viimase 20 aasta jooksul on üle 4,5 miljoni ÜLKNÜ parima kasvandiku vastu võetud Kommunistlikku Parteisse. See tähendab, et peaaegu iga kolmas kommunist on tulnud parteisse Kommunistliku Noorsooühingu kaudu.

Kommunistliku Noorsooühingu olemasolu aastate jooksul on üle 90 miljoni inimese tema ridades läbi teinud riikliku ja ühiskondliku tegevuse mitmekülgse kooli, kommunistliku kasvatuse kooli. Kaks kolmandikku meie maa täiskasvanud elanikkonnast on saanud komsomolikarastuse.

Kommunistlik Noorsooühing tekkis kommunistide partei ja selle juhi Vladimir Iljitš Lenini initsiatiivil ja otsesel juhtimisel. Kommunistlik Noorsooühing asutati I ülevenemaalisel kongressil 29. oktoobril 1918. aastal, mis toimus Moskvas Haritonjevski põiktänavas majas nr. 4. Kongressi poolt vastuvõetud programmi põhiteesides oli kirjutatud: «Noorsooühing on solidaarne VK(b) Parteiga, Noorsooühing seab oma eesmärgiks kommunismi ideede levitamise ning töölis- ja talurahvanoorsoo kaasatõmbamise Nõukogude Venemaa aktiivsele ülesehitamisele.» Kongressi auesimeheks valiti V. I. Lenin. Kongressi lõpul võttis V. I. Lenin vastu grupi delegaate ja vestles nendega kaua olukorrast kohtadel ning Noorsooühingu ülesannetest.

1924. aastal võttis Kommunistliku Noorsooühingu VI kongress vastu otsuse nimetada Noorsooühing *Leninlikuks* Kommunistlikuks Noorsooühinguks.

Komsomol on kirjutanud eredaid, unustamatuid lehekülgi sotsialismi ajalukku.

Kodusõja-aastad on Kommunistliku Noorsooühingu sünniaastad. Venemaa Kommunistliku Noorsooühingu I kongress 1918. a. oktoobris teatas pidulikult: «Ülevenemaaline kontrrevolutsioon, mida valmistatakse ette lõunas, leiab meie poolt väärilise vastulöögi. Kogu oma revolutsioonilise hoo, kogu noorusjõu anname võitluseks selle vastu... Ei ühtegi sammu tagasi!... Elagu nõukogude võim!» Komsomoliorganisatsioonid läksid täies koosseisus vabatahtlikult rindele. 1919. aasta mais, seoses tõsise olukorraga Idarindel, kuulutas Kommunistlik Noorsooühing välja oma liikmete esimese ülevenemaalise mobilisatsiooni ja saatis rindele üle 3000 kommunistliku noore. 1920. aastal oli Punaarmees ligikaudu 70 000 kommunistlikku noort ehk iga kuues kommunistlik noor. S. M. Kirov ütles, et bolševikud tundsid mõnigi kord kadedust kangelaste üle, kelle oli kasvatanud komsomol. Nende päevade kangelaslikkust toob meieni Nikolai Ostrovski romaan «Kuidas karastus teras».

Kümnete tuhandete kommunistlike noorte poolt ilmutatud kangelaslikkuse ja lahinguliste teenete eest kodusõja-aastail autasustati Leninlikku Kommunistlikku Noorsooühingut Punalipu ordeniga. Võttes vastu kodumaa autasu, teatas ÜLKNÜ VIII üleliiduline kongress kogu Kommunistliku Noorsooühingu ja kõigi noorte nimel: «Meie teadmised, meie lihased ja meie elu kuuluvad tööliste ja talupoegade võimule. Me ei säästnud neid kodusõja leegitsevatel aastatel, kahetsusohketa anname need uute katsumuste ja võitude päevadel.»

Rahuliku sotsialistliku ülesehitustöö aastad. Juba 1920. aastal, Kommunistliku Noorsooühingu III kongressil seadis V. I. Lenin kommunistlike noorte ette ülesande maa majanduslikult uuesti üles ehitada, reorganiseerida ja taastada põlluharimine ja tööstus kaasaegsel tehnilisel alusel. Ta kutsus Kommunistlikku Noorsooühingut üles olema löögirühmaks, kes annaks igasuguse töö juures oma abi, ilmutaks oma initsiatiivi, algatust. Ta püstitas ülesande õppida kommunismi.

Kommunistlik Noorsooühing aitas parteil taastada imperialistliku ja kodusõja poolt purustatud tööstust ja transporti ning põllumajandust. Kommunistlikud noored püstitasid tehaste ja elektrijaamade korpusi, rajasid taigas ja kõrbeliivas raudteid, ehitasid

uusi linnu. Dneprogess, Magnitogorsk, Kuzbass, Komsomolsk Amuuri ääres, Donetsk, Moskva metroo — see pole kaugeltki täielik loend Kommunistliku Noorsooühingu industriaalse tee etappidest.

1931. aasta jaanuaris autasustas valitsus Leninlikku Kommunistlikku Noorsooühingut Tööpunalipu ordeniga initsiatiivi eest lööktöös ja sotsialistlikus võistluses, mis tagasid NSV Liidu rahvamajanduse arendamise viie aasta plaani eduka täitmise.

Partei kutsel võitlesid kommunistlikud noored ja noored ennastsalgavalt põllumajanduse kollektiviseerimise eest. Kommunistlik Noorsooühing korraldas massilisi retki saagi koristamiseks, aitas ette valmistada traktoriste, kombainereid, mehhaanikuid, autojuhte ja teisi põllumajanduse mehhanisaatoreid. Ta asutas maal maanoorte koole, lugemistaresid ja raamatukogusid, propageeris agrotehnilisi teadmisi ning võitles ebausu ja eelarvamuste vastu. Noori entusiaste ei kohutanud kulakute püssikuulid ega metsikud piinamised basmatšide poolt.

Partei kutsel vallutasid kommunistlikud noored ja noored teaduse ja kultuuri kõrgusi. Kommunistlik Noorsooühing aitas parteil lahendada üht sotsialistliku ülesehitustöö tähtsamat küsimust — oma rahvaintelligentsi loomise probleemi. Paljud suured nõukogude teadlased, kellele kuulub ülemaailme tunnustus, tulid teadusse komsomoli lähetuskirjaga. Kommunistliku Noorsooühingu ridadest on võrsunud andekaid partei-, nõukogude ja majandustöötajaid ning sõjaväelasi.

Suure Isamaasõja aastad. Vabatahtlikult läks rindele sadu tuhandeid noormehi ja neide. «Tahan minna lahingusse kommunistliku noorena,» kirjutasid oma avaldustes noored sõjamehed. 11 000 sõjamehest, kellele on antud Nõukogude Liidu kangelase nimetus, olid 7000 kommunistlikud noored ja Kommunistliku Noorsooühingu kasvandikud. Kahekordsete Nõukogude Liidu kangelaste hulgas on 60 Kommunistliku Noorsooühingu kasvandikku. Komsomoli kasvatusliku kooli on teinud läbi kolmekordsed Nõukogude Liidu kangelased Ivan Koževdub ja Aleksander Pokrõškin.

Koos kommunistidega olid kommunistlikud noored esimeste partisanisalkade organiseerijaiks fašistlike vägede poolt ajutiselt okupeeritud territooriumil. Partisanisalkadest moodustasid 60% kommunistlikud noored ja noored. Vaenlase poolt vallutatud territooriumil tegutsesid põrandaalused komsomoliorganisatsioonid — rajooni-, linna- ja oblastikomiteed — ning ilmusid komsomoliajalehed.

Kommunistliku Noorsooühingu kartmatute ja mehiste poegade ja tütarde nimed said tuntuks kogu maailmas. Nagu legendid elavad rahva seas edasi Viktor Talalihhini ja Juri Smirnovi, Aleksander Matrossovi ja Gafur Mamedovi, Liisa Tšaikina ja Marite Melnikaite, Nikolai Gastello ja Feodossi Smoljatškovi, Manšuk Mametova ja Zoja Kosmodemjanskaja, «Noore Kaardiväe» ja «Partisanisädeme» sangarite kangelasteod. Need innustavad tänapäeva kommunistlikke noori ja noori.

«Töötada enda ja rindele läinud seltsimehe eest,» — selline oli tööstuses ja põllumajanduses töötavate kommunistlike noorte deviis. Sadu tuhandeid alaealisi läks otse koolipingist tehaste tsehhidesse ja nad õppisid kiiresti selgeks tootmistöö. Üle kahe miljoni noortöölise valmistasid tööstuse ja transpordi jaoks ette õppeasu-

tused, mille šefiks oli Kommunistlik Noorsooühing. Kommunistlik Noorsooühing korraldas üleliidulisi noorsoo pühapäevakuid ja andis teenitud raha riigikaitsefondi ning orbudeks jäänud laste abistamise fondi.

Väljapaistvate teenete eest, mida Kommunistlik Noorsooühing osutas kodumaale Nõukogude Liidu Suure Isamaasõja aastail hitlerliku Saksamaa vastu, ning suure töö eest nõukogude noorsoo kasvatamisel kodumaale piiritu ustavuse vaimus autasustati teda 1945. aasta juunis Lenini ordeniga. Nõukogude Liidu ordenitega autasustati eriti silmapaistnud komsomoliorganisatsioone ja komsomoliajalehti.

Sõjajärgseil aastail sammus Kommunistlik Noorsooühing jälle rahuliku loova töö eesliinil. Edu eest töös ja noorsoo kasvatamisel on Leninlikku Noorsooühingut viimastel aastatel kaks korda autasustatud Lenini ordeniga. Noorte — hiiglaslike elektrijaamade, raudteemagistraalide ja uute linnade ehitajate, uudismaa alistajate ja kosmose vallutamise pioneeride töökangelasteod on kirjutanud suurepärasid lehekülgi Nõukogude kodumaa ajalukku.

Nõukogude noorsugu, kelle eesotsas seisab Kommunistlik Noorsooühing, võtab aktiivselt osa rahvusvahelisest demokraatliku noorsoo liikumisest ja võitleb rahu eest. ÜLKNÜ koos teiste maade demokraatlike noorsoo- ja üliõpilasorganisatsioonidega asutas Ülemaailmse Demokraatliku Noorsoo Föderatsiooni (ÜDNF) ja Rahvusvahelise Üliõpilasliidu (RÜL) — kõigi maade progressiivse noorsoo ja üliõpilaste üldtunnustatud keskused.

Komsomoli kuulub praegu üle 23 miljoni noormehe ja neiu. Suurt mõju avaldab komsomol kogu nõukogude noorsoole. ÜLKNÜ juhib otseselt Vladimir Iljitš Lenini nimelist noorte pioneeride kommunistlikku lasteorganisatsiooni. Partei usaldas komsomolile sirguva põlvkonna kasvatamise.

Noorsugu on rahva tulevik, kommunismi tulevik. Meie noorsugu väärib täiesti tänapäeva kommunismi eest peetava võitluse sangarlikku ajastut, väärib oma suurt sotsialistlikku kodumaad. Ja kuigi noortel ei piisa mõnikord teadmisi ja kogemusi, mis on olemas vanemal põlvkonnal, on tal kuhjaga energiat, indu ja tungi omandada teadmisi ning kogemusi. Noortele on omane püüd ehitada, loovalt töötada. Noorte töökad käed ehitavad uusi kõrg- ja martäänahjusid, maailma suurimaid elektrijaamu, püstitavad vabrikuid ja tehaseid. Komsomoli löökehitused on saanud kümnetele tuhandetele noormeestele ja neidudele elukooliks.

Aastail 1962—1966 oli meie maal üle 2500 rajooni, linna, krai, vabariigi ja üleliidulise komsomoli löökehituse. 255-l üleliidulisel

komsomoli löökehitusel on lastud käiku 750 tööstuslikku objekti. Kommunistlikud noored on elektrifitseerinud 9000 km raudteid ja ehitanud 5570 km uusi raudteid. Komsomoli lähetuskirjadega on sõitnud tööle 450 000 noormeest ja neidu, pooled neist Siberi, Kaug-Põhja ja Kasahstani ehitustele.

Kommunistlikud noored maal võitlevad maa parema ärakasutamise eest, võtavad osa põllukultuuride kasvatamise progressiivse tehnoloogia juurutamisest ja töömahukate protsesside mehhaniseerimisest farmides. Maanoorte hulgas on laialdaselt levinud liikumine professionaalsete teadmiste omandamiseks.

1966. aastal toimus ÜLKNÜ XV kongress, kes kutsus kommunistlikke noori ja noori aktiivselt osa võtma Siberi, Kaug-Põhja ja Kaug-Ida tootlike jõudude edasiarendamisest, viisaastaku tähtsamate uusehituste — energeetika-, metallurgia-, keemia-, nafta-, gaasi- ja tselluloosi-paberitööstuse ning transpordiettevõtete rajamisest, tööst põlluharimiskultuuri tõstmiseks ja ühisloomakasvatuse arendamiseks.

Kooperatiivsed organisatsioonid.

Te olete kolhoosidega tuttavad eelkõige kui *majanduslike* organisatsioonidega. Samaaegselt on aga kolhoosid ka talurahva *ühiskondlikud organisatsioonid.*

Kolhoos on kooperatiiv, s. t. talupoegade vabatahtlik seltsimehelik koondis kollektiivse tootmise ja ühiskondliku omavalitsuse alustel. Kolhoosnikud ise otsustavad üldkoosolekutel selliseid eluliselt tähtsaid küsimusi, nagu juhatuse ja esimehe ning revisjonikomisjoni valimine, artelliliikmete vastuvõtmine ja väljaheitmine, rahaliste vahendite kasutamise kord, töönormid ja -hinded, normipäevade kohustuslik miinimum; nad määravad kindlaks õueaiamaa suuruse jne. Suurtes kolhoosides lahendavad kolhoosnikud paljusid küsimusi volinike koosolekuil ja brigaadide koosolekuil. Töötavad üldkoosoleku alalised komisjonid. See võimaldab kõigil kolhoosnikel osa võtta kolhoosielu puudutavate küsimuste arutamisest.

Kolhoosidele on antud suured võimalused tootmistöö planeerimisel ja organiseerimisel põllunduses ja loomakasvatuses. Nad lahendavad iseseisvalt kolhoosiasulate heakorrastamise ja hoonestamise küsimusi, lastesõimede ja -aedade, koolide, haiglate, klubide, raamatukogude jne. ehitamise küsimusi.

Meie maal eksisteerib ka *tarbijate kooperatsioon*, kes organiseerib kaubandust maal, turustab põllumajandussaaduste ülejääke, teenindab elanikkonda. Tarbijate kooperatsiooni kuulub üle 43 miljoni liikme. Elamuehituse kooperatsioon aitab kaasa elanikkonna korteritingimuste parandamisele.

Mitmesugused ühingud.

Meie maal on ka palju teisi ühiskondlikke organisatsioone, kes koondavad enda ümber inimesi kas elukutse või mingisuguste eriliste huvide järgi (näiteks jahindusklubid, kalaspordiühingud jne.). Ühed neist organiseerivad rahvahulkade teaduslikku ja kultuurilist tegevust. Sellised on poliitiliste ja teadusalaste teadmiste levitamise ühing, pedagoogide, meditsiini- ja teiste teadusalade töötajate ühingud ja seltsid, arvukad teaduslik-tehnilised ühingud, ratsionaliseerijate ja leiutajate ühingud, kirjanike, ajakirjanike, heliloojate, kunstnike, filmitöötajate, arhitektide ja teiste loominguliste töötajate liidud.

Teised ühingud organiseerivad kehakultuuriliikumist, propageerivad riigikaitsealaseid teadmisi jne. Sellised on spordiühingute ja -organisatsioonide liit, Armee, Lennuväe ja Mereväe Abistamise Vabatahtlik Ühing, Punase Risti ja Punase Poolkuu Selts.

Suur hulk vabatahtlikke ühinguid organiseerib nõukogude inimeste võitlust rahu eest, arendab sõprust teiste maade rahvastega. Sellised on välismaaga sõpruse ja kultuurisidemete arendamise ühingud, Nõukogude Liidu Rahukaitsekomitee, Nõukogude Naiste Komitee, NSV Liidu Noorsoo-organisatsioonide Komitee.

Kõik need ja teised arvukad vabatahtlikud liidud töötavad ühiskondliku tegevuse printsiipidel. Nende mõjusfäär hõlmab miljonilisi rahvahulki.

Kogu oma spetsiifikale vaatamata taotlevad ühiskondlikud organisatsioonid lõppude lõpuks üht eesmärki — arendada töötajate initsiatiivi ja aktiivsust, abistada parteid ja riiki kommunistliku ülesehitustöö ülesannete lahendamisel.

Kõigi ühiskondlike organisatsioonide ja liitude tegevust organiseerib ja ühendab Kommunistlik Partei. Partei ei käsuta ühiskondlikke organisatsioone, vaid suunab nende tegevust peamiselt vastava organisatsiooni tööst osavõtvate kommunistide kaudu. Ühiskondlikud organisatsioonid püüavad oma tegevusega viia järjekindlalt ellu par-

tei — sotsialistliku ühiskonna tunnustatud juhi ja kõige autoriteetsema ühiskondlik-poliitilise organisatsiooni poliitikat.

Küsimusi kordamiseks.

1. Missugune on ühiskonna klassikoosseis sotsialismi ajal ja millega seletada töölisklassi juhtivat osa kommunismi ehitamisel?
2. Milles on rahvaste sõpruse ja proletaarse internatsionalismi jõud? Miks kommunistid on kodanliku natsionalismi halastamatud vaenlased?
3. Missugused on Nõukogude riigi tegevuse põhisuunad?
4. Millised põhikohustused paneb ühiskond ja riik nõukogude inimestele, eelkõige noorsoole?
5. Milline osatähtsus on massiorganisatsioonidel meie ühiskonna elus?

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Oma ajaloo-alaseid teadmisi kasutades püüdke võrrelda tsaari-Venemaa ja sotsialistliku Nõukogude Liidu elanikkonna sotsiaalset struktuuri.
2. Jutustage, kuidas tagavad töörahva saadikute nõukogud rahvahulkade loomingulise initsiatiivi ja isetegevuse hoogsa arenemise. Selleks aga, et saada paremat pilti töörahva saadikute nõukogude tegevusest, tutvuge kohaliku võimuorgani tööga. Organiseerige koolis kontakt TSN täitevkomitee töötajaga.
3. Miks peame eelkõige ausalt ja kohusetruult täitma oma kohustusi ühiskonna ees, mitte aga üksnes tuginema oma õigustele? Miks on vaja kasvatada austust Nõukogude seaduste vastu?

KOMMUNISTLIK
PARTEI

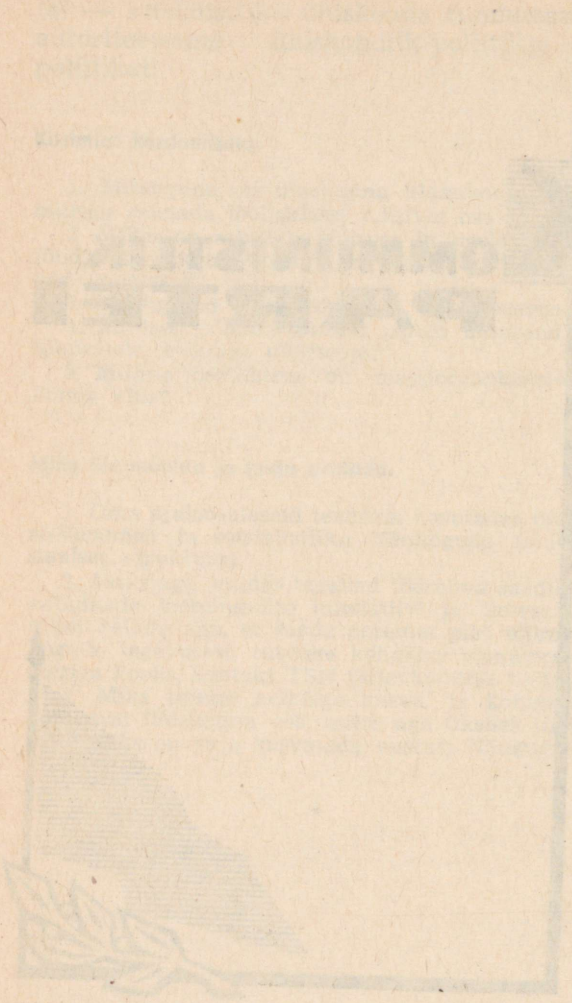

7. peatükk.

PARTEI ON MEIE JUHT.

Sotsialistliku ühiskonna ühiskondlik-poliitiliste organisatsioonide seas kuulub kõige tähtsam koht kommunistide parteile — nõukogude rahva karastunud võitlusavangardile, kes vabatahtlikkuse alusel ühendab töölisklassi, kolhoositalurahva ja haritlaskonna kõige eesrindlikumat, kõige teadlikumat osa.

Nõukogude Liidu Kommunistliku Partei rajas Vladimir Iljitš Lenin. Lenini juhtimisel liitusid marksistlikud ringid ühtseks revolutsiooniliseks organisatsiooniks, ta töötas välja selle organisatsiooni ülesehituse põhimõtted, siseelu normid ja tegevusmeetodid. Lenin oli partei üldtunnustatud juht ning terve veerand sajandi jooksul määras tema kindlaks partei strateegia ja taktika sotsialismi eest võitlemise otsustavatel etappidel. Lenin pärandas parteile hindamatu ideelise rikkuse, mis ka praegu on partei vahedaks relvaks.

Me nimetame täie õigusega Nõukogude Liidu Kommunistlikku Parteid leninlikuks parteiks. Täpselt ja ilmekalt on selle kohta öelnud Majakovski: «Lenin ja partei on kaksikvennad . . .»

§ 27. Partei osatähtsus nõukogude ühiskonnas.

Nõukogude rahva avangard.

Poliitiliste parteide olemuse, nende ülesehituse põhimõtted ja tegevusmeetodid määrab kindlaks see, milliste klasside, milliste rahvakihtide huvisid nad väljendavad. Nõukogude Liidu Kommunistlik Partei tekkis XIX ja XX sajandi

vahetusel kui Venemaa proletariaadi huvide väljendaja, kui tema eesrindlik väesalk.

Töölisliikumise ajaloos on olnud palju poliitilisi voolusid ja organisatsioone, kes esinesid proletariaadi nimel ja pretendeerisid sellele, et nad väljendavad proletariaadi huve. Osa neist oli revolutsioonilistel seisukohtadel, kuid nad ei saavutanud edu, sest neil puudus selge võitlusprogramm. Teised aga kasutasid anarhistlikke meetodeid ja vahendeid ning muutusid töölisklassist eraldunud vandeseltslaste rühmadeks. Kolmandad sattusid reformistide mõju alla ning libisesid kodanlusega kokkuleppimise teele, võtsid oma ülesandeks üksnes väikeste reformide saavutamise kapitalistliku korra raames.

V. I. Lenini poolt loodud Kommunistlik Partei suutis endaga kaasa tõmmata Venemaa proletariaadi ja saavutada revolutsioonis võidu just selle pärast, et ta juba algusest peale väljendas töölisklassi *põhihuve,* juhindus kogu oma tegevuses töötajate vabastamise *teaduslikust võitlusprogrammist* — marksismi-leninismi teooriast.

Venemaa talurahvas oli nagu proletariaatki eluliselt huvitatud kapitalistliku korra likvideerimisest, ühiskonna sotsialistlikust ümberkorraldamisest. Proletaarlaste ja talupoegade põhihuvide objektiivne ühtelangemine oli aluseks sellele tõsiasjale, et Kommunistlik Partei omandas külas otsustava mõju, et teda aktiivselt toetasid külakehvikud ja keskmiktalupojad. NLKP oli oma klassipäritolu ja ülesannete poolest tööliste partei, kuid viis rünnakule kapitalismi vastu kõik riigi ekspluateeritavad klassid.

Pärast Oktoobrirevolutsiooni andis elanikkonna rõhuv enamus võimu partei kätte ja partei muutus juhtivaks jõuks proletariaadi diktatuuri süsteemis. Partei programm, mis sisaldas V. I. Lenini poolt väljatöötatud plaani sotsialismi ehitamiseks, sai kogu sotsialistliku riigi poliitika aluseks. Parteikongressidel tehti kokkuvõtteid rahvamajanduse ja kultuuri arendamisest, määrati kindlaks edasised ülesanded, mis omandasid direktiivide tähtsuse võimu- ja juhtimisorganite, ametiühingute, Kommunistliku Noorsooühingu ning töötajate teiste ühiskondlike organisatsioonide jaoks.

Kui head ka programmid ei oleks, jääb poliitiliste parteide tegevuse peamiseks mõõdupuuks ikkagi praktika. Poole sajandi pikkune tee, mille Nõukogudemaa on kom-

munistide partei juhtimisel läbi käinud, annab enam kui piisavalt materjali sellise hinnangu tegemiseks. See keerukas ja raske tee on nõudnud kangelaslikke jõupingutusi ja suuri ohvreid. Seda teed ei tähista ainult võidurõõm, vaid ka kaotuste kibedus, mitte ainult targad poliitilised otsused, vaid ka tõsised valearvestused ja vead. Sealjuures ei saa neist kaugeltki kõiki pidada paratamatuteks, mida suure sotsiaalse eksperimendi ajal ikka ette tuleb, — oli ka selliseid, mida oleks saanud vältida.

Kuid kõik see ei suuda vähendada saavutatu tähtsust. Mahajäänud, viiskudes Venemaa asemele on tekkinud võimas sotsialistlik suurriik, kes tööstustoodangu mahu poolest on teisel kohal maailmas, kes esimesena rajas tee kosmosesse, kes kogu inimkonnale on muutunud rahukantsiks ja progressi majakaks. See on kogu nõukogude rahva võitluse ja töö tulemus ning samal määral ka partei tegevuse, miljonite kommunistide mõistuse, energia, tahte ja ennastsalgavuse tulemus.

Iga suur revolutsioon tõstab esile omad kangelased — tribuunid, väejuhid, organisaatorid, nagu seda olid Spartacus ja Müntzer, Marat ja Robespierre. Omad väljapaistvad tegelased tõstis esile ka Oktoobrirevolutsiooni ajastu. Lenini kaasvõitlejate ja õpilaste seas, kellest said esimese sotsialistliku riigi organiseerijad ja juhid, oli väga eripäraste annetega inimesi: rahvahulkade suurepäraseid organiseerijaid, nagu Sverdlov ja Kirov, andekaid väejuhte, nagu Frunze ja Blücher, suurepäraseid publitsiste, nagu Lunatšarski ja Olminski. Kõiki neid ühendavad ühised jooned — ustavus partei üritusele, isiklik mehisus, suur printsipiaalsus ja nõudlikkus enese vastu. Kõigil neil olid täiel määral olemas need omadused, mida «revolutsiooni rüütel» Dzeržinski nõudis oma tšekistidelt ja mida võib üldse pidada iga tõelise kommunisti vankumatuks iseloomujooneks: «puhtad käed, kaine mõistus ja kuum süda».

Need ei ole üksnes partei silmapaistvate tegelaste omadused, need on kõlblusnormiks ka kümnetele ja sadadele tuhandetele kõigi põlvkondade kommunistidele. Kodusõja ja välismaise interventsiooni ajal nälja ja majandusliku laose vastu võitlemise perioodil, Suure Isamaasõja karmidel aastatel olid kommunistid seal, kus oli kõige raskem, ning nende deviisiks sai loosung: «Kommunistid, edasi!»

Toome näiteks ühe kommunisti eluloo. Selliseid kommuniste on väga ja väga palju.

Kirill Orlovski astus parteisse kahekümne kolme aastasena. Kogu tema elu on ilmekaks näiteks partei ja rahva teenimisest. 1918. aastal andis K. Orlovski partisanijuhina saksa okupantidele hävitavaid lööke Bobruiski all. Kahekümnendail aastail võitles ta valgepoolakate vastu. 1936. aastal sõdis ta Hispaanias. 1941. aastal oli K. Orlovski jälle Valgevene metsades. Fašistlike vägede vastu peetud võitluse aastail sooritas ta kümneid julgeid kallaletunge

okupantidele. Üks lahingutest lõppes traagiliselt: ta sai raskesti haavata, mistõttu üks käsi tuli amputeerida, teine käsi nõudis keerulist operatsiooni ja kuulmine kadus peaaegu täielikult.

«Minu füüsilised puudused ei luba mul enam olla sõjaväelane,» kirjutas alampolkovnik Orlovski oma parteiorganisatsioonile. «Kuid mind on kasvatanud Kommunistlik Partei ning mul ei ole elus suuremat rõõmu, muud eesmärki, kui töötada kalli kodumaa hüvanguks. Nüüd kerkib minu ette küsimus: kas ma olen teinud kõik, mis suutsin kodumaa, partei jaoks?» 1945. aastal sõitis ta Moskvast fašistide poolt purustatud Valgevene külasse Mõškovitši, kus hakkas juhtima kolhoosi «Rassvet». Ja jälle pingeline töö, õpingud, unetud ööd. Nüüd on «Rassvet» meie maa paremaid kolhoose. See on kommunist K. Orlovski, Nõukogude Liidu kangelase ja sotsialistliku töö kangelase teene.

Sotsialismi ülesehitamine — see on partei juhtimis- ja organiseerimistegevuse peamine tulemus ja sellega on ta võitnud nõukogude rahva kindla usalduse ja toetuse. Nõukogude inimesed näevad juba ammu parteis mitte ainult töölisklassi, vaid ka kolhoositalurahva, töötava haritlaskonna, meie ühiskonna kõigi kihtide poliitilist organisatsiooni.

Sotsialismi ülesehitamise tulemusena ei ole meie maal enam klasse ja sotsiaalseid vahekihte, kelle huvid oleksid antagonistlikud tööliste huvidele, on välja kujunenud *rahva sotsiaal-poliitiline ühtsus*. Iseenesest mõistagi ühiskonnas, mis koosneb töötavatest klassidest ja sotsiaalsetest rühmadest, säilivad ka huvide mitmesugused varjundid, mis on seotud iseärasustega töötajate eri rühmade tootmisalastes ja elukondlikes tingimustes. Kuid need elanikkonna eri kihtide huvide varjundid, need spetsiifilised vajadused ei satu omavahel lepitamatusse vastuollu. Vastupidi, kõige paremini saab neid arvesse võtta ja kooskõlastada just ühtse parteipoliitika raamides, sest see väljendab kõigi töötajate ühiseid huve.

Nii osutus sotsialistlikus ühiskonnas esmakordselt võimalikuks see, mida ajaloos pole veel enne olnud — poliitiline partei muutus mitte ühe klassi, vaid kogu rahva huvide väljendajaks.

Kuid see on ainult asja üks külg. Kujutage endale ette olukorda, kus elanikkonna ühed või teised kihid on partei juhtimistegevusega rahul, sest partei arvestab oma poliitikas nende huve, kuid need kihid ei võta omaks partei programmi. Sellisel juhul on konflikt varem või hiljem vältimatu. Kuid sotsialismi ülesehitamise tulemusena on kujunenud mitte ainult nõukogude rahva sotsiaal-poliitiline

vaid ka *ideeline ühtsus*. See tähendab, et partei ideoloogia on saanud kogu rahva ideoloogiaks, et teised sotsiaalsed kihid, kogu ühiskond on täielikult omaks võtnud töölisklassi kommunistlikud eesmärgid ja ideaalid, mida teaduslikult väljendab marksistlik-leninlik teooria.

Kommunistliku Partei ridades on üle 12 miljoni liikme ja liikmekandidaadi. Üle poole neist on töölised ja kolhoosnikud. Parteisse kuuluvatest teenistujatest on valdav osa insener-tehnilised töötajad, põllumajanduse spetsialistid, õpetajad, arstid ja teised vaimse töö tegijad. Üle 72% kommunistidest tegeleb materiaalse tootmisega, töötab otseselt tehastes ja vabrikutes, ehitustel ja transpordis, kolhoosides ja sovhoosides. Partei ridadesse kuulub esindajaid 131 meie maal elava rahvuse ja rahva hulgast. Praegu on üle poole NLKP liikmetest ja liikmekandidaatidest kuni neljakümneaastased inimesed. V. I. Lenin oli alati uhke selle üle, et meie parteisse astuvad noored; ta nägi selles põlvkondade järjekestvuse, partei revolutsioonilise vaimu, tema võitlustraditsioonide väljendust.

Parteilise juhtimise meetodid ja vormid. NLKP on valitsev partei ja tema selline osa on seadusandlikus korras fikseeritud ka Nõukogude riigi Konstitutsioonis. Kuidas, millistes vormides ja missuguste meetoditega toimub parteiline juhtimine?

Selliste meetodite hulgas on esikohal *sotsialistliku riigi sise- ja välispoliitika põhiprintsiipide väljatöötamine.* Peale partei programmdokumentide, mis määravad kindlaks poliitika üldsuuna terve ajaloolise perioodi kohta, püstitavad partei kongressid ja tema Keskkomitee pleenumid konkreetseid poliitilisi ülesandeid, kavandades nende täitmise tähtaja ja lahendusviisi.

Partei poliitilise tegevuse suundade mahult kõige tähtsamate ja olulisemate hulka kuulub majanduspoliitika — riigi majandusliku arendamise direktiivide väljatöötamine, majandamise kõige üldisemate printsiipide ja meetodite kindlaksmääramine, mis peavad tagama nõukogude ühiskonna vääramatu progressi, kommunismi materiaal-tehnilise baasi loomise. V. I. Lenin rääkis, et majandusasjad on meie jaoks kõige huvitavam poliitika. Täielikus kooskõlas selle juhtnööriga on majanduse arendamise küsimused partei kongresside tähelepanu keskpunktis, nendele küsimustele on pühendatud enamik Keskkomitee pleenumeid. (Eespool te juba tutvusite partei majanduspoliitika sisuga käesoleval etapil, mis on leidnud väljenduse NLKP XXIII kongressi otsustes.)

Teiseks parteilise juhtimise tähtsaks suunaks on partei otsene *organiseerimistegevus,* mis avaldub selles, et parteiorganisatsioonid mobiliseerivad töötajaid partei ja Nõukogude riigi poliitika elluviimisele. Valitseva parteina teeb NLKP suurt tööd kaadri valiku ja kasvatamise alal. Töötajaid vastutavale töökohale soovitades, võtavad parteiorganisatsioonid arvesse töökollektiivide, ametiühingute ja teiste ühiskondlike organisatsioonide arvamust. Sealjuures kaalutakse inimeste tööalaseid ja poliitilisi omadusi, nende erialaseid teadmisi, üldist kultuuritaset, organisaatorivõimeid, ausust ja printsipiaalsust.

Partei organiseerimistegevuses kuulub tähtis koht *täitmise kontrollile.* Seda teostatakse parteilise-, riikliku ja ühiskondliku kontrolli abil. Rahvakontrolli organid töötavad partei ja valitsuse juhtimise all ning aitavad kaasa töötajate veelgi ulatuslikumale kaasatõmbamisele riigi asjade juhtimisele.

Kontrollorganid kontrollivad süstemaatiliselt partei ja valitsuse direktiivide täitmist nõukogude, majandus- ja teiste organisatsioonide poolt, valvavad, et peetaks kinni parteilisest ja riiklikust distsipliinist ning sotsialistlikust seaduslikkusest. Nende organite ülesandeks pole mitte ainult kontrollida ja võtta vastutusele neid, kes astuvad üle nõukogude seadustest, vaid nad ka püüavad ennetada kuritarvituste võimalust, kasvatada inimesi.

Rahvakontrolli võitlejate armee on väga arvukas. Nende hulka kuuluvad nii lihtsad tööinimesed, töölised, maakirjasaatjad kui ka «Komsomoliprožektori» postide noored liikmed — ühesõnaga kõik, kes leppimatult suhtuvad puudustesse ja bürokratismi, kes on valmis tegudega saavutama häid töötulemusi, Nõukogude riigiaparaadi kõigi lülide kooskõlastatud tööd.

NLKP juhib kommunistlikku ülesehitustööd *riiklike* ja *ühiskondlike organisatsioonide* kaudu. Partei ei käsuta neid organisatsioone ega asenda neid. Ta määrab kindlaks iga organisatsiooni põhiülesanded ja koha kommunismi eest peetava võitluse ühisrindes.

NLKP otsesel juhtimisel tegutseb ka Leninlik Kommunistlik Noorsooühing — partei aktiivne abiline ja reserv.

Partei poliitilise ja organisaatorliku tegevusega on lahutamatult seotud tema *ideoloogiline töö* — marksistlik-leninliku maailmavaate propageerimine, partei poliitika selgitamine ja töötajate mobiliseerimine selle elluviimisele, hoolitsus hariduse, kultuuritaseme üldise tõusu, teaduse, kirjanduse ja kunsti arendamise, igat liiki professionaalse ja massilise kunstiloomingu arendamise eest. Ideo-

loogilise töö edusammud kajastuvad meie majanduslikes saavutustes. Ja kuigi parteilise juhtimise tulemusi selles valdkonnas ei ole võimalik väljendada täpsetes arvudes, on nad siiski väga suured.

Kõigile parteilise juhtimise meetoditele on iseloomulik järgmine üldine reegel.

Nii partei poliitilisel, organisaatorlikul kui ka ideoloogilisel tegevusel on *teaduslik iseloom*, nad tuginevad ühiskonna arenemise seaduspärasuste, ühiskonnas toimuvate reaalsete protsesside põhjalikule tundmaõppimisele. Mistahes kõrvalekaldumine sellest reeglist, subjektivism ja omavoli tähtsate küsimuste lahendamisel toovad endaga kaasa tõsiseid vigu ja möödalaskmisi, mis võivad meie üritusele tekitada palju kahju.

Ühiskonna juhtimisel on NLKP paljude aastate kestel omandanud terve arsenali kõige erinevamaid tegutsemisvorme ja -meetodeid. Kuid elu püstitab üha uusi ülesandeid. Seepärast arenevad ja rikastuvad ühiskonna parteilise juhtimise vormid ja meetodid pidevalt: täiustatakse vorme, mille abil tõmmatakse rahvahulki kaasa poliitika väljatöötamisele, esitatakse uusi nõudeid kaadri valiku suhtes, otsitakse täitmise kontrolli efektiivsemaid meetodeid, keerukamaks muutuvad ideoloogilise töö vormid jms.

§ 28. Partei elu põhiseadus.

Selleks et edukalt täita ühiskonna juhtimise keerukaid ja mitmekülgseid ülesandeid, peab partei ise olema demokraatliku ja distsiplineeritud organisatsiooni eeskujuks. NLKP organisatsioonilised alused töötas välja V. I. Lenin ning need on fikseeritud partei põhikirjas, mis selle sõna otseses mõttes kujutab endast partei elu põhiseadust.

On täiesti selge, et ülesanded, mis kerkivad partei ette igal uuel ajaloolisel etapil, ja tegutsemise konkreetsed tingimused nõuavad partei organisatsioonilise struktuuri pidevat täiustamist. Üht moodi oli asi siis, kui partei oli elukutseliste revolutsionääride väiksearvuline organisatsioon ja töötas põranda all. Hoopis teine oli asi siis, kui ta tuli võimule, muutus massiliseks, asus proletariaadi diktatuuri etteotsa sotsialismi ehitamisel. Ja täiesti teistsugune on olukord nüüd, mil kaheteistkümnemiljoniline kom-

munistide partei juhib meie päevil kommunismi ehitamist.

NLKP uued ülesanded ja tegutsemistingimused nõudsid ka tema struktuuri, siseparteilise elu normide, tegevusmeetodite täiustamist. Seda eesmärki teenib NLKP XXII kongressil vastu võetud ja XXIII kongressil täiendatud partei põhikiri.

Partei struktuur. Partei põhiliseks rakukeseks (omal ajal neid nimetatigi parteirakukesteks) on *partei-algorganisatsioon,* mis luuakse kõikjal, kus on vähemalt kolm partei liiget, s. t. kus on olemas kommunistide kollektiiv.

Kommunistid ühinevad partei-algorganisatsioonidesse töökoha järgi — tööstusettevõtetes ja ehitustel, sovhoosides ja kolhoosides, asutustes, instituutides, Nõukogude armee väeosades, õppeasutustes jne. Ainult need kommunistid, kes ühel või teisel põhjusel ei võta osa ühiskondlikust tootmisest (pensionärid, koduperenaised), ühinevad parteiorganisatsioonidesse elukoha järgi. Seega rakendatakse partei struktuuris *tootmisprintsiipi.* Suurtes parteialgorganisatsioonides võivad olla tsehhide, osakondade, brigaadide, jaoskondade parteiorganisatsioonid. Nõukogude Liidu Kommunistlikul Parteil on kokku üle 320 000 algorganisatsiooni. Nemad moodustavadki partei aluse.

Algorganisatsiooni kõrgeimaks organiks on parteikoosolek. Koosolek arutab partei poliitika, oma organisatsiooni ja kogu kollektiivi elu küsimusi, otsustab Nõukogude Liidu Kommunistlikku Parteisse vastuvõtmise ja parteist väljaheitmise küsimusi. Lahtisele parteikoosolekule kutsutakse ka parteituid. Jooksvaks tööks valivad kommunistid igal aastal aruande- ja valimiskoosolekul *büroo* või *komitee,* mida juhib *sekretär.* Kõiki tähtsamaid jooksvaid küsimusi lahendab sekretär mitte üksinda, vaid koos teiste parteibüroo liikmetega, s. o. *kollegiaalselt.*

Mis on kõige tähtsam algorganisatsiooni tegevuses?

Töö inimestega, nende poliitiline ja kõlbeline kasvatamine. Igakülgse abi osutamine, et nad saaksid vilumuse riiklike ja ühiskondlike asjade juhtimises, töö ja igapäevase elu organiseerimises. Juhtivat osa etendab siin kommunisti *isiklik eeskuju* ja *parteiliste ülesannete* eeskujulik täitmine.

Jälgige büroo liikmete, sekretäri, partei lihtliikmete tegevust. Nende poole pöördutakse nõu ja abi saamiseks kõige erinevamates küsimustes. Kommuniste huvitab kõik: tsehhi ümberehitamine ja olukord vabriku lasteaias, ratsionaliseerimisettepanekud ja rasku-

sed inimeste perekonnaelus, miitingu korraldamine ja kellelegi tehtud ülekohus, korteriküsimus ja puhkeaja veetmine. Ning asi ei piirdu sellega, et nad tunnevad nende küsimuste vastu vaid huvi. Parteibüroo või kogu algorganisatsiooni ettepanekul kutsutakse ühe või teise tähtsa küsimuse arutamisest osa võtma administratsioon, ametiühingu- ja komsomolikomitee. Võetakse vastu vastav otsus, mille täitmist kontrollib parteibüroo.

Ühe rajooni, linna, ringkonna, oblasti, krai, vabariigi territooriumil asuvad partei-algorganisatsioonid kuuluvad rajooni, linna, ringkonna, oblasti, krai, vabariigi parteiorganisatsiooni. Selles väljendub NLKP struktuuri *territoriaalne* printsiip.

Mida annab parteile tootmis- ja territoriaalse printsiibi ühendamine? Lühidalt öeldes tagab see iga kommunistide kollektiivi isetegevuse ja samal ajal ühendab nad ühte suurde organisatsiooni, millel on üks tahe ja ühesugune valmisolek tegutsemiseks.

Ühiskonna elu põhiküsimused lahendatakse tootmises. Siin areneb võitlus kommunistliku ülesehitustöö plaanide täitmise eest, tööviljakuse tõstmise eest, rahva heaolu ja kultuuritaseme tõusu eest. Ning on täiesti mõistetav, et ettevõttes või asutuses töötavate kommunistide kollektiivil on võimalik avaldada asjade käigule otsest mõju, tegutseda rahvahulkade keskel.

Teiselt poolt parteiorganisatsioonide ühendamine rajooni, linna jne. organisatsiooniks tagab kõigi riigivõimuorganite, majanduse ja kultuuri eri harude kompleksse parteilise juhtimise.

Partei kõrgemad organid.

NLKP kõige kõrgemaks organiks on tema kongress. Partei iga kongress kujutab endast olulist tähist partei ja rahva elus. Kongress teeb kokkuvõtte kõigest sellest, mis tehti perioodil pärast eelmist kongressi, ja kavandab edaspidiseks uued ülesanded. Kongressidel kuulatakse ära ja kinnitatakse Keskkomitee, Keskrevisjonikomisjoni ja teiste keskorganisatsioonide aruanded; kinnitatakse ja muudetakse vajaduse korral partei programmi ja põhikirja; määratakse kindlaks partei joon sise- ja välispoliitika küsimustes; vaadatakse läbi ja lahendatakse kõige tähtsamad kommunismi ehitamise küsimused, valitakse Keskkomitee ja Keskrevisjonikomisjon.

NLKP järjekordsed kongressid kutsutakse kokku vähemalt üks kord nelja aasta tagant. Kongressi kokkukutsu-

misest ja sellel arutlusele tulevatest küsimustest teatatakse kommunistidele, parteiorganisatsioonidele mitte hiljem kui poolteist kuud enne kongressi algust. See võimaldab parteil päremini ette valmistuda oma kõige kõrgema organi kokkukutsumiseks. Kui tekib möödapääsmatu vajadus lahendada väga tähtsaid küsimusi enne järjekordset kongressi, siis näeb NLKP põhikiri ette, et kutsutakse kokku erakorraline kongress.

Kongressidevahelisel ajal juhib kogu partei tegevust Nõukogude Liidu Kommunistliku Partei Keskkomitee. Vajaduse korral võib ta kokku kutsuda üleliidulisi parteikonverentse.

NLKP Keskkomitee on Kommunistliku Partei süda ja aju. Ta tegeleb partei ja riigi poliitika väljatöötamisega, määrab kindlaks majanduse, teaduse ja tehnika arendamise teed, hoolitseb rahvahulkade, eriti noorsoo kasvatamise, rahva heaolu ja kultuuri tõstmise, meie maa kaitsevõime tugevdamise, koostöö ja sidemete loomise eest vennalike parteidega ja sotsialistlike maadega. Ühesõnaga, *NLKP Keskkomitee on partei ja nõukogude rahva kollektiivne juht, kommunismi ehitamise ideelise, poliitilise ja organisatsioonilise juhtimise võitlusstaap.*

Partei valib Keskkomitee koosseisu kõige kogenenumaid kommuniste, kes põhjalikult tunnevad parteitööd ja majanduslikku ülesehitustööd, tööstust, põllumajandust, kultuuri, teadust, sõjaasjandust.

Keskkomitee otsused on kohustuslikud kõigile parteiorganisatsioonidele, igale kommunistile.

Keskkomitee koguneb plenaaristungitele (pleenumitele) vähemalt üks kord poole aasta kestel. Kogu partei töö juhtimiseks pleenumitevahelisel ajal valib ta NLKP Keskkomitee Poliitbüroo ja jooksva töö juhtimiseks, peamiselt kaadri valimiseks ja täitmise kontrolli organiseerimiseks — Sekretariaadi. Keskkomitee valib NLKP Keskkomitee Peasekretäri.

Demokraatlik tsentralism.

Partei struktuur ja elu rajaneb demokraatliku tsentralismi printsiibil.

Esiteks tähendab see *kõigi partei juhtivate organite valitavust alt kuni üles.*

Kõiki asju ajavad parteis kommunistid ise — kas otseselt või oma volitatud esindajate kaudu. Kõikidel kommunistidel on võrdsed õigused ilma ühegi erandita. Kõik par-

tei ametiisikud ja juhtivad kolleegiumid, kõik partei asutused on valitavad, nad peavad andma aru ning neid võib välja vahetada. Kõigi partei organite valimisel — alates partei-algorganisatsiooni büroost ja lõpetades Keskkomiteega — peetakse kinni nende koosseisu süstemaatilise uuendamise ja juhtimise järjekestvuse põhimõttest.

Parteiorganisatsiooni kõrgemaks juhtivaks organiks on üldkoosolek (partei-algorganisatsiooni puhul), konverents (rajooni, linna, ringkonna, oblasti, krai organisatsiooni puhul), kongress (liiduvabariikide kommunistlike parteide puhul, Nõukogude Liidu Kommunistliku Partei puhul). Koosolekute, konverentside või kongresside poolt valitud bürood ja komiteed on nende täidesaatvateks organiteks ja juhivad organisatsioonide jooksvat tööd.

Teiseks eeldab demokraatliku tsentralismi printsiip *partei organite perioodilist aruandmist oma parteiorganisatsioonide ja kõrgemate organite ees.* Partei organite valitavus, aruandlus ja vahetatavus tagab kommunistidele aktiivse osavõtu nii juhtivate kolleegiumide moodustamisest kui ka partei elu ja praktilise tegevuse kõigi tähtsate küsimuste arutamisest ja lahendamisest.

Lahendades kõiki partei elu küsimusi, arendavad kommunistid seltsimehelikku kriitikat ja enesekriitikat. See võimaldab neil võidelda tardumuse ja rutiini vastu, vabaneda kõigest mahajäänust ja bürokraatlikust, kindlustada uut ja eesrindlikku. Partei suhtub leppimatult upsakusse ja iseendaga rahulolemisse, tema tähelepanu on alati koondatud lahendust ootavatele küsimustele.

Demokraatlik tsentralism tähendab samuti *ranget parteidistsipliini ja vähemuse allumist enamusele, kõrgemate organite otsuste tingimatut kohustuslikkust alamatele organitele.*

Organiseeritus kümnekordistab partei jõudu, aitab lahendada kõige keerukamaid ülesandeid. Siseparteiline demokraatia on mõeldamatu ilma arvamuste vabaduseta, ilma kõigi poliitiliste küsimuste vaba ja asjaliku arutamiseta. See on loomulik ja vajalik. Kommunistide teoreetiline ettevalmistus on erinev, erinevad on ka poliitilised ja elukogemused. Igaühel neist on oma lähenemine küsimuse lahendamisele. Vaba arvamustevahetus võimaldab leida kõige parema lahenduse. Kui aga selline lahendus on välja töötatud, siis on vajalikud tegevusühtsus ja range distsipliin. Kommunisti ideeline vankumatus ja poliitiline

küpsus avalduvad parteidistsipliinist ranges kinnipidamises.

See, kes rikub parteidistsipliini, asub fraktsioonide teele — sellel ei ole kohta parteis. Just sellepärast aetigi partei ridadest välja trotskistid ja teised oportunistlikud rühmad.

Kommunist on kõrge nimetus.

NLKP ridadesse toovad inimesi ideelised ajendid, arusaamine ürituse õigsusest, mille eest partei võitleb, soov teenida ennastsalgavalt kommunismi ideaale. Kes on siis väärt kandma kommunisti kõrget nime?

Kommunistliku Partei liikmeks võib olla iga Nõukogude Liidu kodanik. Selleks peab ta eelkõige tunnistama *NLKP programmi ja põhikirja.* Mispärast on see nii tähtis? Seepärast, et Kommunistlik Partei on mõttekaaslaste partei, programm ja põhikiri aga just väljendavadki seda ühist ideelist platvormi, mille alusel kommunistid ühinevad.

Kuid see pole veel kõik. Võib tunnistada partei juhtivaid direktiive, kuid mitte olla kommunist. Kommunist on see, kes *võitleb* partei programmis ja põhikirjas fikseeritud nõudmiste, tema poliitika elluviimise eest.

Kommunistide omadused ilmnevad täiel määral kollektiivis. NLKP põhikiri nõuab, et kommunistiks loetakse sellist inimest, kes töötab ühes parteiorganisatsioonis, täidab partei otsuseid ja maksab liikmemaksu.

Juhtub muidugi, et parteisse satuvad inimesed, kes seda kõrget nimetust ei vääri. Nagu öeldakse, et ega sa inimese sisse näe. Seepärast tuleb ette ka vigu parteisse vastuvõtmisel. Vahel juhtub ka nii: oli inimene eeskujulik kommunist, täitis ausalt oma parteilist kohustust, siis aga kaotas meelekindluse, hakkas ahnitsema või käitus ebamoraalselt, hakkas muutuma väikekodanlaseks. Kuid selliste inimeste järgi ei tohi otsustada partei üle. Sellised inimesed ei ole kommunistid, kuigi nad teatud ajani kannavad taskus parteipiletit. Kommunistlik Partei proovib ära kõik kasvatusvahendid, ja kui see ei aita, siis puhastab oma read sellistest inimestest.

Partei liikmeks vastuvõtmine toimub ainult individuaalses korras. Parteisse astumiseks on vaja anda isiklik avaldus, mida arutab partei-algorganisatsiooni üldkoosolek. Parteisse individuaalses korras vastuvõtmine tagab üksikasjalise tutvumise astuja isiklike omadustega, kõigi tema heade ja halbade külgede hoolika uurimise ja vaagimise.

Uusi liikmeid võetakse vastu kandidaatide hulgast, kes on läbi teinud kindlaksmääratud üheaastase kandidaadistaaži. Partei-algorganisatsiooni otsus parteisse vastuvõtmise kohta loetakse vastuvõetuks, kui selle poolt hääletab vähemalt kaks kolmandikku koosolekul viibivatest partei liikmetest.

Parteisse võivad astuda isikud, kes on saanud kaheksateistkümneaastaseks. Kuni kahekümne kolme aastasi noori võetakse parteisse vastu Kommunistliku Noorsooühingu kaudu. Parteisse astumisel peab iga ÜLKNÜ liige tingimata esitama Kommunistliku Noorsooühingu rajooni- või linnakomitee soovituse. Soovituse parteisse astumiseks võivad anda ainult need NLKP liikmed, kelle parteistaaž on vähemalt viis aastat ja kes tunnevad soovitatavat ühise töö ja ühiskondliku tegevuse kaudu vähemalt üks aasta.

Kommunisti õigused kindlustavad talle võimaluse aktiivselt osa võtta partei elust. NLKP liikmel on õigus valida ja olla valitud partei organitesse. Ta võtab osa partei poliitika ja praktilise tegevuse küsimuste vabast ja asjalikust arutamisest parteikoosolekutel ja partei ajakirjanduses. NLKP liikmel on õigus kritiseerida iga kommunisti, vaatamata sellele, millisel kohal viimane töötab, nõuda, et ta saaks isiklikult osa võtta sellest koosolekust või istungist, kus arutatakse tema tegevuse või käitumise küsimust. Kommunist võib pöörduda küsimuse ja avaldusega partei iga instantsi poole, kaasa arvatud NLKP Keskkomitee.

§ 29. Suure eesmärgi poole.

Kommunistlik Partei näeb oma lõppeesmärki kommunistliku ühiskonna ülesehitamises. See eesmärk ja selle saavutamise teed on põhjendatud NLKP uues programmis.

Programmi tähtsus. V. I. Lenin pidas partei programmi erakordselt tähtsaks. Ta kirjutas: «Ilma programmita ei ole partei mõeldav kui vähegi terviklik poliitiline organism, mis on alati võimeline kinni pidama oma joonest sündmuste kõigi ja igasuguste muutuste puhul.» Marksistliku partei programm rajaneb teaduslikul teoorial ja sõnastab ühiskonna arenemise vajadustest tulenevad ja rahvahulkade huvisid väljendavad ülesanded.

Partei esimene programm võeti vastu VSDTP II kongressil 1903. aastal. Selle programmi ettevalmistamisega tegeles kaua aega V. I. Lenin ja tema poolt loodud ajaleht «Iskra». Programm püstitas partei ja töölisklassi ette ülesande võidelda proletariaadi diktatuuri eest. See programm täideti Suure Sotsialistliku Oktoobrirevolutsiooni võidu, nõukogude võimu loomise tulemusena.

Partei teise programmi võttis vastu VK(b)P VIII kongress 1919. aastal. See töötati välja V. I. Lenini otsesel osavõtul ja juhtimisel. V. I. Lenin oli programmi komisjoni esimees. VK(b)P programmi projekti põhjal toimus ulatuslik diskussioon. Pärast seda, kui parteiorganisatsioonid olid projekti heaks kiitnud, võeti see arutelu aluseks kongressil.

Ettekande programmi kohta partei VIII kongressil tegi V. I. Lenin. See oli juba niisuguse partei programm, kes oli võimul ja juhtis maailma esimest sotsialistlikku riiki. See programm püstitas peamise eesmärgina sotsialismi ülesehitamise meie maal. Nagu esimenegi programm, täideti see edukalt partei ja nõukogude rahva poolt.

Tohutute edusammude tõttu, mis meie maal on toimunud pärast partei XX kongressi, NLKP suure teoreetilise ja praktilise tegevuse põhjal oli võimalik välja töötada ja vastu võtta uus, kolmas Nõukogude Liidu Kommunistliku Partei programm.

XX kongressi poliitiline kurss.

1956. aasta veebruaris toimunud NLKP XX kongressil oli väga suur tähtsus meie maa elule. Kongress tegi kokkuvõtte pärast V. I. Lenini surma järgnenud perioodist partei ja riigi arenemises, lahendas aktuaalsed teoreetilised ja praktilised probleemid, avardas meie edasiliikumise perspektiive. Kongress taastas ja kindlustas partei ja riigi elus kollektiivse juhtimise leninlikud printsiibid, suurendas partei organiseerivat ja kasvatuslikku osa nõukogude ühiskonna elus. Partei tagas demokraatia edasise arendamise. Tänu sellele sai võimalikuks partei ja rahva loova aktiivsuse edasine laialdane arenemine.

Suur tähtsus oli ka sellel, et partei mõistis leninlikult julgelt ja avalikult hukka Stalini isiku kultuse ning võttis tarvitusele otsustavad abinõud isikukultuse tagajärgede likvideerimiseks.

Isikukultus pidurdas meie maa arenemist ja tegi kahju tema rahvusvahelisele positsioonile. NSV Liit oleks võinud areneda veelgi kiiremini ja edukamalt. Kuid ka isikukultuse tingimustes tegid nõukogude rahvas ja partei suuri edusamme, liikusid edasi sotsialismi teel. Isikukultus ei muutnud ega võinudki muuta sotsialistliku korra olemust, tema majanduslikku ja poliitilist alust. Paljumiljonilised

töörahvahulgad jäid ikkagi nõukogude ühiskonna arenemise otsustavaks liikumapanevaks jõuks. Partei oli ikka elav, tegutsev organism, suurt tööd tegid kohapealsed parteiorganisatsioonid.

Erakorralisel XXI kongressil 1959. aasta jaanuaris-veebruaris võttis partei vastu meie maa rahvamajanduse arendamise seitsme aasta plaani, formuleeris kommunismi ehitamise tähtsaimad seaduspärasused. NLKP XXII kongress võttis 1961. aasta oktoobris vastu uue programmi, mis kujutab endast Nõukogude Liidus kommunismi ehitamise teaduslikult põhjendatud plaani.

Suur tähtsus meie maa elus oli NLKP Keskkomitee 1964. aasta oktoobripleenumil, mis väljendas partei otsusekindlust kindlustada leninlikku stiili kogu partei tegevuses, sulgeda tee subjektivismile ja omavolile keerukate majanduslike ja poliitiliste probleemide lahendamisel. Töötati välja terve abinõude süsteem, mis oli suunatud ühiskondliku tootmise efektiivsuse suurendamisele. 1966. aasta märtsis-aprillis toimunud partei XXIII kongress kinnitas ja arendas Keskkomitee oktoobripleenumi ja järgnenud pleenumite otsuseid, võttis vastu direktiivid rahvamajanduse arendamise uue viie aasta plaani kohta. XXIII kongressi otsuste täitmine on suureks sammuks edasi partei programmis püstitatud ülesannete lahendamisel.

Partei programm. Kommunistliku Partei programm põhineb marksistlik-leninliku teooria vundamendil, üldistab loovalt meie partei ajaloolisi kogemusi, rahvusvahelise kommunistliku liikumise ja töölisliikumise kogemusi. Programm teatab selgelt ja täpselt, mida on partei juba saavutanud ja mille eest ta võitleb, millised eesmärgid ta seab endale lähemaks tulevikuks.

Sissejuhatuses antakse üldiseloomustus marksismi-leninismi enam kui saja-aastase arenemise kohta ja sotsialismi võidust Nõukogude Liidus ning mitmetes teistes Euroopa ja Aasia maades, rõhutatakse, et partei kõrgeimaks eesmärgiks on üles ehitada kommunistlik ühiskond, mille lipukirjaks on: «Igaühelt tema võimete kohaselt, igaühele tema vajaduste järgi.»

Programmi esimeses osas käsitletakse *kapitalismilt kommunismile ülemineku* probleeme. Siin antakse kapitalismi kui viimse ekspluataatorliku korra lühike kirjeldus ning näidatakse kapitalismilt sotsialismile ülemineku ajaloolist paratamatust, selgitatakse töölisklassi ja Kommunistliku

Partei ajaloolist missiooni. Siinsamas räägitakse ka Kommunistliku Partei ja nõukogude rahva poolt läbikäidud tee põhilistest õppetundidest, antakse Nõukogude Liidu kogemuste lühiiseloomustus. Sellessamas osas esitatakse sotsialistliku maailmasüsteemi ja töölisklassi rahvusvahelise revolutsioonilise liikumise, samuti ka rahvusliku vabadusliikumise aktuaalsed probleemid, analüüsitakse maailma kapitalismi, kodanliku ja reformistliku ideoloogia kriisi.

Programmi teine ja mahult suurem osa näitab, mida endast kujutab kommunism ja millised on selle ehitamise teed. Programmis on märgitud: «NLKP käsitleb kommunismi ehitamist Nõukogude Liidus kui kogu sotsialistliku maailmasüsteemi rahvaste poolt kommunistliku ühiskonna loomise koostisosa.» Kommunism kerkib programmis meie ette kui inimühiskonna arenemise seaduspärane tulemus, kui kogu inimkonna majandusliku, sotsiaal-poliitilise ja kultuurilise progressi kokkuvõte.

NLKP programm iseloomustab kommunismiõpetuse praegust olukorda ning ta on nõukogude inimestele praktiliseks juhtnööriks kommunistliku ühiskonna ehitamisel.

NLKP programmis on kirjutatud: «Proletaarsele internatsionalismile ustav Nõukogude Liidu Kommunistlik Partei järgib alati võitlusüleskutset: «Kõigi maade proletaarlased, ühinege!» *Partei käsitleb kommunistlikku ülesehitustööd NSV Liidus kui nõukogude rahva suurt internatsionaalset ülesannet,* mis vastab kogu sotsialistliku maailmasüsteemi huvidele, kogu inimkonna huvidele.»

Meie partei on nõukogude rahva juhtiv ühiskondlik-poliitiline organisatsioon ja samal ajal ka rahvusvahelise kommunistliku liikumise koostisosa, maailma kommunistlike parteide pere võrdõiguslik väesalk. NLKP jagab vennasparteidega oma rikkalikke kogemusi, mis on omandatud võitluses sotsialistliku revolutsiooni läbiviimise eest ja sotsialismi ehitamisel, ning õpib omakorda tähelepanelikult tundma ja kasutab kõike väärtuslikku teiste marksistlik-leninlike parteide teoreetilise ja praktilise tegevuse kogemustest.

Nõukogude kommunistid peavad oma pühaks kohuseks kindlustada kommunistliku liikumise ridade ühtsust, koordineerida oma jõupingutusi kõigi vennasparteide jõupingutustega ühiseks võitluseks töötajate huvide, rahu, demokraatia ja sotsialismi eest.

Küsimusi kordamiseks.

1. Missugused on partei jõu allikad?
2. Milline on partei osatähtsus nõukogude ühiskonnas?
3. Kuidas partei suunab Kommunistliku Noorsooühingu tegevust, aitab tal täiustada ühingusisese tegevuse meetodeid?

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Arutage läbi, millised tähtsad sotsiaal-poliitilised muutused on aset leidnud meie maal sotsialismiaastate jooksul, ning näidake, kuidas need muutused on kajastunud partei tegevuses ja iseloomus.
2. Kuidas partei teostab rahvamajanduse juhtimist? Selleks et saada elulist, reaalset ettekujutust majanduse parteilisest juhtimisest, on kasulik vaadelda selle ettevõtte või kolhoosi tegevust, kus te käite praktikal. Paluge, et teiega vestleks partei- või majandustöötaja, spetsialist.
3. Kes võib olla kommunistide partei liige? Jutustage, millise tuntud kommunistiga te tahaksite sarnaneda, keda jäljendada, keda eeskujuks võtta.

SOTSIALISMILT KOMMUNISMILE

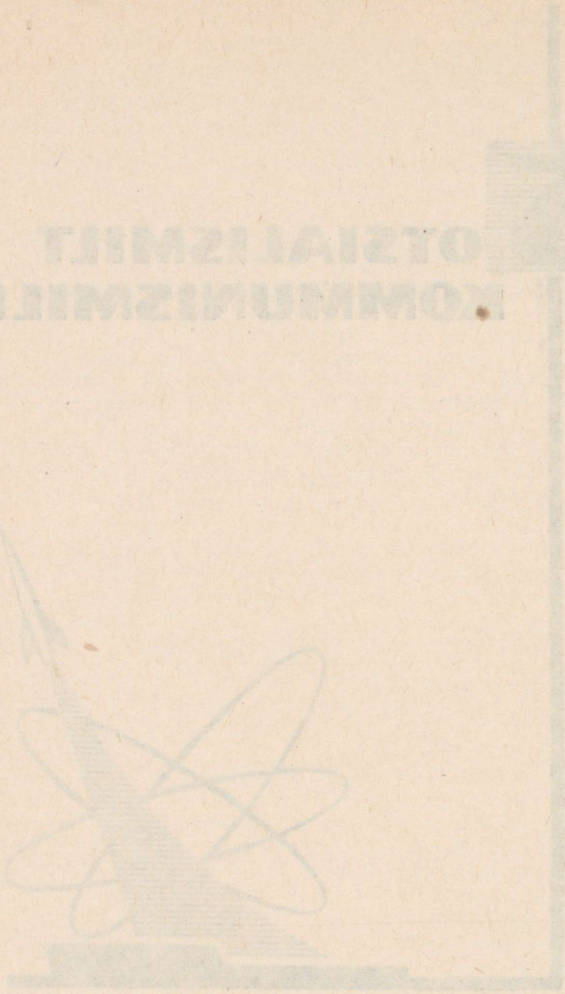

§ 30. Sotsialismi ümberkasvamine kommunismiks.

Kommunismi kõrgemasse faasi ülemineku iseärasused.

Sotsialistliku ülesehitustöö plaanę välja töötades kirjutas Vladimir Iljitš Lenin: «. . . püüdes sotsialismi poole oleme veendunud, et ta areneb kommunismiks . . .»

Sotsialism on kommunismi esimene faas ning muidugi pole ühe ja sama tootmisviisi kahe faasi vahel kõrget müüri. Kuid üleminek kõrgemasse faasi ei saa toimuda ühekorraga, mingi järsu pöörde teel: oleks naiivne arvata, et kunagi tulevikus läheme õhtul magama sotsialismi ajal ja järgmisel hommikul ärkame juba kommunismi ajal. See üleminek kujutab endast küllaltki pikaajalist protsessi. Kommunism kasvab sotsialismist välja järkjärguliselt. Seepärast ei ole kommunismi loomiseks vaja kõike maha lõhkuda ega alustada ehitamist otsast peale, vaid on tarvis arendada, täiustada, ja kus vaja, reorganiseerida sotsialistliku tootmise alust ja sotsialismi ühiskondlikke suhteid.

Meie suur eelis on selles, et üleminek sotsialismilt kommunismile ei nõua kogu ühiskondliku elu korralduses põhjalikku murrangut. Sotsialism on ju kommunismile viljakaks pinnaseks. Sotsialistliku revolutsiooni võidust alates tekivad ühiskonnas kommunismi võrsed, mis pidevalt kasvavad. Meie ülesanne on arendada kõike kommunistlikku (seda on aga ühiskonna kõigil elualadel) kuni kommunismi täieliku võiduni.

Marx ja Lenin nimetasid sotsialismi «ebaküpseks kommunismiks». Kuidas võib aga saavutada küpsuse? Selleks on vaid üks tee: kasvamine, arenemine.

Kasvades otseselt välja sotsialismist, ületab kommunism selle igas suhtes. *Kvalitatiivsed* muutused toimuvad nii majanduses, ühiskondlikes suhetes kui ka inimeste teadvuses ja psühholoogias. Kuid see kvalitatiivne pööre toimub järkjärguliselt, sotsialistliku majanduse ning ühis-

kondlike suhete arenemise ja täiustumise teel, rahvahulkade kommunistliku teadlikkuse kasvu teel.

Järkjärgulisus ei tähenda mingil juhul aeglust. Vastupidi, mida lähemale jõuame kommunismile, seda kiiremini hakkame edasi liikuma; kommunismi ehitamise tempo hakkab järjest kiirenema.

Sotsialismi ümberkasvamine kommunismiks on *objektiivne, seaduspärane protsess.* Seepärast on kommunistliku ühiskonna ehitamises vaja rangeimat järjekindlust: ei tohi ette rutata ega ka maha jääda ühtede või teiste vajalikuks muutunud ümberkujunduste ellurakendamisega. Lenin õpetas meid, et poliitikas tuleb olla realist. Osates pilku heita tulevikku, ei tohi me unustada tegelikkust, vaid peame alati arvesse võtma reaalset olukorda.

Sellise realismi eeskuju poliitikas näitab meie partei. Toome näiteks kolhoosnike abimajapidamiste küsimuse. Nende edaspidine saatus on täiesti selge: nad peavad välja surema. Selge on ka mispärast. Esiteks ei võimalda isiklik abimajapidamine kasutada võimsat põllumajanduslikku tehnikat, nõuab suurt tööjõukulu, kuid saaki annab vähe; ühesõnaga töö isiklikus abimajapidamises on ebaproduktiivne, ja mõttetu oleks seda säilitada kommunismi ajal. Teiseks, ja see on peamine, ei oska kuidagi ette kujutada, et kommunistlikus ühiskonnas, kus kõik inimesed hakkavad töötama üksnes ühiskondlikus tootmises, ainult ühiskonna heaks ning nende vajadused rahuldatakse üksnes ühiskondlike vahendite arvel, võiks säilida isiklik abimajapidamine.

Kolhoosnike abimajapidamiste paratamatu kadumise idee õigsust on kinnitanud mitmete kolhooside kogemused, kus kolhoosnikud omal algatusel loobusid neist ja viisid oma loomad kolhoosifarmidesse (sealt saavad nad ka vajalikke produkte). Partei märkis, et need faktid on positiivsed ning annavad tunnistust sellest, et elu ise juhib meid isiklike abimajapidamiste järkjärgulisele likvideerimisele.

Kuid leidus ka selliseid lühinägelikke juhtijaid, kes arvasid, et see on signaal isiklike abimajapidamiste viivitamatuks «likvideerimiseks». Nad hakkasid abimajapidamisi administratiivsete vahenditega likvideerima, kohustasid kolhoosnikke andma isiklikud loomad kolhoosifarmidesse. Seejuures ei arvestatud üldse, et mitte iga artell polnud veel võimeline rahuldama kolhoosnike kõiki vajadusi nende saaduste osas, mida nad varem said oma abimajapidamisest, ega kindlustama juurdetulnud loomi söödaga.

Partei kutsus niisugused üleliia agarad administreerijad rangelt korrale ja karistas neid ning näitas, kuivõrd kahjulikud on sellised meetodid. Abimajapidamised peavad kaduma, kuid praegu ei ole selleks loodud veel kõik vajalikud tingimused. Vastavalt sellele, kuidas kolhoosid suurendavad oma tootmist ja suudavad rahuldada kõiki kolhoosnike vajadusi, hakkavad viimased ise loobuma vähetootlikust abimajapidamisest. Teiste sõnadega — isiklik abimajapidamine sureb majanduslikult välja. Püüda seda kunstlikult kiirendada, rutata ette — tähendab asjale ainult kahju teha.

Sotsialismi kommunismiks ümberkasvamise järkjärgulisus ja pidevus ei tähenda, et see toimuks isevoolu teed. Ei. Kommunismi ehitamine nõuab ühiskonna ees seisvate ülesannete aktiivset, loovat lahendamist. Kommunism ehitatakse üles meie maa töötajate teadliku, sihikindla tegevusega Kommunistliku Partei juhtimisel.

Millised peamised ülesanded tuleb siis rahval lahendada, et saavutada püstitatud eesmärk?

Kolm põhilist ülesannet.

Ühiskonna aluseks on materiaalsete hüvede tootmine. Järelikult on siis kommunismi ülesehitamise peamiseks ülesandeks *kommunismi materiaal-tehnilise baasi loomine*. Peamine, kuid mitte ainus. On selge, et kommunismi võiduks on vaja *kujundada kommunistlikud ühiskondlikud suhted*. See on kommunistliku ühiskonna ehitamise teine ülesanne. Et aga kommunistliku ümberkujundamise lõppeesmärgiks on isiksuse igakülgne arendamine, siis on kolmandaks ülesandeks *uue inimese kasvatamine*.

Juba esialgsel vaatlemisel ilmneb kommunismi ehitamise põhiliste ülesannete lahutamatu vastastikune seos. Ehitades uusi tehaseid ja vabrikuid, suurendades ühiskondlikku rikkust, valmistame ette tingimusi üleminekuks töö ja jaotamise kommunistlikule printsiibile, s. o. täiustame ühiskondlikke suhteid. Ühiskondlike suhete arenemine toob endaga kaasa inimeste teadvuse muutumise, kasvatab uusi moraaliomadusi. Kommunistlike ühiskondlike suhete kujundamine ja uue inimese kasvatamine avaldavad omakorda väga suurt mõju tootlike jõudude arenemisele.

Kommunistlike ühiskondlike suhete kujundamise üheks põhisuunaks on rahvamajanduse juhtimise täiustamine. Liigsete sõnadetagi on selge, kui palju edukam on materiaal-tehnilise baasi loomine, kui ühiskond suudab õigeaegselt ja täpselt arvesse võtta kasvava tootmise vajadusi, leida kõige efektiivsemad vormid rahvamajanduse juhtimiseks.

Kommunismi võimsaid tootlikke jõude ei kingi kellegi muinasjutuline «tahe», nad luuakse miljonite nõukogude inimeste pingelise töö viljana kommunistide partei juhtimisel. Niisiis sõltub ürituse edu väga suurel määral sellest, kuivõrd kohusetundlikult igaüks meist töötab oma kohal, kuivõrd on kommunismiehitajatele juba omane kommunistlik töössesuhtumine.

Kommunismi ehitamise kolme põhilise ülesande vastastikune seos, nende ühtsus on nii suur, et neid nimetatakse *kolmainsaks ülesandeks*.

Vastuolud ja kasvuraskused.

Kellele ei oleks selge, et uue ühiskonna rajamine on erakordselt keerukas ülesanne: on ju uue tekkimine alati seotud vastuolude ületamisega, vanade juurdunud ja harjumuslike eluvormide murdmisega, mis kunagi etendasid progressiivset osa, kuid hiljem hakkasid arenemist pidurdama.

Sotsialismi vastuolud erinevad kapitalismi vastuoludest. Sotsialismi vastuolud on kasvu vastuolud, mis on seotud sotsialistliku majanduse tõusu ning rahva materiaalsete ja kultuuriliste vajaduste kasvuga, need on vastuolud uue ja vana vahel, eesrindliku ja mahajäänu vahel.

Kapitalistlikus ühiskonnas muutub tootlike jõudude ja tootmissuhete vaheline vastuolu paratamatult konfliktiks, mida ei saa lahendada kapitalismi raames ja mis viib välja kapitalismi hukkumiseni. See, et sotsialistlikus ühiskonnas valitseb ühiskondlik omandus, teeb võimatuks konflikti tootlike jõudude ja tootmissuhete vahel. Ühiskondlik omandus loob tootlike jõudude kasvuks soodsad tingimused. Milles on siis sotsialistliku tootmisviisi vastuolude olemus? Selles, et vastavalt tootlike jõudude arenemisele vananevad tootmissuhete ühed või teised lülid. Ühtede lülide asendamine teistega ei muuda sotsialistlike suhete olemust, vaid arendab, rikastab neid. Ühiskond lahendab need vastuolud edukalt ning tõuseb seega kõrgemale arenemisastmele.

Vastuoludest ei saada jagu kaugeltki mitte automaatselt, vaid võitluses konservatiivsuse, tardumuse ja mahajäämuse vastu.

Meie ühiskonnas esineb ka teistsuguseid raskusi.

Näiteks tuleb meil suuri summasid kulutada riigi kaitsevõime tugevdamiseks. See koormab teatud määral rahvamajanduse eelarvet. Kuid me oleme sunnitud kulutama vahendeid armee varustamiseks kaasaegse relvastusega. Kuni säilib oht, et meile võivad kallale tungida imperialistlikud riigid, tuleb püssirohi kuiv hoida.

On olemas ajutise iseloomuga raskusi: näiteks põllumajanduse mahajäämus. Partei rakendab kõik abinõud selleks, et lühima aja jooksul likvideerida see mahajäämus. Ning kahtlemata lahendatakse see ülesanne edukalt kolhoositalurahva, sovhoositöötajate ja kogu meie rahva jõupingutuste tulemusena.

Raskusi ületades teevad rahvas ja partei uusi edusamme kommunismi ehitamises.

8. peatükk.

KOMMUNISMI VUNDAMENT.

§ 31. Uue ühiskonnakorra võiduks kõige tähtsam.

Majanduslik peaülesanne.

Kommunismi ehitamine, nagu me juba ütlesime, tähendab eelkõige tema materiaal-tehnilise baasi loomist. Sõna «baas» (alus) näitab, et ilma seda loomata ei maksa mõeldagi kommunismi ehitamisele, nagu ei saa mõelda hoone rajamisele ilma vundamendita.

Ühiskonna *materiaal-tehnilise baasi* all mõeldakse tootmise sellist arenemistaset, mille alusel antud ühiskonnakord kindlustub ning igakülgselt areneb.

On selge, et kommunismi materiaal-tehniline baas, mille ülesandeks on tagada materiaalsete ja kultuuriliste hüvede küllus, peab ületama kõike, mis kunagi varem on olnud. Ta eeldab maa täielikku elektrifitseerimist, tootmise kompleksset mehhaniseerimist ja automatiseerimist, keemia ulatuslikku kasutamist rahvamajanduses, teaduse orgaanilist ühendamist tootmisega, kõigi olemasolevate ressursside ratsionaalset kasutamist, töötajate kõrget kultuurilist ja tehnilist taset, tööviljakuse enneolematut kasvu.

Kommunismi materiaal-tehnilise baasi loomine on partei ja rahva majanduslik peaülesanne. Selle lahendamine võimaldab meie maal:

asuda ühe elaniku kohta valmistatava toodangu hulga poolest esikohale maailmas;

tagada maailma kõrgeim tööviljakus, muuta töö rõõmu, naudingu ja loomingu allikaks;

tagada kogu elanikkonnale kõige kõrgem elatustase maailmas ja luua tingimused selleks, et edaspidi üle minna jaotamisele vajaduste järgi;

kujundada sotsialistlikud tootmissuhted ümber kommunistlikeks tootmissuheteks, luua klassideta ühiskond, likvideerida olulised erinevused linna ja maa vahel, edaspidi aga ka vaimse ja füüsilise töö vahel;

kogu aeg hoida meie maa kaitsevõimet sellisel tasemel, mis võimaldab puruks lüüa iga agressori, kes julgeks tõsta käe NSV Liidu vastu, kogu sotsialistliku maailma vastu.

Kuidas siis saavutatakse ettenähtud tootmise tohutu kasv kõigis tööstus- ja põllumajandusharudes? Kõige lihtsamaks teeks näib olevat tootmise laiendamine: tahad, et oleks palju igasugust toodangut, siis ehita rohkem kõikvõimalikke tehaseid, vabrikuid ja kaevandusi, laienda külvipinda, suurenda loomade arvu jne.

Kui me aga läheksime seda teed, s. t. hakkaksime tootmist arendama ainult laiuti, siis tuleks kommunismi ehitada väga kaua. Üksnes selleks, et kahekordistada tööstusettevõtete arvu, kulub isegi praeguse väga kiire ehitustempo puhul aastakümneid. Kuid tootmise kahekordistamine ei loo veel küllust.

Pealegi ei ole küsimus ainult tähtaegades. Kerkib teine, veelgi keerukam küsimus: kust võtta uued kümned miljonid töökäed sellise hulga ettevõtete teenindamiseks? Niisiis ei ole tehaste ja vabrikute arvu lihtne suurendamine kommunismi materiaal-tehnilise baasi loomiseks küllaldane.

Kas on olemas teine tee külluse loomiseks? Jah on.

Tööviljakuse kasv.

Meenutame, mis võimaldas kapitalismil kui feodalismiga võrreldes progressiivsemal ühiskondlikul formatsioonil kindlustuda. Ajalugu ja poliitiline ökonoomia vastavad sellele küsimusele nii: eelkõige see, et kapitalism saavutas ühiskondliku töö suurema viljakuse.

Sotsialism, veel enam aga kommunism, võimaldades ratsionaalselt kasutada kõiki ühiskonna käsutuses olevaid materiaalseid ja tööjõuressursse, avab enneolematud võimalused tööviljakuse kasvuks.

Kaheksas viie aasta plaan, mille täitmisele me oleme asunud, näeb ette toodangu tunduvat suurendamist kõigis rahvamajandusharudes. Sellele plaanile järgnevad uued, mis püstitavad veelgi ulatuslikumad ülesanded tööstuse ja põllumajanduse arendamise alal, — nende plaanide täitmine suurendab mitmekordseks meie maa industriaalse võimsuse ja natsionaalse tulu. Üheksa kümnendikku kogu

natsionaalse tulu juurdekasvust tuleb uuel viisaastakul saavutada tööviljakuse kasvu arvel ning kõigest üks kümnendik töötajate arvu suurendamise teel. On ju rahvamajanduses töötavate inimeste arvu kasvul oma piir (see sõltub otseselt kogu töövõimelise elanikkonna arvust), tööviljakus võib aga sotsialismi tingimustes kasvada piiritult. Tööviljakuse kasv on ühiskondliku tootmise arenemise põhiline allikas.

Juba aastail 1966—1970 peab tööviljakus tööstuses kasvama 33—35% võrra. Veelgi suurem tööviljakuse kasv on kavandatud põllumajanduses — 40—45%.

Kõikjal ja alati peame meeles pidama V. I. Lenini sõnu: «Tööviljakus on lõpuks uue ühiskonnakorra võiduks kõige tähtsam, kõige peamine.» Tööviljakuse kasv on edusammude peamiseks näitajaks kommunismi materiaal-tehnilise baasi loomisel.

§ 32. Energia küllus.

Meie maa täielik elektrifitseerimine.

Energia! Inimeste poolt erinevatel viisidel toodetud ja endale allutatud energia kihutab kõikjale mööda ülipikki elektriliine, teeb ära lugematu hulga töid, võtab kõigest osa nii seal, kus on vaja toorest jõudu, kui ka seal, kus tuleb täita kõige peenemaid ülesandeid.

Kommunismiajastu tehnikas kasutatakse täielikult ära elektrienergia tohutud eelised, mis seisnevad selles, et teda on kerge muundada teisteks energialiikideks (mehhaaniliseks, soojus- ja keemiliseks energiaks), et ta on lõpmatult jaguv (mis võimaldab teda kasutada kõige erinevamates masinates ja kõige täpsemates aparaatides), et teda võib üle kanda suurte kauguste taha (mis soodustab tootmise paremat paigutamist). Kõik see teeb just elektrienergia tänapäeva tehnilise progressi aluseks.

Suurt nõudmist elektrienergia järele, mida tingib majanduse tormiline arenemine ja tööviljakuse kasv, võib rahuldada vaid meie maa täieliku elektrifitseerimisega.

Elektrienergia tootmine kasvab sõna otseses mõttes iga päevaga ning 1970. aastaks tõuseb see 830—850 miljardi kilovatt-tunnini. Milline tohutu jõud rakendatakse nõukogude inimese teenistusse!

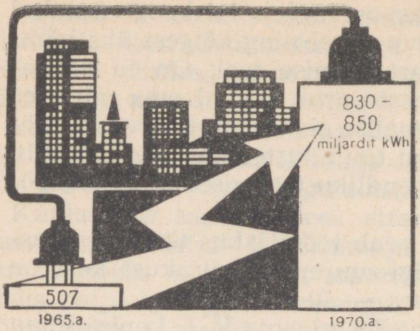

Elektrienergia tootmise kasv.

Üks kilovatt-tund elektrienergiat võib tõsta tonniraskuse eseme 367 m kõrgusele või valtsida 50 kg metalli või kududa 10 m sitsi või valmistada ja pakkida 42 kg suhkrut või õmmelda 2 paari jalatseid või küpsetada 86 kg leiba või lüpsta 50 lehma. Üks sammuv ekskavaator, mis koorib pinnast Kurski magnetiidilademetelt või kaevandab sütt Altai kivisöekarjäärides, tarvitab niisama palju energiat kui mõni suur linn.

Elektrienergia tootmise suurendamine ei tähenda mitte üksnes meie mehhaaniliste abiliste arvu kasvu. Elekter on erakordselt paindlik tootmisriist. Ta tungib rahvamajandusse mitmesuguseid teid kaudu. Uued keemiatööstuse harud, eriti aga kergete metallide (alumiiniumi, magneesiumi, titaani, puhta nikli) sulatamine, tehiskiu ja väetiste tootmine — kõik need on eriti energiamahukad tootmisharud. Muide, ega nad siis asjata arene eriti tormiliselt idarajoonides, suurte Siberi jõgede läheduses, mis on eriti perspektiivsed odava hüdroenergia allikad.

Laieneb ja täiustub elektrienergia kasutamise valdkond mitte ainult erinevates rahvamajandusharudes. Üha rohkem hakatakse rahuldama inimese vajadust elektri järele elukondlikeks vajadusteks (koduses majapidamises kasutatavate elektri jõul töötavate masinate ja aparaatide, raadiote ja televiisorite jaoks). Elektrienergiat on hakatud kasutama toidu valmistamisel, elektrikütteks ja õhu konditsioneerimiseks eluruumides.

Selleks et vajalikul määral suurendada töö ja igapäevase elu varustatust elektrienergiaga, tuleb viie aasta jooksul ehitada mitukümmend suurt soojuselektrijaama, sealjuures alustada selliste hiiglaste ehitamist, nagu seda on Reftinski soojuselektrijaam Uraalis ja Uglegorski soo-

juselektrijaam Ukrainas ning anda nende elektrijaamade esimesed agregaadid ekspluatatsiooni, viia lõpule maailma suurima — Krasnojarski hüdroelektrijaama ehitamine ning elektrijaamade kaskaadide rajamine Volgal, Kaamal ja Dnepril.

Ühtne energiasüsteem.

Vastastikuseks kindlustamiseks ootamatute avariide puhul ja selleks, et tasandada koormuse ebaühtlust eri hooaegadel ja ööpäeva jooksul, ühendatakse suured elektrijaamad omapärastesse «ringidesse». Ühendatud elektrijaamad töötavad «ühise katla jaoks» — ühise elektrivõrgu jaoks, mis annab elektrienergiat paljudele tarbijatele. Nii kujuneb energiasüsteem. See ei ole lihtsalt mitu elektrijaama, vaid elektrienergia tootmise ja edasiandmise, s. t. transportimise ja jaotamise kombinaat.

Üksikute elektrijaamade ühendamisel süsteemideks on suur tähtsus nii nende töökindluse ja efektiivsuse tõstmise kui ka kütuse- ja veeressursside õige kasutamise poolest. Ning peale selle — mida võimsam on energiasüsteem, seda suuremaid agregaate ja terveid jaamu võib sellesse ilma riskita lülitada. Selline energiabaasi suurendamine annab aga rahvamajandusele tohutu täiendava võidu. Kui praegu varustatakse soojuselektrijaamad agregaatidega, mille võimsus on 100 000—300 000 kW, siis lähemas tulevikus tõuseb energiablokkide (katel ja turbiin) võimsus 500 000, 800 000 kW-ni. Uutes hüdroelektrijaamades, mille võimsus on 4—6 miljonit kW, paigaldatakse samuti suured hüdroagregaadid võimsusega kuni 1 miljon kW.

Maa täielik elektrifitseerimine nõuab mitte enam üksikute jaamade, vaid tervete süsteemide ühendamist paralleelseks tööks. Energiasüsteemide ühteliitmine lõpeb *NSV Liidu ühtse energiasüsteemi* loomisega. Selle nimetuse all astub ellu oma mõõdetelt ja keerukuselt täiesti fantastiline unikaalne kompleks. Ühtne energiasüsteem teeb NSV Liidu energiamajanduse äärmiselt ökonoomseks ja annab kõige suuremad võimalused manööverdamiseks.

Selle ülesande elluviimiseks tuleb ehitada tuhandeid kilomeetreid magistraalliine nii vahelduvvoolu kui ka kõrge pingega alalisvoolu ülekandmiseks. Alustatakse alalisvoolu elektriülekandeliinide ehitamist pingega 1,5 miljonit volti Siberist ja Kasahstanist keskpiirkondadesse ja Uraali.

Peale magistraalliinide tuleb ehitada sadu tuhandeid kilomeetreid nn. jaotusvõrke pingega kuni 35 kV. Peaaegu pool nendest tuleb rajada maarajoonides. Elektrienergia juhtimine kõikidesse tarbimiskohtadesse põllumajanduses on kõige töömahukam ülesanne. Näiteks tuleb üksnes ühe keskvööndis asuva keskmise kolhoosi elektrifitseerimiseks ehitada ligikaudu 30 km jaotusvõrku.

Kütuse bilanss.

Elektrifitseerimise tormiline areneminę ei tähenda sugugi, et kaoks või väheneks vajadus kütuse ja teiste energiaallikate järele. Vastupidi, see vajadus kasvab: paljud elektrijaamad hakkavad ju kütusena kasutama sütt, naftat, gaasi. Tahke ja vedelkütuse suurimateks tarbijateks on olnud ja jäävad paljud raske- ja kergetööstuse harud, transport, põllumajandus. Ühesõnaga, kütust on vaja kõigil ja kõikjal.

Vastavalt tootmise mahu suurenemisele kasvab ka vajadus erinevate kütuseliikide järele. Kuid nende kasutamises toimuvad olulised muudatused.

Aastail 1966—1970 peab naftatoodang suurenema 243 miljonilt tonnilt 345—355 miljoni tonnini, gaasitoodang 129,2 miljardilt kuupmeetrilt 225—240 miljardi kuupmeetrini, söetoodang 578 miljonilt tonnilt 665—675 miljoni tonnini aastas.

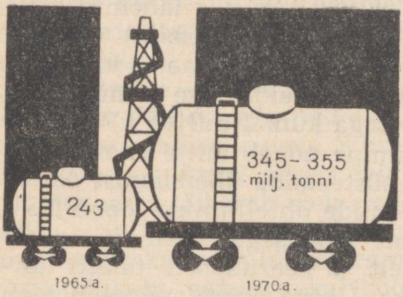

Naftatootmise kasv.

Partei on võtnud suuna kütuse bilansi struktuuri ümberkorraldamisele: järsult suureneb selliste ökonoomsete kütuseliikide osatähtsus, nagu seda on gaas ja nafta.

Kütuse bilansi struktuuri muutmine toob endaga kaasa tõeliselt revolutsioonilised muudatused tööstuses ja transpordis. Näiteks mustmetallurgias võimaldab loodusliku gaasi kasutamine muuta intensiivsemaks kõrgahjuprotsessi ja rohkem kui 10% võrra vähendada koksi kulu. Loodus-

Gaasitootmise kasv.

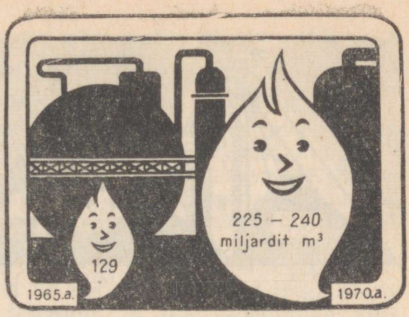

lik gaas aitab täiendavalt lühendada aega tooraine ettevalmistamiseks (klinkri põletamine) tsementitööstuses. Transpordis loovutavad väikese efektiivsusega auruveodurid ja aurulaevad oma koha mootorveduritele ja mootorlaevadele, mis töötavad vedelkütusel. Naftasaadused toidavad sovhooside ja kolhooside masinaid. Kütuse bilansi ümberkorraldamisel on suur sotsiaalne tähtsus: uutes tööstuspiirkondades, kus ettevõtted on viidud gaasi- ja vedelkütusele, läheb kergemaks tööliste töö, muutub puhtamaks linnade ja töölisasulate õhk.

Märgime siinsamas, et nafta ja looduslik gaas ei ole üksnes esmaklassilised kütteained, vaid ka mitmesuguste sünteetiliste materjalide saamise põhilised tooraineallikad. Neist saab kunstkiudu, plastmasse, sünteetilist kautšukit, kunstnahka, seepi, piiritust, värvaineid, parfümeeriasaadusi, ravimpreparaate jne. Praegu toodetakse naftast mitu tuhat erinevat ainet, kusjuures nende arv kasvab pidevalt.

Kas kõige ökonoomsemate kütuseliikide tagavarad on küllaldased?

Täiesti: loodusliku gaasi ja naftavarude poolest on NSV Liit esimeste seas maailmas.

Uute maardlate avastamine muudab kütusetööstuse ettevõtete geograafilist paiknemist.

Käesoleval viisaastakul luuakse uus võimas naftatootmise piirkond meie maa idaosas — Lääne-Siberis ja Kasahstanis. Areneb uute suurte nafta- ja gaasimaardlate ekspluateerimine Tjumenis ja Mangõšlaki poolsaarel.

Nõukogude Liit on juba ette jõudnud kõigist Euroopa riikidest ja tõusnud teisele kohale maailmas (Ameerika Ühendriikide järel) gaasi tootmise ja transportimise poolest. Looduslikku gaasi saadakse praegu Ukrainast ja

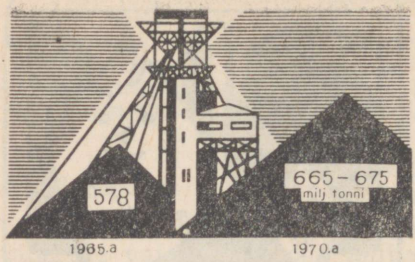

Söekaevandamise kasv.

Põhja-Kaukaasiast, Volga-äärsetelt aladelt ja Usbeki NSV-st. Gaasijuhtmed, sealhulgas ka maailma suurim gaasijuhe Buhhaara-Uraal, toimetavad gaasi meie maa keskpiirkondadesse ja Uraali. Gaasi kasutusele võtmine on parandanud paljude linnade elanikkonna elukondlikke tingimusi, muutnud mitmetes tootmisharudes tehnoloogilisi protsesse.

Nafta- ja gaasitootmise arendamine ei vii söe kaevandamise vähendamisele. Arendatakse edasi kõiki põhilisi kivisöebasseine. Märgatavalt suureneb söe osatähtsus, mida kaevandatakse karjääridest (s. t. pealt lahtistest maapõuevara kaevandamise kohtadest).

Uued energiaallikad. Teadus ja tehnika loovad perspektiivi mitmete uute energiaallikate kasutamiseks.

Laiaulatuslikuks muutub aatomienergia kasutamine. 1954. aastast alates tegutseb maailma esimene tuumakütusel töötav elektrijaam. 1958. aastal lasti käiku aatomielektrijaam Siberis; 1964. aasta algul hakkas Sverdlovski energiasüsteemi voolu andma Belojarski aatomielektrijaam; sama aasta lõpul astus rivvi Voroneži aatomielektrijaam.

Tuleb õppida kasutama päikese rikkalikku energiat. Suured võimalused avanevad muuhulgas päikeseelektrijaamade ees, mis on varustatud räni-pooljuhtidega. Pooljuhtpatarei pinna iga ruutmeeter annab 100-vatise võimsuse praktiliselt kogu aja jooksul, mil paistab päike. Sellised patareid töötavad Nõukogude kosmoselaevades ja Maa tehiskaaslastel. Projekteeritakse võimsaid päikeseenergia arvel töötavaid elektrijaamu.

Uut moodi hakatakse kasutama ka niisugust inimeste ammust abimeest, nagu seda on tuul. Kuid selleks on vaja võitu saada tuule muutlikkusest. Tuuleenergiat võib akumuleerida, lagundades vee elektrolüütilisel teel hapnikuks ja vesinikuks. Tuulemootorid või-

vad koguda tohutu hulga niisugust ebatavalist kütust, mida võib kasutada diiselmootorite kütteks ja teisteks vajadusteks. Erilist tähtsust omistatakse tuulejaamade süsteemi loomisele, mis annaks võimaluse täiesti kindlalt saada energiat pika aja vältel.

Nõukogude energeetika seisab Maa sügavuses peituva soojuse ulatusliku kasutamise lävel. Maa looduslikku soojust auru või kuuma vee näol kasutatakse Kamtšatkas, Kuriili saartel, Kaukaasias ja Kesk-Aasias. Juba rajatakse nn. geotermilisi elektrijaamu. Luuakse ka jaamu, kus elektrienergiaks muudetakse mere tõusude jõud — Kuu ja Päikese külgetõmbe poolt tekitatud gigantsete lainete jõud. See laine käib kaks korda ööpäevas ümber maakera ning mõnedes kohtades on ta kõrgus 10—15 ja isegi 20 m. Ta ohjeldatakse spetsiaalsete tammide ja hüdroturbiinide abil. Esimene sellisel põhimõttel töötav jaam ehitatakse NSV Liidus Koola poolsaarele Barentsi mere lahes, kus tõus on eriti suur.

§ 33. Materjalid.

Piiramatu valiku ajastu.

Kui energia on tänapäeva tööstuse eksisteerimise esimeseks tingimuseks, siis teiseks selliseks tingimuseks on materjalid, millest toodetakse masinaid ja ehitusi ning arvukaid tarbeesemeid.

Materjale luues ei tundnud loodus muret selle üle, kui võrd mugavad ja kasutamiskõlblikud nad on inimeste vajaduste rahuldamiseks. Looduses valmis kujul leiduvad materjalid ei rahulda kaugeltki alati tänapäeva tehnika vajadusi. Veel hiljuti pidid uusi masinaid loovad konstruktorid ning elumaju ja tööstushooneid projekteerivad arhitektid arvestama seda lähtematerjalide valikut, mis oli leidnud oma koha tehnikas viimaste aastakümnete jooksul. Nüüd, õppinud seletama ja ette nägema keeruliste molekulide omadusi, on füüsika ja keemia võimelised «projekteerima» kindlaksmääratud omadustega uusi aineid. See tähendab, et konstruktor vabaneb järk-järgult nendest kitsastest raamidest, mida talle varem kirjutas ette materjaliteadlane. Konstruktor võib vabalt valida materjali, mis kõige paremini vastab tema tehnilistele kavatsustele, ja mis veelgi tähtsam — kergendab detaili töötlemist. Kui vajalikke aineid pole looduses olemas, siis võib konstruktor nimetada materjali vajalikud omadused, ja vastavad materjalid luuakse. Nii tulid tehnikasse kuumuskindlad terased ja pooljuhid, purunematu klaas ja mittepõlev riie, kõikidele hapetele vastupidavad nõud ja

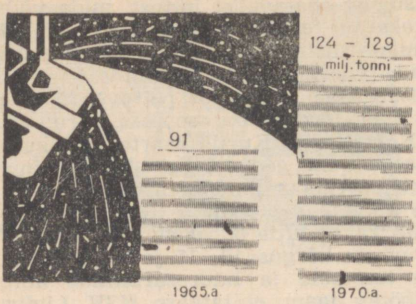

Terasesulatamise kasv.

hammasrattad, mis ei tekita sädemeid, poldid, mida pole vaja elektrivoolu eest isoleerida, ning vaigud, millega võib kokku liimida sildu.

Iga tänapäeva tehnika uus saavutus, olgu see siis kosmoselaeva lend, keerulise tootmisprotsessi täielik automatiseerimine või «tarkade» arvutusmasinate konstrueerimine, oleks mõeldamatu, kui poleks loodud uusi materjale, millel on teatud kindlad, ettemääratud ja sealjuures kõige erinevamad omadused. Ühtede seadmete puhul on tarvis saavutada erakordne kõvadus, mis säiliks ka kõrgetel temperatuuridel, teiste puhul on vaja võimet järgneda elektromagnetilise välja kiirele muutumisele, kolmandate puhul aga saavutada vastupidavus ka kõige agressiivsemate keemiliste keskkondade suhtes.

Materjalide ja tehnika võimaluste vahelise suhte muutmine võimaldab tehnilise progressi teel veel kiiremini edasi liikuda, anda konstruktoritele mitte neid materjale, mida on õnnestunud saada, vaid neid, mida nad nõuavad. Kui me suudame selle tingimuse täita, siis saabub aeg, mida võiks nimetada «piiramatu valiku ajastuks».

Praegu võime julgesti öelda: teadlaste poolt ennustatud materjalide «piiramatu valiku ajastu» on alanud.

Tuleviku metallid. Tänu rauamaagi tohututele varudele, mis võimaldavad arendada odava metalli tootmist, ning võimalusele parandada tema konstruktsioonilisi omadusi, jääb metallile veel kauaks tähtis koht masinaehituses, aparaatide, instrumentide ja teiste esemete tootmisel kõigis rahvamajandusharudes. 1970. aastaks saavutab mustmetallurgia NSV Liidus taseme, mis võimaldab sulatada 124—129 miljonit tonni terast aastas. Ega siis asjata nimetata NLKP programmis metalli koos kütusega «tänapäeva tööstuse alusmüüriks».

Ühtlasi aga hakatakse metalli üha rohkem asendama teiste, ökonoomsemate materjalidega, eeskätt raudbetooni ja plastmassidega.

Läheneb aeg, mil rauda tehniliselt puhtal kujul (vääristamata, ehk nagu öeldakse tehnikas, legeerimata kujul) hakatakse kasutama harva, üksnes erijuhtudel. Kogu metalli hakatakse suuremal või vähemal määral legeerima, mille tulemusena tunduvalt suureneb tema tugevus. Selle tõttu võib läbi saada poole tonni legeeritud terasega seal, kus praegu on vaja tonn tavalist valtsmetalli.

XX sajandi tehnika on juba saavutanud kolossaalset edu tänu sellele, et avastati mõnede haruldaste metallide omadused. Veelgi paremaid tulemusi võib loota neist metallidest, mida alles hakatakse tööstuses kasutama.

Toome mõned näited. Berülliumpronks (vase sulam, milles on 3—4% berülliumi) on tugev ja vetruv; ta on asendamatu detailide jaoks, mis alluvad sagedasele koormuse muutumisele. Lähemal ajal ei saa enam ükski tehnikaharu läbi ilma fotoelementideta, täpselt samuti nagu ei ole mõeldav, et tööstus võiks praegu normaalselt töötada ilma elektrilisi mõõteriistu kasutamata; sellega seoses muutuvad igapäevasteks haruldased elemendid germaanium, tseesium, tallium jt. Neid hakatakse kasutama arvukates automaatjuhtimise aparaatides.

Haruldaste elementide kasutamine tehnikas on väga paljutõotav, kuid neid pole kerge toota. Paljud haruldased elemendid esinevad maakoores väga hajutatult, neid on veel vähe tundma õpitud. Nende eraldamine maakidest on seotud suurte raskustega; näiteks on tonni vase sulatamiseks vaja 50—100 tonni maaki, tonni galliumi saamiseks aga 50 000 tonni maaki.

Kuid need takistused on ületatavad. Tehnika ajalugu tuletab meile meelde, et veel hiljuti oli niisama raske saada alumiiniumi ja magneesiumi. Kui aga ilmnes, et ilma nende metallideta ei saa areneda lennundus, hakati alumiiniumi ja magneesiumi tootma järjest suuremas koguses. Samuti oli lugu ka titaaniga. Titaani väärtuslikud füüsikalised ja mehhaanilised omadused, tema suur vastupidavus korrosioonile ja ühtlasi tohutud looduslikud varud tekitasid suure huvi selle uue metalli vastu (iga suure lennuki võib ainuüksi titaani sulami arvel teha mitme tonni võrra kergemaks; titaanist mootorvedur oleks terasest mootorvedurist kaks korda kergem).

Praegu käib kapitalistlike maade vahel terav võitlus haruldaste metallide tooraineallikate pärast. Ajalugu tunneb «kautšuki» ja «nafta» sõdasid. Mõningaid viimaseil aastakümneil imperialistlike riikide poolt Ladina-Ameerika maades organiseeritud riigipööretest võiks nimetada «inglistina», «vase», «nioobiumi» ja «vanaadiumi» pööreteks.

Nõukogude Liit on ainuke riik kogu maailmas, kelle maavarade hulgas leidub kõiki haruldasi metalle. Nende varud on suured. Haruldaste metallide kasutamise pidev laiendamine on ette nähtud uue tehnika juurutamise plaanides.

Uued materjalid.

Ikka tähtsama koha uusimas tehnikas ja igapäevases tarbimises võidavad endale uued materjalide liigid, mida valmistatakse nn. kõrgmolekulaarsete ühendite alusel. Oma ehituse eripärasuste tõttu on polümeeride tohututel molekulidel ja teistel kõrgmolekulaarsetel ainetel täiesti isesugused omadused. Koos erinevate täidismaterjalidega ja armatuuriga (näiteks klaasiga) või ka omaette võib neid kasutada suure vastupidavusega konstruktsioonimaterjalina, kiududena ja kautšukitena.

Polümeeride alusel valmistatud plastmassidel on suur «tehnoloogilisus», s. t. neist on kerge valmistada esemeid. Selles avaldub nende peamine iseärasus, mis kajastub ka nende materjalide nimetuses: «suur plastilisus». Sellise plastilisuse omandavad nad suhteliselt madala kuumendamise puhul. Suure elastsuse olekus võtavad nad kergesti mistahes kuju, siis aga, jahtudes, tarduvad kõvaks. Peale pressimise võib plastmassidest valmistada esemeid selliste progressiivsete viiside abil, nagu vaakuumvormimine, valamine rõhu all, suurte esemete vormimine tsentrifugaaljõu abil, torude pidevvormimine, esemete vormimine tõmbe meetodil.

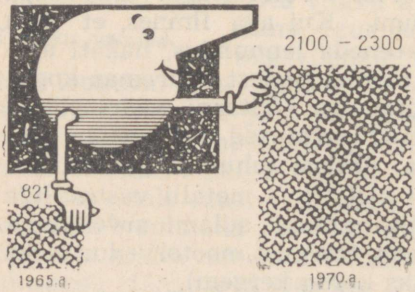

Sünteetiliste vaikude ja plastmasside tootmise kasv (tuh. tonnides)

Oma ekspluatatsiooniomaduste poolest võivad plastmassid real juhtudel täielikult asendada metalli, tihti aga on nad metallist isegi paremad. Ses mõttes on neile õigusega antud nimetus «asendamatud asendajad».

Plastmassidest võib valmistada mööblit ja ehitusmaterjale, masinate korpusi, hammasrattaid, autode keresid. Tulevikus võib peaaegu kõik tööpinkide, masinate, lennukite metallosad asendada kergete ja vastupidavate kõrgmolekulaarsetest ühenditest valmistatud osadega.

Polümeeride pere kasvab lakkamatult. Et aga polümeeride «sisemise ehituse» variante on lõpmata palju, siis pole järelikult ka piiri selle perekonna kasvul.

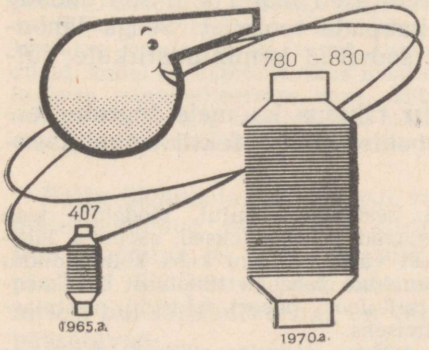

Keemilise kiu tootmise kasv (tuh. tonnides).

Rahva rikkuse sepikoda.

Keemia annab meile võimaluse luua uusi vajalikke materjale. Keemiatoodete väljalase kasvab käesoleval viisaastakul kahekordseks. Ning see pole juhuslik. Rahvamajanduse kemiseerimine tõotab anda suurt kasu.

Esiteks nõuavad keemia poolt loodavad saadused vähem kulutusi kui loodusliku tooraine tootmine.

Illustreerime tehis- ja sünteetiliste materjalide efektiivsust järgmiste näidetega. Ühe tonni puuvillakiu saamiseks kulub 238 inimtööpäeva, ühe tonni tehiskiu saamiseks aga ainult 56 inimtööpäeva ehk üle nelja korra vähem. Ühe tonni pestud loodusliku villa saamiseks (võttes arvesse ka lambakasvatuses tehtava töö) kulub 624 inimtööpäeva, ühe tonni tehiskiu tootmiseks, mis täisväärtuslikult asendab villa, kulub aga kõigest 260 inimtööpäeva ehk üle kahe korra vähem.

Peale selle on sünteetilistest ja keemilistest materjalidest toodete kvaliteet palju parem, mis samuti annab ühiskondlikult vajaliku töö suurt kokkuhoidu.

Näiteks on välja arvutatud, et üle 70%, s. o. üle kahe kolmandiku kõigist elektrimootorite avariidest langeb isolatsiooni ühtede või teiste kahjustuste arvele; ilma elektrimootorita aga ei liigu paigalt elektrivedur, ei saa töötada tööpink ega tolmuimeja. Mootorid aga, millel kasutatakse räniorgaanilist isolatsiooni (nii nimetatakse suurepäraseid orgaanilisi ühendeid, milles «skeletiks» on jäik ränist ja hapnikust ahel ning süsinikuühenditest külgharud), peavad vastu kõige rängematele katsetele, mille ajal mootorid töötavad sageli suure ülekoormusega. Tuntud on paljude räniorgaaniliste ühendite suurepärane omadus vett eemale tõugata; see võimaldab kasutada neid hoonete välispindade töötlemiseks, muutes need seega ilmastikukindlaks.

Teiseks võimaldavad keemilised materjalid suurendada mitmesuguste rahvatarbekaupade tootmist. Seega lähendab keemia meid kiiresti soovitud kommunistlikule küllusele.

Kolmandaks on määratu tähtsus ka meie tooraineressursside täielikumal, ökonoomsemal ja efektiivsemal kasutamisel.

Näiteks puu kasutamisel looduslikul kujul, töödeldes teda ainult mehhaaniliselt, moodustavad jäätmed (oksad, saepuru, laastud, kännud jms.) teel metsast välja peaaegu kaks kolmandikku puu massist. Keemia aga võimaldab peaaegu täielikult ära kasutada kõik jäätmed piirituse, tselluloosi, paberi, tehiskiu, plastmasside, ehitusdetailide jm. tootmiseks.

Tänu keemiale omandab mõiste «tooraine allikad» ise nagu uue sisu. Keemiku oskused muudavad tooraineks selle, mida varem tooraineks ei peetud. Tuntud nõukogude geokeemik A. J. Fersman rääkis isegi «kasulike maapõuevarade loomisest». See kõlab veidi kummaliselt: kuidas siis on võimalik «luua» kasulikke maapõuevarasid? Kuid me mõistame, mida Fersman tahtis öelda, kui tutvume järgmiste faktidega. Aastakümneid suhtuti Uraali vasevaestesse sulfiidmaakidesse kui jäätmetesse; «kasulikuks maapõuevaraks» tegi nad alles keemia, mis õppis maagist tulusalt eraldama isegi kõige väiksemaid koguseid vaske. Teine näide: mineraal nefeliin oli pikemat aega tülikaks ja ebamugavaks «jäätmeks» Koola poolsaare apatiitide — väärtuslike fosforimaakide ümbertöötamisel. Kuid nõukogude teadlased töötasid välja komplekssе meetodi nefeliini töötlemiseks: sellest saadakse nüüd üheaegselt alumiiniumi, potast ja soodat, ülejääk aga muudetakse kvaliteetseks tsemendiks. Seega muutus nefeliin väärtuslikuks tööstuslikuks tooraineks.

Tohutud ressursid vabanevad siis, kui toiduks kõlblik tooraine (piiritus, kaseiin, taimeõlid jt.) asendatakse keemiliste materjalidega (sünteetilised piiritused, mitmesugused tehisvaigud, rasvhapped jne.).

Maapõue rikkused. Keemia arendamine nõuab kõige erinevamate loodusliku tooraine liikide tootmise suurendamist. Pärast seda, kui Jakuutias avastati maailma suurim «teemandiprovints», pole Nõukogude Liidus enam sellist tooraine liiki, mille puudus võiks pidurdada tööstuse arendamist ühes või teises rahvamajandusharus. NSV Liit muutus täiel määral selliseks ainulaadseks riigiks maailmas, kes oma vajadused võib täielikult rahuldada oma mineraaltooraine varude arvel. Seejuures pole jutt üksnes tooraineallikate *mitmekesisusest:* Nõukogude Liit on maailma rikkaim riik ka kõigi tähtsamate mineraaltooraine liikide uuritud varude *hulga poolest.*

See ei ole väike eelis rahulikus majanduslikus võistluses. Tõepoolest, fosforiite, asbesti, vilgukivi, teemante ja paljusid teisi vajalikke maavarasid leidub Lääne-Euroopas väga vähe ja seal tuntakse nende järele suurt puudust. Isegi Ameerika Ühendriigid, kellel on kapitalistlikus maailmas kõige võimsam ja mitmekesisem mineraaltooraine baas, sõltuvad peaaegu täielikult kromiitide sisseveost, nad ostavad niklit, vilgukivi, berülliumi, boksiite alumiiniumi tootmiseks, koobaltit, antimoni, elavhõbedat jm.

Palju üksikasjalisemalt kui varem tuleb tundma õppida meie maapõue. Maakoore kihtide paiknemise üksikasjaline uurimine on vaja läbi viia peaaegu poolel meie maa pindalal. Siinjuures peab ütlema, et see pool koosneb peamiselt piirkondadest, mis on vähe uuritud ja raskesti ligipääsetavad.

Muidugi mõista ei saa nii tohutuid ülesandeid lahendada lihtsalt sel teel, et laiendatakse maavarade uurimist. Siin, nagu kõikjal, astub tüüri juurde eesrindlik teadus. Tihedas koostöös füüsi-

Kangaskaupade tootmise kasv.

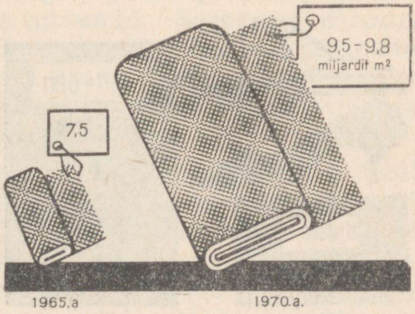

kute, keemikute ja tehnika mitmesuguste valdkondade esindajatega hakkavad geoloogid lahendama julget ülesannet, mis on jõukohane ainult meie ajastule — nad hakkavad «loodust parandama».

Selleks et saavutada tootmise ühtlasem, majanduslikult kasulikum paigutus, kaotada kallid tooraine veod suurte kauguste taha, peavad geoloogid «suurendama» kasulike maavarade varusid mitte «üldiselt», üle terve maa, vaid eelkõige seal, kus nad on kõige vajalikumad. Esmajärjekorras käib see niinimetatud «agronoomiliste maakide» (fosforiidid, lubi, savi jt.) kohta.

Kas see on võimalik, kas see ei meenuta vana vene muinasjuttu, milles kangelasele anti ülesanne: «Mine kes teab kuhu, too kes teab mida»? Muidugi on mõttetu otsida seda, mida ei ole olemas. Otsingud võivad olla edukad vaid siis, kui on olemas vajalikud geoloogilised eeldused. Kuid üle kogu meie maa osutub maapõu palju rikkamaks, kui me seda arvasime geoloogilise luure vananenud viisidele tuginedes.

Avada hea juurdepääs maapõue rikkustele, võtta sealt kõik, mis meil on vaja, ja niipalju, kui meil on vaja, — see on üks kommunismi materiaal-tehnilise baasi ehitamise ülesandeid.

§ 34. Tehnilise progressi peasuund.

Raske- ja kergetööstus.

Nagu me juba teame, on sotsialistliku ülesehitustöö kõikidel etappidel etendanud laiendatud taastootmises juhtivat osa rasketööstus. Ta moodustab ka kommunismi materiaal-tehnilise baasi loomise aluse.

Tootmisvahendite tootmise eeliskasvu seadus säilitab oma jõu seepärast, et (nagu me juba nägime energeetika

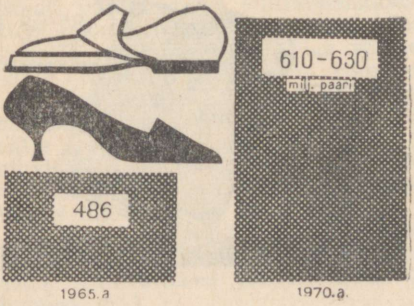

Jalatsite tootmise kasv.

ja keemia näidete varal) õige planeerimise puhul arendatakse eelistatud korras tootmisharusid, mis kiirendavad tehnilist progressi ja tagavad ühiskondliku töö tootlikkuse kasvu kõigis teistes tootmisharudes.

Kuid tootmisvahendite tootmine ei ole eesmärk omaette. Tootmisvahendid on lõppkokkuvõttes vajalikud selleks, et suurendada tarbeesemete tootmist ja parandada rahva elujärge. Seepärast võime ja peamegi üheaegselt rasketööstuse arendamisega suurendama ka tarbimisvahendite tootmise tempot.

Sõja-eelsete viisaastakute jooksul (aastail 1929—1940) ületas I alajaotuse tööstuse toodangu aasta keskmine kasvutempo tarbeesemete tootmise kasvutempo 1,7-kordselt. See tähendab, et tootmisvahendite tootmine kasvas peaaegu 2 korda kiiremini kui tarbeesemete tootmine. Sõjajärgsetel aastatel nende kasvutempo mõnevõrra ühtlustus. Aastail 1960—1965 suurenes tootmine grupis A 58% võrra, grupis B aga 36% võrra. Uuel viisaastakul on ette nähtud mõlema alajaotuse kasvutempo veelgi suurem ühtlustumine. Tootmisvahendite tootmine kasvab 49—52 protsendi võrra ja tarbeesemete tootmine 43—46 protsendi võrra.

Kõige selle peale vaatamata säilib aga rasketööstuse eelisarendamine, ilma milleta pole mõeldav kogu ühiskondliku tootmise *komplekssе mehhaniseerimise ja automatiseerimise* ülesande lahendamine.

Komplekssеlt mehhaniseerimiselt automaatikale.

Kommunismi materiaal-tehnilise baasi loomisel etendavad tootmise kompleksne mehhaniseerimine ja automatiseerimine väga suurt osa. See on tööviljakuse tõstmise ja töö kergendamise tähtsaim vahend.

Näiteid ühtede või teiste tootmisprotsesside automatiseerimisest on praegu küllaldaselt ning kindlasti on igaüks teist nende kohta midagi lugenud ja küllap ka ekskursioonide ajal isiklikult tutvunud. Seepärast peatume siinkohal vaid mõningatel automaatika üldistel põhimõtetel, mis on rakendatavad nii üksikute masinate ja mehhanismide puhul kui ka tervetes tsehhides, tehastes ja isegi tervetes rahvamajandusharudes.

Masinate tootlikkuse tõstmiseks on tähtis mitte ainult kiirendada materjalide töötlemise protsessi ennast (näiteks metallide lõikamist), vaid ka lühendada aega, mis kulub abioperatsioonidele, just neile, mida inimene teeb käsitsi. Käsitsi sooritatavate abioperatsioonide kiirenda-

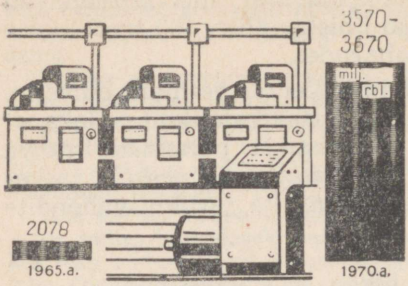

Automaatseadmete ja automatiseerimisvahendite väljalaske kasv.

mine saavutab väga ruttu oma füüsilise piiri. Seepärast nad automatiseeritakse.

Masinate automatiseerimise astet saab suurendada sel teel, et rakendatakse uusi mehhanisme, mis tööprotsessis automaatselt reguleerivad tööorganeid, automaatselt kontrollivad toodete kvaliteeti ja kvantiteeti, annavad ette töödeldavat materjali, koristavad jäätmeid jne.

Kui automaatne töötsükkel kuskil katkeb ning tööline peab tööprotsessi vahele segama, siis on meil tegemist poolautomaadiga. Kõige sagedamini puudub «toitemehhanism»: tooriku kinnitamine tööpingile ja valmistoote eemaldamine jääb poolautomaadi puhul töölise ülesandeks.

Automaat võimaldab mitte ainult kiirendada üksikuid operatsioone, vaid neid ka *üheaegselt* teostada. Näiteks automaadi üks lõiketera alles teritab tooriku üht otsa, teine lõpetab teise otsa lõikamist, kolmas lõiketera on aga juba alustanud koonilise pinna töötlemist — mitu operatsiooni sooritatakse üheaegselt.

Kui me püüaksime endale ette kujutada mitteautomaatset masinat, mis samuti nagu automaatki sooritaks üheaegselt mitut operatsiooni, siis selleks, et juhtida niisugust ettekujutatavat mitteautomaatset masinat, peaks inimesel olema sada kätt ja sada silma, mis tegutseksid rangelt kooskõlastatult. Automaadi tööd juhivad aga mehhaanilised «käed» ja elektron-«silmad».

Kui tühikäik on seostatud tööoperatsioonidega, siis on meil juba tegemist katkematu tööprotsessiga masinatega.

Katkematu tööprotsessiga masina tüüpiliseks näiteks võiks olla rotatsioonmasin trükikojas, milles töödeldav objekt — paber — liigub pidevalt ja trükkimisprotsess toimub samuti pide-

valt. Sellised trükimasinad tõrjuvad praegusel ajal kiiresti välja katkeva tööprotsessiga masinaid — kiirpresse, sest esimeste tootlikkus on võrratult suurem.

Katkematu tööprotsessiga masinaid võib kasutada sõna otseses mõttes kõigis tööstusharudes. Metallitööstuses kasutatakse samuti automaate, mille tööorganid on paigutatud ringikujuliselt. Detaili töötlemine toimub masina enda pideval pöörlemisel. Pöörleva masina iga sektsioon, jõudes ühe ja sellesama toitemehhanismini, saab tooriku, mille pärast töötlemist — ühe pöörde jooksul — lükkab välja ühte ja samasse kohta. Sel põhimõttel töötavad nn. rootorautomaatliinid.

Mitmete automaatselt sooritatavate operatsioonide kontsentreerimise teel võib luua mitmepositsioonilise automaadi — kombaini või automaatliini, mida mööda töödeldav materjal töötlemisprotsessis pidevalt edasi liigub.

Automatiseerimise kõrgeimaks astmeks on automaattehase loomine, kus kooskõlastatult tegutseb masinate automaatsüsteem.

Katkematult ja tohutu kiirusega toimuvate protsesside juhtimine on võimatu ilma kaasaegsete automatiseerimisvahendite ja arvutustehnikata, ilma programmjuhtimissüsteemide loomiseta, ilma isereguleerimise ja iseseadistuseta, mis valivad välja optimaalse töörežiimi. Just need vahendid avavad uued perspektiivid.

Masinat võib sundida mitte ainult kinni pidama ettenähtud režiimist, vaid ka kindlaks määrama, milline režiim on kasulikum. Masin ise säilitab õhu tarvitamise sellisel tasemel, mis tagab aurukatla kõige ökonoomsema töö, määrab kõige paremad tingimused keemilise protsessi kulgemiseks, efektiivse režiimi naftapuuraukude puurimiseks jne.

Keemiatööstuse automatiseerimiseks loob eriti soodsad eeldused see, et enamik keemiasaaduste tootmise tehnoloogilisi protsesse kulgeb katkematult. Juba on saavutatud suurt edu sünteetilise piirituse, kautšuki, lämmastikväetiste, kaltsineeritud sooda ja väävelhappe tootmise automatiseerimisel.

Otsustavasse järku on jõudnud tööd *energiatööstuse automatiseerimise* alal. NSV Liidus on lõpule viidud agregaatide juhtimise automatiseerimine kõigis tegutsevates suurtes ja keskmistes hüdroelektrijaamades. Kõik uued käikuantavad hüdroelektrijaamad varustatakse automaatjuhtimisega, üksikutel juhtudel aga, kui seda nõuavad töötingimused, ka kaugjuhtimisega. Suurtes hüdroelektrijaamades koosneb teenindav vahetus praegu 4—6 inimesest, keskmistes aga 2—3 inimesest. Paljudes kuni 20 000 kW võimsusega hüdroelektrijaamades ei ole alalist valvepersonali.

Transport muutub kogu meie maal üha suuremal määral ühtseks konveieriks.

Kõigi transpordiliikide kooskõlastatud ja efektiivne töö tagatakse mitte üksnes põhivahendite täiustamise (raudteede elektrifitseerimise, autode ja laevade liikumiskiiruse ning kandejõu suurendamise) teel, vaid ka abitööde parandamisega. Sellega seoses on suur tähtsus iga liiki laadimis- ja lossimistööde täielikul mehhaniseerimisel.

Ka *ehitustegevus* muutub üha rohkem ehituste ja hoonete mehhaniseeritud monteerimiseks tehastes valmistatavatest plokkidest ja detailidest. Ehitusplatsid hakkavad sarnanema tehaste monteerimistsehhidega. Tööstushooned ja elumajad monteeritakse osadest kokku samuti nagu masinadki.

Neil ja meil. Kõik te olete ajalehtedest lugenud, et ka arenenud kapitalistlikes maades kasutatakse küllaltki palju automaate ja automaatliine. Missugune on automaatika saatus ja missugused on automatiseerimise tulemused vastandlike ühiskondlike süsteemide tingimustes?

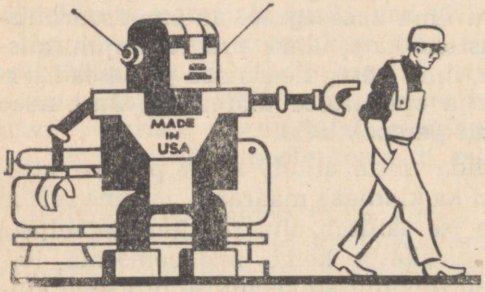

Tänapäeva automaattehnika hoiab kokku tööjõudu — see on tema peamine, kuid mitte ainus väärtus. Ta võimaldab, nagu nägime, rakendada tootmisprotsesside juhtimise isereguleerivaid süsteeme, mis annab võimaluse kõige paremini ära kasutada kõik ülejäänud tootmisprotsessi elemendid: tooraine, materjalid, sisseseade. See on seda tähtsam, et paljudes tööstusharudes moodustavad suurema osa tootmiskuludest materjalikulutused. Just viimane asjaolu on kõige sagedamini meeltmööda kapitalistlikele ettevõtjatele. Kuid automatiseerimise majanduslikud eelised ei avaldu sotsialistlikus ja kapitalistlikus ühiskonnas kaugeltki võrdselt, *automatiseerimise sotsiaalsed tagajärjed on aga otse vastupidised.*

Kõige teravamaks probleemiks, millega automatiseerimine kapitalistlikus ühiskonnas kokku põrkab, on tööjõu *rakendatuse probleem.* Kapitalistlikus majanduses suurendab automatiseerimine paratamatult töötute armeed.

Teiseks probleemiks, mis tekib kodanlikes maades seoses automatiseerimisega, on *turu probleem.* Paljud firmad kardavad automatiseerida tehaseid ja suurendada tootmist, sest saadusi ei ole võimalik realiseerida. Nii ei saavutanud raadioaparaatide automatiseeritud tehas Inglismaal 12 aasta jooksul üldse projekteeritud võimsust realiseerimisraskuste tõttu.

Muidugi pole tööpuuduse ega ka turu probleem kapitalismi jaoks midagi uut. Kumbki neist ei tekkinud üksnes automatiseerimise tagajärjel. Kuid automatiseerimine teeb nad äärmiselt teravaks ja keeruliseks.

Läänes nimetatakse automatiseerimist sageli «deemonlikuks jõuks». Inglise füüsik George Thomson on oma raamatus «Ettenähtav tulevik» isegi välja arvutanud, et ühe põlvkonna võrra hiljem on kaugjuhtimisega automaatmasinad alatiseks võtnud töö miljonitelt inimestelt.

Kuid kas automatiseerimine on tõepoolest süüdi kõigis neis hädades ja viletsustes, mis saavad osaks kapitalistlike maade töölisklassile? Muidugi mitte. Peamiseks põhjuseks, miks automatiseerimine esineb kapitalimaades pahena, on *tootmise anarhia, tema plaanitus.*

Just sellepärast, et automatiseerimine kujutab endast ühiskonna praegusel arenemisetapil tema tootlike jõudude kõrgeimat taset, nõuab automatiseerimine tungivalt uute tootmissuhete kehtestamist, mis annaksid tänase ja homse päeva tootlikele jõududele avarad arenemisvõimalused.

Sotsialismi ja kommunismi tingimustes annab automatiseerimine ühiskonnale tootlike jõudude arendamiseks ja rahva heaolu tõstmiseks tohutud, ennenägematud võimalused. NLKP programmis on öeldud: «Erinevalt kapitalismist ühendab sotsialistlik plaanimajanduse süsteem kiire tehnilise progressi kogu töövõimelise elanikkonna täieliku rakendatusega. Automatiseerimine ja kompleksne mehhaniseerimine on materiaalseks aluseks sotsialistliku töö järkjärgulisele ümberkasvamisele kommunistlikuks tööks.»

Loomulikult annab ka Nõukogude ettevõtetes suure tootlikkusega automaatseadmete kasutamine tööjõu kokkuhoidu. Tootmise üksikutes lõikudes, üksikutes tsehhi-

des ja isegi ettevõtetes vabaneb seoses uute automaatliinide, kompleksse automatiseerimisega küllaltki suurel hulgal töötajaid.

Viie aasta plaanis ettenähtud ühiskondliku tootmise ulatuse laiendamine nõuab rahvamajanduses rakendatud tööliste ja teenistujate arvu tunduvat suurendamist. Üksnes meie maa idarajoonides leiavad oma jõule rakenduse miljonid inimesed. Seega ei ähvarda tööpuudus töölisi, kes vabanevad vanade seadmete asendamisel uutega, ega ladudesse seismajäämine seda täiendavat hulka toodangut, mis saadakse ühiskondliku tootmise pideva laiendamise tulemusena.

Muidugi pole nende tööliste töölerakendamine, kes vabanevad vanade seadmete asendamisel uutega, automaatsetega, lihtne asi. Siin on võimalikud erinevad lahendused. Ühel juhul, kui automatiseeritavat ettevõtet samaaegselt laiendatakse, leiavad vabanenud töölised tööd samas ettevõttes. Teistel juhtudel tuleb töölised ja teenistujad üle viia linna või rajooni teistesse ettevõtetesse või siis ühest majanduspiirkonnast teise.

§ 35. Tootmise organiseerimise küsimused.

Teaduse ja tehnika hoogne progress esitab suuri nõudmisi tootmise organiseerimisele. Millised tendentsid siin ilmnevad?

Tootmise kontsentreerimine.

Üks selliseid peajooni on *tootmise* edasine suurendamine, *kontsentreerimine*. Väikeste ettevõtete baasil ei ole võimalik saavutada kõrget tööviljakust, ei saa organiseerida toodete või saaduste massilist väljalaset. Suurtootmine aga annab selleks avarad võimalused. Siin on kasulikum kasutada komplitseeritud masinaid, eriti aga rakendada kompleksset mehhaniseerimist ja automatiseerimist. Suurtes ettevõtetes võib täielikult ära kasutada kõik tänapäeva tehnika eelised.

Suurettevõtete arv on NSV Liidus suurem kui ükskõik millisel teisel maal. Kuid võimalused tootmise edasiseks kontsentreerimiseks ei ole meil kaugeltki ammendatud. On veel palju väikseid, mahajäänud ettevõtteid. Praegusel ajal ühendatakse ja suurendatakse väikseid sõsarettevõtteid, luuakse firmasid.

Koos meie edasiliikumisega kommunismi poole kaovad järk-järgult väiksed, tehniliselt mahajäänud ettevõtted ja majandid, loovutades koha suurtele, tehniliselt eesrindlikele ettevõtetele.

Spetsialiseerimine. Teiseks kaasaegse tootmise organiseerimise tähtsaks põhimõtteks on *spetsialiseerimine*. Spetsialiseerimise mõte on selles, et ettevõtete vahel peab valitsema range tööjaotus, et ettevõtted või nende tsehhid, mis valmistavad erinevat toodangut, lülituksid ümber ühetaoliste toodete väljalaskmisele. See võimaldab paremini kasutada masinaid, toorainet, rakendada suure tootlikkusega seadmeid, eriti automaate, parandada tootmise tehnoloogiat, tõsta toodangu kvaliteeti ning tunduvalt alandada selle omahinda.

Spetsialiseeritud ettevõtete näiteks on auto- ja traktoritehased, mis lasevad välja ühesugust valmistoodangut. Luuakse ka ettevõtteid, mis lasevad välja masinate üksikuid detaile: auto- ja lennukimootoreid, kuullaagreid, autokumme jne. Spetsialiseerimist teostatakse ka üksikute tootmisprotsesside eraldamise põhimõttel — valutehased, sepiste ja pressimistoodete tehased jt.

Enamik (ligikaudu kaks kolmandikku) standardseid metallist kinnitusdetaile (mutrid, poldid jms.) toodetakse meil spetsialiseeritud ettevõtetes, mis on hästi mehhaniseeritud ja automatiseeritud ning seetõttu ka rentaablid. Oma jõududega väikestes spetsialiseerimata tsehhides valmistatavatest vajalikest kinnitusdetailidest läks üks kolmandik 1963. aastal tehastele rohkem maksma kui kaks korda suurema hulga kinnitusdetailide tootmine spetsialiseeritud ettevõtetes. Kogu masinatööstuse ulatuses tähendab see aastas kümnete miljonite rublade ülekulutamist, mis «kaovad ära» arvukaid, esimesel pilgul märkamatuid «teid» pidi.

Spetsialiseeritakse ka põllumajandust. Näiteks spetsialiseeruvad meie maa loodepiirkonnad, Balti vabariigid, paljud Valgevene piirkonnad, Ukraina Polesje peamiselt piima, peekoni ja tehniliste kultuuride tootmisele.

Taga-Kaukaasia ja Kesk-Aasia vabariikides on kõige paremad tingimused puuvilja, viinamarja, tsitrusviljade, tee ja puuvilla kasvatamiseks. Neid kultuure hakatakse siin veelgi laialdasemalt kasutama.

Mustmulla-keskrajooni oblastites, Ukrainas ja Põhja-Kaukaasias hakatakse üha kiiremas tempos arendama teraviljamajandust, loomakasvatust, siin laiendatakse tunduvalt maisi ja suhkrupeedi külvipinda.

Moskva, Leningradi, Kiievi, Gorki, Sverdlovski ja teiste suurte tööstuskeskuste ümbrusse luuakse uusi majandeid köögivilja kasvatamiseks ja piimasaaduste tootmiseks.

Koopereerimine ja kombineerimine.

Spetsialiseerimise kasvuga, eriti just tööstuses, suureneb majandusharude ja üksikute ettevõtete vastastikune sõltuvus. Näiteks sõltub tööpingitehase tegevus suuresti detailide toorikuid valmistavatest valutehastest, mootoritehastest, tööriistade tehastest. Traktoritehas ei saa läbi elektriseadmeteta, mida laseb välja spetsialiseeritud ettevõte. Et tagada tootmise normaalne töö, organiseeritakse ettevõtete ja majandusharude vahel tihedad tootmissidemed. Selliste sidemete loomist nimetatakse *tootmise koopereerimiseks.*

Üha suuremat osa majanduse organiseerimises hakkab etendama *tootmise kombineerimine.* Selle eelised on tohutud. Nad koosnevad paljudest komponentidest. Nendeks on tehnoloogilise protsessi mittetootlike vaheastmete kõrvaldamine ja tooraine kompleksne kasutamine, seadmete ratsionaalsem kasutamine ja transpordikulude vähendamine.

Loomulikult toimub kombineerimine eri rahvamajandusharudes erinevates vormides ja suundades. Näiteks kombineeritakse metsatööstuses puidu töötlemise erinevaid viise (esmast töötlemist järgnevaga). Mõistlikum ja otstarbekam on suurte kauguste taha raudteel transportida mitte palke, vaid laudu. Kasulikum on kohapeal keemiliselt ümber töötada puidujäätmed, eraldades neist äädikhappe, tärpentini ja teised väärtuslikud saadused, valmistada saepuruplaate jne. Metallurgiat on kasulik kombineerida keemiaga. Kui puhuda kõrgahju hapniku ja loodusliku gaasi segu siis muutub kõrgahjugaasi koostis (saame väärtusliku keemilise tooraine); kõrgahjugaasist võib iga tonni malmi kohta saada umbes 300 kilogrammi odavat sünteetilist ammoniaaki.

Kombineeritud tehnoloogia rakendamine viib real juhtudel välja tervete tööstusharude täielikule ümberkorraldamisele: paljud spetsialiseeritud tootmisharud aja jooksul kaovad ja antud saadust hakatakse tootma teises tööstusharus, kus seda on palju kasulikum valmistada. Näiteks kavatsetakse tulevikus kontsentreerida ligikaudu kaks kolmandikku sooda ja peaaegu pool väävelhappe tootmisest värvilisse metallurgiasse, s. t. saada neid kõrvalproduktina värviliste metallide tootmisel. Sellistel kompleksse tehnoloogia saadustel on veel üks tähtis eelis: enamikul juhtudel kõrvaldavad nad atmosfääri ja veekogude

säastamise. Ühe tootmisharu nn. jäätmed kujutavad endast väärtuslikku toorainet teise tööstusharu jaoks. Kui jäätmeid tekib palju, siis on see kindel tundemärk, et tehnoloogiline protsess on teaduse seisukohalt ebatäiuslik.

Erakordselt soodsad on tingimused kombineeritud ettevõtete rajamiseks toiduainete tööstuses ja põllumajanduses. See on ka arusaadav: oma koostiselt on põllumajanduslik tooraine kompleksne. Ta saabub ettevõtetesse hooajaliselt ja iga tooraineliigi töötlemise jaoks võib kombinaat kasutada ühetüübilisi seadmeid. Sel alusel tugevnevad tootmissidemed kolhooside ja sovhooside ning kohalike tööstusettevõtete vahel. Nagu märgitakse NLKP programmis, tekivad järk-järgult agraar-industriaalkoondised.

Kurss itta.

Tootmise paiknemine allub NSV Liidus teaduslikult põhjendatud üldriikliku plaani põhilistele suundadele. See tagab kogu rahvamajanduse seisukohalt kõige otstarbekama piirkondade spetsialiseerimise. Mida paremini ning ratsionaalsemalt aga paikneb tööstus, põllumajandus ja transport, mida täielikumalt kasutatakse kogu maa territooriumi, mida efektiivsemalt kasutatakse eri piirkondade looduslikke ja tööjõuressursse, seda suuremad on ühiskonna võimalused oma kasvavate vajaduste rahuldamiseks. Tootlike jõudude õige paigutamise põhiidee, mis tuleneb töö plaanipärasest jaotamisest vastavalt iga piirkonna looduslikele, majanduslikele ja ajaloolistele erinevustele, väljendub lühidalt *ühiskondliku töö* maksimaalses *kokkuhoius*.

Kõige suuremat tähelepanu pööratakse Siberile. Siber on tõepoolest «riik riigis» nii oma looduslike ressursside rikkuse kui ka oma ääretute avaruste poolest. Siberi, Kasahstani ja Kaug-Ida ammendamatute rikkuste kasutuselevõtmist on juba alustatud. Selle hämmastava piirkonna kolossaalsed võimalused ei ole aga veel täielikult kindlaks tehtud. Avastada nad ja kasutada neid kommunismi ehitamiseks — see on ülesanne, mis tuleb täita meie põlvkonnal, eriti noorsool. Kommunistliku Partei üleskutset järgides sõidavad Siberisse ja Kasahstani miljonid nõukogude inimesed. Nad lülituvad suurde ja huvitavasse töösse, mis on tulvil raskusi ja romantikat, nõuab kõrget ideelisust, suurt energiat ja palju teadmisi.

Paljus muutub tootmise paiknemine ka NSV Liidu Euroopa-osas. Siin luuakse samuti uued tööstus- ja majanduspiirkonnad, mis saavad rahvamajanduse tähtsateks lülideks.

§ 36. Põllumajanduse teaduslik organiseerimine.

Peamiseks teeks on intensiivistamine.

Kommunismi materiaal-tehnilise baasi loomine eeldab, et tormiliselt areneks nii tööstus kui ka põllumajandus. Materiaalse tootmise põhiliste valdkondade — tööstuse ja põllumajanduse arendamise plaanid on vastastikku seotud, nad tuginevad teineteise saavutustele.

Aastail 1966—1970 peab põllumajandussaaduste tootmise aasta keskmine maht tõusma 25%, võrreldes aasta keskmise toodangumahuga eelmise viie aasta jooksul.

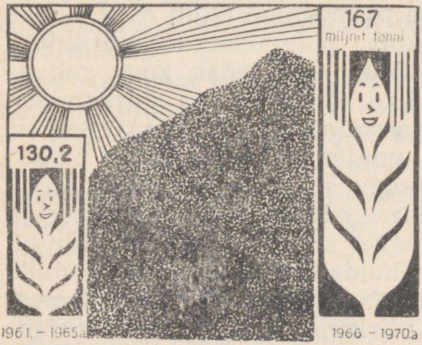

Teravilja tootmise keskmine kasv aastas.

Põllumajandussaaduste tootmise suurendamist võib saavutada kahel teel: külvipindade laiendamisega sama agrotehnika alusel (ekstensiivne arenemistee) ja haritava pinna ühikult üha suurema hulga toodangu saamisega (intensiivne arendamine). NLKP programmis öeldakse: «Põllumajanduse taseme tõstmisel ja meie maa kasvavate vajaduste rahuldamisel põllumajandussaaduste osas on peateeks põllumajanduse igakülgne mehhaniseerimine ja järjekindel *intensiivistamine* . . .»

Põllumajanduses on põhiliseks tootmisvahendiks maa. Seepärast määrab põllumajanduse intensiivsuse eelkõige see, kuidas kasutatakse seda põhilist looduslikku tegurit. Iga masin kulub, maa aga mitte. Kui põldu hästi harida, väetada ja vastavas järjekorras külvata erinevaid kultuure, või nagu ütlevad agronoomid, rakendada õiget külvikorda, siis hakkab mulla viljakus kogu aeg suurenema.

Mida on vaja põllumajanduse intensiivistamiseks.

Intensiivne majapidamine tähendab esiteks seda, et maa igalt hektarilt saadakse rohkem saaki, ja teiseks seda, et *mehhaniseerimise* ja *kemiseerimise* alusel suurendatakse tööviljakust, alandatakse toodangu omahinda.

Kuivõrd oluliseks on muutunud tootmisprotsesside mehhaniseerimise probleem loomakasvatuses, selle üle võib otsustada järgmiste 1964. aasta andmete põhjal. Kogu meie maa kolhooside ja sovhooside veisefarmides lüpsti käsitsi 17 miljonit lehma (see on 75% nende koguarvust), kõigest pooltele veistele anti joogivett masinate abil, ülejäänuid joodeti käsitsi. Loomakasvatusfarmide selline madal mehhaniseerimistase on paljuski seletatav sellega, et kolhoosid ja sovhoosid on täiesti ebapiisavalt varustatud elektrienergiaga, ning sellega, et tööstus laseb välja veel vähe selleks vajalikke masinaid.

Lähemate aastate jooksul saavad kolhoosid ja sovhoosid uusi masinate süsteeme, millel on head tehnilis-majanduslikud näitajad ja mis vastavad iga tsooni tingimustele. Loomulikult eeldab intensiivne põllumajandus mitte ainult põllumajanduslike masinate arvu suurendamist pinnaühiku kohta, vaid ka seda, et põllumajanduslikud masinad töötaksid suure produktiivsusega, et neid hästi hooldataks.

Põllumajandusliku tootmise pideva intensiivistamise tähtsaks eelduseks on põllumajanduse igakülgne *elektrifitseerimine*, kusjuures seda ei tehta väikeste ja seetõttu ebaökonoomsete elektrijaamade arvu suurendamise teel, vaid kolhooside ja sovhooside lülitamisega põhilistesse tööstuslikesse energiasüsteemidesse. Uuel viisaastakul

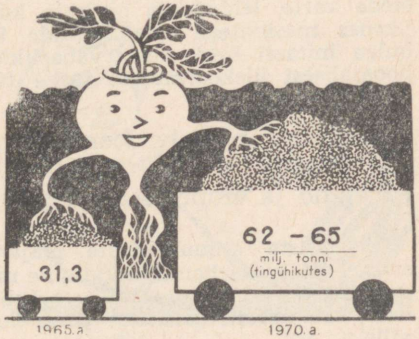

Mineraalväetiste tootmise kasv.

kasvab elektrienergia kasutamine põllumajanduses 3-kordseks.

Aastatepikkused kogemused väetiste ning keemiliste vahendite kasutamisel taimede ja loomade kaitseks ja nende majandusliku efektiivsuse väljaselgitamine näitab, et *kemiseerimine* on üks võimsamaid vahendeid põllumajanduse intensiivistamiseks. Väljapaistev nõukogude agrokeemik akadeemik D. Prjanišnikov kirjutas, et keemia rakendamine loob «uued kontinendid», s. t. annab täiendavalt nii suure hulga põllumajandussaadusi, mis on võrreldav tervete suurriikide toodanguga.

1953. aastal toodeti meie maal kõigest 7 miljonit tonni väetisi, 1963. aastal juba 20 miljonit tonni ja 1965. aastal 31,5 miljonit tonni, 1970. aastal aga tuleb toota ligikaudu 65 miljonit tonni väetisi.

Keemikud, füsioloogid ja biokeemikud on taimede kasvu ja viljakandvust reguleerivate uute keemiliste vahendite loomisel ja kasutamisel teinud viimastel aastatel suuri edusamme. Selliste vahendite hulka kuuluvad ka keemilised preparaadid, mis väikestes kogustes stimuleerivad taimede kasvu, suurtes kogustes aga takistavad arenemist ja hävitavad taimi. Ikka ulatuslikumalt hakatakse põllumajanduses kasutama herbitsiide — vahendeid, mis valivalt hävitavad umbrohtu viljapõldudelt —, puu- ja köögiviljade kasvu stimulaatoreid, vahendeid, mis soodustavad puude ja põõsaste kiiret juurdumist, vigastatud kohtade paranemist tüvedel ja okstel või hoiavad ära viljade mahalangemist; preparaate, mis pidurdavad pungade puhkemist ja puude õitsemist külmal kevadel, kartulite idanemist ladudes hoidmisel või kõrvaldavad noored vegetatiivsed kasvud viljapuudel, puuvillapõõsastel ja teistel kultuuridel (keemiline pintseerimine). Puuvilla ja mitmete köögiviljade koristamist masinatega kergendavad defoliandid — vahendid selleks, et taim heidaks endalt lehed, ja dessikandid — vahendid, mis soodustavad kartulite, tomatite, soja ja teiste taimede varte, lehtede ja pealsete kuivamist. Puuvilla koristamine üksnes masinatega (defoliantide kasutamisel) vabastab tohutu hulga inimesi Kesk-Aasia vabariikides ja teistes lõunarajoonides hooajalisest ülekoormusest raske füüsilise tööga.

Keemia tungib ka loomakasvatusse. See toimub põhiliselt kolmes suunas: söödapreparaadid, konserveerivad vahendid ja eluprotsesse reguleerivad ained.

Keemiliste stimulaatorite majanduslik efektiivsus on väga suur. Näiteks karbamiidi andmine mäletsejatele loomadele suurendab piima väljalüpsi, samuti mõjub ta loomade kaalu juurdekasvule; lammastelt saadakse peale kaalu juurdekasvu ka rohkem villa.

Paljusid loomade haigusi kutsuvad esile verd imevad putukad (parmud, kiinid, sääsed, kärbsed jt.), haigused kanduvad edasi nakatatud veeallikate ja sööda kaudu. Mõningaid haigusi kutsuvad esile mürgised taimed. Peamine osa nende haiguste ennetamises ja ravimises kuulub keemilistele vahenditele.

Muutub ka loomade söötmise süsteem. Haljassööda (ristik, timut ja teised heintaimed) keemilisel konserveerimisel vähenevad tunduvalt säilitamiskaod. Selle tulemusel suureneb toitainete tegelik hulk peaaegu kahekordseks. Keemia on avastanud ka võimalused söötade rikastamiseks mineraalainetega, eriti fosfaatide ja mikroelementidega.

Garanteeritud saagid.

Seniajani sõltub põllumajandus suuresti ilmastikutingimustest. Kuidas aga saaks teha nii, et põllumajandus ei sõltuks ilmastiku tujudest, kuigi inimesed ei ole ju veel õppinud ilmastikku muutma?

Põua all kannatavates piirkondades on pidevalt hea saagi kindlustamise teeks põldude niisutamine ja üleujutamine (irrigatsioon). See võimaldab kasutada viljarikkaid maid lõunarajoonides, kus on palju päikest, kuid ei jätku niiskust. Irrigatsiooni abil võetakse kasutusele miljoneid hektareid maad Kesk-Aasias, Venemaa Föderatsiooni ja Ukraina lõunaosas, Taga-Kaukaasia vabariikides. See võimaldab alati vajalikul hulgal saada selliseid väärtuslikke põllumajandussaadusi, nagu puuvilla, riisi ja maisi, ning samuti suurendada liha, piima, või ja villa tootmist. Niisutatavatelt maadelt võib täiendavalt saada 1—1½ miljardit puuda teravilja.

On kavas järk-järgult kuivendada ja kasutusele võtta NSV Liidu Euroopa-osa mittemustmullavööndi soostunud maa-alad; neid on ligikaudu 20 miljonit hektarit.

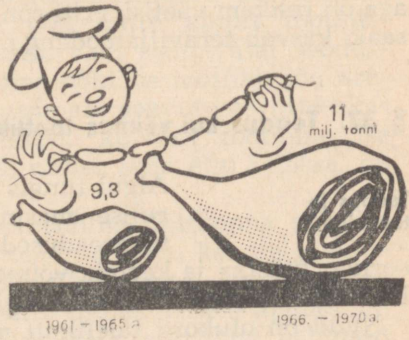

Lihatoodangu aasta keskmine kasv.

Maade niisutamise ja kuivendamise küsimusele oli pühendatud spetsiaalne NLKP Keskkomitee pleenum 1966. aasta märtsis. Pleenumi otsustes on kavandatud ulatuslik, mitut viisaastakut haarav niisutus- ja kuivendustööde programm.

Progressiivsed meetodid loomakasvatuses.

Suured ülesanded tuleb lahendada ka loomakasvatuses: siin on samuti vaja saavutada garanteeritud väljalüps, liha garanteeritud juurdekasv. Sellele eesmärgile jõudmise kõige kindlamaks vahendiks on progressiivsete töömeetodite, uue, täiuslikuma tehnika juurutamine.

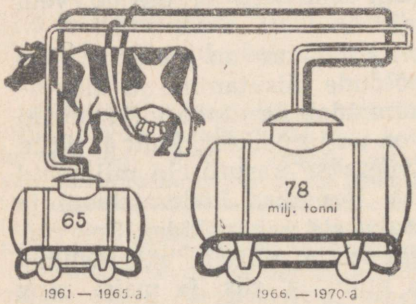

Piimatoodangu aastane keskmine kasv.

Võitlus loomakasvatuse tõusu eest on võitlus kõigi põllumajandusharude kiirendatud arendamise eest ja põllumajandussaaduste külluse kiireima loomise eest. Loomakasvatus on otseselt seotud teraviljakasvatusega. Kui hästi osata kasvatada söödakultuure ja tõsta loomakasvatust, siis on ka rohkem loomi, rohkem liha ja piima. Kui aga on rohkem väetisi, eriti sõnnikut, suureneb teraviljade saak, kasvab teraviljatoodang.

§ 37. Teadus kui võimas tootlik jõud.

Teadus ja tootmine.

Algul tungis teadus tootmisse koos keerulise masinalise tehnikaga: mehhaanikaseadused aitasid masinaid konstrueerida; füüsika ja keemia võimaldasid täiustada kogemuslikul teel kujunenud tehnoloogiat.

Nüüd on olukord täielikult muutunud. Loodusnähtuste

seletamiselt on teadus üle läinud looduses toimuvate protsesside ja keemiliste reaktsioonide kunstlikule reprodutseerimisele, paljuski on aga teadus loodusest kaugemale jõudnud. Näiteks ei tunne loodus teaduse poolt avastatud viise valgusenergia kontsentreerimiseks peenteks kiirtevihkudeks — lasereid; looduslikes tingimustes ei leidu ka paljusid aineid, mida on loodud sünteetilisel teel ja mis on tööstusele vajalike omadustega.

Teadus loob endale võimsa tootmisbaasi. Meenutagem selliseid uusimaid teaduslikke «aparaate» nagu elementaarosakeste tohutud kiirendajad, mille magneti diameeter on mitusada meetrit ja teenindav personal peaaegu tuhat inimest, suuri aerodünaamilisi torusid, elektronmikroskoope ja elektronarvutusmasinaid. Kõik nad on keerukad insenerilis-tehnilised ehitused.

Uusimate teaduslike uurimuste tulemusel põhinev tootmine kujutab omakorda endast üha sagedamini kolossaalselt suurendatud laboratoorse uurimise protsessi. Kõik suurimad tehnilised ümberkujundused algavad nüüd teadusliku uurimistöö staadiumist. Leiutustegevus tootmistöös sisaldab endas tänapäeval tingimata ka teaduslike otsingute elemente.

Teiste sõnadega öeldes muutub teadus järk-järgult vahetuks tootlikuks jõuks. Kuid selline perspektiiv saab olla üksnes ühiskonnal, kes liigub kommunismi poole. Miks nii?

Seepärast, et teaduse tehnoloogilise rakendamise sfääri laiendamine on küll tähtis, kuid mitte otsustav eeldus teaduse muutumisel otseseks tootlikuks jõuks. Teadus võib täiel määral saada tootlikuks jõuks vaid siis, kui ühiskondlik tootmine areneb harmooniliselt, kui teaduse tehnoloogiline rakendamine pole mitte ainult tootmisvahendite progressi teenistuses, vaid samal ajal soodustab ka inimese enda, ühiskonna põhilise tootliku jõu arenemist. Sõltub ju teaduse uusimate saavutuste praktikas rakendamise aste otseselt sellest, kuivõrd tootmine ise ja ühiskondlikud tingimused, milles seda ellu viiakse, on selleks ette valmistatud.

Kuid selline teaduse ühtesulamine ühiskonna põhilise tootliku jõuga — inimesega, teaduse looja, kandja ja elluviijaga — on võimalik ainult ühiskonnas, kus tootmise arenemine ei toimu stiihiliselt. Esmakordselt ajaloos on kommunismil olemas täielikult kõik vajalikud eeldused

selliseks ühtesulamiseks. Ja mida lähemal on meie ühiskond kommunismile, seda selgemini avaldub teaduslike teadmistega relvastatud inimese võim tootmisvahendite üle.

Pidevalt laiendatakse kõrgemate ja kesk-eriõppeasutuste võrku (sealhulgas ka selliste õppeasutuste võrku, kus õppetöö toimub tootmistööd katkestamata) ning täiustatakse kutsehariduse süsteemi, mis peab olema kohandatud selleks, et kõik töötajad saaksid võimaluse järjekindlalt tõsta oma kvalifikatsiooni, vajaduse korral aga kiiresti ümber õppida.

Kogu kutsehariduse süsteem peab olema korraldatud selliselt, et see soodustaks iga töötaja üldteadusliku silmaringi avardumist ning annaks talle teadusliku (eelkõige füüsika- ja matemaatikaalase) ettevalmistuse, mis võimaldaks kergesti orienteeruda uues tehnikas.

Esikohale maailma teaduses.

Pühendades tohutut tähelepanu nõukogude teaduse arendamisele, kutsub partei sellega teadlasi üles saavutama esikoht maailma teaduses. Jutt on sellest, et kiiremini rajada varem tundmata teed teaduse «säravate kõrguste» poole, millest nii poeetiliselt kirjutas K. Marx.

NSV Liidule kuulub juba praegu juhtiv koht paljudes tähtsates teadusharudes. Eriti veenva kinnituse leiab see aatomienergia rahuotstarbelise kasutamise ulatuslikus arendamises ja meie kosmonautika suurepärastes edusammudes.

Kosmose uurimine võimaldab tulevikus saada palju selgema ettekujutuse atmosfääri kõige erinevamatest nähtustest, rajada tee ilmastiku juhtimisele, luua kindel raadio- ja televisiooniside, lahendada paljud teised tähtsad praktilised ülesanded.

Me ootame, et nõukogude teadlased-füüsikud, kes tagasid meie maale prioriteedi aatomienergeetikas, õpiksid kasutama uut energialiiki — termotuumaenergiat.

Teadus on juba üsna lähedal sellele, et praktiliselt välja töötada printsipiaalselt uued meetodid, kuidas masinate abita muundada soojust elektrienergiaks (magnethüdrodünaamilised generaatorid ja termogeneraatorid pooljuhtide baasil).

Elusorganismides toimuvate erakordselt ökonoomsete ja efektiivsete protsesside füüsikalis-keemilise olemuse ja mehhanismi avastamine (valgu sünteesimine, atmosfääri lämmastiku «sidumine», musklite töö jms.) võimaldab materiaalse tootmise teenistusse rakendada paljusid hämmastavaid looduse saladusi ja ühtlasi saada võimsad vahendid inimorganismi uuendamiseks ja raskete haiguste lõplikuks võitmiseks.

Teaduse tootmises rakendamise erilised tingimused sotsialistlikus ja kommunistlikus ühiskonnas ei avaldu

lihtsalt selles, et muutub kogu loodusteaduste kompleksi iseloom ja ulatus selle kasutamisel tootlike jõudude arendamiseks. Sotsialistlikud tootmissuhted avavad esmakordselt kõigi teaduste, sealhulgas ka ühiskonnateaduste teadliku rakendamise ajastu ühiskonna tootlike jõudude arendamiseks.

Kommunismi ehitamine toob endaga kaasa palju küsimusi, millele ei leia valmis vastust. Need vastused võib anda üksnes siis, kui õpitakse tundma ja üldistatakse teoreetiliselt kommunismi ehitamise praktikat, uuritakse sotsialismi majandusliku, poliitilise ja kultuurilise arenemise seaduspärasusi, töötatakse läbi kommunistliku kasvatuse probleemid.

*

Me vaatlesime selle materiaalse, ainelise aluse arenemise peateid, mille põhjal kujunevad uued, kommunistlikud suhted inimeste vahel. Tulevase kommunistliku ühiskonna materiaal-tehniline baas ületab kaugelt selle tootlike jõudude taseme, mille oli saavutanud kapitalism, kogub endasse teaduse ja tehnika progressi kõige suuremad saavutused ning annab meie maale kõige kaasaegsema ja võimsama tehnika.

Kõik see — nii energia ookeanid, materjalide loetlematud rikkused kui ka tarkade masinate armeed — ei teki iseendast. Igaüks teist peab selleks andma oma osa.

Küsimusi kordamiseks.

1. Milline tähtsus kommunismi ülesehitamiseks on tööviljakuse kasvul? Kuidas ja mille arvel kasvab lähema aasta jooksul tööviljakus selles ettevõttes, kus te käite tootmispraktikal, ja mille arvel hakkab tööviljakus seal kasvama järgneval perioodil?
2. Kuidas on omavahel seotud kommunismi materiaal-tehnilise baasi arendamise põhisuunad?
3. Mida tähistab põllumajandusliku tootmise intensiivistamine?

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Jutustage, kuidas juurutatakse uut tehnikat ettevõttes, kus te käite tootmispraktikal. Mida annab teadus tootmisharule, millega te olete tutvunud, ja mida teadus võib talle anda tulevikus?
2. Arutage läbi, milliseid muutusi toob keemia tööstuslikku tootmisse, põllumajandusse, meie igapäevasesse ellu. Millist mõju avaldavad need muutused ühiskonna tootlikele jõududele, töö iseloomule, töötajale?
3. Kuidas te kujutate ette teie vabariigi rahvamajandust viisaastaku lõpus? Milline saab olema 1970. aastal linn või küla, kus te elate?

9. peatükk.

KOMMUNISTLIKE ÜHISKONDLIKE SUHETE KUJUNDAMINE.

Sotsialismi ülesehitamise tulemusena on igaveseks hävitatud klassiühiskonna kõige suurem pahe — inimese rõhumine inimese poolt. Kõik inimesed töötavad ühiskondlikus majanduses, saavad tasu vastavalt tehtud tööle, võtavad võrdõiguslikult osa riigiasjadest.

Kuid klassilised ja teised klassidega seotud sotsiaalsed erinevused (erinevused linna ja maa vahel, füüsilise ja vaimse töö tegijate vahel) ei ole veel lõplikult likvideeritud. Kuni need erinevused säilivad, pole võimalik saavutada täielikku võrdsust inimeste töö- ja elutingimustes. Just seepärast on nende erinevuste likvideerimine, klassideta ühiskonna loomine üks kommunistliku ülesehitustöö tähtsamaid ülesandeid.

§ 38. Klassideta ühiskonna poole.

Kommunistlik omandus kui klassideta ühiskonna alus.

Klassierinevuste säilimise peamiseks põhjuseks on see, et tööliste tegevus on seotud üldrahvaliku omandusega, kolhoosnike tegevus aga kolhoosliku omandusega. Need erinevused kaovad siis, kui sotsialistliku omanduse kahe vormi asemele tuleb *tootmisvahendite ühtne kommunistlik omandus.*

Kuidas see siis toimub?

Kommunismi materiaal-tehnilise baasi ehitamise käigus *areneb üldrahvalik omandus.* Kasvab tema maht: igal aastal antakse ekspluatatsiooni tuhandeid uusi tehaseid ja

vabrikuid, koolihooneid ja elumaju, kinosid ja klubisid, polikliinikuid ja staadione, uueneb tööstusettevõtete sisseseade ja kasvab nende tootmisvõimsus. Sellega seoses, nagu juba kõneldi eelmises peatükis, leiab aset tootmise kontsentreerimine, ettevõtete spetsialiseerimine ja koopereerimine, paraneb tootlike jõudude paigutus, täiustub rahvamajanduse juhtimine.

Sotsialistlik üldrahvalik omandus areneb vahetult kommunistlikuks omanduseks. Keerukam on lugu kolhoosliku omandusega: ta peab lähenema üldrahvalikule omandusele, sulama sellega ühte. Kuidas võiks seda ülesannet lahendada?

Kõige lihtsam näib olevat selline lahendus: «Muudame kõik kolhoosid sovhoosideks ja asi ongi korras.» Kuid selline ümberkujundamine ei lahenda asja, ei taga automaatselt kogu põllumajandusliku tootmise tõusu. Meil on üha suuremal hulgal vaja leiba, liha, piima ja teisi saadusi. Et seda saavutada, selleks tuleb juurutada uut tehnikat, ulatuslikult rakendada teaduse saavutusi maaviljeluses ja loomakasvatuses, parandada töö organiseerimist, s. t. tuleb saavutada *põllumajanduse tootlike jõudude järsk tõus*. Selles ongi küsimuse lahenduse võti, sest kolhoositootmise tõus tagab kolhoosliku omanduse arenemise kuni selle ühtesulamiseni üldrahvaliku omandusega.

Kas omanduse kolhooslik vorm on suuteline tagama sellist tootlike jõudude arengut, sellist tõusu? Kahtlemata on. Sellest räägib juba seegi fakt, et kuigi on veel mahajäänud kolhoose, leidub meie maal küllalt kolhoose, kelle töötulemused pole sugugi halvemad sovhooside omadest, vahel aga isegi paremad. Järelikult pole tootmise kolhooslik vorm veel kaugeltki ammendatud, selles peituvad tohutud reservid, mida on tarvis lõpuni kasutada. Seega on meil põllumajanduses vaja arendada nii tootmise sovhooslikku kui ka kolhooslikku vormi.

Sotsialistliku omanduse kahe vormi lähendamine.

Vaatleme nüüd, kuidas kolhoositootmise tõus, kolhooside muutmine tõelisteks põllumajandussaaduste vabrikuteks viib välja kooperatiivse omanduse ühiskonnastamise taseme tõusule, lähendab teda üldrahvalikule omandusele.

Seoses kolhoositootmise suurenemisega kasvab pidevalt ka *jagamatute fondide osatähtsus* kolhooside ühiskondlikus varas, võrreldes osamaksudega (viimased moodusta-

vad kolhooside vahenditest vähem kui 3% ning nende osatähtsus väheneb). Mida suurem on aga jagamatute fondide osatähtsus, seda lähemal on kolhooslik omandus oma majanduslikult sisult üldrahvalikule omandusele.

Võimsates traktorites ja kombainides ning tänapäeva põllumajandusliku tootmise kõige erinevamates ja täiuslikemates masinates on kehastunud kogu nõukogude rahva — nii kolhoositalurahva enda kui ka töölisklassi ja haritlaskonna töö.

Vastavalt kolhooside ühiskondliku majapidamise arenemisele *täiustuvad kolhoosisisesed tootmissuhted.* Kolhoosid rahuldavad üha täielikumalt oma liikmete vajadusi nii vilja kui ka teiste põllumajandussaaduste osas, ning selle alusel sureb järk-järgult välja kolhoosnike abimajapidamine. Seatakse sisse palgaline puhkus, pensionide maksmine ja teised soodustused, nagu see on riiklikes ettevõtetes.

Viimastel aastatel arenevad edukalt *kolhoosidevahelised tootmisalased sidemed,* mitmesugused koostöövormid kolhooside vahel. Ühele kolhoosile pole sageli jõukohane ehitada isegi väikest elektrijaama, tehast põllumajandusliku tooraine esmaseks töötlemiseks või mõnda muud tootmishoonet, kolhoosnike puhkekodu jne. Seepärast ühendavad mitu lähestikku asuvat kolhoosi oma vahendid ning ehitavad ühisel jõul. Tihti ehitavad kolhoosid selliselt koos riiklike ettevõtetega. On ju selge, et seda tüüpi ettevõtted ja muud ehitused ei saa enam kuuluda üksnes kooperatiivse omanduse hulka: nad erinevad vähe üldrahvaliku omanduse objektidest. Sel viisil toimub *kolhooside tootmisvahendite otsene ühendamine riiklike tootmisvahenditega.*

Sotsialistliku omanduse üheks peamiseks eeliseks on teatavasti see, et ta võimaldab tootmist planeerida. Nüüd püütakse ka selles osas saada üle erinevusest sotsialistliku omanduse kahe vormi vahel: kolhoosides rakendatakse edukalt (arvesse võttes kolhooside kui artelli tüüpi ettevõtete iseärasusi) kõige täiuslikumaid *planeerimisviise ja -meetodeid,* mis on välja töötatud tööstuses.

Jagamatute fondide kasv, sidemete arenemine kolhooside endi ning kolhooside ja riigi vahel, samuti ka tootmissuhete muude külgede täiustamine annab tunnistust sellest, et kolhooslik omandus läheneb üldrahvalikule omandusele. Kuid kas see tähendab, et sotsialistliku

omanduse mõlemad vormid arenevad omaette: üks läheb ees, teine aga püüab talle järele jõuda? Muidugi mitte. Kõige suurem osa kolhoositootmise kasvus (järelikult ka kolhoosliku omanduse ühiskonnastamise taseme tõusus) kuulub põllumajandusliku töö elektrifitseerimisele, keemiseerimisele, komplekssele mehhaniseerimisele ja automatiseerimisele. Seda ülesannet aga täidab tööstus, mis varustab kolhoose võimsate masinatega ja väetistega ning töötab ümber põllumajandussaadusi.

Omanduse kahe vormi arenemine on vastastikku kõige tihedamalt seotud, juhtiv koht selles arenemises kuulub üldrahvalikule omandusele ning see viib välja omanduse kahe vormi ühtesulamisele. Kui see protsess jõuab lõpule, siis kaob ka põhiline erinevus klasside vahel. Milles see väljendub?

Kõik tootmise sfääris tegutsevad inimesed hakkavad töötama üldrahvalikes tööstus- ja põllumajandusettevõtetes.

Kõigil on siis ligikaudu [1] ühesugused töötingimused.

Kõik hakkavad saama tasu oma töö eest üldrahvalike vahendite arvel, võrdselt kasutama hüvesid, mida jaotatakse ühiskondlike fondide kaudu.

§ 39. Linn ja maa.

Maa arenemise teed.

Kommunistliku omanduse kujunemisega on seotud *linna ja maa vaheliste sotsiaalsete erinevuste likvideerimise protsess,* millel on tohutu tähtsus klassideta ühiskonna loomisel.

Kuid tuleb silmas pidada, et linna ja maa vahelisi sotsiaalseid erinevusi ei tohi täielikult samastada klassierinevustega: see poleks õige juba seepärast, et maal elavad ja töötavad meil mitte ainult kolhoosnikud, vaid ka sovhoositöölised ja suurel hulgal haritlasi. Teiselt poolt ei peitu ikka veel säilivate erinevuste põhjused üksnes kunagises klassiantagonismis, vaid ka ühiskonna ajaloolise arenemise tingimustes. Linnad, kuhu koondus tööstus, on

[1] «Ligikaudu» ei ole siinkohal öeldud juhuslikult. Asi on selles, et veel määramata aja jooksul säilib põllumajandusliku tootmise spetsiifikaga seotud erinevus töötingimustes. Kuid sellel erinevusel pole enam sotsiaalset iseloomu.

juba ammu muutunud kõrgema töökultuuri ja elukorralduse kandjateks, ekspluateerivad klassid aga püüdsid seda küla mahajäämust säilitada igaveseks.

Sotsialistlike suhete võit kõigis ühiskondliku tootmise harudes kaotas selle vastandlikkuse. Maa lakkas olemast linnale üksnes toorainebaasiks, vaid muutus üheks sotsialismi ühiskondliku süsteemi võrdõiguslikuks lüliks.

Linn osutab külale igakülgset abi. Külaelu vastutavatel ajaloolistel momentidel saatis töölisklass kümneid tuhandeid oma paremaid poegi maale, et aidata töötaval talurahval organiseerida kolhoose ning teha lõpp viletsusele ja mahajäämusele. Linn on maale andnud esmaklassilise tehnika, tagades sellega põllumajandusliku töö viljakuse järsu tõusu.

Eriti palju on maa jaoks ära tehtud viimastel aastatel. Riik on eraldanud kümneid miljardeid rublasid kapitaalmahutusteks põllumajandusse ning krediidiks ühiskondlike ettevõtete, elumajade, kultuuri- ja elukondlike asutuste rajamiseks maal jne.

Koos majandusliku arenemisega on küla ilmet muutnud kultuurirevolutsioon. Maal töötavad praegu sajad tuhanded kvalifitseeritud kõrgema ja keskharidusega spetsialistid — agronoomid, zootehnikud, arstid, insenerid, pedagoogid. Miljonid maaelanikud on omandanud mitmesuguseid mehhanisaatorite kutsealasid. Raske on endale ette kujutada tänapäeva külaelu ilma koolita, haiglata, kultuurimajata, raamatukoguta, kinota ja raadiota, ilma kunstilise isetegevuse kollektiivideta ja spordiorganisatsioonideta.

Kuid linna ja maa vahel säilivad veel olulised erinevused. Tervikuna jääb küla siiski linnast tublisti maha korteritingimuste ja igapäevaste mugavuste poolest; ta jääb linnast maha ka kultuurilise arenemise taseme poolest. Sisuliselt avalduvadki selles kunagise sotsiaalse ebavõrdsuse jäänused, mis lõplikult kaovad kommunismi ehitamise käigus.

Partei programmis on kavandatud terve abinõude süsteem, mille ülesandeks on jagu saada küla mahajäämusest. Maa-asulates luuakse kõik mugavused, mis vastavad tänapäeva elukondliku teenindamise nõuetele. Ühtlasi areneb edasi rahvahariduse süsteem ja kultuuriasutuste võrk. Maaelanikud saavad võimaluse kasutada kõiki materiaalseid ja vaimseid hüvesid võrdselt linnaelanikega.

Kujutage endale ette inimest, kes elab maakohas ja võib kasutada iga liiki mugavusi ja teenuseid. Võib ta tunda,

et talle on linnaelanikuga võrreldes ülekohut tehtud? Üldse mitte. Pigem juba vastupidi, sest muude võrdsete tingimuste puhul on maaelul linnaeluga võrreldes omad eelised: puhas õhk, vaikus ning lihtsalt esteetiline nauding igapäevasest kokkupuutest loodusega.

Sel puhul kerkib siin üles hoopis vastupidine probleem — muuta elu linnas tervislikumaks. Kommunismi ajal see probleem lahendatakse. Juba praegu tehakse meie maal suurt tööd linnade haljastamiseks, Moskva ja teiste suurte tööstuskeskuste ümber luuakse esimesi satelliitlinnu, mis ühendavad endas linna- ja maaelu parimad jooned. Teiste sõnadega, nii kuidas küla saavutab linna taseme elu-olu ja kultuuri poolest, nii saavutab linn küla taseme elutingimuste tervislikkuse poolest, looduslähedu se poolest.

Kõik see viib välja selleni, et mõiste «küla» tema praeguses tähenduses kaob. Ratsionaalselt planeeritud, ülerahvastatusest vabastatud, tahmast ja suitsust puhastatud linnad sulavad ühte heakorrastatud asulate lõpmatu reaga.

Lisagem sellele suurepärased sidevahendid, tänu millele kaob täielikult «mahajäetuse» tunne. TU-104 toimetab nüüd leningradlasi Moskvasse 50 minutiga — niisama palju kulub moskvalastel aega äärelinnast kesklinna jõudmiseks. Nende asemele tulevad heli kiirust ületavad reisilennukid, siis aga rakettlennukid. Ühesõnaga, ühe või teise keskuse külastamine teenistusülesannete või isikliku vajaduse pärast muutub niisama lihtsaks, nagu seda on praegu külaskäik sugulaste juurde naaberkülla.

Praegusest palju võimsam raadio- ja televisiooniaparatuur, värsked ajalehed, telefoniside (ilma igasuguse eelneva ettetellimiseta ja tüütava ootamiseta) — kõik see võimaldab inimestel, olenemata nende elukohast, momentaanselt saada kõige värskemat informatsiooni, olla kursis kõigi sündmustega.

Põllumajandusliku töö muutmine industriaalse töö eriliigiks.

Lõpuks — ja see on kõige tähtsam — tänu põllumajandusliku tootmise mehhaniseerimisele (seejärel ka automatiseerimisele), teaduse rakendamisele maaviljeluses ja loomakasvatuses muutub *põllumajanduslik töö industriaalse töö eriliigiks.*

Üksnes nii võib lõplikult lahendada küla mahajäämuse linnast. Kui põllumajanduslik töö oma spetsiifiliste tingimuste tõttu ei alluks mehhaniseerimisele ega automatiseerimisele, siis oleks kõik katsed likvideerida sotsiaalsed erinevused linna ja maa vahel paratamatult määratud

läbikukkumisele. Otsustage ise. Kas saab tõsiselt rääkida inimeste ühesugusest kultuurilisest arenemisest linnas ja maal, kui põllumajanduses on ülekaalus käsitsitöö? Muidugi mitte. Te võite anda kõigile lüpsjatele kõrgema hariduse, kuid sel abinõul oleks kunstlik iseloom, sest varsti poleks neil omandatud teadmisi võimalik rakendada ning neid loova töö käigus rikastada.

Hoopis teisiti on asi siis, kui põllumajanduslik töö seatakse tänapäeva tehnika alusele. See tehnika nõuab töötajatelt juba palju kõrgemat erialast ja üldist kultuuritaset. Loomade produktiivsuse tõstmise teaduslike meetodite rakendamine on mõeldamatu, kui ei tunta mõningaid bioloogia, veterinaaria jt. teaduste aluseid. Avanevad ammendamatud võimalused selleks, et otsida majandamise kõige ratsionaalsemaid viise, eksperimenteerida, luua.

Kolhoosid ja sovhoosid muutuvad tõelisteks vabrikuteks, mis toodavad teravilja, liha, piima ja teisi saadusi. Töö vabrikus aga ongi industriaalne töö, mis nõuab mitte ainult kõrgemat kultuuritaset, vaid ka töötajate kollektivistliku teadvuse kõrgemat taset.

Tuleb silmas pidada seda, et ka siin on omad raskused. Põllumajandusliku töö spetsiifika teeb tema automatiseerimise keerulisemaks, sest tootmisprotsess maaviljeluses ja loomakasvatuses on katkev. Sellest võtavad osa mitte ainult inimene ja masinad, vaid ka loodus, mis kehtestab oma tähtajad taimede valmimiseks, loomade kasvuks jne. Kuid see ei takista sugugi mitmete tööprotsesside automatiseerimist juba praegu (näiteks automaattraktor, mille leiutas põllumajanduse mehhanisaator F. Loginov), kaugemas tulevikus aga muutub võimalikuks ka enamiku põllumajanduslike tööde kompleksne automatiseerimine.

Põllumajandusliku töö muutmine industriaalse töö eriliigiks loob tingimused selleks et põllumajandustöötajad nagu tööstuses töötajadki ühendaksid oma tegevuses vaimse ja füüsilise töö.

§ 40. Vaimne ja füüsiline töö.

Vastandlikkuselt ühtsusele.

Juba sotsialistid-utopistid unistasid niisugusest ajast, mil õnnestub teha lõpp ühele suurimale klassiühiskonnas valitsevale ebaõiglusele — töötajate jagunemisele vaimse ja füüsilise töö tegijateks.

Sotsialism tegi lõpu vastandlikkusele selles valdkonnas. Vaimne töö ei ole sotsialismi ajal enam eesõigus, mida antakse põlvest põlve edasi; kõigil on vaba pääs teadmiste juurde. Nõukogude haritlaskond on kasvanud töölisklassi ja kolhoositalurahva hulgast, tal on ühised huvid ja ühine saatus ühiskonna põhiklassidega. Teisest küljest — tänu kultuurirevolutsioonile võtsid teaduse, tehnika ja kunsti omaks laiad rahvahulgad. Üle kahe miljoni leiutaja ja ratsionaliseerija, sajad tuhanded kunstilise isetegevuse viljelejad, miljonid töölised ja talupojad, kes pühendavad oma vaba aja õppimisele ja loomingule — need on intelligentsed inimesed selle sõna kõige paremas tähenduses.

Kuid kõik see ei lükka siiski ümber fakti, et ühiskonnas on säilinud inimeste jagunemine vaimse ja füüsilise töö tegijateks. Kas võib lõplikult kaotada seda jagunemist ja kuidas seda teha? Üks lahendusi, mille esitasid juba sotsialistid-utopistid, on selles, et sisse seada vaimse ja füüsilise töö vaheldumine.

Sellist vaheldumist võib kohata juba praegu paljude inimeste tegevuses. Näiteks tööline täidab oma tööülesanded ja hakkab õppima või välja töötama tehnilist täiustust; matemaatik, kes on terve päev tegelnud teoreetiliste arvutustega, harib vabal ajal aeda. Nagu näeme, toimub nendel juhtudel tegevuse vahetumine tööst vabal ajal, inimese põhiline kutseala jääb aga ikka samaks ning selles on endiselt ülekaalus vaimne või füüsiline töö.

Töö vaheldumine areneb veelgi seoses tööaja lühendamisega. See on kasulik nii inimesele kui ka ühiskonnale. Kuid tänapäeva tootmine ja teadus nõuavad inimestelt spetsialiseerumist. Millise töö me ka võtaksime (olgu see seadistaja, agronoomi, õpetaja töö), ikkagi on selleks vaja teadmisi, kogemusi, kvalifikatsiooni. Meisterlikkuse saavutamiseks peab inimene end pühendama põhiliselt mingile ühele kutsealale, vastasel korral võib vaevalt loota, et ta suudab tootmises, teaduses või kunstis midagi tõsist saavutada. Kõik kõneleb selle poolt, et põhjalik spetsialiseerumine on paratamatu, et inimesed peavad täielikult omandama teatud eriala.

Kuidas seda probleemi siis lahendada?

Nähtavasti tuleb füüsilise töö sisu muutmiseks leida sellised teed, mis lähendaksid füüsilist tööd vaimsele. Teiste

sõnadega, on vaja, et tootmistöö ise nõuaks töötajalt suurt vaimset kultuuri, avaks võimalused loominguks.

Just selle poole viibki meid kommunismi materiaal-tehnilise baasi ehitamine. Kõigepealt kaob täielikult raske käsitsitöö — kõikjal tulevad inimestele appi masinad; üksnes viimase kahe-kolme aastakümne jooksul on igaveseks minevikku kadunud mitusada elukutset, mis nõudsid inimeselt tohutut jõupingutust, tegid palju kahju ta tervisele ja lühendasid eluiga.

Mida keerukamaks muutuvad masinad, seda rohkem on nõutav, et neid masinaid juhtival töölisel oleks teadmisi eri teaduste alustes, et ta põhjalikult tunneks tootmise tehnoloogiat. Ta ei või enam piirduda kord selgeks õpitud liigutuste mehhaanilise kordamisega, vaid peab pidevalt appi võtma oma teadmised, neid rakendama oma töös. Tekivad tingimused *vaimse ja füüsilise töö orgaaniliseks ühendamiseks inimeste tootmisalases tegevuses.*

Neid objektiivseid tingimusi täiendatakse rahva hariduse sellise korraldamisega, mis soodustab ühiskonna iga liikme mitmekülgset arenemist. Igaüks õpib põhjalikult tundma valitud eriala, tunneb kaasaegse teaduse aluseid, omandab vilumuse otseseks tootvaks tööks.

Automaatika ja töö. Kui raske käsitsitöö likvideeritakse lähemas tulevikus, siis vaimse ja füüsilise töö orgaaniline ühendamine on palju keerukam ülesanne: seda saab lahendada vaid automatiseeritud kommunistliku tootmise tingimustes.

Automatiseerimise koidikul tekkis legend «nupuparadiisist». Leidus neid, kes arvasid, et töötajate jaoks saabub «õnnis aeg», kus nad võivad «lihtsalt nupule vajutades» käima panna võimsaid masinaid ja sundida kuulekaid roboteid täitma kõikvõimalikke käske.

Kuid «lihtne nupule vajutamine» ei ole sugugi nii lihtne ülesanne, nagu see esimesel pilgul võib paista. «Juhtimine nuppude abil» kergendab töölise tööd; seda kasutavad nii automaatse valtsmasina operaator, tõstekraanade masinistid kui ka insenerid, kes juhivad elektrijaamade tööd. Kuid sisuliselt muutub seejuures lihtsamaks ainult käskluse edasiandmine. Peamine aga, s. t. otsuse tegemine, mis eelneb käsklusele, nõuab suuri teadmisi ja kogemusi, silmapilkset orienteerumist, ühesõnaga kõigi jõudude pingutamist.

Kuid ka see pingutus päästab inimese vaid ajutiselt. Tänapäeva tehnika muudab tootmisprotsessid palju kiiremaks. Sellises olukorras pole inimene võimeline jälgima protsessi kulgemist. Kui aga protsessi normaalne kulgemine on häiritud, siis ei jõua inimene küllalt kiiresti orienteeruda ja viga parandada või avariid

ära hoida. Ja võimas inimene, kes on loonud kõik need suurepärased masinad ja aparaadid ühes nuppudega, mida «on vaja vaid korraks puudutada», hakkab takistama tema enda poolt loodud tehnika tootmistegevust.

Siin tulevad inimesele appi elektronarvutusmasinad, mis võivad sekundi jooksul teha tuhandeid operatsioone. Nendel masinatel on peale kiiruse veel üks tähtis omadus: nad «peavad meeles» protsessi üksikud staadiumid, võrdlevad nende tulemusi ja valivad neist välja kõige paremad. Nii võib masinat sundida kindlaks määrama kõige kasulikumat töörežiimi ja seda oma «käsklustega» pidevalt säilitama. Neid elektri teel antud käsklusi «kuulavad» silmapilkselt reageerivad täidesaatvad elektronseadmed. Lühidalt öeldes võivad kiire toimega arvutusmasinad «juhtida» tootmisprotsessi ilma inimese vahelesegamiseta.

Loomulikult tekib küsimus: mis jääb siis inimese osaks automatiseeritud tootmises?

Me vastame veendunult: kõige tähtsam ja huvitavam.

Inimese osaks jääb mitte üksnes automaatseadmete konstrueerimine ja valmistamine, mis iseenesest on äärmiselt huvitav tegevus, vaid ka automaatseadmetele ülesannete väljatöötamine. Võib ju ka kõige «targem» masin «mõelda» vaid rangelt määratud piires ja alles pärast seda, kui ta on «käima pandud» vastava, sageli äärmiselt keeruka programmi abil, mille masinale peab andma ikka seesama inimene.

Nagu näete, pole homse päeva tootmistöö liiga raske ega ka üksluine. Inimene usaldab masinale automaatselt sooritatavad monotoonsed operatsioonid, ise aga hakkab tegelema mehhanismide kontrollimise ja reguleerimisega. See on juba insenerilis-tehnilise tegevuse erikuju.

Järelikult *sureb* kommunismi ülesehitamisega täielikult *välja vana tööjaotus,* mis sundis suurele enamikule inimestest peale raske ja vaimunüristava töö. Iga elukutse omandab loomingulise iseloomu, nõuab äärmise spetsialiseerituse ühendamist avara teadusliku ja tehnilise silmaringiga. «Pea ja käte» töö harmooniline ühendamine muudab iga töö naudingu ja rõõmu allikaks. Muidugi ei tähenda see kaugeltki seda, et töö muutub lõbusaks ajaviiteks. Töö nõuab inimeselt alati vaimse ja füüsilise jõu pingutamist, palju energiat.

Täpsemalt öeldes ei hakka tulevikus inimesed üldsegi mõtlema selle üle, mis nende töös on esikohal — kas vaimne või füüsiline töö, nii nagu praegu näiteks kirurg ei mõtle selle üle, kui ta üheaegselt töötab nii käte kui ka peaga.

Samaaegselt oleks see aga lihtsustamine, kui me kujutaksime ette, et kõigi inimeste tegevuses hakatakse vaimset ja füüsilist tööd «doseerima» täpselt ühesuguselt. Erinevad elukutsed nõuavad alati vaimsete ja füüsiliste jõupingutuste erinevat vahekorda. Võtame näiteks geoloogi. Tema lihastele langev koormus on suurem kui mõne füüsilise töö tegija koormus.

Niisiis, aja jooksul kaob inimeste jaotamine vaimse ja füüsilise töö tegijateks; kaob haritlaskond kui eri kiht.

*

Tootmisvahendite ühtse kommunistliku omanduse kujunemine, sotsiaalsete erinevuste kõrvaldamine linna ja maa vahel, vaimse ja füüsilise töö orgaaniline ühendamine inimeste tootmistegevuses — kõik need on objektiivsed ühiskondlikud protsessid, mis viivad välja klassipiiride lõplikule kustumisele.

§ 41. Teel kommunistliku töö ja jaotamise poole.

Kommunismi põhiprintsiibile ülemineku kaks tingimust.

Töö järgi tasumise printsiip kujutab endast üht sotsialismi suurimat saavutust; ta eitab kapitalismi tingimustes eksisteerivat karjuvat ebavõrdsust materiaalsete ja vaimsete hüvede jaotamises.

Kuid töö järgi tasumine ei tähenda veel täielikku võrdsust elutingimustes. Inimesed, kes teevad kvalifitseerituimat tööd, teenivad rohkem ja loomulikult elavad paremini kui inimesed, kelle töö ei nõua nii suurt kvalifikatsiooni. Ühesugune pole ka perekonna koosseis, mis samuti toob endaga kaasa erinevuse elatustasemes. Need sotsiaalse ebavõrdsuse jäänused kaovad siis, kui ühiskond võib täielikult ellu viia töö ja jaotamise kommunistliku printsiibi: «Igaühelt tema võimete kohaselt, igaühele tema vajaduste järgi.» Millised tingimused on selleks vajalikud?

Terve mõistus ütleb: eelkõige on vaja tagada *materiaalsete ja vaimsete hüvede küllus*, saavutada tootlike jõudude selline arenemine ja ühiskondliku töö niivõrd kõrge viljakus, mis võimaldavad ühiskonnal täielikult rahuldada kõigi oma liikmete vajadused.

Sealjuures suurenevad inimeste vajadused kogu aeg, tähendab, ühiskondliku rikkuse kasv peab olema veelgi kiirem.

Suhteliselt lihtne on asi kõige igapäevasemate eluliste vajadustega — söögi, riietuse, jalanõude ja korteriga. Teadlased on välja arvutanud, kui palju kaloreid on inimorganismile vaja normaalseks elutalitluseks, kui palju peab toidus olema valke, rasvaineid, süsivesikuid, vitamiine; kui palju kingi, kleite, ülikondi ja muid rõivastusesemeid on otstarbekas omada isiklikus garderoobis; kui suurt elamispinda on vaja terveks ja kultuurseks eluks. Selliseid näitajaid nimetatakse ratsionaalseteks normideks. Teades elanikkonna arvu ja võttes arvesse selle juurdekasvu, võime kindlaks määrata tähtajad, mil võib täielikult rahuldada ühe või teise vajaduse.

Muidugi, inimeste vajadused muutuvad: areneb inimeste esteetiline maitse, mood sünnitab riietuse, jalanõude ja mööbli uusi näidiseid. Kuid need muudatused ei ole niivõrd olulised, ning taganud igapäevaste vajaduste rahuldamise vastavalt ratsionaalsetele normidele, suudab hästi korraldatud tootmine vastu tulla erinevatele soovidele ning rahuldada ka kõige nõudlikumat maitset.

Kasvav tootmine, teadus ja tehnika tekitavad uusi vajadusi, mis muutuvad meile samasugusteks igapäevasteks tarvidusteks nagu näiteks vajadus hästi riietuda. Mõned sajandid tagasi sai enamik inimesi läbi ilma raamatuteta, meile aga on vaimutoit peaaegu niisama vajalik nagu söökki. Kolmkümmend aastat tagasi polnud vajadust omada televiisorit, nüüd on väikest ekraani kodus vaja igaühel ning meie raadiotehniline tööstus saab ülesande rahuldada see tähtis vajadus lähemate aastate jooksul. Videotelefon on alles arenemisjärgus, kuid kahtlemata tahab 10—20 aasta pärast igaüks tarvitada seda kasulikku ja mugavat aparaati. Praegu me lihtsalt ei oska endale ette kujutada, missugused uued vajadused sünnitab kommunismiajastu tormiliselt arenev tehnika ja teadus.

Materiaalsete ja vaimsete hüvede küllus on esimene, kuid mitte ainus tingimus üleminekuks kommunistlikule printsiibile: asi on ju selles, et see pole üksnes jaotusprintsiip, vaid ka tööprintsiip. Ja kuidas see küllus tekikski, kes suudaks rahuldada inimeste pidevalt kasvavaid vajadusi, kui mitte need inimesed ise, nende ennastsalgav töö ühiskonna heaks. Seepärast on kommunistliku printsiibi kehtestamisel teiseks tähtsaks tingimuseks kõigi ühiskonnaliikmete valmisolek töötada kõiki oma võimeid rakendades, anda ühiskonnale kõik oma teadmised ja oskused, kogu oma anne ja energia. Kommunismi ehitamise käigus muutub töö ise inimorganismi *esimeseks eluvajaduseks*, mis on niisama loomulik ja paratamatu nagu vajadus hingata.

«Kommunistlik töö,» kirjutas V. I. Lenin, «... on tasuta töö ühiskonna kasuks, töö, mida tehakse mitte teatud

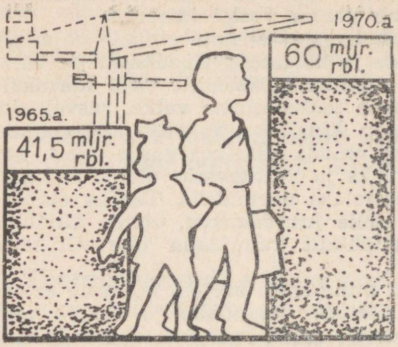

Ühiskondlike fondide kasv.

kohustuse täitmiseks, mitte õiguse saamiseks teatud saadustele, mitte varem kindlaksmääratud ja seaduslikult kinnitatud normide järgi, vaid vabatahlik töö, töö väljaspool normi, töö, mida tehakse tasule lootmata, ilma tingimuseta tasu saada, töö harjumusest töötada üldsuse kasuks... töö kui terve organismi vajadus.»

Te näete, et kommunistliku töö ja jaotamise printsiibi mõlemad osad on vastastikku lahutamatult seotud: ilma võimetekohase tööta ei saa olla ka vajadustekohast rahuldamist. Järelikult on vaja üheaegselt lahendada kaks ülesannet: luua eluhüvede küllus ja kasvatada ühiskonna liikmetes kommunistlikku töössesuhtumist. Nende ülesannete lahendamise võtmeks on materiaalse huvi printsiibi järjekindel elluviimine.

Ilma selleta, et töötajad oleksid materiaalselt huvitatud oma töö tulemustest, pole võimalik pidevalt tõsta tööviljakust ja suurendada ühiskonna rikkust. Ilma selleta ei saa juhtida miljoneid inimesi kommunismi poole, saavutada seda, et võimetekohane töö muutuks harjumuseks, kõigi inimeste eluvajaduseks. Seepärast peab kommunismi ehitamine tuginema materiaalse huvi printsiibile, töö järgi tasumine jääb töötajate materiaalsete ja kultuuriliste vajaduste rahuldamise põhiliseks allikaks.

Seda, et inimene töötab kohusetruult, kavatsedes osta mingi vajaliku eseme, et ta kulutab teenitud raha enda kasuks ja hüveks, võib ainult heaks kiita. Kuid juhtub ka nii, et mida rohkem inimene teenib, seda suurem on tema omandamiskirg. Suurte rahade kokkuajamine muutub tema elu eesmärgiks, ta töötab mitte enam niivõrd enda heaks, kuivõrd selleks, et koguda roh-

kem raha. Andnud aga järele soovile kergesti teenida, satub selline inimene tihti ebaausale teele, kuritegevuse teele.

Me ei ole askeedid ega eita ka inimeste õigustatud soovi elada paremini, jõukamalt. Kuid me ei tohi lubada ei endale ega ka oma seltsimeestele langeda «kuldvasika» mõju alla. Seepärast tuleb materiaalsed tööstiimulid alati ühendada moraalsete tööstiimulitega. Meie ühiskonnas on omandanud tohutu jõu moraalsed tööstiimulid ja eelkõige teadmine, et inimesed töötavad mitte ekspluateerijate heaks, vaid enda, kogu ühiskonna heaks. Partei kasvatab nõukogude inimestes nende töö ühiskondliku tähtsuse sügavat mõistmist, teadlikku töössesuhtumist. Me ei tööta omakasupüüdest, vaid selle nimel, et võidaks kommunismi suur üritus. Ning meie töö tasub end sajakordselt, tagades ühiskonna rikkuse vääramatu kasvu.

Jaotamine ühiskondlike fondide kaudu.

Sotsialistliku ühiskonna poolt loodud rikkusi jaotatakse ühiskonna liikmete vahel üha enam kommunistlikul teel. Jutt on ühiskondlikest fondidest.

Juba nõukogude võimu esimestel aastatel, kui tekkisid esimesed internaatkoolid, lastesõimed ja teised taolised asutused, nimetas Lenin neid kommunismi võrseteks ning õpetas, et nendesse võrsetesse tuleb suhtuda hoolikalt, neid tuleb kindlustada. Nüüd on meil terve selliste asutuste süsteem. Haridus ja arstiabi, sanatooriumid ja pioneerilaagrid, pensionid vanaduse ja töövõime kaotamise korral — kõike seda finantseerib riik ühiskondlike fondide arvel.

Miks me nimetame jaotamist ühiskondlike fondide kaudu vajaduste rahuldamise kommunistlikuks teeks? Seepärast, et seda tehakse põhiliselt sõltumata ühe või teise inimese poolt tehtud töö kvantiteedist ja kvaliteedist.

Muidugi oleks väär täielikult samastada ühiskondlike fondide kaudu jaotamist vajaduste järgi jaotamise kommunistliku printsiibiga ning selle põhjal väita, et meil on see printsiip (kas või osaliseltki) juba kehtestatud. Esiteks ei ole ühiskondlikud fondid praegu veel nii suured, et täielikult rahuldada kõiki vajadusi, milleks need fondid on määratud. Teiseks võetakse nende fondide jaotamisel mõnedel puhkudel arvesse töö järgi jaotamise tulemusi.

Näiteks sõltub pensioni suurus töötasust. Õiglus nõuab, et kehtestataks kõigile ühesugune pension: lõpuks on ju kõik kaua ja ausalt töötanud inimesed (olgu siis suurel või väikesel ametikohal) väärt seda, et ühiskond suhtuks nendesse ühesuguse tähelepanuga ja toetaks neid ühtviisi. Praegu ei ole veel võimalik sellist korda sisse seada, kuid me liigume selle poole. Viimastel aastatel on suurendatud pensionide määra, eriti just madalapalgaliste töötajate osas, on likvideeritud liialdused pensioni suuruses kõrgepalgalistele. Ametiühingu poolt tasutud puhkekodutuusikute määramisel, kohtade jaotamisel internaatkoolides ning stipendiumide jaotamisel kõrgemates õppeasutustes eelistatakse materiaalselt vähemkindlustatud inimesi ja nende lapsi. See aitab kaasa sellele, et väheneksid erinevused rohkem ja vähem kvalifitseeritud tööga tegelevate inimeste elatustaseme vahel.

Edaspidi hakkab ühiskondlike fondide kaudu jaotamine ikka vähemal määral sõltuma inimeste töötulemustest. Sedamööda, kuidas kasvavad need fondid, võib ühiskond üha täielikumalt rahuldada inimeste ühtesid või teisi vajadusi ning ta hakkab üha rohkem lähenema kommunistlikule jaotamisprintsiibile.

Jaotamine ühiskondlike fondide kaudu soodustab *inimeste vajaduste rahuldamise ühiskondlike vormide* levimist. See võimaldab saavutada ühiskondliku töö tohutut kokkuhoidu, annab suurt kasu nii ühiskonnale kui ka igale inimesele. Võtame näiteks ühiskondliku toitlustamise. Partei programmis on ette nähtud, et hinnad sööklates, restoranides, kohvikutes ja teistes ühiskondliku toitlustamise ettevõtetes alanevad kiiremini kui toiduainete hinnad kaubandusvõrgus. Samal ajal parandatakse toitude kvaliteeti. Edaspidi kavatsetakse üle minna tasuta (s. t. ühiskondlike fondide arvel toimuvale) toitlustamisele tootmisettevõtetes ja asutustes.

Üha rohkem inimesi eelistab süüa ühiskondlikes sööklates: see võimaldab ju kokku hoida palju aega! Eriti võidavad sellega naised, kelle õlgadel lasub praegu suurem osa tänamatust kodusest tööst. Teiselt poolt tekib võimalus ja isegi vajadus mehhaniseerida ja automatiseerida toidu valmistamist ühiskondliku toitlustamise kombinaatides.

Seetõttu hakkavad ühiskondlikud fondid kasvama koos individuaalse töötasuga. 1970. aastaks moodustavad nad ligikaudu 60 miljardit rubla.

Kuidas aga kasvab nõukogude inimeste heaolu kommunismi ehitamise tähtsa etapi — uue viisaastaku täitmise tulemusel? Seda näitavad järgmised arvud:

reaaltulu iga elaniku kohta kasvab ligikaudu 30% võrra;

toimub üleminek 5-päevasele töönädalale kahe puhkepäevaga, kusjuures töönädala tundide arv jääb samaks;

tehakse uus samm korteriprobleemi lahendamiseks: 65 miljonit inimest kolib uutesse majadesse;

põhiliselt rahuldatakse linnaelanike vajadused lasteasutuste järele ja parandatakse tunduvalt olukorda sel alal maal.

Peale selle on kavandatud minimaalse töötasu suurendamine, keskmise töötasuga tööliste ja teenistujate palkade tõstmine, töötasult võetavate maksude kaotamine ja alandamine, pensionide minimaalmäära tõstmine jms.

Kõik see võimaldab tõsta rahva elutaset, paremini rahuldada tema materiaalseid ja kultuurilisi vajadusi.

Vastus meie kritiseerijatele.

Vaevalt oli formuleeritud kommunismi põhiprintsiip, kui kommunistliku õpetuse vaenlased teatasid, et seda printsiipi pole võimalik ellu viia. Sedasama väidavad ka tänapäeva kodanlikud ideoloogid. «Laiskus peitub inimloomuse sügavuses,» ütlevad nad, «ning inimene teeb tööd vaid siis, kui teda jälitab nälg või teda on vallanud kasuiha. Niipea kui ühiskond võtab enda peale kõikide vajaduste rahuldamise, ei liiguta enam keegi sõrmegi...»

Milline umbusaldus inimese vastu kõlab nendes laimavates süüdistustes! Ei, inimene pole oma loomult laisk ega passiivne vaatleja, vaid töötaja; tuntud väljendust veidi muutes võib öelda, et inimene on sündinud tööks nagu lind lendamiseks.

Geniaalne Balzac oli kogu oma elu suures rahapuuduses... Kuid kellel tuleks pähe hakata tõendama, et «Inimlik komöödia» ilmus tänu... kasuahnusele, rikastumisihale. Kirjanik põles loomiskires, mis kujutab endast inimvaimu kõrgeimat avaldumisvormi. Samasugune kirg on juhtinud paljusid erineva elukutsega inimesi — aednikku, kes ei säästa jõudu ilusa lille kasvatamiseks, inseneri, kes pühendab kogu oma aja originaalse konstruktsiooni väljatöötamiseks.

Meie maal ja meie ajal töötab suur osa inimesi juba kõiki oma võimeid täielikult rakendades ning nad ei oskagi teisiti töötada. Miljonid inimesed, kes võtavad osa kommunistliku töö liikumisest, lükkavad kõige paremini ümber meid kritiseerivate tegelaste väljamõeldised.

Kuidas aga siiski toimida laiskadega? Väga lihtsalt: neid ei leidugi meil siis enam. Laiskust sünnitavad ju jõudeolek ja vastav kasvatus. Uues ühiskonnas teeb inimene juba lapsepõlves läbi töökasvatuse kooli, õpib nägema loovas töös elu suurimat eesmärki ja mõtet. Kui aga isegi niisugustes tingimustes üksikud inimesed on hooletud ja töötavad kuidagi lohakalt, siis suudab ühiskond nendele mõju avaldada. Juba praegu me võitleme edukalt üksikute inimeste vastu, kes peavad priileivasöömist ausast tööst paremaks. Miks siis arvata, et tulevikus, kus võimetekohane töö muutub kõigi või peaaegu kõigi inimeste eluvajaduseks, suudaks üks laiskvorst avaldada halba mõju näiteks 10 000 töötajale? Muidugi suudavad tuhanded töötajad sundida üht logardit töötama südametunnistuse järgi.

Teine kodanlike ideoloogide argument seisab järgnevas. Ühed neist räägivad, et kuna ühiskond rahuldab inimeste kõik vajadused, siis võtab neis võimust rikastumise «instinkt», igaüks püüab haarata endale rohkem ja seetõttu tassitakse ühiskondlik rikkus laiali. Teised aga, vastupidi, kujutavad asja jälle nii, et kommunistlik ühiskond hakkab reglementeerima inimeste vajadusi, hakkab igaühele andma ühesuuruse portsjoni ühtesid ja neidsamu saadusi, riietab kõik standardsetesse rõivastesse jne. Mõelnud välja sellise sünge pildi, kukuvad laimajad ise selle peale nutma ja avaldavad kaastunnet «õnnetutele kommunismiajastu inimestele», kes pidavat lahti ütlema isiklikust maitsest, hülgama kõik elurõõmud ja muutuma standardseteks mannekeenideks.

Siin näeme jällegi seda, kuidas kodanlus püüab kommunismiajastu inimese üle otsustada iseenda järgi. Kodanliku moraali vaimus kasvatatud inimesed hüüaksid kommunismi sattudes muidugi: «Võta, mis võtta annab!» Kuid selles ongi asi, et ahnitsejad kommunismi ei pääse. Nagu juba öeldud, seatakse kommunistlik jaotusprintsiip täielikult sisse siis, kui ühiskonnas on võidule pääsenud kommunistlik moraal, kui kõigi inimeste kommunistlik teadlikkus on saavutanud küllalt kõrge taseme. Kommunismiajastu inimeste teadvuse üks olulisemaid jooni seisab aga selles, et neil ei teki liialdatud, ebanormaalseid vajadusi, et nende vajadused on alati mõistlikud.

Kommunistliku ühiskonna teadlikule inimesele ei tule kunagi pähe võigas mõte nõuda endale näiteks 100 toaga villat, kui talle piisab täielikult kolmetoalisest korterist,

Tal ei tule kunagi mõtet katta oma elamu seinad suurepäraste maalikunsti teostega, mille koht on muuseumis või mõnes muus avalikus kohas, kus neid võib nautida igaüks. Tal ei teki iialgi ideed toppida kapp täis riideid ja kelder täis toiduaineid, kui kõik vajaliku võib ta saada ühiskondlikust laost ja ühiskondlikest varudest.

Selliste mõistlike vajaduste piires võib igaüks rahuldada oma isikliku maitse ja oma kalduvused: sisustada korteri, valida ja tellida riietusesemed, korraldada oma kodu nii nagu see meeldib. Valitud toitude armastajad, kui neil pole kahju oma ajast, võivad rahuldada oma gastronoomilisi soove kodus (keegi ei sunni ju sööma ühiskondlikus sööklas!), moehaiged [1] aga hoolitseda oma riietuse eest.

Viimasel ajal on nendele, kes kritiseerivad kommunismi kodanlikelt seisukohtadelt, lisandunud väikekodanliku sotsialismi positsioonil asuvate kriitikute hääled. Oma kallaletungide peamiseks märklauaks on nad valinud materiaalse huvitatuse põhimõtte. Kui neid kuulata, siis tuleb välja, et kõrgem töötasu hulgalt suurema ja kvaliteedilt parema töö eest muudab inimesed omakasupüüdlikeks ja ahneteks. Nõukogude inimeste elatustaseme tõus ja see, et nad soetavad televiisoreid ja külmutuskappe, nõrgestavat nende revolutsioonilisust ning viivat välja nõukogude ühiskonna «ümbersünnile», «kapitalismi restaureerimisele» NSV Liidus.

Nendes arutlustes kajastub väga ilmekalt tüüpiliselt väikekodanlik ettekujutus sotsialismist kui üldise võrdsustamise riigist, revolutsioonilisusest kui eranditult nende inimeste omadusest, kes elavad poolnäljas. Kui asi oleks nii, nagu seda väidavad «ultra»-revolutsionäärid, siis oleks kommunism üldse võimatu, sest igasugune sotsialistlik ühiskond satuks rahva heaolu kasvades paratamatult ohtu, et ta muutub kapitalistlikuks. Näete nüüd, millise

---

[1] Praegu kasutatakse meil seda väljendit tavaliselt negatiivses mõttes: nii nimetatakse mehi ja naisi, kel peale moodide midagi pähe ei mahu, kes püüavad silma paista oma riietuse ülima originaalsuse ja veidrusega. Kuid soov ilusasti riietuda on iseenesest täiesti seaduspärane, eriti noores eas. Peamine on, et see ei varjaks inimeste eest kogu maailma, et inimene ei muutuks riiete orjaks. Niisugustel tingimustel pole soovis ilusasti riietuda midagi hukkamõistetavat, see väärib isegi kiitust. Ei ole kahtlust, et külluse ühiskonnas riietuskultuur ja üldse olustikuline kultuur arenevad edasi.

absurdsuseni jõuavad välja väikekodanlike revolutsionääride vaated!

Ei, lugupeetud tegelased, ütleme neile, selliste vaadetega kommunismi üles ei ehita. Inimesed tõusevad üles revolutsioonile, võitlusele sotsialismi eest selleks, et kätte võita endale ja oma lastele külluslikku, vaba ja õnnelikku elu. Nad saavutavad seda oma kangelasliku tööga ning näitavad sellesamaga eeskuju oma vendadele kapitalimaades. Meie revolutsioonilisus, meie kõrge internatsionaalne kohus kogu maailma töötajate vastu on tänapäeval selles, et edukalt ehitada kommunismi.

§ 42. Riikluse arenemine ühiskonna kommunistlikuks omavalitsuseks.

Riik kommunismi ehitamise perioodil.

Kui riigi eksisteerimise peamine põhjus — klassiantagonism — on kadunud, milleks siis üldse veel riiki säilitada?

Põhjuseks on see, et kuni ei ole võimalik üle minna töö ja jaotamise kommunistlikule printsiibile, säilib vajadus kontrollida töömõõtu ja tarbimismäära. Tänapäeva tingimustes võib seda kontrollida ainult riik.

Riik on vajalik selleks, et juhtida ühtse plaani alusel meie haruderohket majandust, tagada töödistsipliini ja avalikku korda. Meil tuleb võidelda priileivasööjate, logardite, petiste, huligaanide ja teiste ühiselu reeglite rikkujate vastu. Selleks võitluseks kasutatakse nii seaduse kui ka ühiskondliku mõjustamise jõudu.

Riik on vajalik ka selleks, et täita mitmeid tähtsaid ülesandeid, mis tulenevad meie internatsionaalsetest kohustustest kogu maailma proletariaadi ees: organiseerida koos teiste sotsialismimaadega sotsialistlikku maailmamajanduse süsteemi, osutada abi rahvusliku sõltumatuse eest võitlevatele rahvastele, kindla rahu tagamise huvides taotleda kapitalistlike maadega rahulikku kooseksisteerimist.

Rahvusvahelise pinevuse olukorras on sotsialistlik ühiskond sunnitud tugevdama sõjaväge ja riikliku julgeoleku organeid, kes kaitsevad rahva rahumeelset tööd.

Sellised on riigi säilimise põhjused ka pärast klassiantagonismi kadumist. Ühtlasi toob aga see fakt, et pärast sot-

sialismi ülesehitamist langeb ära vajadus maha suruda vaenulikke klasse, olulisi muutusi riigivõimu tegevuse iseloomu ja organisatsioonilistesse vormidesse. Proletariaadi diktatuur lakkab olemast paratamatu. Kommunismi ehitamise käigus areneb meie riik kogu rahva poliitiliseks organisatsiooniks, üldrahvalikuks riigiks.

See ei tähenda sugugi, et töölisklass lakkaks olemast ühiskonna arenemise juhtiv jõud. Kuni säilivad klassid, jääb töölisklass kui kõige eesrindlikum ja teadlikum klass kommunismi ehitamise eesmiseks väesalgaks, selle juhtivaks jõuks.

Üldrahvalik riik ei ole tardunud poliitiline organisatsioon, vaid uus tähtis etapp sotsialistliku riikluse arenemisel ühiskonna kommunistlikuks omavalitsuseks. Kõige tähtsam, mis seda etappi iseloomustab, on *sotsialistliku demokratismi* igakülgne arendamine ja täiustamine.

On olemas kaks moodust töötajate kaasatõmbamiseks riigi juhtimisest osavõtuks: *esinduslik ja otsene demokraatia.*

Inimene võib riigi juhtimisest osa võtta isiklikult või oma esindajate kaudu. Näiteks valivad kõik kodanikud nõukogudesse kõige autoriteetsemaid inimesi, kes on ära teeninud üldise lugupidamise isikliku tööga, organiseerimisvõimega ja tähelepaneliku suhtumisega inimestesse. Deputaadid on rahva esindajad ning tema nimel ja ülesandel lahendavad nad suuri ja väikseid riigiasju.

Peale selle võtavad riigi juhtimisest otseselt osa miljonid kodanikud, näiteks ettevõtete, kolhooside ja asutuste kollektiivide üldkoosolekutel, kus arutatakse kõige tähtsamaid tootmistöö küsimusi ja võetakse vastu ühiseid otsuseid.

Lahutamatult on otsene ja esinduslik demokraatia seotud ühiskondlikes organisatsioonides. Neid juhivad parteibürood, ametiühingu- ja komsomolikomiteed ning teised valitavad organid. Kõige tähtsamaid küsimusi aga arutatakse üldkoosolekutel, kus otsused võetakse vastu hääletamise teel.

Täpselt samasugune olukord valitseb ka rahva ühiskondlikes organites: majavalitsuste juurde loodud alatistes komisjonides, koolide lastevanematekomiteedes, seltsimehelikes kohtutes, igasugustes nõukogudes ja komisjonides, mida meil on sadu tuhandeid. Kõik nad tegutsevad parteiorganisatsioonide juhtimisel tihedas koostöös esinduslike võimuorganitega — töörahva saadikute nõukogudega.

Teel ühiskonna omavalitsuse poole.

Nõukogude ühiskond liigub selle poole, et lahendada V. I. Lenini poolt püstitatud ülesanne — tõmmata kõik inimesed kaasa riigi juhtimisse. Sedamööda, kuidas seda ülesannet lahendatakse, kaotab riigi juhtimine ise järk-järgult

oma poliitilise iseloomu, lakkab olemast inimeste erilise kihi — riigiaparaadi töötajate tegevus. Nüüd on juba mõned funktsioonid, mida enne täitsid riigiorganid, antud üle ühiskondlike organisatsioonide kompetentsi. Ühiskonna kommunistlik omavalitsus kujuneb tulevikus nii riigi kui ka ühiskondlike organisatsioonide arenemise alusel, sel alusel, et tugevnevad riigi ja ühiskondlike organisatsioonide sidemed rahvahulkadega.

Kuidas siis võiks endale praegu ette kujutada kommunistlikku omavalitsust või kas kommunistlikus ühiskonnas on üldse mingit võimu?

Niisugust avalikku võimu, mis väljendub üksnes juhtimisega tegelevate inimeste erilise kihi olemasolus, kommunismi ajal ei ole. Kuid sõltumata ühiskonna organisatsioonilisest vormist jääb alati püsima ühelt poolt teatud autoriteet, teiselt poolt aga teatud allumine. Sellises keerukas ja täiuslikus majanduslikus organismis, nagu seda on kommunistlik tootmine, ei saa lihtsalt läbi ilma aruka tsentraliseerimiseta, ilma juhtimiseta.

Tähendab, ka kommunismi ajal eksisteerib võim, kuid see on võim, millel pole poliitilist iseloomu.

Riigi kui «sunniaparaadi» väljasuremine ja õiguse kui riigi jõule tuginevate käitumisnormide kogusumma väljasuremine ei tähenda sugugi, et kommunistlikus ühiskonnas poleks üldse mingeid käitumisnorme. Organiseeritud inimühiskond eeldab kõigi tema liikmete jaoks kohustuslikke ühiselu norme ja reegleid. Kommunistliku ühiselu üldtunnustatud normidest kinnipidamine muutub igal inimesel vajaduseks ja harjumuseks.

Ilmselt võib ka kommunistlikus ühiskonnas ette tulla üksikuid ekstsesse, mis meenutavad praegusi seaduserikkumisi. Ei ole näiteks võimatud hooletusest tingitud tõsised eksimused, eksimused igapäevases elus jne. Ümbruskonna kiire reageerimine, ühiskonnaliikmete veendumus, et nende tegevust viivitamatult toetavad kõik, — see on küllaldane selleks, et maha suruda üksikuid ekstsesse.

Kõik need funktsioonid, mida praegu teostavad riigiorganid (majanduse ja kultuuri juhtimine, sirguva põlvkonna kasvatamine ja õpetamine, töö ja tarbimise organiseerimine), ei kao kommunismi ajal, vaid muutuvad vastavalt ühiskonna arenemisele. Kommunistlikus ühiskonnas toimub juhtimine teatud ühiskondliku mehhanismi abil, ühiskonna omavalitsuse mitteriikliku süsteemi abil. Ja

kuigi sellel mehhanismil ei ole poliitilist iseloomu, on ta võimsam igast riigist tänu oma tohutule moraalsele autoriteedile.

Riigi väljasuremise tingimused.

Riik on paratamatult tekkinud teatud ajaloolistes tingimustes. Samuti paratamatult peab ta tulevikus ühiskonnaelu areenilt kaduma.

Riigi väljasuremine ei ole ühekordne akt, ei ole plahvatus, vaid pikaajaline ja järkjärguline protsess. «Riigi täielikuks väljasuremiseks,» ütles V. I. Lenin, «on vajalik täielik kommunism.»

Riigi väljasuremise tingimused, selle eeldused luuakse kommunismi ehitamise käigus. Eelkõige on nendeks majanduslikud eeldused, mille hulka kuulub tootlike jõudude sellise kõrge arenemistaseme saavutamine, mis võimaldab täielikult ja pidevalt rahuldada inimeste kasvavaid materiaalseid ja vaimseid vajadusi. Seetõttu kaob vajadus töömõõdu ja tarbimismäära riiklikuks kontrolliks.

Riigi väljasuremiseks on vajalikud ka sotsiaalsed eeldused. On tähtis, et oleks kaotatud kõik klassideks jagunemise ja klassierinevuste jäljed, erinevused linna ja maa vahel, vaimse ja füüsilise töö vahel. Alles pärast seda kaob inimeste ühiskonnasiseste suhete poliitiline iseloom.

Lõpuks on riigi väljasuremiseks vajalikud ka ideoloogilised eeldused: kõigi ühiskonnaliikmete teadlikkuse ja kultuuri kõrge tase, kapitalismi igandite likvideerimine inimeste teadvuses ja igapäevases elus, kommunistliku moraali täielik võit.

Sellised on riigi väljasuremise põhilised sisemised eeldused. Vajalikud on aga ka teatud välistingimused, mille puudumisel riik ei saa välja surra. Nendeks on sotsialismi täielik ja lõplik võit rahvusvahelisel areenil, imperialistlike riikide igasuguse sõjalise kallaletungi ohu välistamine.

Riigi väljasuremine on keeruline ühiskondlik protsess, On täiesti selge, et ka ühiskonna kommunistliku omavalitsuse väljakujunenud süsteem ei saavuta korrapealt vajalikku organisatsioonilist täiuslikkust. Seepärast on igati alust väita, et Kommunistlik Partei säilib mõni aeg ka pärast riigi väljasuremist. Taganud ühiskonna omavalitsuse kõigi lülide pideva ja laabuva töö, täidab partei sellega oma ajaloolise missiooni ja sulab ühte kogu ühiskonnaga.

§ 43. Rahvuste õitseng ja lähenemine.

Kaks tendentsi rahvussuhete arenemises.

Sotsialism on liitnud meie maa arvukad rahvused ja rahvad üheks suureks pereks. Nagu iga terve ja sõbralik perekond, areneb ta edukalt: puhkevad õitsele vennalike rahvaste majandus ja kultuur, tugevnevad «sugulussidemed», internatsionaalsed sidemed nende vahel.

Sotsialismi ajal toimivad üheaegselt kaks tendentsi: rahvuste arenemine ja nende lähenemine üksteisele. Mõlemad tendentsid on progressiivsed ja vastastikku lahutamatult seotud.

Tõepoolest, just tänu rahvaste sõprusele, üksteise vastastikusele abistamisele on Vene impeeriumi endised mahajäänud rahvuslikud ääremaad suutnud tõusta riigi keskpiirkondade arenemistasemele ja on saavutatud leninliku rahvuspoliitika peamine eesmärk — rahvuste tegelik võrdsus. Nüüd on kõigis NSV Liidu koosseisu kuuluvates rahvusvabariikides hästi arenenud tööstus ja mehhaniseeritud põllumajandus, kõigis rahvamajandusharudes ja kultuuri alal töötavad kvalifitseeritud spetsialistid.

Partei XXIII kongressil rääkisid endiste Venemaa ääremaade kommunistlike organisatsioonide saadikud sellest, kui kiiresti arenevad nõukogude vabariigid.

Aserbaidžaani delegaat teatas kongressile, et elektrienergia toodangu poolest iga elaniku kohta on Aserbaidžaan ette jõudnud Jaapanist, Prantsusmaast ja Itaaliast. Turkmeenia delegaat jutustas, et tema vabariigis, kus enne revolutsiooni kirjaoskajaid õieti polnudki, õpib praegu iga neljas inimene, kümne tuhande elaniku kohta tuleb 24 üliõpilast. Delegaat Kirgiisiast ütles, et tema poolt esindatavas vabariigis on iga kahekümne viies inimene kõrgema või keskharidusega spetsialist, et Kirgiisia, kus minevikus ei olnud üldse tööstust, valmistab kaasaegseid tööstusseadmeid 50 välisriigile.

Vaatamata sellele et NSV Liidu koosseisu kuuluvad rahvusvabariigid ise osutavad abi teistele rahvastele ja riikidele, rõhutatakse NLKP programmis, et partei «... teostab endiselt poliitikat, mis tagab kõigi rahvuste ja rahvusgruppide tegeliku võrdsuse nende huvide täieliku arvestamisega, pöörates erilist tähelepanu nendele meie maa piirkondadele, mida on vaja kiiremini arendada».

Teiselt poolt kutsub just rahvuste arenemine esile vajaduse, et nende vahel oleks üha tihedam koostöö. Nii kaasneb tööstusliku ja põllumajandusliku tootmise tõusuga,

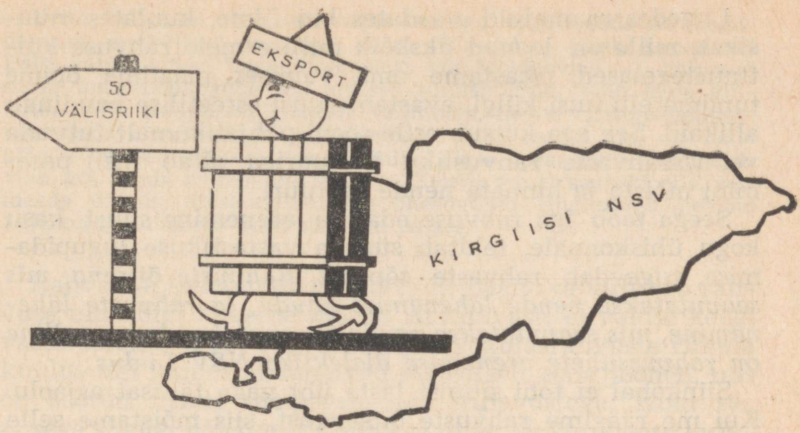

rahvusvabariikide rahvamajanduse spetsialiseerimisega tingimata ka koopereerimise laienemine nende vahel. Praegu ei saa rajada ühtki suurehitust nii, et sellest ei võtaks osa paljude Nõukogude vabariikide tehased ja vabrikud. Selliseid tohutuid üritusi aga, nagu uudismaade ülesharimine, uute tööstusbaaside rajamine maa idarajoonides, sai ellu viia ainult kõigi Nõukogude rahvaste ühiste jõupingutustega.

Meie partei initsiatiivil on viimastel aastatel tunduvalt laiendatud liiduvabariikide õigusi, nende juhtimise alla on antud enamik vabariigi territooriumil asuvaid tööstusettevõtteid. Selle tulemusel tekkis vajadus põhjalikumalt koordineerida rahvaste jõupingutusi liiduvabariikide majandusliku ülesehitustöö alal.

Veel kolm-neli aastakümmet tagasi oli kogu meie maa teaduslik tegevus kontsentreerunud Moskvasse, Leningradi, Kiievisse ja mõnedesse teistesse suurtesse linnadesse. Nüüd, kus kõigis rahvusvabariikides on loodud baas teaduslikuks uurimistööks ning on kasvanud andekad teadlased, ei ole teaduse arendamine mõeldav ilma nende koostööta.

Pulkovo observatooriumi astronoomid «koopereeruvad» oma kolleegidega Bjurakanist. Moskva matemaatikud arendavad tihedaid sidemeid oma «relvavendadega» Tbilisist. Metallurgid sõidavad kõigist meie maa nurkadest kogemusi saama Kiievisse ... Tugevneb nõukogude teaduse ühtne rinne.

Lugedes raamatuid, vaadates kinofilme, kuulates muusikat, mille on loonud ükskõik millise meie rahvuse kultuuritegelased, rikastame oma vaimset maailma, õpime tundma elu uusi külgi, avastame uusi esteetilise naudingu allikaid. See aga kutsub esile soovi põhjalikumalt tutvuda vennasrahvaste rahvusliku kultuuriga, aitab meil paremini mõista ja hinnata nende kultuuri.

Seega toob iga rahvuse edasine arenemine suurt kasu kogu ühiskonnale, tekitab sügava vastastikuse lugupidamise, tugevdab rahvaste sõprust. *Rahvuste õitseng, mis saavutatakse nende lähenemise kaudu, ja rahvuste lähenemine, mis saavutatakse nende õitsengu kaudu, — selline on rahvussuhete arenemise dialektika NSV Liidus.*

Siinkohal ei tohi silmist lasta üht väga tähtsat asjaolu. Kui me räägime rahvuste õitsengust, siis mõistame selle all rahvuskultuuri paremaid, progressiivsemaid jooni, selliseid terveid rahvuslikke tavasid ja traditsioone, mis tõepoolest teenivad kõigi rahvuste kultuuri rikastamise ülesannet. Kuid igal rahvusel on veel vana elukorra igandeid, annavad end tunda kahjulikud traditsioonid. Muidugi oleks absurdne kõnelda selliste traditsioonide levitamisest nagu näiteks mõrsjaluna maksmine või patriarhaalsete tavade täitmine. Vastupidi, selliste traditsioonide vastu tuleb halastamatult võidelda; nendest tavadest jagusaamine on eelkõige nende rahvuste auasjaks, kelle juures nad esinevad.

Eriti visad ja kahjulikud on natsionalistlike vaadete igandid. Ei ole midagi vastikumat ja meie ühiskonna vaimule vastukäivamat kui rahvuslik kõrkus, üleolev suhtumine teistest rahvustest inimestesse. Meie seadus karistab rangelt igasuguseid katseid diskrimineerida, kitsendada inimeste õigusi rahvuslikel või rassilistel põhjustel. Partei kasvatab nõukogude inimesi internatsionalismi, rahvaste võrdõiguslikkuse ja sõpruse vaimus. Ning iga nõukogude inimese pühaks kohuseks on jääda kõikides oma mõtetes ja tegudes ustavaks nendele ideedele. Ei saa olla teadlik kommunismiehitaja, kui ei olda internatsionalist.

Vaimse palge ühised jooned.

Tänu rahvuste üha suuremale lähenemisele, nende vastastikusele rikastumisele *arenevad inimeste vaimse palge ühised jooned,* mida sünnitab uus ühiskonnakord ja mis kehastavad NSV Liidu rahvaste parimaid traditsioone.

Neile, kellel on olnud võimalik rännata ringi mööda Nõukogudemaad, on kõikjal, kus nad ka ei viibinud — Kesk-Aasias või Balti vabariikides, Taga-Kaukaasias või Moldaavias —, hakanud silma meie nõukogude elu erilised tundemärgid. Võib leida küllaltki palju omapärast inimeste välimuses, nende riietumismaneeris, nende kõneviisis ja isegi žestides. Kuid samal ajal on neile kõigile omased ühised jooned, mille alusel peaaegu eksimatult võib ära tunda nõukogude inimese. Teisiti see ei saakski olla, sest ideede ühtsus, ühiskondliku elu ühesugused tingimused peavad kajastuma inimeste kogu vaimses palges.

Rahvuslik iseloom on erakordselt püsiv, ta kujuneb rahvuse elu kõigi külgede mõjul. Arvatavasti ei vaidle keegi vastu sellele, et eri rahvusesse või sugulasrahvuste rühma kuuluvatel inimestel tungivad reljeefselt esile jooned, mis on seotud nende temperamendi erinevustega. Kuid see ei sega sugugi *nõukogude inimese* uute, ühiste joonte kujunemist. Need on asjalikkus ja hoog, suuremeelsus ja heldus, otsekohesus ja printsipiaalsus ning paljud teised omadused, mille levimine on uue, kommunistliku moraali kindlustumise tulemus.

Kommunismi ehitamise käigus areneb edukalt kõigi Nõukogude rahvaste jaoks ühine kultuur, mis on kommunismi üldinimliku kultuuri prototüübiks. Kuigi nõukogude kirjanike, heliloojate ja kunstnike loomingus avaldub stiili ja vormi tohutu mitmekesisus, loovad nad ühe kunstimeetodi — sotsialistliku realismi meetodi alusel.

Iseloomulikuks näiteks selles suhtes on ka tänapäeva arhitektuur. Igast rahvusest arhitektid kasutavad loomulikult rahvusliku ehituskunsti poolt väljatöötatud parimaid jooni. Ühtlasi püüavad nad luua hooneid, mis vastaksid meie ajastu esteetilistele ideaalidele; nad otsivad kõige lihtsamat ja väljendusrikkamat vormi, kannavad hoolt hoonete ökonoomsuse ja mugavuse eest. Neidsamu nõudeid esitavad arhitektidele ka uued materjalid: betoon, plastmassid, klaas. Selle tulemusena tekib uus arhitektuuristiil, kus avalduvad parimad rahvuslikud traditsioonid. See ei ole erinevate stiilide ja maneeride eklektiline ühendamine (mis iseenesest juba on maitsetu), vaid just arhitektuuri üldinimliku ja rahvusliku stiili süntees.

Järjekindlalt internatsionalistlikult positsioonilt lahendatakse meil sellist tähtsat rahvussuhete küsimust, nagu seda on *rahvuskeelte arenemise* küsimus.

Meil on igal rahvusel kõik võimalused arendada oma keelt, rikastada seda kui rahvusliku kultuuri võimsat relva. Ühtlasi eksisteerib aga vennalike rahvaste peres

tungiv vajadus rahvustevahelise suhtlemisvahendi järele. Selliseks vahendiks on saanud vene keel. Keegi ei ole seda dekreetidega kindlaks määranud. Rahvad on vene keele võtnud rahvustevaheliseks suhtlemisvahendiks vabatahtlikult. Ja see on täiesti loomulik, sest vene keelt kõneleb kõige suurem rahvus NSV Liidus (üle poole kogu meie maa elanikkonnast on venelased), sest vene keelel on erakordselt rikkalik sõnavara, võimalused väljendada kõige peenemaid mõttevarjundeid. Vene keeles eksisteerib ülirikas kirjandus, nii originaalne kui ka tõlkekirjandus. Missugusesse nõukogude rahvusse me ka ei kuuluks, ikka armastame vene keelt, sest see on Lenini ja Tšernõševski, Tolstoi ja Tšehhovi, Puškini ja Gogoli, Gorki ja Majakovski keel.

On selge, et ka edaspidi õpivad nõukogude inimesed meelsasti vene keelt, kasutavad seda rahvustevaheliseks suhtlemiseks. Kuid see progressiivne tendents ei välista mingil määral teiste rahvuskeelte arenemist ja rikastamist. Märkides positiivset tähtsust, mida omab vene keele õppimine kõrvuti antud rahvuse keelega, rõhutab Kommunistliku Partei programm eriti seda, et ei tohi lubada mitte mingisuguseid «privileege, kitsendusi või sundimist ühe või teise keele kasutamisel».

Kui kommunism võidab kogu maailma ulatuses, siis kaovad rahvuslikud erinevused lõplikult ja kindlustub üks ühine keel, üks ühine kultuur, mis kogub endasse kogu rahvuskultuuride rikkuse. Kuid see on erakordselt pikaajaline protsess ning praegu ei ole võimalik ka kõige umbkaudsemalt ette öelda, millal see toimub.

Küsimusi kordamiseks.

1. Missugused on tootmisvahendite ühtse, kommunistliku omanduse loomise põhiteed?
2. Milles avalduvad uued vastastikused suhted linna ja maa vahel?
3. Kuidas saavutab ühiskond vaimse ja füüsilise töö orgaanilise ühendamise? Jutustage, kuidas teie tegevuses liituvad vaimne ja füüsiline töö.
4. Milles väljendub üldrahvaliku riigi ümberkasvamine ühiskonna kommunistlikuks omavalitsuseks?
5. Näidake teile teadaolevate faktide najal, milles väljendub rahvuste lähenemine, kuidas toimub rahvuskultuuride vastastikune rikastamine.

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Kuidas te kujutate endale ette kommunistlikku tööd? Missugune on teie isiklik panus kommunismi ehitamisse?
2. Näidake oma perekonna ja sugulaste varal, mida annavad ühiskondlikud tarbimisfondid.
3. Kodanlikud sotsioloogid püüavad tõestada, et sotsialistlikus ühiskonnas klassierinevused sugugi ei kustu, vaid, vastupidi, toimub kihistumine isoleeritud ja mittevõrdõiguslikeks sotsiaalseteks kihtideks, tekivad uued klassid. Väikekodanlikud «ultra»-revolutsionäärid peavad omakorda klassiks sulisid, vargaid, spekulante, s. o. igasuguseid kuritegelikke elemente. Vastake neile.
4. Kaks inimest vaidlevad. Üks väidab, et kommunismi ajal ei ole üldse vaja professionaalset kunsti, inimestel on rohkem vaba aega ja see annab neile võimaluse luua kunstišedöövreid irdumata tootvast tööst. Teine vaidleb vastu, et ilma kõigi vaimsete jõudude koondamiseta mingile ühele esemele ei saa midagi asjalikku luua, et professionaalse kunsti hülgamine viib välja kunsti hukkumisele. Vaidlejad tulid teie juurde ja palusid öelda, kummal neist on õigus ja kumb eksib. Öelge oma arvamus.
5. Lugege ja arutage läbi Thomas Moruse raamat «Utoopia» ning Tommaso Campanella raamat «Päikeselinn». Millised utopistide aimdused osutusid õigeteks, milles tegid teadus ja kommunismi praktika nende oletustes parandusi?

10. peatükk.

UUE INIMESE KASVATAMINE.

§ 44. Kommunismiajastu inimene sünnib tänapäeval.

Vaidlus inimese üle. Kommunism toob inimestele materiaalsete ja vaimsete hüvede külluse, loob tingimused õnneks. Ja kõige selle nimel esitab kommunism inimestele tõsiseid nõudeid. Elu hüved peame saavutama omaenese tööga. Võrdsust ei saa kehtestada enne, kui inimene hakkab suhtuma teisesse inimesesse kui sõbrasse ja vennasse. Ei saa vabaks selle sõna täielikus mõttes teha seda, kes on religioossete eelarvamuste kütkes. Ei või saada õnnelikuks see, kes on «vaimust vaene», kellele on võõras tunnetamisrõõm, kes on kurt ja pime kunsti ilu suhtes.

Teiste sõnadega, kommunismi ehitades peab ühiskond oma liikmeid selleks ette valmistama, kasvatama neis õilsaid omadusi, aitama neil vabaneda kõigest, mis rüvetab inimväärikust. Ja küsimus on siin keerukam kui mõningates utoopilistes romaanides, milles teadmata kust ilmuvad «valmis» kommunismiajastu inimesed ja teadmata kuhu kaovad kõik, kes selle nõuetele ei vasta. Kommunismi tuleb ehitada selle «inimmaterjaliga», mille on meile jätnud ajalugu, kuid see materjal on ebaühtlane — selles on palju head, kuid on ka küllalt palju halba.

Kõige keerukam on see, et inimesed ei ole maskikomöödia tegelased, kellest igaüks on alatiseks õnnistatud ühe erilise iseloomujoonega: see on kurjategija, too — hea inimene, see on pahede hunnik, too aga — vooruste kehastus ise. Sageli esinevad hea ja halb inimese vaimses maailmas kõige kummalisemal kombel kõrvuti. Uusi inimesi ei saa kasvatada teisiti, kui ümber kujundades nende psüühikat,

suhtumist töösse, ühiskonda, perekonda, see tähendab teostada sõna otseses mõttes *revolutsiooni nende teadvuses.*

Kas niisugune ülesanne on üldse lahendatav?

«Ei!» väidavad kodanlikud sotsioloogid ja moralistid. «Inimene,» ütlevad nad, «on oma loomult alatu olend. Kaks tuhat aastat on teda õpetatud: ära tapa, ära varasta, ära peta, aga maailmas voolab endist viisi veri, lokkab riisumine, vend reedab venda. Inimesi võib muidugi osaliselt kohandada ühiseluks, kasvatada neis väliste viisakuskommete täitmist, kuid kunagi ei õnnestu inimesest looma välja juurida, teda pahedest vabastada.»

«Jah!» ütlevad marksistid. «Inimest saab ümber kasvatada.»

Marksismi rajajad on teaduslikult tõestanud, et inimeste ühiskondlik olemine määrab nende teadvuse, ja seda tõde kinnitab kogu inimkonna ajalugu. Kahe-kolme aastatuhande jooksul ei ole inimeste välimus peaaegu üldse muutunud. Kui muistne roomlane satuks meie keskele, siis tänapäevaselt rõivastatuna ei paistaks ta rahvahulgast millegagi silma. Kuid meie kaasaegse inimese vaimne maailm on mõõtmatult rikkam mitte ainult antiikaja, vaid ka möödunud sajandi inimeste vaimsest maailmast.

Mis aga puutub pahedesse, siis pole ka siin kodanlikel sotsioloogidel ja moralistidel õigus. Inimlikud pahed surevad tingimata välja pärast seda, kui on kõrvaldatud neid sünnitanud ühiskondliku elu tingimused. Eraomandus ja ühe inimese ekspluateerimine teise inimese poolt ongi peamised neist tingimustest. Eraomandus jaotab ühiskonna käputäieks rikasteks, kes tööd tegemata kasutavad priiskavalt kõiki eluhüvesid, ja paljumiljoniliseks töörahvahulgaks, kes varastatakse materiaalselt ja vaimselt paljaks, kel puudub võimalus arendada ja rakendada oma loovaid võimeid. Eraettevõtjate maailmas valitseb paratamatult kodanlik individualism, mis vastandab inimesed üksteisele ja kinnitab kodanliku hundimoraali seadusi: «igaüks enda eest», «kas sina röövid teist või tema sind», «rikkale ja tugevale on kõik lubatud», «inimene on inimesele hunt».

Ajakirjanikud, kes saatsid üht meie delegatsiooni Ameerika Ühendriikides, jutustasid iseloomulikust keskustelust, mis toimus ameerika farmeriga. Vestluse ajal märkisid nad, et farmer saab sel aastal hea saagi. «Jah, kuid minu naabrid ka,» vastas farmer siira pahameelega, «see aga tähendab, et hinnad langevad ja ma kaotan iga hektari pealt sada dollarit.»

Umbes samuti mõtles arst, kes unistas sellest, et tema kaaskodanikud sagedamini haigestuksid; arhitekt, kes tundis heameelt tulekahjust, mis annab talle tööd; jurist, kes hõõrus käsi, kuuldes toimunud kuritegudest.

«Kõikide sõda kõikide vastu» (nõnda iseloomustas ekspluataatorlikku ühiskonda inglise filosoof Hobbes) ei sünnita mitte ainult kapitalistliku maailma ühiskondliku elu objektiivsed tingimused. Seda soodustab ka kogu kodanlik ideoloogia, ülistades «tugeva isiksuse» kultust. Niisugune «tugev isiksus» oskab oma võistlejail kõrist kinni haarata, julmuse ja pettusega võimu ja rikkuseni trügida. Kõige varjamatumalt ja küünilisemalt on see väljendatud fašistlikes teooriates, mis peegelduvad reaktsioonilise imperialistliku kodanluse vaateid. Fašismi ideoloogiline eelkäija, saksa filosoof Nietzsche kuulutas «üliinimese», «blondi bestia» ajastu saabumist; see pidavat uputama maailma verre ja orjastama kogu inimkonna.

Rikutud kodanliku moraali vastandiks on proletariaadi revolutsiooniline moraal, mis hoolikalt säilitab kõik paremad kõlbelised omadused, mis inimkond on oma ajaloo jooksul kujundanud. Ja mitte ainult ei säilita, vaid ka kaitseb neid võitluses kodanliku ideoloogia vastu. Juba ainuüksi see asjaolu paljastab veenvalt laimu, mida kodanlikud ideoloogid inimloomuse kohta levitavad. Ei, inimlikes pahedes pole süüdi mitte inimloomus, vaid kapitalistlik kord, mis moonutab inimese tõelist loomust.

Teadvuses toimuv revolutsioon on muidugi kõigist revolutsioonidest kõige keerukam. Kuid ta võidab tingimata ühiskonnas, kus inimeste elutingimused ise objektiivselt aitavad kaasa nende psühholoogia muutumisele, uue kommunistliku moraali võidulepääsemisele.

Vaidlus inimese ja tema saatuse üle on ammu üle kandunud teooriast praktikasse.

1917. aastal lõhenenud maailma kapitalistlikul poolel sisendatakse tööinimesele visalt, et ta on kääbus. Kirikujutlustajad, televisioonisaadete diktorid, filosoofiliste traktaatide autorid püüavad teda üksteise võidu veenda, et kogu elu maa peal on nagu hallituskiht juustukeral ja et tema ise on vaid tolmukübemeke loodusjõudude palge ees, «kõrgemate olendite» tahte kuulekas täitja.

Vastukaaluks sellele on maakera meie, sotsialistlikul poolusel võidule pääsenud kõrgem, kommunistlik suhtumine inimloomusesse. Inimene ei ole stiihia ori, vaid oma

õnne sepp ja looduse kuningas; mitte liivaterake ühiskondlike tormide keerises, vaid ajaloo looja. Ta on suuteline vabanema kõigest, mis temas veel inimväärikust alandab, ja ta teeb seda ise, oma kätega, enda jaoks uut maailma ehitades.

Kommunistlik kasvatus.

Uue inimese kasvatamise keeruka protsessi aluseks on objektiivsed tegurid: tootmisvahendite ühiskondlik omandus, sotsialistlik demokraatia, sotsialismi ajal lõplikult väljakujunenud kogu rahva sotsiaal-poliitiline ja ideeline ühtsus.

Kogu meie elukord kujutab endast uue inimese kasvatamise kooli. Sotsialistlik ühiskond ei säästa summasid, et tagada igaühele võimalus saada haridus, omandada eriala, arendada oma andeid ja neid rakendada. Ühiskond tunneb kõige selle pärast muret mitte üksnes seetõttu, et tema deviisiks on loosung «kõik inimese heaks». Mida haritumad inimesed on ja mida avaram on nende silmaring, seda enam suudavad nad ka ühiskonnale anda.

Lapsepõlvest peale astuvad nõukogude inimesed maailma, kus kõik on allutatud seltsimehelikkuse seadustele, kus ei ole ekspluateerijaid ega ekspluateeritavaid, kus iga töövõimeline inimene on kohustatud töötama. Kollektiivse töö suur jõud vajutab oma pitseri kogu meie mõttelaadile, kasvatab meis parimaid moraalseid omadusi.

See asjaolu, et sotsialismi majanduslik ja poliitiline kord aitab kaasa igakülgselt arenenud inimese kujunemisele, ei tähenda veel sugugi, et revolutsioon teadvuses toimuks iseendast, stiihiliselt. Ühiskond ei saa loota üksnes objektiivsetele teguritele ja oodata, kuni need on teinud oma töö. Ta püüab mõjutada teadvuse ümberkujundamise protsessi kõigi ideoloogiliste vahenditega. Kool, kirjandus ja kunst, trükisõna, raadio, televisioon ja muud inimeste mõistust ning tundmusi mõjutavad vahendid propageerivad väsimatult töökangelaslikkust, kollektivismi ja humanismi ideid, kasvatavad kommunismiajastu inimestele väärilisi iseloomujooni. Praegu, mil me oleme vahetult asunud üles ehitama kommunistlikku ühiskonda, on *töötajate kommunistlik kasvatamine saanud partei- ja kõigi ühiskondlike organisatsioonide keskseks ülesandeks.*

Objektiivsete tegurite ühendamine ideoloogilise mõjutamisega on kindlaks tagatiseks sellele, et ühiskond suudab lahendada uue inimese kasvatamise grandioosse ülesande.

Kuid selle ülesande lahendamise aeg sõltub suurel määral ka inimestest endist. Ei ole ju kerge õpetada kirjaoskust sellele, kes ei soovi kirjaoskajaks saada, raske on sisendada häid omadusi sellele, kes keeldub oma puudusi tunnistamast. Ühesõnaga, miski ei kiirenda ega kergenda kasvatusprotsessi nõnda nagu inimeste endi siiras soov saada puhtamaks ja paremaks, s. t. nende *enesekasvatus*.

Võitlus kommunismi eest õhutab inimesi lakkamatult rikastama oma teadmisi ja töövilumusi, sünnitab kõlbelise täiustamise vajaduse. On täiesti arusaadav, et kommunismiehitajad, kellele saab osaks esimestena elada kommunismiajastul, on eluliselt huvitatud, et ennast ja oma seltsimehi selleks ette valmistada.

Kommunistlik kasvatus on seega meie ühisüritus.

Ent kuidas saada vastust küsimustele: missugune olla, kelle järgi joonduda? Võib-olla tuleb kommunismiajastu inimese ideaali otsida meie kirjanike teaduslik-fantastilistest romaanidest?

Neis romaanides leidub muidugi küllalt tegelasi, kes on kaunid selle sõna täies mõttes, kuid, tõtt öelda, pole vaja jäljendada ainult kirjanduslikke kangelasi, kui on olemas elavaidki kangelasi. Teadvuse kommunistlikud jooned tulevad ilmsiks eesrindlike nõukogude inimeste mõtetes ja tegudes, nende suhtumises töösse, oskuses anduda täielikult meie suurele üritusele, nende printsipiaalsuses, aususes ja teistes kõrgetes moraalsetes omadustes. Nad on parimad eeskujud jäljendamiseks.

Missuguseid jooni võib nimetada kommunistlikeks, mis peab moodustama uue, kommunistliku teadvuse olemuse? See on eelkõige *teaduslik maailmavaade*.

§ 45. Teaduslik maailmavaade.

Tee vaimsele vabadusele.

Kujutlegem inimest, kel puudub maailmavaade. Kuidas suudab ta orienteeruda ümbritsevas tegelikkuses ja määrata oma kohta elus? Niisugusel inimesel ei ole ideaale, selgeid eesmärke ega veendumusi. Elumeri loobib teda sinna-tänna, tema aga ei suuda isegi aru saada toimuvate sündmuste mõttest. Ta on olukordade ori.

Siit selgub, kuivõrd rumalad on nende kodanlike filo-

soofide vaated, kelle arvates isiksuse vaimne vabadus eeldab, et ta on vaba igasugusest ideoloogiast, igasugusest maailmavaatest.

Kui tungida sügavamale inimese vaimsesse maailma, siis võime hõlpsasti veenduda, et tegelikult ei olegi olemas niisuguseid inimesi, kel poleks üldse maailmavaadet. Igal inimesel on mingisugused kujutlused maailmast, elu mõttest. Kuid need kujutlused ei ole kaugeltki mitte alati teaduslikud. Ja siis on inimene väärkujutluste, näiteks religioossete või väikekodanlike kujutluste kütkes.

Teaduslik maailmavaade on uks vaimse vabaduse maailma, sest ta annab inimesele käitumise valikul tõelise vabaduse. Igaühe elus esineb väga keerukaid situatsioone, kus tuleb iseseisvalt teha otsuseid. Kui ei omata ideelist karastatust, kui pole õpitud toimuvaid sündmusi õigesti hindama, siis võib kergesti eksida, astuda ebaõige ja võib-olla koguni parandamatu sammu. Kommunistlik teadlikkus aitab meil õiget otsust teha.

Igaühel meist on tulnud üsna sageli olla kas ägedate vaidluste tunnistajaks või ise selliste vaidluste osaliseks, kus arutatakse ühe või teise inimese käitumist, tema vaateid, sise- ja välispoliitilise elu sündmusi. Avaldatakse mitmesuguseid seisukohti. Kuidas määrata kindlaks, millised neist on õiged ja millised ekslikud? Kuidas veenda teisi, et nad eksivad, ja tõestada oma õigsust? Ei tohi unustada, et sageli tuleb kokku puutuda mahajäänud vaadete ja meeleoludega, meile võõra kodanliku ideoloogia avaldustega. On tarvis osata vaenulikke ideid ära tunda ja neile vastulööki anda. See ongi üks inimese ideelise küpsuse näitajaid. Ideeline küpsus on mõeldamatu ilma teadusliku maailmavaate omandamiseta, mis võimaldab mõista maailma arenemise käiku ja perspektiive, aitab orienteeruda sise- ja välispoliitilistes sündmustes, võimaldab teadlikult ehitada kommunistlikku ühiskonda. Seepärast rõhutabki NLKP programm, et kõigi meie ühiskonna töötajate teadusliku maailmavaate kujundamine omandab esmajärgulise tähtsuse.

Selleks on eelkõige vaja teadmisi. Need moodustavad selle ehitusmaterjali, millest kujuneb teaduslik maailmavaade. Ent faktid, teadmised ei ole palju väärt, kui nad lagunevad laiali nagu üksikud tellised. Neid on vaja mõtestada, süsteemi viia. Seda aitab teha marksismi-leninismi aluste, meie partei programmi ja teiste parteidoku-

mentide tundmaõppimine, ja mis peaasi — omandatud teadmiste kõrvutamine eluga, nende rakendamine praktilises tegevuses. Ainult siis muutuvad teadmised kindlaiks kommunistlikeks veendumusteks.

Revolutsioonieelses koolis armastati kõnekäändu kordamise kasulikkusest. Me ütleme seda teisiti: «Rakendamine on tarkuse ema.» Mõelda, «mõttes pahupidi pöörata», püüda rakendada kas ülesandes, mõttes või unistuses, seejärel aga ka praktikas seda, mille kallal töötad, mida õpid — see on tee, mille poole tuleb püüda.

V. I. Lenin juhtis Kommunistliku Noorsooühingu III kongressil peetud kõnes tähelepanu sellele, et ilma tööta, ilma võitluseta ei ole brošüüridest ja artiklitest omandatud raamatulikel teadmistel kommunismist mitte mingit väärtust. Ainult koos tööliste ja talupoegadega töötades võib saada tõeliseks kommunistiks. Teadusliku maailmavaate juurutamise ja uue inimese kujundamise seadis Vladimir Iljitš otsesesse sõltuvusse uut ühiskonda loovate inimeste tööst. Arendades seda mõtet edasi, märgib NLKP programm, et kommunistlikud ideed peavad iga inimese käitumises orgaaniliselt ühinema kommunistlike tegudega.

Inimene ja ühiskond.

Kommunistlik maailmavaade, ideelisus on aluseks oma ühiskondliku kohuse mõistmisele, patriootilisele ja internatsionalistlikule teadvusele.

Ühiskondlik kohus on inimese moraalne vastutus ühiskonna ees, oma rahva ees, valmisolek teha kõik rahva heaks. «Kohus,» ütles kartmatu revolutsioonirüütel F. E. Dzeržinski, «see ei ole sundus, vaid vajadus, tarvidus, sügav veendumus, elu mõte.»

Ühiskondlik kohus ei lange alati kokku isiklike plaanide ja kavatsustega; mõnikord tekib nende vahel vastuolu. Ja siin avaldubki inimese kommunistliku teadlikkuse aste, tema maailmavaade, tema ideelisus. Oskus allutada soovid kohusele on poliitilise ja moraalse küpsuse tunnuseks. Nõnda toimisid sajad tuhanded nõukogude inimesed, kui nad loobusid mugavast elust linnas ning läksid vastu raskustele ja puudustele, et anda kodumaale uudismaade vilja, panna rahva teenistusse karmide polaarpiirkondade rikkused.

Ühiskondliku kohuse selge mõistmisega on lahutamatult seotud niisugused ideelised omadused, nagu *sotsialistlik patriotism ja internatsionalism.*

Patriotism on sügav sotsiaalne tunne, mis on välja kujunenud üksikute isamaade sajandite- ja aastatuhandetepikkuse olemasolu vältel. Selles väljendub armastus maa vastu, kus me oleme sündinud ja üles kasvanud, armastus tema ajaloo ja rahva vastu, kelle lahutamatu osakesena me end tunneme.

Sotsialistlik patriotism on seotud piiritu ustavusega eesrindlikule ühiskonnakorrale ja kommunismiüritusele, suure uhkustundega nõukogude rahva üle, kes rajab kogu inimkonnale teed helgesse tulevikku.

Patriotism kuulub inimloomuse parimate avalduste hulka, ta õhutab inimesi aktiivselt tegutsema oma rahva nimel. Luuletajad ja kirjanikud on korduvalt kirjeldanud, kuidas inimene surmale silma vaadates tuletab meelde kodumaad, kodumaja, leinapaju või -kaske. Nõukogude inimestele ei kehastu kodumaa mitte ainult südamele armsates kodumaa looduse piltides. Me leiame kodumaa mõiste jooni mälestustes pioneerikoondustest ja komsomolieast, ta kehastub meie jaoks selles kordumatus seltsimehelikkuse atmosfääris, mis iseloomustab iga nõukogude kollektiivi elu. Kodumaa ja sotsialistlik kord on nõukogude inimese teadvuses ühte sulanud.

Sotsialistlik patriotism ei ole pime tunne. Kommunistidele on täiesti võõras niinimetatud «hurraapatriotism» — kõige meil olemasoleva ohjeldamatu ülistamine. «Hurraapatrioot» on valmis kiitma isegi seda, mis kuulub meie puuduste hulka. Kõigesse võõramaisesse suhtub ta põlgusega.

Tõeline kodumaa-armastus on armastus avasilmi.

Me oleme õigusega uhked oma suurepärastele saavutustele, kuid me paljastame julgelt puudusi ja teeme kõik, mis suudame, et neid kõrvaldada. Me ei pea endale häbistavaks üle võtta teiste rahvaste paremaid saavutusi ja ühtteist kapitalistidelt õppida.

Sotsialistliku patriotismi iseloomulikuks jooneks on tema orgaaniline seos internatsionalismiga, mis tähendab teiste rahvaste, nende rahvusliku kultuuri ja rahvuslike traditsioonide austamist. Nõukogude inimestele on võõras rahvuslik egoism. Võideldes kommunismi võidu eest, täidavad nad oma internatsionaalset kohust töölisklassi ja kõigi maade töörahva ees. Nõukogude rahva internatsionalism väljendub selles materiaalses, poliitilises ja moraalses toetuses, mida ta annab kõigile vabaduse ja rah-

vusliku sõltumatuse eest võitlevaile rahvastele. Sotsialistliku ühiskonna inimene on alati valmis ulatama abistava käe mistahes rahvuse esindajale.

Sotsialistliku patriotismi ja internatsionalismi ühtsus avaldub ilmekalt tänapäeval, mil sotsialism on saanud maailmasüsteemiks. Oktoobrirevolutsioonist sündinud sotsialistlik patriotism on väljunud isoleeritud kitsa isamaa raamidest. Tänapäeval tähendab see ustavust mitte ainult oma kodumaale, vaid kõigi sotsialistlike maade sõprusliidule.

Tulevases kommunistlikus ühiskonnas saavad kõik maailma rahvad üheks sõbralikuks pereks ja siis sulavad patriotism ja internatsionalism täielikult ühte suureks armastuseks kogu inimkonna ja tema hälli — planeet Maa vastu.

§ 46. Marksistlik ateism.

Et kommunistlikust maailmavaatest täielikku kujutlust saada, tuleb eraldi kõnelda marksistlikust ateismist. Sõna-sõnalt tähendab «ateism» jumalavastasust. Ateism on jumala eitamine, religiooni eitamine. Kuid marksism ei piirdu üksnes religiooni eitamisega. Ateist olla ei tähenda sugugi lihtsalt mitteusklik inimene olla, vaid tähendab olla inimene, kes kirglikult ja leppimatult võitleb igasuguste religiooni vormidega, vankumatult seisab looduse ja ühiskonna teaduslik-materialistliku selgitamise positsioonidel.

Kommunism vabastab inimesed usuuimast.

Eespool kõnelesime juba religiooni juurtest ja olemusest, tema reaktsioonilisest osast ühiskonna elus. Nüüd peame vaatlema religiooni ja religioossete igandite hävitamise teede küsimust. Kui XVII—XVIII sajandi valgustajad sidusid religiooni hävitamise ainult teadmiste levitamisega, siis marksism-leninism asetab religioonivastase võitluse konkreetsele sotsiaalsele pinnale, seob selle ekspluataatorliku korra likvideerimisega ja kogu ühiskondlike suhete süsteemi muutmisega.

Religioossete uskumuste võitmise ja teadusliku maailmavaate juurutamise peamiseks vahendiks on uus, sotsialistlik tegelikkus, miljonite tööinimeste loov tege-

vus. Usklikule võib lõpmatult korrata, et jumalat pole olemas, kuid vaevalt see mõjutab tema religioosseid tundeid. Just kommunismi praktilises ülesehitustöös väljendub usuliste dogmade kogu paikapidamatus, inimeste võime korraldada oma elu ilma jumala abita ja ilma «jumaliku ettenägemise» vahelesegamiseta.

Sotsialism, likvideerinud klassivastuolud, purustas religiooni olemasolu peamised sotsiaalsed juured meie maal. Sotsialism tagas töötajaile südametunnistuse vabaduse — õiguse tunnistada mistahes religiooni või olla jumalavastane ja propageerida ateismi. 23. jaanuari 1918. aasta dekreediga eraldati kirik riigist ja kool kirikust. Sellega tehti lõpp kõigile kiriku privileegidele ja igasugusele vägivallale kodanike südametunnistuse üle. Suhtumine religiooni on iga kodaniku eraasi, tema südametunnistuse asi. Ühtlasi pole kellelgi Nõukogude Liidus õigust oma usulistele veendumustele viidates kõrvale hoida oma kodanikukohustuste täitmisest. Kõik nõukogude inimesed on seaduste ees võrdsed, sõltumata sellest, kas nad on usklikud või mitte.

Sotsialism ja kaasaegne teadus kihutavad religiooni välja kõigilt ühiskondliku ja kultuurielu aladelt. Tänapäeval tunneb iga koolilapski maakera ja elu tekkimist ning inimteadvuse tegevust. Inimene on julgesti tunginud kosmose avarustesse, Maa kunstlikud kaaslased, kosmoselaevad ja planeetidevahelised jaamad selgitavad ühe «maailmamõistatuse» teise järel. Teaduse iga uus edusamm demonstreerib inimmõistuse kõikvõimsust. Mitte asjata ei ütle rahvas: «Kes teadusega sõbrustab, sel pole jumalat vaja.»

Mõistagi ei loovuta usk ja kirik oma positsioone sugugi ilma vastupanuta. Minevikus avaldasid kirikuteenrid aktiivset Nõukogude-vastast tegevust. See asetas nad otsesesse vastuollu ausate usklikega, kes võtsid kogu hingega vastu nõukogude korra. Kirik oli sunnitud muutma oma suhtumist nõukogude võimusse, asuma lojaalsemaile positsioonidele. Ent oleks ebaõige arvata, et sellest hetkest peale muutusid religioon ja kirik kahjutuks. Religioon ja kirik mürgitavad inimeste teadvust, pidurdavad nende vaimset ja kõlbelist arenemist, takistavad nende ühiskondlikku tegevust. Religioon on ka sotsialismi tingimustes rumaluse kants ja pidurdab ühiskonna vaimset õitsengut.

Mõningad sektid[1] paistavad silma oma usumäratsemisega. Nad kultiveerivad niisuguseid usukombeid, mis sageli põhjustavad psüühilisi haigusi või enneaegset surma.

Religioon sisendab orjaliku alandlikkuse ideoloogiat, nüristab usklike tahet ja teadvust. Kommunism süvendab rõõmu elust maa peal, karastab inimeste tahet.

Religioon spekuleerib küsimustega, mida teadus ei ole veel lahendanud. Ühtlasi püüab ta omamoodi ära kasutada tänapäeva teaduses rakendatavaid matemaatilisi meetodeid, teaduslikku sümboolikat ja abstraktsiooni. Kõige selle taga soovitab ta näha mõistuse jumalikku jõudu. Kuna kirik ei suutnud teadust hävitada barbaarsete vahenditega (õpetlaste ja nende tööde põletamisega, piinamistega ja muude metsikustega), siis püüab ta nüüd mängida teaduse uusimate saavutustega, neid oma eesmärkidele alistada.

Oma sajanditepikkuse olemasolu kestel on kirik omandanud suuri kogemusi, kuidas inimesi oma võrku meelitada. Seejuures ilmutavad kirikutegelased ja sektandid erilist huvi üksikute inimeste vastu, keda on elus tabanud ebaõnn või kes on üle elanud raske kaotuse. Niisugused inimesed vajavad osavõtlikkust, ja kui nad ei leia seda kollektiivi, ühiskonna poolt, siis langevad nad sageli kiriku rüppe. Seda peab alati meeles pidama.

Religioon püüab kohanduda ka kaasaegse ühiskondliku elu uute avaldustega. Kirik edvistab pidevalt ka kommunismiga, väites, et kõik «terve», «õiglane» kommunismi põhimõtetes olevat pärit religioonist. Kuid tegelikult on kommunism ja religioon lepitamatud vastased. Tulevane, kommunistlik ühiskond saavutab võidu religioossete eelarvamuste üle ning paigutab religiooni ja kiriku muinsusmuuseumi. Tulnud sellesse muuseumi, imestavad inimesed, kui fantastiliselt ebardlikuks moondusid usklike peades loodusnähtused ja sotsiaalsed suhted.

Kõlbelised ideaalid kinnitab kommunism, mitte aga jumal.

Kommunismi ehitades peame visa võitlust uue, kommunistliku ühiskonna, õigluse ja humaansuse ühiskonna kõlbeliste ideaalide kindlustamise eest. Aga mida õpetab usk, millist moraali ta jutlustab?

Kui jätta kõrvale sõnaline kest, siis on nende jutluste sisu küllaltki selge: inimene peab end ette valmistama

[1] Sekt e. usulahk — põhikirikust (õigeusu, katoliku või protestandi, muhamedi kirikust) eraldunud religioosne rühm. Viimasel ajal on aktiviseerunud lääne päritoluga usulahud — baptistid, adventistid, viiekümnelased jt. Nende religioossete rühmituste tegevus, kelle usulised tõekspidamised ja kombetalitused sisaldasid vägivalla kasutamist teiste kodanike õiguste ja tervise kallal (viiekümnelased, jehhoviidid, tõeliselt õigeusklikud kristlased jt.), ei ole NSV Liidus lubatud.

üksnes igavesele hauatagusele elule, hülgama maised huvid ja hüved.

Religioon kirjutab meelsasti enda arvele kõik terved ühiselu normid, traditsioonid ja tavad. Kuid tegelikult pole see sugugi nõnda. Võtame näiteks tuntuimad religioossed käsud, nagu «ära tapa», «ära varasta», «austa oma isa ja ema» ja teised selletaolised. Kas see on jumala käsk? Ei, hoopiski mitte. Need normid on kirik laenanud ühiskondlikust praktikast ja tõstnud jumalikku ausse.

Alludes usklike meeleoludele, jõuavad usukultuse teenrid isegi väiteni, et kommunismi moraalikoodeks olevat maha kirjutatud usukäskudest. Selles väites pole muidugi raasugi tõtt. Religioosne teadvus ja religioosne moraal kinnitavad ebakultuursust ja rumalust, silmakirjalikkust ja variserlikkust. Kiriku deviisi on Calvin ammugi väljendanud sõnades: «Uskliku rumalus on parem kui targutleja jultumus.»

Võtkem näiteks usupühad. Nagu teada, on need tavaliselt seotud mitte üksnes müstiliste kombetalitustega, vaid ka joomingute, kakluste ja töödistsipliini rikkumistega. Kuid religiooni suhtumine töösse? Pidades tööd jumala karistuseks, võtab usk inimtöölt väärtuse, suretab ta rõõmu ja ilu. Ja mitte juhuslikult ei täitu kirikuteenrite read sageli parasiitlike elementide, muidusõõjate ning moraalselt laostunud subjektidega.

Otsustav võitlus religioossete igandite vastu.

Kommunismi ülesehitamine, nagu me oleme juba rääkinud, on seotud tootlike jõudude ennenägematu kasvuga, erinevuste kadumisega linna ja maa, füüsilise ja vaimse töö vahel, rahva heaolu kasvuga, elulaadi põhjaliku ümberkorraldamisega. Kõik see loob reaalsed võimalused usuliste eelarvamuste võitmiseks. Kuid ei tohi oodata, kuni usulised eelarvamused kaovad meie elust iseenesest, nende vastu on vaja pidada otsustavat võitlust. Ja seda võitlust ei tohi mitte pidada administratiivsete vahenditega, vaid teaduslik-ateistliku kasvatuse teel. Mispärast rõhutatakse just kasvatust? Sellepärast et religiooni eksisteerimise peamised põhjused meie maal on kaotanud sotsiaalse iseloomu ja on esmajoones ideoloogilised, moraalsed ning psühholoogilised. Seepärast on võitlus religiooni vastu võitlus religioosse ideoloogia ja religioosse moraali vastu, mitte aga usklike vastu, kellel me peame aitama välja jõuda teadusliku maailmamõistmiseni.

kommunistliku tegutsemisviisini ja kommunistliku kõlbluseni.

Religioon ei ole kommunistide ja kommunistlike noorte isiklik asi. Partei ja Kommunistlik Noorsooühing nõuavad oma liikmeilt võitlust religioosse teadvuse ja moraali vastu. See on iga kommunisti, iga kommunistliku noore põhikirjajärgne *kohustus* — nad peavad paljastama religioosset uima, propageerima teaduslikku ateismi.

Ateistliku propaganda vormid ja võtted on mitmekesised. Siin võiks nimetada nii ateistlikke õhtuid, loenguid, kontserte kui ka uusi mitteusulisi pidupäevi ning individuaalset tööd usklikega. Sellesse võivad aktiivselt lülituda ka õpilased — Kommunistliku Noorsooühingu liikmed. Siin võidakse rakendada koolis omandatud teadmisi bioloogia ja füüsika, matemaatika ja astronoomia, ajaloo ja ühiskonnaõpetuse alal. Kasulik on organiseerida ateistide klubi, korraldada usklikele vestlusi või raamatute ettelugemisi, paljastada religioosseid «imesid».

Usulised jäänused pesitsevad kõige sagedamini perekonnas, kuhu vahel ei ulatu avalikkuse puhastav toime. Just siit, perekonnast ja igapäevasest elust on tähtis välja kihutada usulised eelarvamused.

Õpetlik on Leningradi noortöölise, kommunistliku noore Robert Malozemovi tegu. Ta ema ja võõrasisa on sektandid. Nad sundisid Robertit, ta vendi ja õdesid täitma usukombeid, ei lasknud neid kinos ega teatris käia.

Töölised, armees aga kommunistlikud noored aitasid Robertil katkestada sidemed usuga. Ta oleks võinud vanemate juurest lihtsalt ära minna, kuid sinna jäid ta õed-vennad. Ja Robert hakkas taotlema kõigi oma kuue õe-venna hooldajaks saamist. Talle tulid appi tehase kollektiiv, komsomoli- ja ametiühinguorganisatsioon. Teda toetas «Komsomolskaja Pravda». Lapsed kisti välja sektantide käppade vahelt.

Otsustav võitlus religiooni vastu on võitlus inimeste hingede ja tunnete eest, nende kommunistliku kasvatuse eest.

§ 47. Uus inimene karastub töös.

Töö kui kool.

Töö poeesia... Kas võib olla inimese elus midagi ülevamat ja kaunimat? Millist ebatavalist jõuküllust ja rõõmu tunned, kui oled hästi töötanud ja midagi kasulikku teinud. Päikegi nagu

paistaks eredamalt ja maailm nagu naerataks ümberringi, ja hing on nii kerge, täis häid ja õilsaid tundeid.

Luuletaja V. Brjussov kirjutas:

Nii määratut rõõmu sa tööst saad
treipingi ees, põllul ja toas.
Tee tööd, kuni higile lööd sa,
tee tööd mitte kaalutlust mööda —
on kodumaa õnn ainult — teos.

Töö on inimesele rõõmu, vaimse innustuse allikaks. Tasub vaid meenutada Colas Breugnoni — lõbusa töömehe elurõõmsat ja värvikat kuju, keda on ülistanud Romain Rolland. Töö elujaatavasse jõusse armunud Maksim Gorki unistuseks oli luua bõliinade töövägilase Vaska Buslajevi kuju, kes «eluaeg käiks ja linnu ehitaks».

Töö kujundab inimeses niisuguseid omadusi, nagu iseseisvus, algatusvõime, taiplikkus, asjalikkus, iseloomukindlus.

Selle kohta, milline tähendus on inimese jaoks tööl, kirjutas vene pedagoog K. Ušinski järgmist: «Isikliku tööta ei saa inimene minna edasi, ei saa jääda paigale, vaid peab minema tagasi. Inimese keha, süda ja mõistus nõuavad tööd ning see nõue on nii tungiv, et kui inimesel millegipärast ei ole elus oma isiklikku tööd, siis kaotab ta õige tee ja tema ees avaneb kaks teist, võrdselt hukatuslikku teed: eluga vaigistamatu rahulolematuse, sünge apaatia ja põhjatu igavuse tee või vabatahtliku, märkamatu enese-

Igas inimeses peitub ehi taja tark jõud ja... sellele on vaja anda voli areneda ja õitsele puhkeda, selleks et ta rikastaks maailma veelgi suuremate imedega.

M. Gorki.

hävitamise tee, mida mööda inimene kiiresti laskub lapselikkude kapriiside või loomalike naudinguteni. Nii ühel kui ka teisel teel vallutab surm inimese elusalt, sest töö — isiklik vaba töö — ongi elu.»

Tõeliselt vabaks võib töö muutuda vabas ühiskonnas. Ekspluateerimine surmab töörõõmu. Kapitalistliku töötuse ebainimlikus masinavärgis muutub inimene masina ripatsiks. Tema töö vilja omastavad kapitalistid. Töö muutub töölisele raskeks koormaks, mida ta on sunnitud kandma, et elatusvahendeid teenida. Kuid ka niisugune töö pole kaugeltki kõigile kättesaadav. Miljoneil terveil ja füüsiliselt tugevail inimestel puudub elementaarne inimõigus — õigus töötada. Ja ometi paistavad isegi kapitalismi ajal tööinimesed silma kõrgete moraalsete omaduste poolest. Iseloomustades tööliste moraalseid omadusi, kirjutas K. Marx, et «... nende tööst karmiks muutunud nägudelt särab meile vastu inimlik õilsus».

Sotsialism vabastab töö ekspluateerimise ahelaist. Otse silmanähtavalt muutub vaba töö loominguks. Sellele aitab suurel määral kaasa tehnika progress. Võtkem näiteks terasesulataja töö metallurgiatehases. Tänapäeva tehnika juures nõuab see töö tööliselt suuri teadmisi. Või treiali töö automaatpinkidel. Kui varem öeldi hea meistri kohta, et tal on «kuldsed käed», siis praegu sellest enam ei piisa, on vaja ka «kuldset pead».

Kuid see ei tähenda, et tuleks oodata, kuni tehnika täielikult muudab töö iseloomu, teeb selle kõikjal loominguks. Mistahes tööd võib ju huvitavaks ja loovaks teha, kui sellesse teadlikult suhtuda. See aga tähendab, et töösse tuleb rakendada kõik oma võimed, teha tööd nii hästi kui võimalik. Alati võib aju pingutada, mõne täienduse välja mõtelda ja sellega tööviljakust tõsta. Kõige «tavalisemgi» elukutse võib sellise suhtumise puhul loovaks muutuda.

Püüd tuua töösse elavat mõtet annab tõuke tööinimeses peituvate võimete ja kalduvuste arenemisele, otsekui tõstab nende annete taset. Teadlik suhtumine töösse, tööind võimaldavad ka kõige tavalisemate kutsealade töötajail avaldada ja arendada oma andeid.

Looming toob töösse rõõmu ja naudingut, annab inimesele sügava rahuldustunde oma tegevusest, rikastab tema sisemaailma. Niisugune töö muutub lõpuks inimese esimeseks eluvajaduseks.

Kollektiivses töös kujunevad uued inimestevahelised

suhted: tugevnevad sõprus, vastastikune abistamine, seltsimehelik koostöö. Lakkamatult rikastub töö moraalne sisu, kujuneb välja harjumus kooskõlastada oma toiminguid kollektiivi nõudmiste ja arvamustega. Teadmine, et sinu töö on teistele vajalik, aitab inimesel võita raskusi, mitmekordistab tema jõudu. Jälgige inimesi, kes töötavad loovalt. Nende elu on alati huvitav, täis uue otsinguid, iga päev avab nende ees avaraid perspektiive. Need inimesed on tõeliselt õnnelikud. Nad elavad juba homses päevas.

Kiri-päevikute «Ma armastan sind, elu» autor, Tšitaa oblasti «Leninliku Tee» kolhoosi traktorist Valentina Tšunihhina kirjutab järgmist:

«Elu on meil suurepärane. Aeg, milles me elame, on suurepärane. Ja töö, mis me teeme, on suurepärane. Oma kätega ehitame kommunismi. Ja selleks maksab elada! Meile on langenud osaks suur õnn olla esimesed kommunismi ehitajad. Ja kogu oma noore energia, oma innu pühendame sellele suurele üritusele. Ma usun, et meie põlvkonda — kommunismi ehitavat põlvkonda — kadestavad järeltulevad põlvkonnad.»

Töö on nõukogude inimestele auasi, nende elu peamine sisu. Seepärast mõistavadki eesrindlikud nõukogude inimesed raevukalt hukka neid, kelle süda ei valuta oma töö pärast või kes üldse hoiduvad tööst kõrvale. Kitsas ja tühine on logardite ning muidusööjate maailm, väiklased nende huvid ja soovid. Niisugune inimene on moraalses mõttes invaliid, tal puudub peamine rõõm elus, ta varastab mitte ainult ühiskonda, vaid ka iseennast.

Muidusöömine on ekspluatatorlikule ühiskonnale omane igand suhtuda töösse kui raskesse ja koormavasse kohustusse.

Muidusöömine esineb vahel varjatud, maskeeritud kujul. Inimene rajab näiteks suure aia, et spekulatiivse hinnaga puuvilja müüa ja oma kaugast täita. Kui teda aga muidusööjaks nimetada, siis ta solvub: «Mis muidusööja mina olen. Rühin hommikust õhtuni tööd teha.» Ent ta on tõeline väikekodanlane-muidusööja, kellel pole asja teistega, peaasi, et saaks aga ise rohkem teenida. Ja vähe on tal rõõmu oma «tööst», mida ta teeb eemal ühiskonnast, kollektiivist.

Põlvkonna kangelastegu.

Me tunneme uhkust Vassili Tšapajevi ja Sergei Lazo, Nikolai Ostrovski ja Arkadi Gaidari, Oleg Koševoi ja Zoja Kosmodemjanskaja põlvkonna kangelastegudest. Mõned noormehed ja neiud arvavad, neid heas mõttes kadestades,

et kõik võitlusheroismist täidetud aastad on juba minevikku läinud. Kuid elus jätkub alati paika kangelastegudele. Tuleb ainult õigesti mõista oma aja ülesandeid ja julgesti nende lahendamisele asuda.

Meie argipäev on rikas sangaritegudest: noored geoloogid ohverdasid oma elu, et päästa nende poolt avastatud maagileiukohtade kaart; eluga riskides tegid sapöörid kahjutuks sakslaste sõjamoonalao, mis ähvardas kogu linna julgeolekut; oma elu kaalule pannes haakis vedurijuht rongi küljest põlevad vagunid . . . Iga päev kuuleme varem tundmatute inimeste üha uutest õilsatest tegudest.

Kangelastegusid on alati olnud, kuid sotsialism on enneolematult laiendanud kangelaslikkuse valdkonda. Ta on lükanud uksed pärani kangelastegudele inimelu peamisel alal — töös. «Ei ole maailmas suuremat kangelaslikkust kui kangelaslikkus töös, loomingus,» ütles M. Gorki.

Kui olete mõistnud oma töö sügavat mõtet, aru saanud tema ühiskondlikust tähtsusest, tundnud end võitlejana, siis tekib ka seesmine valmisolek kangelasteoks. Siis võib näha kangelaslikkust ka kõige igapäevasemas elukutses. Siis jätkub mehisust alati ja kõikjal võidelda tõe eest, mõõta oma elu mitte pisinaudingutega, vaid rõõmuga sellest kasust, mida on kodumaale toodud, ootamata seejuures, et teid otsekohe kangelaseks kuulutataks. Kommunistlik suhtumine töösse ongi tõeline revolutsiooniline romantika.

Meie päevade kangelaslikkus — see on võitlus materiaalsete hüvede tootmise suurendamise, väljalastava toodangu suurema hulga ja parema kvaliteedi eest, tööviljakuse kasvu ja loova töö eest.

Kommunismi eest peetava võitluse eesliinil on üles kasvanud tuhandeid kangelasi. Nende hulgas on lukksepp Viktor Jermilov, kaevur Nikolai Mamai, treial Klara Kutšerova, mehhanisaator Tursunoi Ahhunova, naiskolhoosnik Stepanida Vištak, traktorist Aleksander Gitalov, freesija Konstantin Masli ja teised.

On möödunud pisut üle veerand sajandi sellest, mil seati sisse kõrgeim aunimetus majandusliku ja kultuurilise ülesehitustöö alal — sotsialistliku töö kangelase nimetus. Tänapäeval on NSV Liidus rohkem kui 10 000 sotsialistliku töö kangelast. Nende hulgas on tööstuse ja põllumajanduse, transpordi- ning sidetöölisi, ehitajaid, teadlasi, arste ja õpetajaid.

Kodumaale osutatud eriliste teenete eest on rohkem kui 60 kangelast autasustatud teise kuldmedaliga «Sirp ja Vasar». Nende hulgas on NSV Liidu Teaduste Akadeemia president M. V. Keldõš, kaevur I. I. Bridko, lennukikonstruktor A. N. Tupolev, ehitaja A. A. Ulessov, naiskolhoosnik Basti Massõm kõzõ Bagirova ja teised.

Sotsialistliku töö kangelase elu on eredaks näiteks piiritust andumusest kommunismi üritusele.

Ainult ennastsalgavas töös saab lahendada kõik kommunistliku ülesehitustöö küsimused. Ja mida tugevam on inimese tung niisuguse töö järele, seda rikkamaks ja kaunimaks muutub ta ise. Inimesi, kes on kasvatanud endas teadliku suhtumise töösse, nimetatakse tuleviku luurajateks. Sooritades kangelastegusid, omandavad nad töös ka uue inimese hindamatuid moraalseid omadusi. Seepärast ongi teadliku töössesuhtumise kujundamine *peamine kommunistlikus kasvatuses.*

§ 48. Kollektivism ja humanism.

Üks kõigi ja kõik ühe eest.

Meie maailm on kollektivismi maailm. Juba lapsepõlvest peale elame kollektiivis, võtame tänuga vastu tema abi, anname temale oma teadmisi ja kogemusi. Inimene tunneb ennast hoopis kindlamana, kui ta on kollektiivi täieõiguslik ja austatud liige. Lahkhelid kollektiiviga mõjuvad inimestele raskesti.

Suur tahe ei ole mitte ainult oskus midagi soovida ja saavutada, vaid oskus vajaduse puhul end sundida ja millestki loobuda. Tahe ei ole lihtsalt soov ja selle rahuldamine, vaid on nii soov ja peatumine kui ka soov ja loobumine.

A. Makarenko.

Sageli nimetame kollektivistiks seltsivat inimest. Ja see ongi õige, kui mõista seltsivuse all mitte ainult lihtsat lahkust ja heatahtlikkust seltsimeeste suhtes, vaid sügavat huvi kollektiivi küsimuste vastu, isikliku vastutuse tunnet kollektiivi edusammude ja ebaõnnestumiste puhul. Õppida elama kollektiivis tähendab tunda end selle osakesena, alati ja kõiges säilitada ustavust kollektivismi tähtsaimale reeglile: *üks kõigi ja kõik ühe eest.* Selle reegli silmaspidamine võimaldab orgaaniliselt ühendada isiklikke ja ühiskondlikke huvisid.

Nõukogude inimese isiklikud huvid erinevad põhjalikult eraomanduslikest püüetest, mida sünnitab kapitalism. Sotsialismi ajal mõistetakse isiklike huvide all töötajate individuaalseid materiaalseid ja kultuurilisi vajadusi. Need kujunevad sotsialistliku ühiskonna mõjul ja neid rahuldatakse sõltuvalt tootmise edusammudest. Tähendab, peamine isiklik huvi langeb ühte ühiskondliku huviga — uue ühiskonna ülesehitamisega.

Esineb muidugi ka seda, et isiklike ja ühiskondlike huvide vahel tekib vastuolusid. Näiteks vajadus esineda kellegi aadressil kriitikaga põrkab kokku kahtlusega: kas ta ei saa minu peale pahaseks? Kas on vaja öelda, et me peame alati ja kõiges lähtuma eelkõige kollektiivi huvidest?

Tegelikult nõuab seda lihtne distsipliinitunne. Muidugi on olemas ka kõrgem distsipliini vorm, mis seisab inimese loovas aktiivsuses, tema püüdes teha kõik selleks, et kollektiiv võiks edukalt lahendada oma ülesandeid. Selline loov aktiivsus kaunistab kollektiivi ja tema liikmeid, selles väljendub mitte enam isiklike huvide allutamine ühiskondlikele huvidele, vaid nende *orgaaniline ühendamine.*

Ilmekaks näiteks sellest, kuidas inimene sügavalt mõistab isiklikku vastutust kollektiivi huvide eest, on Valentina Gaganova õilis samm. Minnes üle mahajäänud brigaadi, loobus ta stabiilsest kõrgest palgast, lahkus neist, kellega «koos töötada oli hõlpus nagu laulu laulda», nagu ta ise ütles. Uued sõbratarid, kes olid kaotanud usu oma jõusse, võtsid Gaganova vastu umbusaldusega, kuid vilunud ketraja aitas neil jalule tõusta ja esimeste ritta jõuda. Niiviisi, ise seda aimamatagi, avas Valentina Gaganova uue lehekülje meie kollektivismi ajaloos.

Kollektiiv annab inimesele palju ja tal on õigus temalt ka palju nõuda. Need, kes rikuvad kollektivismi põhimõtteid, veavad alt või koguni häbistavad seltsimehi, pälvivad karmi hukkamõistu. Mitte kinni mätsida vigu, mitte

leppida puudustega, vaid neid printsipiaalselt ja avalikult paljastada — see on samuti tähtis reegel, milleta ei saa olla tervet kollektiivi.

Kriitikat, isegi õiglast kriitikat, ei ole kerge taluda. Kuid pole midagi vastikumat kui inimene, kes jonnakalt püsib oma eksiarvamuste juures. Osata tähelepanelikult kuulda võtta seltsimeeste märkusi, maha suruda väära eneseармastust, püüda parandada vigu — need on äärmiselt väärtuslikud ja vajalikud omadused igaühele, kes tahab, et temast lugu peetaks. Enesekriitiline käitumine kõneleb mitte ainult inimese aususest, vaid ka tema *lihtsusest ja tagasihoidlikkusest.*

«Ärge mõtelge kunagi, et te teate juba kõik,» kirjutas I. Pavlov noorte poole pöördudes. «Ja kui kõrgelt teid ka ei hinnataks, olgu teil alati mehisust endale öelda: ma olen võhik. Ärge laske upsakusel endas ülevõimu võtta. Tema pärast panete te visalt vastu seal, kus on vaja nõustuda, tema pärast te ütlete ära kasulikust nõuandest ja sõbralikust abist, tema pärast kaotate objektiivsuse mõõdu.»

Töö kollektiivis on saanud uue inimese kasvatamise võimsaks vahendiks. Ei ole juhuslik, et kommunistlikule tööle lähevad nõukogude inimesed üle tavaliselt kollektiividena: lülidena, brigaadidena, osakondadena, tsehhidena, tervete käitistena.

Kollektiivides on üles kasvanud meie tootmismeistrid, väljapaistvad riigitegelased, teadlased, näitlejad, kirjanikud ja muud nimekad spetsialistid. Elu on kummutanud kodanlike ideoloogide väited selle kohta, et kollektivism standardiseerib isiksuse ja hävitab inimese individuaalse palge. Mida tihedam on inimeste side kollektiiviga, seda rikkam ja kaunim on nende vaimne maailm ja moraalne pale, seda täielikumalt ja eredamalt avaldub nende individuaalsus.

Inimene on inimesele sõber, seltsimees ja vend.

Olla kollektivist, tähendab ühtlasi armastada inimesi, soovida neile head. Moraalsete omadustena on kollektivism ja humanism kaksikvennad. «Inimene peab armastama inimesi,» ütles M. I. Kalinin. «Kui ta armastab inimesi, siis on tal parem elada, elu on lõbusam, sest mitte keegi ei ela nii halvasti maailmas kui misantroop — inimestevihkaja.»

Me oleme nõukogude inimeste sügava inimlikkuse tunnistajaiks. Näiteks loovutas keegi oma korterisaamise järjekorra seltsimehele; tütarlaps — kommunistlik noor — haaras oma elu ohtu pannes lapse rongi rataste alt; rahvamalevlane võttis vastu huligaani hoobi, mis oli määratud teisele.

Humaansed teod on tähtsad mitte üksnes konkreetsete tulemuste seisukohalt. Neil, kes on tundnud seltsimeeste tähelepanu ja hoolitsust, on tugevnenud usk inimestesse, meie kollektivistliku korra õigsusse. Ja igaüks neist omakorda püüab aidata teisi. Nii kutsuvad humaansed teod esile omamoodi «ahelreaktsiooni».

Inimeste eest hoolitsemise ja tähelepaneliku suhtumise mõõtu ei saa kindlaks määrata mingisuguste reeglitega. Tuleb lihtsalt alati meeles pidada vajadust austada inimväärikust. See on humanismi põhinõue.

Kapitalism alandab tööinimese väärikust. Isegi kõige paremini kindlustatud tööline jääb seal ekspluateeritud inimeseks. Ta ei teeni mitte ühiskonda, vaid tööandjat, elab tema armust, sõltub tema meeleolust — kas pole see alandav? Kui niisugune inimene seejuures peab oma seisundit koguni loomulikuks, siis tähendab see seda, et ta asub kapitalismi ideelistes kammitsates.

Marx, vastates ankeedi küsimustele, mille talle esitasid tütred, kirjutas, et õnne näeb ta võitluses, õnnetust alistumises, pugemist loeb ta aga kõige vastikumaks paheks. Sellestsamast kõneles ka V. I. Lenin: «Ori, kes on teadlik oma orjaseisundist ja võitleb selle vastu, on revolutsionäär. Ori, kes ei tea, et ta on ori, ja kes vireleb oma vaikivas, ebateadlikus ja tummas orjaelus, on lihtsalt ori. Ori, kelle suu jookseb ila, kui ta enesega rahul olles kirjeldab orjaelu võlusid ja on vaimustatud toredast ja heast isandast, see on tallalakkuja, kaabakas.»

Ajalugu tunneb palju näiteid suurest õilsusest ja inimlikkusest inimestevahelistes suhetes. Ent humanism oli praktiliselt kõrvaldatud inimese ja ametliku ühiskonna vahelistest suhetest.

Sotsialismi ajal on põhimõte «inimene on inimese sõber, seltsimees ja vend» muutunud kogu ühiskonna moraalseks põhimõtteks. Sotsialistlik humanism avaldub eredalt riigi hoolitsuses isiksuse hüvede ja tema igakülgse arenemise eest, inimese hoolitsuses kodumaa õitsengu, oma seltsimeeste eest.

Meie humanism nõuab inimeselt, et ta oleks rüütel selle sõna parimas mõttes: viisakas ja taktitundeline, tähelepanelik ja abivalmis inimeste vastu. Kui sinu juuresolekul solvatakse nõrgemat, siis oled sa kohustatud teda kaitsma; sinu kohus on ümbritseda armastuse ja hoolega oma vanemaid; sa pead austama vanemaid inimesi neilt saadud eluhüvede, teadmiste ja kogemuste eest; sinu kohus on aidata nooremail kasvada tugevateks ja ausateks inimesteks. Kõik need on meie ühiselu elementaarsed nõuded. Kuid ka neisse võib kätkeda sügava sisu, täites oma kohust mitte kohustuse pärast, vaid armastuse ja kogu südamega.

Armastada inimesi — see tähendab ühtlasi olla nende vastu nõudlik, aidata neil vabaneda puudustest, kõigest, mis neid alandab. Kas on mõeldav tõeline sõprus ilma otsekohesuseta? Ei, vastastikusele «pattude andeksandmisele», «ütlemata jätmisele» rajatud vahekordades on valskus ja silmakirjalikkus möödapääsmatud.

Meie sotsialistlikul humanismil ei ole midagi ühist selle üldise «kristliku armastusega», mida silmakirjalikult jutlustab kodanlik moraal. Just armastus inimeste vastu sunnib meid kogu hingejõuga vihkama neid, kes julmalt ekspluateerivad tööinimesi, rõhuvad rahvaid, ähvardavad inimkonda sõjakoledustega. Me heidame kõrvale kõlbmatu «kurjale mittevastupanemise» teooria ja oleme valmis võitlema kurja vastu selle ainukese relvaga, mida kurjus tunnustab — jõu relvaga.

§ 49. Sõda mineviku igandite!

Meie ühiskonnal on tugev tervis ja talle on võõrad kapitalismile omased haigused. NSV Liidus ei ole sotsiaalset pinda individualismile, ahnitsemisele, muidusöömisele ega teistele kodanliku moraali avaldustele. Kuid nende haiguste jäljed on veel säilinud mineviku igandite kujul, mis tekitavad kommunistlikule ülesehitustööle suurt kahju.

Kõige kurjemad. Umbes kolm neljandikku Nõukogude Liidu elanikkonnast on sündinud ja üles kasvanud nõukogude võimu ajal. Kust siis võivad keskealistel ja noortel inimestel, kes pole kapitalismi ajal elanud, pärit olla mineviku igandid?

Me teame, et inimeste teadvus jääb oma arenemises ühiskondlikust olemisest mõningal määral maha. Sellepärast säilivad mineviku igandid veel kaua aega pärast seda, kui kaovad neid sünnitanud majanduslikud tingimused. «Mineviku sünnimärgid», mis on saanud harjumuste, traditsioonide jõu, otsekui klammerduvad uue maailma külge, kanduvad ühelt inimeselt teisele üle ja püüavad kõigest väest uues ühiskonnas kanda kinnitada. Lisaks sellele ei tohi unustada, et vanu kujutlusi, ideid ja tavasid toetab kodanlik mõju väljastpoolt.

Ühiskonnavastased nähtused on seotud ka sellega, et meil esineb veel elukondliku iseloomuga raskusi.

Võtkem näiteks niisugune muidusöömise erikuju nagu spekuleerimine; seda võib esineda ainult senikaua, kuni meil ei jätku ühtesid või teisi kaupu. Mida lähemale me jõuame küllusele, seda vähem on spekuleerimisvõimalusi. See ei tähenda muidugi, et me peame leppima spekulantidega — parasiitidega, kes elavad võõra töö arvel.

Vana maailma teiseks vastikuks sünnitiseks on väikekodanlikkus. Selle olemuseks on ideetus, ükskõiksus kõige vastu peale oma «mina».

Kirjanik Bruno Jassenski on oma romaani «Ükskõiksete vandenõu» epigraafiks valinud sõnad: «Ära karda vaenlasi — halvemal juhul võivad nad su tappa; ära karda sõpru — halvemal juhul võivad nad sind reeta; karda ükskõikseid — nad ei tapa ega reeda, kuid ainult nende vaikival nõusolekul eksisteerib maailmas reetmine ja tapmine.»

Väikekodanlane suhtub ükskõikselt kollektiivi ja ühiskonna huvidesse. Töös huvitab teda ainult võimalus saada eluhüvesid, seepärast lubab ta igasugust ebamajanduslikkust, kui ta ei kanna selle eest otsest vastutust. Väikekodanlane ei liiguta sõrmegi selleks, et astuda välja ebaõigluse vastu või omakasupüüdmatult aidata teist inimest.

Meie ühiskond on lõpu teinud paljudele väikekodanlikele nähtustele. Kuid ees seisab veel visa võitlus ahne, kavala, mitmepalgelise väikekodanlasega.

«Komsomolskaja Pravda» «Ühiskondliku arvamuse instituut» pöördus meie maa kõigi noormeeste ja neidude poole ankeediga «Mis te arvate oma põlvkonnast?» Muude küsimuste hulgas oli ka küsimus elu eesmärgist. Tuhandetes kirjades jutustati töö innustusest, rahutust, kuid õnnelikust elust. «Kogu minu elu on alaline püüdlemine ühele eesmärgile: olla hea inimene. Ma tahan,

et sellest, et ma elan, saaks soojemaks, helgemaks ja paremaks võimalikult suurem hulk inimesi. Ma tahaksin olla, kui nii võib väljendada, väikene päike...» kirjutab Nataša, korrektor Ljubertsõst.

Aga samas esinevad teistsugused, väikekodanlikud mõtted Primorje krai tütarlapselt. Ta näeb oma olemasolu mõtet selles, et «abielluda, elada jõukalt, lõbutseda, mitte töötada — sest lõpevad ju hobusedki tööst.» Raske on leida sõnu, et väljendada kogu vastikust nende jälkide mõtete suhtes.

Kui väikekodanlikkus — lõppude lõpuks on see eraomandusliku instinkti väljendus — esineb niisugusel avalikul kujul, on tema vastu kergem võidelda. Kahjuks tungivad väikekodanlikud jooned vahel ka üldiselt mitte halbade inimeste teadvusse. Kas igaüks teist võib kätt südamele pannes öelda, et tema südametunnistus on puhas, et ta ei ole kunagi toiminud ebaõiglaselt oma mugavuse või lihtsalt meelerahu pärast. Kui sa tööl korralagedust nähes vaikid, on see väikekodanlikkus. Sa nägid, kuidas huligaan solvas naist, kuid läksid sellest vaikides mööda — ka see on väikekodanlikkus. Märkasid, et masinad kolhoosis lahtise taeva all roostetavad, sallid seda — see on väikekodanlikkus. Just väikekodanlik ükskõiksus on suurel määral süüdi selles, et niisugused vana maailma igandid, nagu bürokratism, altkäemaks, karjerism ja tallalakkumine, on visad kaduma. Nad võivad säilida ainult seal, kus neid sallitakse, kus nende vastu ei võidelda.

Väikekodanlase sugulane on ka huligaan. M. Gorki nimetas huligaani olendiks, kel puuduvad sotsiaalsed tunded. Sellepärast, ütles ta, ei mõista huligaan enda ümber mingisuguste väärtuste olemasolu ja kaotab isegi omaenese isikliku elu väärtuse tunnetamise.

Määratut kahju tekitab ühiskonnale alkoholi kuritarvitamine. Joomine on huligaansuse ja varguse üks peamisi põhjusi. Statistika näitab, et enamik kuritegusid pannakse toime joobnud inimeste poolt. Joomise seaduspäraseks tagajärjeks on rasked ja pikaajalised haigused, kvalifikatsiooni kaotus, ühiskondlik hukkamõist. Joodik toob oma käitumisega lahkhelid perekonda, ei lase inimestel rahulikult töötada ega puhata.

Mineviku igandidest jagusaamine.

Kommunism ja mineviku igandid on kokkusobimatud, vana maailma «sünnimärkidele» võib aga lõpu teha ainult kogu rahva ühiste jõupingutustega.

Vladimir Iljitš Lenin kirjutas: «Ainult tööliste ja talupoegade *massi* vabatahtlik ning kohusetruu koostöö, mida tehakse revolutsioonilise vaimustusega... *sulide, päevavaraste, huligaanide* arvelevõtmise ja kontrolli alal, suudab võita need neetud kapitalistliku ühiskonna jäänused, need inimsoo jätised, need lootusetult roiskunud ja raiskuläinud ühiskonnaliikmed, selle taudikolde, katkupesa, mädapaise, mille kapitalism on jätnud pärandiks sotsialismile.»

Kommunistliku ülesehitustöö edusammud loovad vajalikud tingimused jagusaamiseks mineviku iganditest. Samal ajal on vaja teha visa kasvatustööd iga inimesega: kollektiivide ülesandeks on aidata neil, kes kannavad endas mineviku igandite koormat, sellest koormast vabaneda. Siin on kord vaja sõbralikku nõuannet, kord hoiatust või teravat seltsimehelikku kriitikat. Jultunud muidusöödjate, kurjategijate, huligaanide, usumäratsejate-sektantide ja teiste ühiskonnale ohtlike elementide suhtes rakendatakse nüüd ja tulevikuski karme karistusvahendeid.

Ideelises võitluses kapitalismi igandite vastu kuulub juhtiv koht ühiskondlikele organisatsioonidele. Nende käsutuses on niisugused võimsad amoraalsete tegude vältimise ja inimese parandamise vahendid, nagu ühiskondlik arvamus ja veenmine.

Veenmine ühendab endas kommunistlike moraalinormide selgitamise ja suure nõudlikkuse inimese suhtes. Veenmise jõud on pidevuses ja süstemaatilisuses, selles, et tema aluseks on inimeste usaldamine. Tihti on veenmine ja usaldus tugevamad kui administratiivse mõjutamise vahendid.

Parim veenmisvahend on positiivne eeskuju isiklikus ja ühiskondlikus elus. Kui inimene elab ja töötab kommunistliku moraali põhimõtete järgi, siis ei suhtu ta amoraalseisse tegudesse ükskõikselt, vaid astub välja au ja südametunnistuse kaotanud inimeste ning huligaanide vastu, pärib aru inimeselt, kes elab üle oma sissetulekute, paljastab ebaseaduslikkust ning bürokraadi ja karjeristi omavoli.

Amoraalse käitumisega inimene on enamasti argpüks. Ta kardab avalikkust ja paljastamist, toimides Molière'i Tartuffe'i põhimõtte järgi: «Kes patustab vaikselt, see ei tee pattu.» Seal, kus ausad inimesed ilmutavad printsipiaalsust, tegutsevad julgesti ja järjekindlalt, taganeb vale alati.

Üheksanda klassi õpilased sattusid tööpraktikale kauplusse, kus ostjaid kaalumisel peteti. Õpilased hakkasid müüjaid häbistama. Kuid selgus, et ostjate petmine oli siin muutunud süsteemiks. Et end õpilaste kallaletungide vastu kaitsta, hakkas kauplusse juhataja tütarlapsi süüdistama, et need ei taha töötada. Koolis ja rajooni haridusosakonnas ei osutatud neile kohe abi. Kuid õpilased ei loovutanud positsioone ja saavutasid selle, et kauplusse saadeti juurdlusbrigaad. Korralagedus paljastati ja süüdlased said karistuse.

Ühesõnaga, mineviku igandite lõplik väljajuurimine sõltub otseselt sellest, kui sallimatud me oleme pahede suhtes.

§ 50. Kommunistlik moraal ja isiklik elu.

Isiklik elu ei ole eraasi.

Moraalisuhete sfäär on väga lai: ta hõlmab tööalase ja ühiskondliku tegevuse kõrval ka isiklikku ja perekonnaelu.

Isiklik elu on see sotsiaalne keskkond, milles inimene elab siis, kui ta ei ole seotud tootmis- ja ühiskondliku tegevusega, on nii-ütelda jäetud iseenda hooleks. Kerkib küsimus, kas ei ole siis isiklik elu lihtsalt iga inimese eraasi. Ei, isiklik elu on tugevate niitidega seotud ühiskondliku eluga, moodustab nagu selle osa. Igaühele on selge, et isiklikus elus kujunevad paljud inimese iseloomujooned, igapäevase elu heakorrast sõltub inimese meeleolu ja töövõime. Kõik see avaldab üsna suurel määral mõju tema moraalsele palgele, suhtumisele töösse ja kollektiivisse.

V. Majakovski kirjutas õigesti:

Maad kahurimürskega künda —
pole ainuke sõja vorm.
Ei!
Pliidi, pottide, korteri
rünnak
mitte vähem
ei ohusta
meid.

Kes ei pidanud
sellele
vastu,
magab patjades —
rahulik meel,
kommunistliku
maailma vastsust
niipea
ei taju
see veel.

Igapäevase elu määrab ühiskonnakorra iseloom. Sotsialism hävitas vana elulaadi alused: kõrtside ja mülgaste, peeruvalguse ja kiriku, kaardimängu ja harimatuse asemele on astunud klubid, teatrid, kultuuriülikoolid, heakorrastatud elamud, raamatud, elekter ja televisioon.

Kuid oleks vale mõelda, et kommunistlik elulaad kujuneb automaatselt, sedamööda kuidas luuakse vastavad materiaalsed tingimused. Tema võit sõltub inimestest enestest, nende kultuuritaseme tõusust, kommunistliku moraali põhimõtete omaksvõtmisest nende poolt.

Vähe on sellest, et ehitame uusi ilusaid maju ja kvartaleid, tuleb õppida neis ka ilusasti, uut moodi elama. Selleks on aga vaja armastusega heakorrastada ja haljastada iga tänav, iga õu; saavutada, et sööklad, kauplused, elutarbelise teenindamise ateljeed ja töökojad tõeliselt rahuldaksid elanikkonna vajadusi; vabatahtlikult täita sotsialistliku ühiselu reegleid.

Meie maal areneb üha laiemalt liikumine kommunistliku elulaadi eest. Avaliku korra kindlustamiseks organiseerivad töötajad rahvamalevaid. Majavalitsuste juures loodud initsiatiivgrupid organiseerivad majaelanike võitlust elamute hoidmise ning hoovide ja tänavate heakorrastuse eest. Teenindamisbürood, mida kõikjal luuakse, osutavad abi üksikutele perekondadele laste eest hoolitsemisel ja majapidamises.

Korraldades oma igapäevast elu, õpime õigesti kasutama üha pikenevat vaba aega. Tunduv osa sellest kulub lugemisele ja oma teadmiste täiendamisele, ühiskondlikule tööle, kunstile ja spordile. Kuid paljud ei rahuldu enam pealtvaataja, lugeja või kuulaja osaga. Nad õpivad ise pintslit käsitsema, proovivad oma jõudu kirjanduses, esinevad laval, võtavad osa spordivõistlustest.

Kõik see annab tunnistust sellest, et uus, kommunistlik element tungib üha võimsamalt meie igapäevasesse ellu,

Perekond ja abielu. Määratu suurt osa inimese elus etendab perekond, ühiskonna algrakuke, mille aluseks on sugulussuhted. Perekond on tihedasti seotud majandusliku ja sotsiaalse korraga. Ta nagu kordab kehtiva korra põhijooni miniatuuris.

Sotsialism vabastab perekonna eraomanduslike suhete köidikuist. Rahalised kaalutlused loovutavad koha loomulikele inimtunnetele. Abielu majanduslikel kaalutlustel peetakse meie ühiskonnas ebanormaalseks, amoraalseks nähtuseks. Sotsialistlik revolutsioon vabastas naise, andis talle mehega võrdsed õigused.

Meie rahvamajanduses töötab ligi 50 miljonit naist: 15 miljonit naist on ametis tööstuses, ehitustel ja transpordis, 20 miljonit — põllumajanduses, 7 miljonit — teaduse alal. Kolm neljandikku meie maa arstidest on naised. Ligi 3000 naiskolhoosnikule on antud sotsialistliku töö kangelase aunimetus ja 24 naist on autasustatud kahe kuldmedaliga «Sirp ja Vasar».

Õlg õla kõrval mehega võtab naine aktiivselt osa kommunistlikust ülesehitustööst. Tema ees on pärani lahti ühiskondlike huvide maailm. Selle tulemusena on kadunud alus, millele mineviku abielus tugines naise vaimne ja majanduslik sõltuvus mehest. Seda suurema tähtsuse on omandanud perekonna moraalsed ja ideelised alused: armastus, sõprus, abikaasade vastastikune austamine, nende vaadete, huvide ja kalduvuste ühtsus. Nõukogude inimene otsib ja leiab perekonnas mitte omakasu, vaid kõlbeliste vajaduste rahuldamist armastuses ja sõpruses lähedaste inimeste vastu.

Armastusel on inimese elus tähtis koht. Ta kehastab endas suurt rõõmu, võimsat energialätet ning sügavaid moraalseid kohustusi. V. I. Lenin mõistis kõige otsustavamal kombel hukka kodanliku «vabaarmastuse» loosungi, mis õigustab seksuaalset lodevust. Armastus on suur ja õilis tunne, mis nõuab jäägitult kogu inimest. Ärge söandage seda peenrahaks vahetada.

Sellest on hästi kõnelnud kirjanik Liidia Obuhhova: «Kui Lermontov ütleb, et ta «armastas kogu hingejõu pingega», siis tuleb luuletaja sõnade üle tõsiselt järele mõtelda. Mitte mööduvat erutust, mitte nooruslikku kiindumust, mis on suunatud kord ühele, kord teisele — ehkki see toob endaga hulgaliselt kaasa sügavaid ning puhtaid elamusi —, ei saa veel armastuseks pidada. Armastus — see on just nimelt «kogu hingejõu pinge», olukord, kus inimesel moraalselt ja füüsiliselt on võimatu elada ilma teise

inimeseta. Kuid niisugune tunne ei tule korrapealt ja nõuab kontrollimist. Ärge kartke, et liigne rangus kustutab selle; mida kallimalt me omandame teise inimese (nende jõupingutuste mõttes, mida me tema pärast teeme), seda lahutamatumalt põimub ta kogu meie olemusega. Kuid ärge uskuge ka seda, nagu õigustaks kirg igasuguseid arutuid samme: need tulevad sisemisest talitsematusest või koguni teesklusest.»

Keegi ei saa anda valmis retsepti, kuidas tuleb armastada. See tunne on sügavalt individuaalne, alati uus ja värske, avaldub alati erinevalt. Võib soovida ainult üht: igasugustes olukordades — nii kõige kibedamates kui ka kõige õnnelikumates — säilitada tunnete terviklus ja inimväärikus. Ja mitte rüvetada ennast väiklaste, alatute tegudega. Neid plekke on pärast raske maha pesta.

Võidakse ütelda: armastusest võtavad osa ju kaks inimest, mis on ühiskonnal sellega asja? Muidugi oleks jäme ja lihtsalt ebasünnis segada end armunute intiimelu kõigisse külgedesse, kontrollida kõiki nende samme. Ja seda keegi ei nõuagi. Kuid armastus ei ole mitte ainult «isiklik asi». «Armastusest võtavad osa kaks,» ütles V. I. Lenin, «ja tekib kolmas, uus elu. Siin peitub ühiskondlik huvi, tekib kohustus kollektiivi suhtes.» Armastuse loogiliseks jätkuks, tema edasiarendamiseks ja süvendamiseks on perekond ja laste kasvatamine.

Abiellumine on väga vastutusrikas samm, mis nõuab inimeselt vaimset küpsust ja paneb talle tõsiseid kohustusi ühiskonna ees. Vahel abielluvad noored inimesed liiga varakult, ilma et nad oleksid veel mõistnud neid kohustusi või et neil oleks võimalusi neid täita. On ju tõsi, et perekonna ülalpidamiseks on vaja ainelisi vahendeid ja teatud tingimusi. Vanemate arvel elamine on omal kombel ülalpeetavana elamine, see ei sobi nõukogude inimesele. Perekond toob abikaasadele ka majanduslikke muresid: tuleb osta toiduaineid, valmistada toitu, pesta toidunõusid. Ja kõik see nõuab palju aega. Noored, kes on abiellunud, ilma et oleksid kõike seda arvestanud, ja kes pole veel omandanud eriala ega õpinguid lõpetanud, lähevad kas lahku, suutmata taluda raskusi, või toovad õigustamatu ohvri: jätavad õpingud sinnapaika, lähevad niisugusele tööle, mis neid ei huvita jne. Sellepärast ei tulegi abiellumisega kiirustada, isegi mitte siis, kui sinu kõrval on tõeline sõber ja sinu tunded on juba kontrollitud. Tuleb oodata seni, kuni seisad kindlalt oma jalgel ja võid ütelda: «Jah, ma suudan täita kõik kohustused, mis perekonnaelu mulle peale paneb.»

Vahel avaldatakse mõtet, et kommunismi ajal võtab ühiskond laste kasvatamise täielikult enda peale ja pere-

kond vabaneb sellest ülesandest. Tõsi küll, laste ühiskondlik kasvatamine omandab meil üha suurema tähtsuse ja muutub tulevikus lastekasvatamise peamiseks vormiks. Kuid see ei tähenda, et perekond ei võta sellest tähtsast asjast enam osa. Keegi ei saa ju ära kaotada vanemate ja laste vastastikust armastust, nende vajadust omavahelise suhtlemise järele. Igaüks teab, kui suurt osa etendab lapse elus ema hool. Oleks lihtsalt rumal loobuda vanemate võimsast moraalsest mõjust lapse teadvuse ja moraalsete omaduste kujunemisele.

NLKP programm näeb ette terve ürituste kompleksi nõukogude inimeste igapäevase elu parandamiseks. Nende ürituste elluviimine kindlustab nõukogude perekonda, mis puhastab end vana moraali igandeist ja saab veel suuremal määral inimõnne koldeks.

§ 51. Inimeses peab kõik olema kaunis.

Inimese igakülgne ja harmooniline arenemine eeldab vaimse rikkuse, moraalse puhtuse ja kehalise täiuslikkuse ühendamist.

Vaimne rikkus. Kommunistliku ühiskonna inimese vaimse rikkuse aluse moodustavad teaduslik maailmavaade ja kõrge ideelisus. Meie ideelisus ei ole mitte pime usk, mida nõuab religioon, mitte fanatism, mis eeldab mõtlematut käsutäitmist. Uus inimene, kes tugineb looduse ja ühiskonna arenemise seaduste selgele mõistmisele ning rakendab neid oma praktilises tegevuses, on teadlikult veendunud kommunismi täielikus võidus.

Teine joon, mis iseloomustab vaimset rikkust, on teadmiste mitmekülgsus. Ei tohi muidugi arvata, et iga ühiskonnaliige on suuteline omandama teadust kogu selle ulatuses ja tundma kõiki teaduse, tehnika ja kunsti saavutusi. Jutt ei ole sellest. Polütehniline haridus annab uuele inimesele põhjalikud teadmised teaduste ja tootmise alustest, aitab tal kiiresti leida oma kutsumuse, saada heaks spetsialistiks mistahes alal.

Vaimne rikkus on mõeldamatu ka ilma ilukirjanduse ja kunsti tundmiseta, ilma oskuseta leida ja mõista ilusat, «luua ilu». Kõik see moodustab *esteetilise kasvatuse* olemuse.

Veel võib kahjuks kohata arvamust, et ainult teaduse ja tehnikaga tegelemine kujutab endast teatud väärtust, kirjandus ja kunst aga on lihtsalt «ilutsemine». See on ebaõige seisukoht. On teada, et meie kosmosekangelaste tee tähtede juurde ei kulgenud mitte ainult keerukate mehhanismide, laboratooriumide ja matemaatiliste arvutuste kaudu, vaid ka lemmikpoeemide, -romaanide ja -filmide kaudu. Enneolematus kõrguses, kosmoselaeval määratu kiirusega lennates imetlesid nõukogude inimesed Maa ilu, meenutasid ridu lemmikluuletustest, armsaks saanud lauluviise.

Kuid miks ei vaimusta suurepärased kunstiteosed võrdsel määral kõiki inimesi? Ühed vaatavad kunstniku pilti erutusvärinaga ega suuda oma elamusi varjata. Teised lähevad mööda, teosele vaevalt pilku heites. Küsimus ei ole mitte ainult selles, et igaüks jõuab ilu mõistmisele oma teed mööda. Ka ilu mõistmine ise nõuab vaeva. Selleks et kunsti nautida, peab olema kunstiliselt haritud inimene, tundma kas või tähtsamaidki kirjandus- ja kunstiteoseid, arendama oma vastuvõtlikkust ning fantaasiat.

Esteetiline kasvatus mitte ainult rikastab meie vaimset maailma, vaid ka õilistab meid. Mida sügavamalt inimene tungib ilu maailma, mida tugevamini ta tunneb selle maailma mõju, seda puhtamaks ja paremaks muutub ta ise, seda loomulikumaks saab tema vajadus allutada oma vaateid ja teod kommunismi õilsatele moraaliideaalidele.

Moraalne puhtus. NSV Liidu astumine kommunismile ülemineku perioodi tähistas suuri muutusi nõukogude inimeste moraalses teadvuses. See võimaldas meie parteil esmakordselt teaduslikult formuleerida uue inimese moraalse palge jooni. Need on võetud NLKP programmi *kommunismiehitaja moraalikoodeksina:*

ustavus kommunismile, armastus sotsialistliku kodumaa, sotsialismimaade vastu;

kohusetruu töö ühiskonna hüvanguks: kes ei tee tööd, see ei pea ka sööma;

igaühe hoolitsus ühiskonna vara säilitamise ja suurendamise eest;

suur ühiskondlik kohusetunne, sallimatus ühiskonna huvide rikkumise suhtes;

kollektiivsustunne ja üksteise seltsimehelik abistamine: üks kõigi ja kõik ühe eest;

humaansed suhted inimeste vahel ja üksteisest lugupidamine: inimene on inimesele sõber, seltsimees ja vend;

ausus ja siirus, kõlbeline puhtus, lihtsus ja tagasihoidlikkus isiklikus ja ühiskondlikus elus;

üksteisest lugupidamine perekonnas, hoolitsus laste kasvatamise eest;

sallimatus ebaõigluse, muidusöömise, ebaaususe, karjerismi ja ahnitsemise suhtes;

kõigi NSV Liidu rahvaste sõprus ja vendlus, leppimatu suhtumine rahvusliku ja rassilise vaenu avaldustesse;

leppimatu suhtumine kommunismi vaenlastesse, rahu ja rahvaste vabaduse vaenlastesse;

vennalik solidaarsus kõigi maade töötajatega, kõigi rahvastega.

Neis kõlbelistes printsiipides väljenduvad mitte ainult revolutsioonilise proletaarse moraali nõuded, vaid ka üldinimlikud kõlblusreeglid, mis rahvahulgad on aastatuhandete jooksul välja töötanud võitluses sotsiaalse rõhumise ja kõlbeliste pahede vastu.

Ja seepärast on arusaadav, miks moraalikoodeks on saanud nõukogude inimestele nagu moraalikompassiks. Ta vastab täpselt küsimusele missugune peab inimene olema. Tema jõud on just selles, et siin kirjapandud moraalinormid ei ole ainult harras tulevikusoov, vaid et need on juba täna vajalikud igale kommunismiehitajale ja kehastuvad eesrindlikes inimestes, meie aja kangelastes. Moraalikoodeks aitab kollektiivil ja igal üksikisikul kindlaks määrata ühe või teise teo, oma käitumisjoone õigsust. Nõukogude inimene väärib meie aega, ta mitte et võtab lihtsalt omaks kommunistliku ideoloogia ja kõlbelised printsiibid, mõistab kodumaa ülesandeid ja püüdlusi, vaid ta kujundab ise aktiivselt ühiskonna vaimset elu, võitleb tema ideaalide ja printsiipide eest, arendab ja juurutab endas ning oma seltsimeestes kõrgeid vaimseid omadusi.

Elada kommunistlikult tähendab vastutada kõige eest, mis meid ümbritseb.

Kehaline täiuslikkus.

Inimese vaimne ja moraalne täiustumine on lahutamatult seotud tema harmoonilise kehalise arenemisega. Vladimir Iljitš rõhutas vajadust ühendada õpingud ja uurimistöö mitmesuguste spordialadega, täiendada vaimsete huvide mitmekülgsust võimlemisega, ujumisega, ekskursioonidega, kehaliste harjutustega.

Me tahaksime, et uue inimese rikkale sisemaailmale ja tema õilsatele tegudele vastaks ka tema väline ilme. See muidugi ei tähenda, et kommunismi ajal oleksid kõik inimesed muinasjutuliselt kaunid. Kuid kõik on terved,

karastatud ja mehised. Peale selle, kui rikas vaimselt ja puhas moraalselt inimese elu ka poleks, ilma täieliku füüsilise arenguta jääks ta paljudest rõõmudest ilma.

Tervise säilitamise ja tugevdamise võimsaks vahendiks on kehaline töö, samuti kehakultuur ja sport.

Kui inimene nooruses ja keskeas ei pööra tähelepanu füüsilisele karastamisele ning elamis- ja toitumisrežiimile, siis on selle tagajärjeks tavaliselt enneaegne vananemine. Juba neljakümnendais aastais on inimene rasvunud, ta kaebab hingelduse, väsimuse ja peavalude üle. Ja vastupidi, need inimesed, kes tegelevad süstemaatiliselt spordiga ning peavad kinni õigest elamisrežiimist, elavad sagedamini kõrge vanuseni ja paistavad silma suure töövõime, energia, elurõõmu ja aktiivsuse poolest.

Kehakultuuri harrastamine ja tervise tugevdamine valmistavad neid ühtlasi ette tööks, ja kui tarvis, ka kodumaa kaitsmiseks. Kehaliselt arenenud inimene omandab vajaliku kutseala kiiremini ja paremini. Tema töö kvaliteet ja tööviljakus on kõrgemad kui inimesel, kes hoidub kehakultuurist ja spordist.

Missugune ka ei oleks inimese tegevus automatiseeritud tootmise süsteemis, on see lõppude lõpuks kõik seotud liikumisega. Ja kui kaugele automatiseerimine ka jõuab, peavad automaate juhtivail töötajail olema kõrged füüsilised ja tööalased omadused, eelkõige aga kõrged informatsioonitaju piirid, nad ei tohi kiiresti väsida, peavad suutma õigesti, kiiresti, rahulikult ja segadusse sattumata lahendada juhtimisega seotud ülesandeid. Ühtlasi peab automaatikat juhtiv inimene oskama säilitada erksust ka siis, kui talle saabub vähe signaale ja need on monotoonsed. Ta peab olema alati valmis kiireks ja operatiivseks vaheleastumiseks. Nagu näeme, ei seisa asi mitte ainult teadmistes. Keerukaid automaatseadmeid juhtivatele töötajatele vajalike omaduste arendamisel ei etenda kehaline kasvatus ja sport sugugi mitte kõige viimast osa. Küberneetikateadlased väidavad, et füüsiline töö ei esitanud inimese kehalisele arengule nii mitmekesiseid ja keerukaid nõudeid, nagu esitab kaasaegne, oma olemuselt vaimne töö kõrgesti automatiseeritud keerukate seadmete juhtimisel.

Spordiga tegelemine aitab inimesel omandada paljusid elus vajalikke omadusi, nagu julgus, vastupidavus, otsustavus, enesevalitsus ja leidlikkus. Koos spordi harrastamisega kujunevad ka esteetilised maitsed, omandatakse kaunis rüht, liigutuste graatsilisus, paindlikkus, osavus ja täpsus. Suusaretkedel ja turismimatkadel kogetakse sügavamini seltsimehelikkuse tunnet, kollektiivi tähtsust,

Pärast tublit puhkust värskes õhus on kergem töötada ja elada. Mõistlikus ühenduses teiste harrastustega on sport inimese kehalise ja vaimse arenemise tähtis tegur.

*

Kommunism on sajandeid olnud rõhutute ja vaevatute unistus. Nüüd saab ta tõelisuseks. Ja inimestel ei tarvitse enam otsida Inimest, nõnda nagu tegi seda põleva laternaga päise päeva ajal kõndides vana Diogenes. Uus inimene on sündinud, ta küpseb ja mehistub. Temale, kommunismiehitajale, saab osaks esimesena elada suurepärases tulevikuühiskonnas.

Küsimusi kordamiseks.

1. Miks omistab partei esmajärgulise tähtsuse sellele, et kõigil meie ühiskonna liikmeil kujuneks välja teaduslik maailmavaade?
2. Missugune on enesekasvatuse osatähtsus uue inimese kujunemisel?
3. Keda me nimetame meie aja kangelaseks ja mispärast?
4. Milles seisab mineviku igandite kahjulikkus ja kuidas need meie ühiskonnast välja kihutatakse?

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Koguge materjali ja jutustage inimestest, kes juba nooruses määrasid kindlaks oma elueesmärgi ja on sellele jäänud kindlaks kogu eluajaks.
2. Korraldage dispuute teemal:
   Missugune peab olema tõeline sõber.
   Missugusena te kujutlete endale kommunistliku ühiskonna inimest.

XX SAJAND-
KOMMUNISMI VÕIDU SAJAND

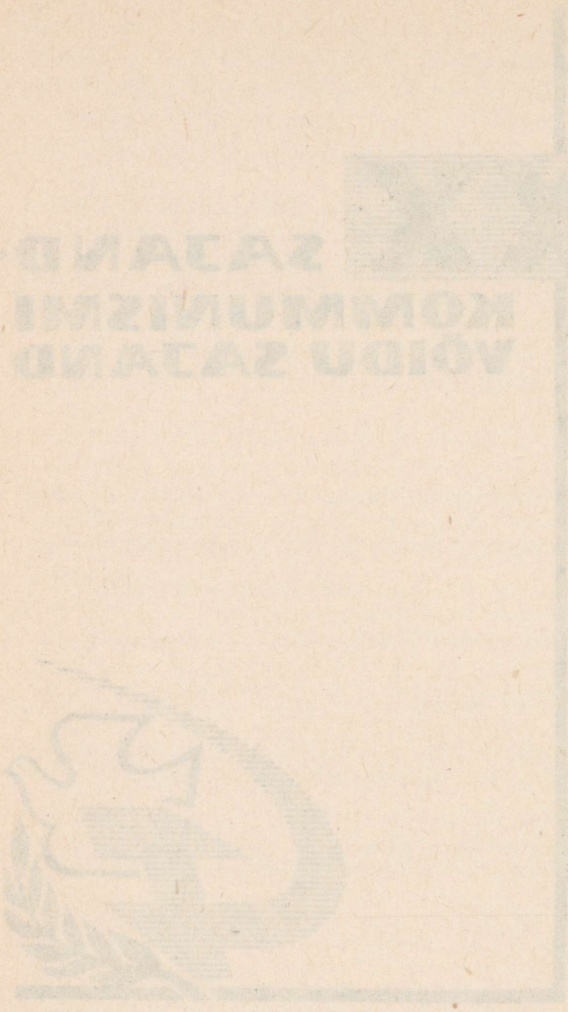

11. peatükk.

SOTSIALISMI MAAILMASÜSTEEM.

Meie maa on suur: ta võtab enda alla ühe kuuendiku meie planeedi maismaast ja siin elab peaaegu neljateistkümnendik kogu maakera elanikkonnast. Kuid üks maa on ikkagi ainult üks maa. Peaaegu kolm aastakümmet lohutas maailma kodanlus end lootusega, et sotsialism jääb Nõukogude Liidu piiridesse. Kodanlikud ideoloogid kirjutasid täis terved mäed paberit, tõestades, et leninism olevat rahvuslik nähtus, mis arenes ainult Venemaa pinnal ja ei kõlba teiste maade ega rahvaste jaoks.

Sotsialistliku revolutsiooni võit reas Euroopa ja Aasia maades pärast Teist maailmasõda näitas nende lootuste alusetust. See võit oli Oktoobrirevolutsiooni järel suurim sündmus käesoleval sajandil. Ulatudes kaugele üle ühe maa raamide, muutus sotsialism *maailmasüsteemiks*, mis tugevneb ja areneb. Ja selle arenemise kogemused tõestavad kõige paremini, et Lenini õpetus on internatsionaalne, et ta on rakendatav kõigis maades, et ta näitab sotsialistliku ühiskonna ülesehitamise õiget teed kõigile rahvastele.

§ 52. Sotsialismile ülemineku teed.

Vormid on mitmesugused.

Kuivõrd kapitalismi ajal arenevad maad ebaühtlaselt, sedavõrd jõuavad nad ka sotsialismini välja erinevalt: ühtedel on ökonoomika rohkem arenenud, teistel on see mahajäänum; ühed olid iseseisvad, teised viibisid imperialistlikus orjuses; ühtedel on töötava rahva hulgas ülekaa-

lus talupojad, teistel — proletariaat; mitte alati pole kodanluse positsioonid ühevõrra tugevad jne. Erinevad on ka rahvusvahelised tingimused.

On täiesti arusaadav, et kui sotsialismi ehitamise lähtetingimused on erinevad, siis ei või ega pea olema ühesugused ka sotsialistlike ümberkujunduste vormid, meetodid, tempo. Võitnud töölisklassi ja tema kommunistliku avangardi ette kerkib keerukas ülesanne: rakendada marksistlik-leninliku õpetuse üldisi printsiipe oma maa konkreetsetes tingimustes, leida uue ühiskonna ehitamise niisuguseid vorme ja meetodeid, mis võimaldaksid edukamalt saavutada püstitatud eesmärgid. Revolutsionääride kasutada on vennasmaade sotsialistliku ülesehitustöö rikkalikud kogemused, mida nad ei või aga lihtsalt kopeerida; see, mis sobib ühele maale, ei too alati soovitud resultaate teisel maal. Sellepärast on tähtis, et teistes maades kogutud kogemusi kasutataks loominguliselt, arvestades maa iseärasusi, tema rahvusvahelist seisundit.

Juba ammu enne seda, kui sotsialism väljus ühe maa raamidest, ütles V. I. Lenin, et ajalugu sünnitab paratamatult sotsialismile ülemineku vormide külluse. See leninlik ettenägemine on kujukalt leidnud kinnitust pärast Teist maailmasõda, mil sotsialism on muutunud maailmasüsteemiks, mil sotsialistlikud revolutsioonid on võitnud Poolas, Tšehhoslovakkias, Ungaris, Rumeenias, Bulgaarias, Albaanias, Jugoslaavias, Koreas. 1949. aastal astus sotsialismi teele Hiina, kuulutati välja Saksa Demokraatlik Vabariik; lahinguis kolonisaatorite vastu sündis sotsialistlik Vietnam, seejärel aga astus sotsialistlike riikide perre Kuuba. Nagu näeme, on nende maade hulgas kõrgeltarenenud tööstuslikke maid, agraarmaid, endisi poolkoloniaalseid ja koloniaalseid maid. Sellest tulenebki sotsialistliku ülesehitustöö vormide ja meetodite mitmekesisus.

Üks kõige tähtsamaid iseärasusi, mis määras sotsialismile ülemineku teed enamikus neis maades, seisab selles, et revolutsioon võitis neis maades võimsa antifašistliku liikumise kõrgpunktil. See oli liikumine, mis proletariaadi ja tema kommunistliku võitlusavangardi juhtimise all liitis ühtseks *demokraatlikuks rahvarindeks* kõige laiemad rahvahulgad (talupojad, linna väikekodanluse, intelligentsi, osa patriootlikult meelestatud keskkodanlusest).

See võimaldas töölisklassil võtta reas maades võimu üle rahulikul teel — ilma relvastatud ülestõusuta ja kodusõjata. Nõnda juhtus näiteks Tšehhoslovakkias 1948. aasta oktoobrikuus, mil Praha proletariaadi ja kogu maa töötava rahva revolutsiooniline tahe sundis reaktsiooni taanduma ja moodustati valitsus eesotsas kommunistidega.

Sotsialistlike ümberkujunduste käigus tuli muidugi pidada karmi võitlust kontrrevolutsionääride vastu, kes püüdsid rahvarinde kindlustamist takistada. Ent see võitlus ei ulatunud kodusõjani, sest Nõukogude Liit ei lasknud imperialistidel kallale tungida noorele sotsialistlikule riigile ja kohalik suurkodanlus polnud küllalt tugev, et riskida kõigega ilma avaliku väljaspoolse toetuseta.

Siit tuleneb ka sotsialistlike ümberkujunduste endi vormide ja tähtaegade omapärasus. Kukutatud ekspluataatorlike klasside esindajail piirati ainult osaliselt poliitilisi õigusi, mõnel pool aga ei piiratud neid üldse. Kodanliku riigiaparaadi purustamine ei toimunud mitte korraga, vaid järk-järgult.

Vana riigi paljusid asutusi ja organisatsioone ei hävitatud, vaid kujundati ümber. Neile anti uus klassisisu ja nad läksid üle rahvademokraatia riigisüsteemi. Laialdaselt kasutati ära vanu spetsialiste, mis aitas vältida häireid majandusliku aparaadi tegevuses. Reas sotsialistlikes maades võtavad valitsustest, mida juhivad kommunistid, osa ka teised parteid, kes esindavad teatud osa talupoegi, intelligentsi ja teisi rahvakihte. Suurte maavalduste likvideerimisel säilitati esialgu talupoegadel eraomandus maale — see muutus ühiskondlikuks omanduseks kord-korralt, vastavalt sellele, kuidas talupojad ühinesid vabatahtlikult kooperatiividesse. Mõningates maades maksis rahvavõim kodanlusele tootmisvahendite väärtuse osaliselt välja. Niisuguse võimaluse nägi ette juba Marx, öeldes, et teatud tingimustes on proletariaadil «kasulikum» «end kodanluse käest vabaks osta».

Omapärane oli tee sotsialismile endistes koloniaal- või poolkoloniaalmaades. Hiinas võitis revolutsioon sõja käigus, mida rahvas pidas kommunistliku partei juhtimisel imperialistide ja end neile müünud suurpankurite ning mõisnike (nn. kompradoride) vastu. Hiina rahva võitu kergendas see, et Nõukogude Liit purustas Hiina territooriumil röövinud jaapani vallutajate Guangdongi armee. Iseseisvuse eest peetavast rahvasõjast sündisid sotsialistlikud revolutsioonid Koreas ja Vietnamis, hiljem aga Kuubas.

Sellest faktist, et ühe või teise maa või maade rühma sotsialistliku arenemise teedes esineb suuri erinevusi, ei tohi siiski teha järeldust, et igal maal luuakse oma eriline, «natsionaalne» sotsialism. Ei ole olemas ega võigi olla vene või hiina, saksa või poola sotsialismi. Sotsialistliku ühiskonna põhilised jooned väljendavad inimühiskonna arenemise objektiivseid vajadusi ja on ühised kõigile maadele ja rahvastele.

Sel põhjusel alluvadki sotsialistlikud ümberkujundused kõigi oma vormide ja meetodite mitmekesisuse juures

paratamatult *kapitalismilt sotsialismile ülemineku üldistele seaduspärasustele.*

Seaduspärasused on ühised.

Proletariaat, töötajad võivad tootmisvahendid välja osta, aga võivad nad võtta ka ilma välja ostmata, võivad kodanluse eksproprieerida ühekorraga, aga ka järk-järgult. Ent igal tingimusel peab tootmisvahendid üle antama ühiskondlikuks omanduseks, vastupidisel juhul ei saa kõnelda sotsialismist. See aga pole enam valiku küsimus, vaid ühiskondliku arenemise seaduspärasus.

Proletariaadi diktatuur võib võtta ühe- või mitmeparteilise süsteemi vormi, kui võimul on parteide liit, keda juhivad marksistid-leninlased. Ent igal tingimusel peab sotsialismi poliitiline süsteem tagama kõige laialdasemate rahvamasside kaasatõmbamise riigijuhtimisele, nende vaba initsiatiivi ja loova algatuse arenemise, teiste sõnadega, sotsialistliku demokraatia. Seegi ei ole mitte vaba valiku küsimus, vaid ühiskondliku arenemise seaduspärasus, millest kõrvalekaldumine viib tingimata sotsialismi ideaalide moonutamisele, teeb keerukamaks uue ühiskonna ülesehitamise ja tekitab talle kunstlikke raskusi.

Me mõistame hõlpsasti, kui tähtis on tunda kõigile maadele ühiseid kapitalismilt sotsialismile ülemineku seaduspärasusi, selleks et mitte ekselda pimeduses, ja ehitada kogu oma poliitika järjekindlale teaduslikule alusele. Niisuguse võimaluse annab marksistlik-leninlik teooria, mis on kontrollitud ja rikastatud NSV Liidu ja teiste sotsialistlike maade arenemise kogemustega.

Need kogemused näitavad, et rahvas jõuab sotsialismi töölisklassi ja tema marksistlik-leninliku partei juhtimisel. Sotsialismi ei saavutata ilma proletaarse revolutsioonita ja proletariaadi diktatuuri kehtestamiseta ühes või teises vormis, ilma töölisklassi liiduta talurahva põhihulkadega ning töörahva teiste kihtidega. Majanduslikul alal on põhiliste tootmisvahendite ühiskondliku omanduse kehtestamise kõrval vajalik põllumajanduse järkjärguline sotsialistlik ümberkorraldamine, kogu rahvamajanduse plaanipärane arendamine, mille eesmärgiks on sotsialismi ja kommunismi ülesehitamine ning töörahva elatustaseme tõstmine. On vaja teostada sotsialistlik revolutsioon ka ideoloogia ja kultuuri valdkonnas, luua arvukas intelligents, kes on ustav töölisklassile, töötavale rahvale ja sotsialismiüritusele; likvideerida rahvuslik rõhumine ja

kehtestada rahvaste vahel võrdõiguslikkuse ning vennaliku sõpruse suhted. Lõpuks on vaja kaitsta sotsialismi saavutusi välis- ja sisevaenlaste kallaletungide eest, kindlustada — vastavalt proletaarse internatsionalismi põhimõttele — antud maa töölisklassi solidaarsust teiste maade töölisklassiga.

Niisugused on peamised seaduspärasused, mis on kohustuslikud kõigile sotsialismi teele asuvatele maadele. Need seaduspärasused on formuleeritud Moskvas 1957. aastal toimunud kommunistlike ja töölisparteide esindajate nõupidamise deklaratsioonis.

Jälgides neid seaduspärasusi ja rakendades konkreetseile tingimusile vastavaid kõige mitmekesisemaid majanduslikke ja poliitilisi vorme, teostasid pärast Teist maailmasõda sotsialistlikule arenemisteele astunud maade rahvad kogu ühiskonnakorra põhilise ümberkujundamise. Riikides, mis moodustavad nüüd sotsialismi maailmasüsteemi, valitseb jagamatult ühiskondlik tootmisvahendite omandus, rõhuvas enamikus neist on lõpule viidud põllumajanduse kollektiviseerimine. Nagu märgitakse kommunistlike ja töölisparteide otsustes, on ühtedes maades rajatud vundament või alused sotsialismile, teised aga viivad sotsialistliku ühiskonna ülesehitamist lõpule.

Uut tüüpi rahvusvahelised suhted.

Sotsialismi väljumine ühe maa piiridest, selle muutumine maailmasüsteemiks on asetanud kommunistliku liikumise ette probleemi: missugused peavad olema suveräänsete sotsialistlike riikide vahelised suhted?

Selle probleemi lahendamise lähte-eeldused olid selged. Sotsialismi ja kommunismi üks peamisi eesmärke seisab selles, et jäädavalt teha lõpp natsionalistlikule umbusule ja vaenule, kindlustada maailmas igavene rahu ja vabade rahvaste vendlus. Ja on täiesti arusaadav, et juba sotsialismi esimesed sammud peavad vastama neile ideaalidele, et suhted sotsialistlike riikide vahel peavad saama rahvastevaheliste vennalike suhete eeskujuks kommunismi ajal.

Asi ei seisa mitte ainult selles, et see vastab kommunistlikele ideaalidele, meie kujutlustele õiglusest ja heast. Vennalik liit rahvaste vahel, kes sammuvad sotsialismi teed, on neile objektiivseks vajaduseks. Seda on väljendanud mitte ainult teooria, vaid ka praktika ise, poliitiline tegelikkus: põrgates oma tekkimisest peale kokku impe-

rialistliku agressiooni ohuga, võivad sotsialistlike maade rahvad kaitsta revolutsiooni üritust, tagada võimaluse ehitada sotsialismi ainult tänu oma jõudude ühendamisele. Astuda vastu majanduslikule blokaadile, vabaneda röövellikest kaubandustingimustest, mis valitsevad kapitalistlikul turul, saada kindlat tuge ja abi rahvamajanduse kiireks arendamiseks võib täpselt samuti ainult vennalike sotsialismimaadega majanduslike sidemete kõigekülgse arendamise teel.

Sotsiaal-majandusliku korra ühtsus, ühtne marksistlik-leninlik ideoloogia, otsesed poliitilised huvid — kõik see dikteerib sotsialistlike maade ühinemise vajaduse. Ja jutt ei ole sealjuures mitte lihtsalt riikide liidust, vaid printsipiaalselt uut tüüpi rahvusvaheliste suhete tekkest ja arengust.

Et sügavamalt selgitada, mida uut toob sotsialism suveräänsete rahvuslike riikide suhetesse, piisab sellest, kui meenutada rahvusvaheliste suhete ajalugu. Vaevalt tekkisid maailma esimesed riigid, kui nende vahel algas äge võitlus, sest valitsevad ekspluateerivad klassid püüdsid iga hinna eest laiendada neile alluvat territooriumi, orjastada teisi rahvaid. Sõjad, mis järgnesid üksteisele, tõid loendamatuid hädasid. Lühiajalisi rahulikke hingetõmbeid kasutati uute sõjaliste avantüüride ettevalmistamiseks. Pettus, salakavalus, vägivald — kõik vahendid loeti lubatuks, kui need ainult võimaldasid jagu saada naabreist, alistada teisi riike, kokku klopsida impeeriumi.

Röövimine rahvusvahelisel areenil saavutas oma haripunkti imperialismi perioodil. Majanduslik ja sõjaline jõud said otsustavaks argumendiks imperialistlike riikide omavahelistes suhetes, seda enam aga nende suhetes nõrkade maadega. Ameerika poliitikategelased näiteks iseloomustavad mitmesugustel etappidel Ameerika Ühendriikide välispoliitikat ametlikult kui «kaikapoliitikat», «dollaridiplomaatiat», «tuumašantaaži poliitikat», poliitikat «jõupositsioonidelt».

Pärast Teist maailmasõda moodustasid imperialistlikud riigid agressiivseid sõjalis-poliitilisi blokke, mis olid suunatud sotsialismimaade ja revolutsioonilise liikumise vastu. Ent isegi liidusuhted ei kõrvalda teravaid vastuolusid nende vahel, ei kõrvalda võitlust kaubaturgude ja kapitalide kasutamissfääride pärast.

«Kapitalistliku süsteemi piirides,» ütles Marx, «on ühe riigi kasu teise riigi kahju.» Tuginedes mitte ainult teooriale, vaid ka kogemustele, võime tänapäeval öelda: sotsialistliku süsteemi raamides on iga riigi võit üheaegselt ka kõigi ülejäänute võit.

Uut tüüpi rahvusvahelised suhted ei teki loomulikult mitte ühekorraga lõplikul kujul. On vaja loobuda vanade

suhete pärandist ning luua sotsialistlike maade vahel uute majanduslike, poliitiliste ja kultuurisidemete keerukas süsteem. Uut tüüpi rahvusvahelised suhted kujunevad välja küllaltki pika ajalooperioodi vältel, mis pole kaugeltki veel lõpule jõudnud.

On üldtunnustatud, et uut tüüpi rahvusvaheliste suhete tekkes ja arenemises kuulub suur osa meie maale. Juba sotsialistliku revolutsiooni võit ise toimus reas maades pärast Teist maailmasõda tunduval määral kergemini just seetõttu, et Nõukogude Liit aheldas imperialistliku reaktsiooni jõud, ei lubanud interventsiooni ega lasknud noori sotsialistlikke riike lämmatada blokaadiga, aitas neil luua oma tööstuse.

Esimesil sõjajärgseil aastail sõlmiti NSV Liidu ja teiste sotsialistlike maade vahel majanduslikud kokkulepped ja liidu- ning vastastikuse abistamise lepingud agressiooni puhuks. Kui imperialistlikud suurriigid sõlmisid Pariisi lepingu, mis nägi ette saksa militarismi taassünni ja Saksa Föderatiivse Vabariigi kaasatõmbamise Atlandi pakti, siis Euroopa sotsialistlikud riigid lõid oma kaitse iseloomuga liidu (1955. a. mais) — *Varssavi lepingu* organisatsiooni, kelle käsutuses on ühise ülemjuhatuse alla ühendatud relvastatud jõud. Sotsialistlike riikide ühised kaitseüritused ja eelkõige NSV Liidu raketi-tuumarelvade võimsus on sotsialismile kindel kilp, mis talitseb imperialismi sõjakaid ringkondi.

Eriti kujukalt avalduvad sotsialismi poolt loodud uut tüüpi rahvusvaheliste suhete eelised sotsialistlike maade majandusliku koostöö alal.

§ 53. Sotsialistliku majanduse maailmasüsteem.

Vastastikune majanduslik abi.

Iga sotsialistliku maa rahvas on huvitatud sellest, et kõigis teistes sotsialismimaades kasvaksid tööstus ja põllumajandus, tõuseks elanikkonna elatustase. Meie, nõukogude inimesed, tunneme tõsist rõõmu, kui loeme teadaannet selle kohta, et vennasmaades astuvad rivisse uued tööstused, suureneb maakide toodang, kasvab põllukultuuride saagikus. Iga meie sõprade edusamm on ka meie edusamm, on panus ühisesse üritusse.

Sotsialistlike maade edusammud aga sõltuvad suurel määral nende vastastikusest majanduslikust abist, mis esineb mitmekesistes vormides: mõlemale poolele kasulik kaubavahetus, krediidid (laenud), abi tööstusettevõtete

ehitamisel, teadusliku ja tehnilise informatsiooni vahetamine.

On loomulik, et niisugust abi annavad teistele esijoones majanduslikult kõige arenenumad maad. Nõukogude Liidu abiga on vennalikes sotsialistlikes riikides ehitatud hulk tööstusettevõtteid. NSV Liit on neile andnud suuri laene, abistab neid spetsialistide ettevalmistamisel, on loovutanud neile mitu tuhat projekti, joonist ja muud tehnilist dokumenti, mis võimaldavad kiiresti tootmist ümber korraldada.

Sotsialistliku sõprusliidu arenenumad maad ei otsi mingisugust erilist tulu abist, mida nad vennalikele riikidele annavad. Nad ei esine ka filantroopidena. Sotsialistlike maade keskel ei ole jagunemist «heategijaiks» ja «ülalpeetavaiks». Iga maa rahvas mobiliseerib uue ühiskonna ülesehitamiseks eeskätt oma sisemised ressursid. Kuid sealjuures töötab ta koos kõigi teiste sotsialismimaadega, ja saavutanud edu, ei hakka ta seda varjama, vaid püüab oma kogemusi ja saavutusi teiste sotsialismileeri maadega jagada. Nõnda kujunevad sotsialistlikus sõprusliidus välja mitmekülgsed vastastikuse seltsimeheliku abistamise suhted.

Tšehhoslovakkia aitab vennalikel maadel arendada tööpingitööstust, Saksa Demokraatlik Vabariik jagab oma rikkalikke kogemusi esmaklassiliste optiliste riistade valmistamise alal, Poola — oma saavutusi mäemasinate valmistamisel jne. Sotsialistlikud maad vahetavad oma toodangut, sealhulgas ka rahvatarbekaupu. Nõukogude inimesed ostavad meelsasti Tšehhoslovakkia jalatseid ja Poola mööblit, Hiina trikotaaži ja Ungari siidi. Aga rahvademokraatiamaades on suur nõudmine meie kellade, fotoaparaatide ja muude kaupade järele.

Sotsialistlikud maad kasutavad üha täielikumalt ära majandusliku koostöö võimalusi. See maa, kellel on suuremad kivisöe- ja naftavarud või kes on omandanud suuremaid kogemusi tööpinkide tootmisel, arendab neid tööstusharusid niisuguse arvestusega, et ta suudaks rahuldada mitte ainult oma, vaid ka teiste vennalike maade vajadusi. Teised omakorda varustavad teda oma toodanguga. Niisugusel moodusel on palju eeliseid: langeb ära vajadus ehitada igas riigis ettevõtteid, et varustada end kõige vajalikuga; tekib võimalus arendada just neid tööstus- ja põllumajandusharusid, mille jaoks on ole-

mas parimad looduslikud tingimused ja mille arendamisel on omandatud suuri kogemusi.

Rahvusvaheline sotsialistlik tööjaotus.

Ajalooliselt on maailma maade vahel välja kujunenud territoriaalne rahvusvaheline tööjaotus. See tähendab, et maad spetsialiseeruvad teatud kindlate toodanguliikide tootmisele, müüvad neid maailmaturul ja ostavad sealt vastu neil endil puuduvaid kaupasid. Ei ole raske mõista, et rahvusvaheline tööjaotus on iseendast progressiivne nähtus, sest selle tulemuseks on tööviljakuse tõus.

Kuid kapitalismi tingimustes omandab rahvusvaheline tööjaotus ebaloomulikud vormid. Kodanlus muudab selle kasumiallikaks, nõrgaltarenenud maade ekspluateerimise vahendiks.

Me kõnelesime juba, et asumaades ja nõrgalt arenenud riikides püüdsid imperialistid spetsialiseerida rahvamajandust ühe-kahe toodanguliigi tootmiseks. Selle tagajärjel sattusid need maad täielikku sõltuvusse imperialistlikest riikidest, muutusid nende tooraineripatsiks. Sellega avanes võimalus nende maade halastamatuks riisumiseks. Kui näiteks väike Venetsueela, kus toodetakse aastas üle 180 milj. tonni naftat, ei saa seda naftat müüa, siis ähvardab teda laostumine ja nälg. Seda naftat aga veavad välja ameerika imperialistid, kes hindavad venetsueellaste tööd oma äranägemise järgi, ja selle tõttu jääb maa, mis võiks olla muinasjutuliselt rikas, puruvaeseks.

Teisiti on lugu sotsialismi ajal. Rahvusvaheline tööjaotus vabaneb siin kapitalismi poolt loodud ebaloomulikest kaasnähtustest; ta laieneb ja süveneb. Sotsialism likvideerib ühtede maade ekspluateerimise teiste maade poolt, toob rahvusvahelisse tööjaotusse võrdõiguslikkuse, kõrvaldab antagonistlikud vastuolud maade vahel ja loob järk-järgult tingimused kõigi maade rahvamajanduse harmooniliseks arenemiseks sotsialistliku maailmasüsteemi raamides. Kõik see lubab teha järelduse, et sotsialistliku majanduse maailmasüsteemis kujuneb välja *uut tüüpi rahvusvaheline tööjaotus*, mis rajaneb vabatahtlikkuse ja võrdsuse printsiipidel, aitab kaasa kõigi selle süsteemi maade majanduse üldisele tõusule.

Rahvusvaheline sotsialistlik tööjaotus hakkas kujunema võrdlemisi hiljuti ega ole veel täielikult välja arenenud. Ja see on ka arusaadav: sotsialismileer eksisteerib kõigest kaks aastakümmet, aga selleks, et korraldada spetsialisee-

rimist ja koopereerimist maade vahel, on vaja aega. Saavutatud on juba palju, kuid veelgi enam tuleb teha, et ära kasutada rahvusvahelise sotsialistliku tööjaotuse võimalusi ja paremusi. Sotsialismimaade majandusliku koostöö keerukate probleemide teadusliku lahendamise eesmärgil loodi ühine organ — Vastastikuse Majandusliku Abistamise Nõukogu (VMAN).

Rea maade ühiste pingutuste varal luuakse võimsad majanduslikud kompleksid.

Nii astus 1963. aastal rivvi gigantne naftajuhe «Sõprus», mille pikkus on ligi 5000 kilomeetrit. Naftajuhe ühendab Volgamaa ja Ukraina Tšehhoslovakkiaga, Poolaga, Saksa Demokraatliku Vabariigiga ja Ungariga. Pikkuselt ületab see tunduvalt maailma suuremad naftajuhtmed — «Suure Tolli» Ameerikas ja «Transaraabia» juhtme (nende üldpikkus on vähem kui 4000 kilomeetrit).

Ehitatud on Euroopa sotsialistlike maade ühtne energiasüsteem «Rahu». Üha selgemalt tuleb ilmsiks V. I. Lenini poolt avastatud tendents «...luua ühtne, terviklik maailmamajandus, mida üldise plaani kohaselt reguleerib kõigi rahvuste proletariaat...»

Sotsialistliku majanduse maailmasüsteemi arenemine ei tähenda hoopiski, et sotsialistlikud riigid isoleerivad end teistest maadest, nii-öelda sulguvad oma ringi. Vastupidi, nad taotlevad vastastikku kasulikku majanduslikku koostööd, kaubanduslike sidemete loomist kõigi riikidega. Võrdõiguslik majanduslik koostöö ei ole üksnes kõigile kasulik, vaid tal on ka suur poliitiline tähtsus, sest ta

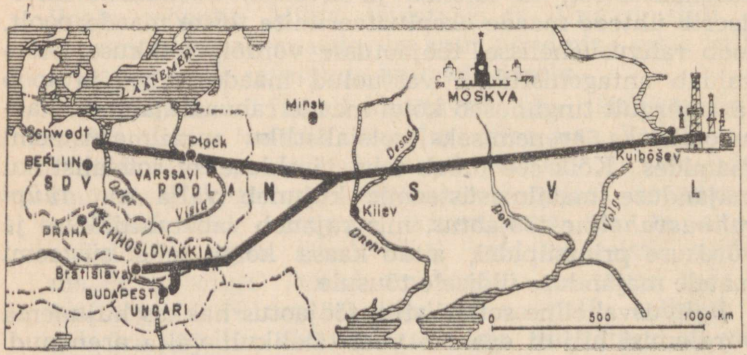

Naftajuhtme «Sõprus» skeem.

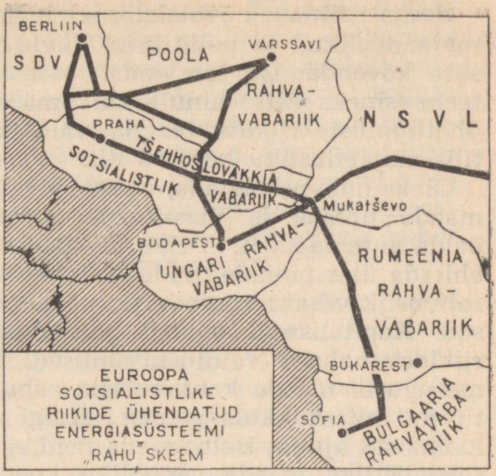

aitab kaasa rahvusvahelise pinevuse nõrgenemisele ning sõbralike suhete tugevnemisele ja rahu kindlustamisele rahvaste vahel.

Tänu tihedale majanduslikule koostööle, vennalikule vastastikusele abile saab iga sotsialismi teele astuv maa võimaluse kiiresti likvideerida oma mahajäämuse, järele jõuda oma sõpradele. Teiste sõnadega, toimub järkjärguline sotsialistlike maade arenemise võrdsustamine ja neile luuakse tingimused enam-vähem üheaegseks astumiseks kommunismi kõrgemasse faasi. Tähendab, üleminek kommunismile ei veni sajanditele, vaid toimub *ühe ajaloolise epohhi piirides.*

§ 54. Sotsialistlike riikide ühtsus.

Sotsialismimaade vaheliste suhete printsiibid.

Sotsialismimaad osutavad üksteisele mitte ainult mitmekülgset majanduslikku abi, vaid neil on võimalus kooskõlastada ka oma välispoliitikat, esineda rahvusvahelisel areenil ühtse rindena, mis täiesti arusaadavalt tugevdab sotsialismi maailmasüsteemi mõju sündmuste käigule.

Seega nõuavad sotsialismi teele astunud rahvaste majanduslikud ja poliitilised huvid tungivalt nende ühtsuse kõvendamist, taotlemist, et sotsialismi maailmasüsteem esineks mitte ainult kui oma sotsiaalselt olemuselt ühetüübiliste riikide tervik, vaid kui üksmeelne poliitilis-majandusliku koostöö liit.

Oleks naiivne oletada, et sotsialistliku maailmasüsteemi maade ühtsus ja üksmeelsus kujuneks iseendast, niiöelda automaatselt. Tuleb ju uued suhted rahvaste vahel ehitada üles pinnale, mida on rüvetanud sajanditepikkune rahvuslik vihavaen, umbusk, natsionalistlikud eelarvamused. Kapitalismilt võivad päranduseks jääda mõningad riikidevahelised vaidlusküsimused. Võib ka esineda mitmesuguste maade konkreetsete rahvuslike huvide objektiivset mittekokkulangemist. Kuigi kõik need raskused kannavad ajutist iseloomu ja neid ei saa kuidagi võrrelda sotsialistlike maade vennaliku koostöö määratute eelistega, võivad nad ometigi tuua suurt kahju sotsialismi maailmasüsteemi sisemistele suhetele.

Seepärast omabki tänapäeva tingimustes määratut tähtsust kommunistlike ja töölisparteide õige marksistlik-leninlik poliitika, nende oskus ühendada oma maa rahvuslikke huvisid kogu sotsialistliku koostöö üldiste huvidega, ühiselt taotleda tekkinud vastuolude ületamist.

Sotsialistliku koostöö tugevdamises etendas suurt osa meie partei XX kongress, mis avas uue lehekülje sotsialistlike maade vastastikustes suhetes. Meie partei mõistis otsustavalt hukka ja heitis kõrvale Stalini meetodid, kes sallis vahelesegamist vennalike maade asjadesse, ja kasutades ära meie maa autoriteeti, sundis neile peale ühe või teise tegutsemisviisi. NLKP Keskkomitee initsiatiivil kõrvaldati kõik mittevõrdõiguslikkuse elemendid suhetes vennasmaadega, ja see on toonud kaasa nende suhete tugevnemise ning edasiarenemise.

Inimesed ei mõtle mitte šablooni järgi ja isegi sel puhul, kui neil on ühised veendumused, võib lähenemine mitmesugustele sotsialistliku ülesehitustöö küsimustele ning riikidevahelistele suhetele olla erisuguse varjundiga ega lange alati täielikult ühte. Kuid selles asi seisabki, et veendumuste ja eesmärkide ühtsus võimaldavad vaba diskussiooni alusel ühised otsused välja töötada. Selleks korraldavad kommunistlikud ja töölisparteid vastastikuseid konsultatsioone ja läbirääkimisi, vahetavad delegatsioone, arutavad neid huvitavaid küsimusi. Aeg-ajalt

organiseerivad nad rahvusvahelisi nõupidamisi, kus võtavad vastu ühiseid programm-dokumente. Niisugused ülemaailmse kommunistliku liikumise programm-dokumendid on Moskva nõupidamise deklaratsioon ja avaldis aastaist 1957. ja 1960. Neis on muude küsimuste hulgas formuleeritud sotsialistlike maade vaheliste suhete printsiibid. Need on eelkõige võrdõiguslikkus, üksteise sõltumatuse ja rahvusliku suveräänsuse austamine ning siseasjadesse mittevahelesegamine. Nende printsiipide silmaspidamine loob hea aluse normaalsetele, sõbralikele suhetele suveräänsete sotsialistlike riikide vahel.

Samal ajal ei piirdu suhted sotsialismimaade vahel ainult nende printsiipidega, mis on saanud rahuliku kooseksisteerimise printsiipide nimetuse ja leiavad rahvusvahelisel areenil üha suuremat tunnustamist. Sotsialistlike riikide vaheliste suhete aluseks on *sotsialistliku internatsionalismi* printsiip. Just internatsionalismi mõiste hõlmab kogu selle tohutu ja võrdse vastastikuse abi, millest me eespool rääkisime, just ustavus internatsionalismile moodustab sotsialistliku maailmasüsteemi eduka arenemise ja jõu kasvu pandi.

Internatsionalism eeldab otsustavat võitlust kõigi ja igasuguste proletariaadile võõraste natsionalistliku ideoloogia avalduste vastu.

Natsionalismi toitepinnaks on väikekodanlik keskkond. Liikumisest sotsialismile võtavad koos töölisklassiga osa talupoegade hulgad, linna väikekodanlus. Kapitalismi ajal sünnitavad nende kihtide elutingimused nende teadvuses dualismi, vasturääkivuse, millest oli juba juttu (vt. § 13, ptk. 4). Väikeomaniku egoism, ülekantuna üldrahvuslikku mastaapi, võtab rahvusliku egoismi kuju, mis avaldub ühelt poolt püüdes endasse sulguda, omaette tõmbuda, isoleerida end välismaailmast oma maa piiridesse, teiselt poolt aga asetada oma rahvus teistest kõrgemale, peale sundida teistele oma mõtte- ja tegutsemislaad, rõhutada oma prioriteeti. Sellega on lahutamatult seotud tung «tugeva isiku» kultusele ja «ilmeksimatu» juhi jumaldamisele, kes viivat rahvuse kuulsusele ja võimule.

Proletariaadi üks tähtsamaid ülesandeid seisab selles, kuidas saavutada, et väikekodanlik mass omandaks proletaarse, marksistlik-leninliku ideoloogia, kuidas sisendada internatsionalistlikku tunnetust, viia teda teadusliku kommunismi teele. V. I. Lenin ei väsinud tähelepanu juhtimast selle ülesande tähtsusele, eriti maal, kus talupojad on suures ülekaalus. Väikekodanlike natsionalistlike vaadete oht on eriti suur siis, kui need avalduvad partei ridades, kes on teostanud sotsialistlikku revolutsiooni ja on tulnud võimule. Sel juhul avalduvad nende negatiivsed tagajärjed mitte

üksnes teadusliku sotsialismi ideaalide ja nõudmiste moonutamises riigis endas, vaid ka sotsialistliku internatsionalismi printsiibi rikkumises rahvusvahelisel areenil, sotsialistliku riigi poliitikas.

Võideldes väikekodanliku natsionalismi vastu, astuvad maailma marksistlik-leninlikud parteid välja kõigi sotsialismimaade ja kõigi kommunistlike parteide ühtsuse tugevdamise eest printsipiaalsel marksistlik-leninlikul alusel. Ei ole kahtlust, et pärast seda, kui on ületatud kõik raskused ja «ajaloo siksakid», tugevneb ja areneb sotsialistlik koostöö kõrvalekaldumatult.

Maailma arenemise otsustav jõud.

Maailmaareenile tuleku esimestest päevadest peale on sotsialism hakanud avaldama määratut mõju kogu sündmuste käigule. Juba esimene leninlik dekreet — rahudekreet — kuulutas inimkonnale, et maailma on tekkinud riik, kes kavatseb kasutada kogu oma jõu selleks, et riikidevahelistes suhetes maksma panna võrdõiguslikkuse ja üksteise siseasjadesse mittevahelesegamise printsiipe. Nõukogude riik tühistas kohe mittevõrdõiguslikud lepingud, mille tsaari-Venemaa oli peale sundinud reale naaberriikidele (Iraanile, Türgile, Afganistanile, Hiinale jt.). Nõukogude Venemaa esindajad rahvusvahelistel nõupidamistel ja konverentsidel, hiljem aga Rahvasteliidus, taotlesid järjekindlalt igasuguse diskriminatsiooni kõrvaldamist rahvusvahelises kaubanduses, paljastasid imperialismi koloniaalpoliitikat, hoiatasid rahvaid ülemaailmse tapatalgu ettevalmistamise eest militarismi poolt. Proletariaadi revolutsiooniline liikumine ja rõhutud rahvaste rahvuslik vabadusliikumine omandas Nõukogude Liidu näol kindla toe, kogu progressiivne inimkond nägi meie maas progressi majakat.

On siiski täiesti arusaadav, et algul majanduslikus suhtes võrdlemisi mahajäänud maana ei suutnud Nõukogude Liit avaldada otsustavat mõju rahvusvahelisele olukorrale: rahvusvahelisel areenil (ehk küll mitte enam jagamatult nagu varem) jätkas valitsemist imperialism.

Nüüd on olukord põhjalikult muutunud. Meie maa on muutunud maailma teiseks tööstuslikuks suurriigiks ja võimsaks majanduslikuks ning sõjaliseks potentsiaaliks. Sotsialism on muutunud maailmasüsteemiks, mis hõlmab pisut vähem kui ühe kolmandiku meie planeedi rahvastikust. Esinedes rahvusvahelise poliitika põhiküsimustes

rahu, demokraatia, rahvusliku sõltumatuse ja sotsialismi huvides, avaldavad sotsialistlikud maad kasvavat mõju kogu ühiskondlikule arengule. Igavikku on vajunud need ajad, mil inimkonna saatus sõltus tervikuna imperialismist, mil tehti plaane monopolide «ajutrustides» ja imperialistlike suurriikide kindralstaapides. Praegune jõudude vahekord maailma areenil muutub üha enam sotsialismi kasuks, mille võimsust mõõdetakse mitte ainult sotsialistlike maade majandusliku ja sõjalise potentsiaaliga, vaid ka nende poliitilise mõjuga, sotsialistlike ideede võiduka levikuga. Sotsialismi maailmasüsteem muutub külgetõmbejõuks kogu töötavale inimkonnale, muutub maailma arenemise otsustavaks jõuks.

Küsimusi kordamiseks.

1. Missugune tähtsus on sotsialistliku maailmasüsteemi maade ühtsusel?
2. Uut tüüpi rahvusvaheliste suhete iseärasused.
3. Rahvusvahelise sotsialistliku tööjaotuse eelised ja arenemisperspektiivid.
4. Millist mõju avaldab sotsialistlik süsteem ühiskondlikule arenemisele kogu maailmas?

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Andke üksteisele edasi oma teadmisi omapäraseist majanduslikest ja poliitilistest vormidest, mida kasutatakse vennasmaade ühiskonnakorras. Milline tähtsus on sellega seoses kogemuste vahetamisel sotsialismimaade vahel?
2. Kutsuge tundi mõni seltsimees, kes on viibinud komandeeringus ühel sotsialismimaal. Kuulake tema jutustust, arutlege, kuidas nõukogude rahvas täidab oma internatsionaalset kohustust vennasrahvaste vastu.
3. Kas on õige see väide, et natsionalistlikud vaated toovad kahju mitte ainult kogu sotsialismimaade koostööle, vaid eelkõige ja kõige suuremal määral selle maa huvidele, missuguse maa poliitikas need avalduvad.

12. peatükk.

KAHE MAAILMA VÕISTLUS.

Kujutage ette, et ajalugu on tee, mida mööda inimkond sammub. Seljataha on jäänud teetähis pealkirjaga «XX sajand», tähise «1917» juures aga tee otsekui hargneks kaheks: üks haru viib kommunismi suunas, teine haru läheb endises, kapitalistlikus suunas. Vilksatavad mööda aastad täis tööd ja võitlust, ja juba liigubki miljard inimest — kolmandik kogu inimkonnast — kindlalt kommunismi poole, laiendades oma teed ja suurendades kiirust. Kuid järjest aheneval kapitalistlikul rajal kerkivad tõkked, üha sagedamini tuleb paigal tammuda, üha enam on tundemärke, et ees on ummik.

See fantaasiapildike aitab saada kujutlust meie imeväärsest ajast, mil toimub üleminek vanalt ühiskondlikult süsteemilt uuele. Seni kui üleminek pole lõpule jõudnud, eksisteerivad mõlemad süsteemid üheaegselt, toimub kahe süsteemi *kooseksisteerimine*. Miljoneil kapitalimaade töötajail, imperialistlikust orjusest vabaneda püüdvail rahvastel on võimalik mitte ainult raamatute, vaid ka näitlike eeskujude järgi lahendada enda suhtes eluline küsimus: missugune süsteem on parem? Võetakse tarvitusele kõige lihtsam ja kõige usaldusväärsem valimisvahend — võrdlus. Ja inimesed maakera kõigis paikades arvestavad, vastandavad, kaaluvad. Arvesse võetakse kõik: terasetoodang ja hüdroelektrijaamade võimsus, lennukite kiirus ja Maa kunstlike kaaslaste kaal, maksud ja korteriüür, kirjaoskamatute ja inseneride arv, spordis saavutatud rekordite hulk ning baleriinide meisterlikkus.

Teiste sõnadega, kaks süsteemi mitte ainult eksisteerivad koos, vaid nad *võistlevad*. Kahe süsteemi võistlus saab kogu maailma arenemise teljeks.

§ 55. Sotsialism võidab.

Elektriveduril.

Esimese sotsialistliku riigi tekkimisega kerkis inimkonna ette põnev küsimus: millistel tingimustel toimub kahe süsteemi kooseksisteerimine, milliste vahenditega areneb nendevaheline võistlus?

Lenin ja kommunistide partei ütlesid inimkonnale:

— Sündinud on see, mille ajalugu on ette määranud. Kas see kapitalistidele meeldib või mitte, kuid nüüd eksisteerib maailmas kaks vastandlikku ühiskonnasüsteemi. Kuna meil on üks planeet, siis peab kooseksisteerimine olema rahumeelne. Sellest on eluliselt huvitatud kõik rahvad.

— Rahulik kooseksisteerimine ei tähenda, et Nõukogude töölisklass, olles võimule tulnud, lepiks halastamatu kapitalistliku rõhumissüsteemiga, vaataks ükskõikselt pealt oma vendade viletsust kapitalimaades, koloniaalrahvaste kannatusi. Ustavana oma internatsionalistlikule kohusele anname neile abi, paljastame imperialistlike valitsuste kuritegelikku poliitikat, võistleme kapitalismiga. Kuid see võistlus ise toimub rahulike vahenditega.

— Sotsialismile on võõrad vallutusplaanid, ta ei levita oma mõju sõdade abil. NSV Liit ja teised sotsialismimaad avaldavad peamist mõju maailma arenemisele oma edusammudega majanduslikus ülesehitustöös, rahvahulkade kultuuritaseme tõstmisel, nende elu parandamisel. Oma tööga tõestame, et sotsialism on kapitalismist mitte üksnes õiglasem, vaid mõõtmatult suutelisem arendama edasi tootmist, teadust ja tehnikat, tagama ühiskonna õitsengut. Rahuliku majandusliku võistluse teel jõuab NSV Liit järele kõigile arenenud kapitalistlikele maadele, sealhulgas kõige rikkamale nende seas — Ameerika Ühendriikidele —, ja läheb neist mööda. Ja olles veendunud sotsialismi eelistes elava eeskuju najal, tugevdab kapitalistlike maade töörahvas võitlust oma vabanemise eest, teeb kapitalismile lõpu.

Aga imperialistid ei võtnud kuulda üleskutset rahulikuks võistluseks, kohe algusest peale püüdsid nad viia kahe süsteemi võitlust veriste lahingute tandrile. Ja nüüd, mil sotsialism on kasvanud võimsaks maailmasüsteemiks, ei jäta kõige jultunumad ja arutumad imperialistid lootust hävitada sotsialistlik maailm relva jõul. Mispärast nad

kardavad rahulikku võistlust? Vastus on lihtne: seepärast, et nad selles kaotavad, seepärast, et ajaloolised kogemused on ümberlükkamatult näidanud, et vaatamata teel olevaile raskustele sotsialism kasvab ja kosub, kapitalism aga, vaatamata oma rikkusele ja katsetele kohanduda uute tingimustega, närbub ja kõduneb.

Et selles veenduda, pöördugem kõige objektiivsemate tunnistajate — faktide ja arvude poole.

1919. aastaks	1964. aastaks
sotsialistlik maailm hõlmas	sotsialistlik maailm hõlmas
21,7 milj. km²	35,2 milj. km²
ehk 16% kogu maakera pindalast ja ühendas	ehk 26% kogu maakera pindalast ja ühendas
138 milj. inimest	1134 milj. inimest
ehk 7,8% kogu maakera elanikkonnast.	ehk 35% kogu maakera elanikkonnast.

Kahe ühiskonnasüsteemi võistluses omab otsustava tähtsuse majanduse, eelkõige tööstuse areng.

Sotsialistlikku süsteemi kuuluvate maade osa kogu maailma tööstustoodangus moodustas:

1955. aastal — 27%.
1965. aastal — umbes 40%.

NSV Liit ja teised sotsialismimaad jäävad veel palju maha majanduslikult kõige arenenumatest kapitalistlikest maadest peamiste toodanguliikide tootmises ühe elaniku kohta. Kuid ka sellest mahajäämusest saadakse üle. Mis annab meile aluse niisuguseks väiteks? Meie kiire arenemistempo. Viisaastaku jooksul (1961—1965) on sotsialismi maailmasüsteemi tööstustoodang suurenenud 43% võrra, kapitalismimaades aga 34% võrra. Arusaadavalt jõuab kiiremini liikuv sõitja teisest ette, kuigi viimane esialgu on veel temast ees.

Ei saa unustada, et kaasaegse kapitalismi peamisteks tugipunktideks on industriaalselt arenenud maad, kelle majanduslikule võimsusele pandi alus XIX või isegi XVIII sajandil. Nad kogusid oma rikkused sajandite jooksul, kusjuures nad tegid seda suurel määral kolooniate ja sõltuvate maade ekspluateerimise arvel. Sotsialism pole ju veel 50-aastanegi. Lisaks võitis sotsialistlik kord esialgu mitte majanduslikult kõige arenenumates maades. Üle 15 aasta oli esimene sotsialismimaa sunnitud imperialistide sõjalisi interventsioone tagasi tõrjuma ja pärast seda purustatud

majandust taastama. Pisut üle kolme aastakümne on nõukogude rahval olnud õieti võimalus tegelda ülesehitustööga. Rasketes tingimustes olid ka teised sotsialistlikud maad. Võrdlemisi lühikese ajaloolise perioodi vältel on Nõukogude Liit ja mõned teised sotsialistlikud maad järele jõudnud kõige arenenumaile kapitalistlikele suurriikidele ja rea näitajate alal neist juba mööda läinud.

Iga ajaloolise etapiga muutuvad kahe ühiskonnasüsteemi võistlustingimused sotsialismile üha soodsamaks. Piltlikku võrdlust kasutades võib ütelda: kui me algul sõitsime talupojavankril, seejärel aga auruveduril, siis praegu oleme üle läinud elektrivedurile.

Vaagides mõttes praktilisi tulemusi, mis sotsialism on saavutanud, hakkavad isegi kõige paadunumad skeptikud mõistma, et sotsialism ületab kapitalistliku süsteemi tootlike jõudude arenemise, tootmise ulatuse poolest. Sellest aga sõltub otseselt niisugune tähtis võistluse näitaja nagu rahva elatustase.

Sotsialism tagab parema elu.

Nõukogude rahva kangelaslik töö on loonud võimsa tööstuse ja arenenud põllumajanduse, mis võimaldavad rahuldada töötajate vajadusi üha kasvaval määral.

Sotsialistlikel maadel ei ole muidugi veel tarbimisesemete küllust. Tihti tuntakse puudust ühtedest või teistest kaupadest, kõik ei ole veel materiaalselt kindlustatud nii, nagu tahaksime. Ent inimesed, kes elavad sotsialismi tingimustes, teavad, et mida paremini nad töötavad, seda rikkamaks ja kaunimaks nende elu muutub. Teisiti on lood kapitalistlikus ühiskonnas, kus rõhuva osa toodetud väärtustest omastab käputäis eraomanikke, kus materiaalseid hüvesid ei jaotata mitte töö, vaid kapitali järgi.

Kõige rikkamates kapitalistlikes maades on keskmine tulu iga elaniku kohta seni veel kõrgem kui sotsialismimaades. Kuid selle keskmise tulu taga peitub kisendav ebavõrdsus: käputäis monopoliste saab lõviosa, miljoneile töötajaile jääb aga linnunokatäis.

Püüdes sellest faktist mööda hiilida, reklaamivad kapitalismi kaitsjad Ameerika Ühendriikide, Inglismaa ja mõne teise majanduslikult arenenud kapitalistliku maa kõrget elatustaset, kiitlevad näiteks sellega, et kvalifitseeritud töölised võivad siin isikliku auto või standardelamu omanikuks saada.

Tavaliselt on see võimalik järelmaksu abil: saanud kasutamiseks mingi hinnalisema asja, maksab inimene selle eest mitu aastat tagantjärele. Näib, nagu oleks järelmaksuga ostmine tarbijale iseendast mugav ja kasulik. Kuid kapitalistid ei kasuta seda moodust hoopiski mitte seepärast, et nad tahaksid elanikkonnale head teha — neid sunnib selleks turu kitsus, vähene nõudmine kaupade järele. Järelmaksuga ostmine pole jõukohane kõigile ja on seotud karmide tingimustega: kui inimene on omandanud asja, jääb aga hiljem tööta ega suuda õiendada järjekordseid osamakse, kaotab ta omandiõiguse.

See osa töötajaist, kes saab korralikku palka, ei ela tõepoolest halbades ainelistes tingimustes. Kuid terviku üle ei saa otsustada tema osa järgi, kui see tervik pole ühtlane. Kapitalistlikes maades on töötajate kõrval miljoneid täielikult ja osaliselt töötuid. Kvalifitseeritud tööliste kõrval on mustatöölisi ja farmisulaseid, kes tulevad hädavaevalt ots-otsaga kokku. Valgete kõrval on Ameerika Ühendriikides miljoneid «värvilisi» töötajaid — neegreid, mehhiklasi ja puertoriikolasi, kes saavad sama töö eest mitu korda väiksemat palka. Ameerika võimud näitavad välismaa turistidele meelsasti mugavaid majakesi, milles elavad Fordi autotehaste töölised, kuid ei vii neid heameelega Harlemisse, New Yorgi neegrilinnaossa, kus inimesed elavad kohutavas viletsuses, kus ühe ameerika ajakirjaniku väljenduse järgi «rotid söövad mülgastes inimesi».

Lõpuks, nii nagu osa töölisklassi olukorra järgi ei saa teha otsust kõigi töötajate olukorra kohta, ei saa ka ühe kapitalistliku maa (või isegi maade rühma) elanikkonna elatustaseme järgi langetada otsust elanikkonna elatustaseme kohta kogu kapitalistlikus maailmas. Ameerika Ühendriikide «külje all» asub Lõuna-Ameerika mander, mille töötav rahvastik elab viletsuses. Imperialismi poolt paljaksriisutud Aasia ja Aafrika paljukannatanud maades on isegi keskmine tulu iga elaniku kohta kümneid kordi madalam kui Ameerika Ühendriikides ja Lääne-Euroopa maades. Keskmine eluiga mahajäänud maades ei ole üle 30 aasta, mõnel pool (näiteks Aafrikas asuvais kolooniais) on see kõigest 23 aastat.

Kui võtta kapitalistlik süsteem tervikuna, siis pole kahtlust, et sotsialistlik süsteem on töölistele loonud juba paremad tingimused, kindlustanud neile niisugused hüved, nagu õiguse tööle, puhkusele, tasuta haridusele ja arstiabile.

Ja peamine — sotsialistlik süsteem avab piiramatud võimalused rahva heaolu edasiseks tõusuks. Võisteldes kapitalistliku maailmaga, peame praegu silmas elatustaset kõige arenenumais ja rikkamais kapitalistlikes maades.[1] Ja tingimata saabub aeg, kus NSV Liidus ja teistes sotsialistlikes maades elanikkonna elatustase tõuseb kõige kõrgemale maailmas. See näitab eriti ilmekalt sotsialismi eeliseid.

Seepärast annab iga edusamm, mis me teeme oma majanduslikus ülesehitustöös, purustava hoobi kapitalismi kurnamissüsteemile. Meie eeskuju on majakaks eelkõige neile rahvastele, kes vabanevad imperialistlikust orjusest ja seisavad edasise tee valiku ees.

§ 56. Rahvaste vabadusliikumine.

Kolonialismi kokkuvarisemine.

Kolonialism on inimkonna tõeline häbiplekk. Süü selle eest lasub täielikult kapitalistlikul süsteemil, sest ainult kapitalismi tingimustes võis juhtuda, et käputäis imperialistlikke suurriike orjastas tohutu suure osa maakera rahvastikust.

Oktoobrirevolutsioon äratas Idamaade rahvad, andis neile jõudu võitluseks rõhujate vastu. See võitlus muutus eriti otsustavaks pärast fašistliku Saksamaa ja militaristliku Jaapani purustamist Teises maailmasõjas. Võimsa hoobi koloniaalsüsteemile andis suure hiina rahva, samuti korea ja vietnami rahva võit, kes pärast orjastajate minemakihutamist asusid sotsialismi ehitamisele. Sõltumatuse võitsid kätte India, Indoneesia, Birma ja rida teisi maid. Üksteise järel saavutasid koloniaalse Ida rahvad poliitilise sõltumatuse.

Vaatame, kuidas on muutunud maailma kaart pärast seda, kui Oktoobrirevolutsioon purustas imperialismirinde ja avas kõigile rahvastele tee vabadusele.

---

[1] Loomulikult ei mõelda siin kodanlust, veel vähem monopoliste, kellel on mitmed majad ja autod, isiklikud basseinid, luksusjahid, lennukid... See ei ole normaalsele inimesele vajalik heaolu, vaid parasiitide luksus.

Asumaad, poolasumaad ja dominioonid hõlmasid

1919. aastal	1965. aastal
104,5 milj. km²	6,2 milj. km²
ehk 77,2% kogu maakera pindalast,	ehk 4,6% kogu maakera pindalast,
kus elas 1230 milj. inimest	kus elas 37,2 milj. inimest
ehk 69,2% kogu maakera elanikkonnast.	ehk 1,1% kogu maakera elanikkonnast.

Missugused on rahvusliku vabastusrevolutsiooni liikumapanevad jõud?

Rõhutud rahvaste võitlus imperialismi vastu on muutunud suurel määral aktiivsemaks asumaade *proletariaadi* ridade kasvu, kommunistlike parteide loomise tõttu. Nende mõjul on ärganud maata jäänud ja feodaalide poolt orjas-

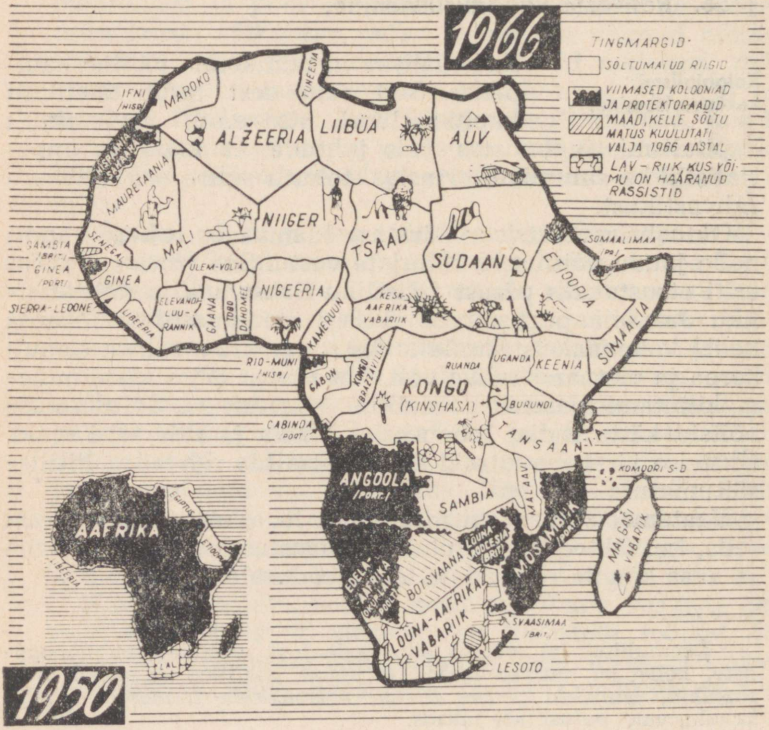

Aafrika ärkab.
Kunstnik A. Goltjakov.

tatud *talurahva* teadvus. Töölised selgitasid talupoegadele, et imperialism ja feodalism on liitlased, et feodaalorjusele ei saa teha lõppu, kuni me ei ole vabanenud imperialistlikust ikkest. Nii ühinevad vabadusvõitluses imperialismivastase ja feodalismivastase revolutsiooni ülesanded: revolutsiooni esimene nõudmine on sõltumatus, teine — agraarreform. Aktiivselt võtavad rahvuslikust vabastusvõitlusest osa väikekodanlikud demokraatlikud rahvakihid; käsitöölised, väikekaupmehed, kohalik intelligents, teenistujad, patriootlikud sõjaväelised ringkonnad. Nendes maades, kus puudub töölisklass või kus see on veel poliitiliselt nõrk, on väikekodanlik revolutsiooniline demokraatia maailma uue jõudude vahekorra otsesel mõjul ja sotsialistlike maade eeskujul suuteline edukalt juhtima rahvuslikke vabastusrevolutsioone.

Rea maade vabastusliikumisest võtab osa noor *rahvuslik kodanlus*. Võõramaine ülevõim piirab tugevasti tema võimalust luua oma ettevõtteid ja suurendada oma kapitale. Kujunevad tingimused imperialismivastaste jõudude ühendamiseks rahvusrindesse. Rahvusrinde selgrooks on töölisklassi ja talurahva, kõigi töötajate liit.

Tähtsat osa selle võitluse edus, mis rahvad peavad oma sõltumatuse eest, etendab sellele võitlusele sotsialismi maailmasüsteemi poolt osutatav abi ja toetus.

Võitlus jätkub. Kuid koloniaalsüsteemi kokkuvarisemine ei tähenda veel kolonialismi täielikku hävitamist. Asi on selles, et imperialistid ei lepi asumaade kaotamisega ja kasutavad mitmesuguseid meetodeid, et vabanenud maade rahvaid vana viisi riisuda.

Milles see väljendub? Eelkõige imperialistlike suurriikide katsetes upitada noortes riikides võimule neile ustavaid, kolonisaatorite tahet kuulekalt täitvaid inimesi. Seal,

kus see neil õnnestub, ei too sõltumatuse väljakuulutamine rahva olukorda märkimisväärseid muudatusi.

Pärast Teist maailmasõda praktiseerivad imperialistid laialdaselt endiste asumaade vägivaldset kaasatõmbamist agressiivsetesse blokkidesse. Sel viisil tahavad nad seal oma ülevõimu säilitada. «Kommunismi eest kaitsmise» ettekäändel on Ameerika Ühendriigid nende maade territooriumile sõjalisi baase ehitanud, need maad sõjavägedega ja «nõuandjatega» üle ujutanud ning dikteerivad neile oma tahet.

Kui aga imperialistidel ei õnnestu endistes asumaades siiski poliitilist ülevõimu säilitada, siis endiselt säilitavad nad seal oma majanduslikud positsioonid ja saavad rahvaste ekspluateerimise arvel määratu suuri kasumeid. Lääne monopolistide iga-aastane kasum nõrgaltarenenud maade ekspluateerimisest on 20 miljardit dollarit.

Seepärast ei olegi võitlus kolonialismi vastu veel lõppenud. Alles pärast seda, kui on loodud oma tööstus, õpetatud välja oma spetsialistid ja kihutatud minema kapitalistlikud monopolid, võivad noored riigid vabaneda majanduslikust orjusest ja teha lõpu oma rahvuslike rikkuste riisumisele.

Võitluses oma sõltumatuse eest leiavad endiste asumaade rahvad sõbralikku toetust NSV Liidu ja teiste sotsialistlike riikide poolt. Meie maa aitas Indial ehitada suurt metallurgiakombinaati Bhilais, lõpule on viidud kuulsa Assuani paisu esimene järk Araabia Ühinenud Vabariigis. NSV Liidu abiga ehitatakse kümneid tööstusettevõtteid, teid, haiglaid ja instituute Indoneesias, Birmas, Afganistanis, noortes Aafrika riikides ning paljudes teistes maades. Rahvaste Sõpruse Ülikoolis õpivad noored hindud ja ginealased, araablased ja somaallased, noormehed ja neiud meie planeedi kõigist paikadest. Omandanud hariduse, saanud spetsialistiks, viivad nad õpitud teadmised oma rahva hulka, aitavad tal võidelda majandusliku ja kultuurilise mahajäämuse vastu.

Endiste asumaade asemele tekkinud riigid annavad suure panuse rahu säilitamise üritusse. India, Araabia Ühinenud Vabariik ning paljud teised Aasia ja Aafrika maad deklareerisid oma ustavust rahuliku kooseksisteerimise poliitikale ja keeldusid osa võtmast agressiivseist imperialistlikest blokkidest. Seepärast on neid hakatud nimetama *neutralistlikeks* maadeks.

Nende maade rahvastel tuleb veel ületada palju raskusi ja leida lahendus keerukatele probleemidele.

Kuni käib võitlus sõltumatuse eest, lähevad mitmesugused klassid ja sotsiaalsed rühmitused koos: neil on ühine vaenlane — imperialism. Aga niipea kui sõltumatus on kätte võidetud, tuleb ilmsiks klassihuvide vastandlikkus. Kodanlus püüab rahva poolt kättevõidetud sõltumatust kasutada oma ülevõimu kehtestamiseks. Ta ilmutab kalduvust kokku leppida imperialismiga ja oma maa feodaalidega rahva kahjuks, püüab kindlustada kapitalistlikku korda, mis põhineb tööliste ja talupoegade ekspluateerimisel.

Mida võib sõltumatutele maadele anda kapitalistlik arenemistee? See tee on rahvaste kannatuste tee. Rahvale saavad osaks kapitalismi vältimatud pahed — kriisid, tööpuudus, rahvahulkade vaesumine. Pealegi on vabanenud maadel sel teel raske likvideerida sajanditepikkust mahajäämust ja saavutada rahvuslikku taassündi.

Mis siis saab? Vastuse sellele küsimusele andis V. I. Lenin. Ta ütles: «... kas me võime õigeks tunnistada väite, et rahvamajanduse arenemise kapitalistlik staadium on möödapääsmatu nende mahajäänud rahvaste suhtes, kes nüüd vabanevad ja kelle hulgas nüüd, pärast sõda, on märgata liikumist progressi suunas. Me vastasime sellele küsimusele eitavalt».

Sotsialistlike maade kogemused näitavad endiste asumaade ja poolasumaade rahvastele rahvusliku taassünni ja sotsiaalse progressi sirget ning laia teed. Kuid sellele teele asumiseks ja seda mööda kindlasti edasiminekuks on vaja teatud tingimusi. Vabanenud rahvaid ei varitse mitte vähe ohte. Imperialism ja sisemine reaktsioon teevad kõik, et noortel riikidel mitte lubada väljumist kapitalistlikust süsteemist, et vana korda säilitada. Mõningad vabanenud maad on juba oma kogemuste põhjal tunda saanud saatuse tujusid, mille on välja kutsunud kontrrevolutsiooniliste jõudude tegevus. Selleks et halvata reaktsiooni ja mitte lubada taandliikumist, on vajalik toetada kõiki progressiivseid ning patriootlikke jõude, kes võitlevad imperialismi- ja feodalismivastase demokraatliku revolutsiooni lõpuleviimise eest.

Viimastel aastatel on rea sõltumatu arenemise teele astunud riikide valitsevad parteid ja poliitikategelased kuulutanud oma poliitika eesmärgiks sotsialismi ehitamise (Alžeeria, AÜV, Birma, Ginea, Mali ja teised). Nendes maades teostatakse suurema või väiksema intensiivsusega sotsialistlikke ümbrekujundusi: imperia-

listlikele monopolidele kuulunud tootmisvahendite natsionaliseerimist, riikliku ökonoomikasektori loomist, agraarreformi ja talupoegade talumajapidamiste koopereerimise soodustamist jne. Ühiskondliku arenemise programmid, millele vastavalt niisuguseid ümberkujundusi teostatakse, ei ole mitte kõiges järjekindlad, paljudes küsimustes asendatakse õiged teaduslikud sotsialistlikud ideed iganenud utopistlike vaadetega, vahel isegi religioossete seisukohtadega.

Öeldes, et nad sammuvad oma teed ja et nad loovad sotsialistlikku ühiskonda vastavalt oma rahvaste ajaloolistele traditsioonidele, rõhutavad nende maade juhtivad tegelased samal ajal, et nad orienteeruvad paljus sotsialistlike maade eeskujule ja kasutavad ära sotsialismi maailmasüsteemi rikkalikud kogemused.

See näitab uue jõuga inimkonna paratamatut liikumist sotsialismile. Sotsialistlikud maad ei sunni noortele riikidele oma kogemusi peale; osutades neile igakülgset abi, ei sega nad end nende siseasjadesse. Elu ise dikteerib rahvastele, missugune teooria avab sotsialismile kõige kindlama ja usaldusväärsema tee, ergutab neid üha enam relvastuma ainukese teadusliku teooriaga — Marxi, Engelsi, Lenini kommunistliku õpetusega.

Kolonialismi kokkuvarisemine on sotsialismi maailmasüsteemi tekkimise järel suurim ajalooline sündmus. See etendab suurt osa paljude tegurite seas, mis kutsuvad esile kapitalismi üldkriisi järsu teravnemise.

§ 57. Kapitalismi üldkriisi süvenemine.

Miks kapitalismi üldkriis teravneb.

Paljud kodanlikud teoreetikud püüavad täie tõsidusega tõestada, nagu oleks kapitalism «põhiliselt muundunud», oma pahedest vabanenud ja tänapäeval järk-järgult «kujuneb ümber sotsialismiks».

Nad vihjavad sellele, et mõningad töötajate kihid omavad kapitalistlike kompaniide aktsiaid (väärtpabereid). Selle põhjal tehakse järeldus, et kapitalism on muutunud «rahvakapitalismiks».

Tegelikult tähendab aktsiakapitali vorm töötajate kasinate hoiuste kasutamist kapitalistide veelgi suurema rikastamise huvides. Omandades ühe või teise kompanii paar aktsiat, võib tavaline inimene parimal juhul loota tühiseid dividende. Tal pole mingisugust mõju: kõiki küsimusi otsustavad suuraktsionärid, eelkõige need, kelle käes on aktsiate «kontrollpakk». Teoreetiliselt peab see kontrollpakk moodustama 50 protsenti kõigist aktsiatest pluss üks aktsia. Kuna aga aktsiad on väikeaktsionäride käes laiali ja viimaste tegevust on absoluutselt võimatu kooskõlastada, siis praktikas on piisav omada 20—30 (mõnikord isegi vähem kui

10) protsenti kõigist aktsiatest, selleks et täielikult juhtida kompanii tegevust. Sel viisil kapitalist nagu kümnekordistaks oma kapitali.

Kui kriisinähtused majanduses kutsuvad börsil esile väärtpaberite kursi languse, siis ostab kapitalist võileivahinna eest kokku väikeosanike aktsiaid ja vabaneb üldse kohustusest neile dividende maksta. Sageli tekitavad kapitalistid ise börsipaanika, kutsuvad esile aktsiate kursi kunstliku languse, et väikeosanikke paljaks riisuda.

Kapitalism on tõepoolest muutunud, kuid mitte paremuse poole. Vabanemata pahedest, mis olid talle omased juba «lapsepõlves», on ta takerdunud uutesse vastuoludesse, mida ta ei ole suuteline lahendama, on astunud üldkriisi uude etappi.

Kapitalismi üldkriisi esimene ja teine etapp tekkisid, nagu juba jutt oli, seoses maailmasõdadega.

Käesoleva etapi iseärasus seisab selles, et ta ei alanud seoses maailmasõjaga. Varem oli kapitalism siiski veel niivõrd tugev, et rahuajal läks tal korda lämmatada töörahva sotsialistlikku liikumist ja orjastatud rahvaste rahvuslikku vabadusliikumist; ainult siis, kui neid nõrgestasid omavahelised tülid, kui nad olid ametis nende endi poolt vallapäästetud maailmasõdadega, ei olnud imperialistid võimelised takistama vabadusliikumise suurt edu.

Nüüd ei ole nad suutelised seda tegema ka mitte rahuajal, millest annab ilmekalt tunnistust koloniaalsüsteemi lagunemine. Eriti paljutähendav on see fakt, et kõige suurema imperialistliku suurriigi külje all väikese Kuuba mehine rahvas mitte ainult et võitis kätte sõltumatuse, vaid on astunud ka sotsialismi teele.

NSV Liidu ja teiste sotsialistlike maade võimsuse kasv toob kaasa kapitalismi edasise nõrgenemise: sotsialistliku maailmasüsteemi muutumine kogu maailma arenemise otsustavaks jõuks on kapitalismi üldkriisi süvenemise peamine põhjus. Kuid see ei ole seotud mitte ainult väliste, vaid ka sisemiste põhjustega.

Monopolid on rahvaste vaenlased.

Inimkond on praegu astunud uue teaduslik-tehnilise revolutsiooni perioodi, mis on seotud eelkõige tuumaenergia kasutamisega, kosmose vallutamisega ning keemia, tootmise automatiseerimise, raadiotehnika ja küberneetika arenemisega. Kuid kapitalismi tootmissuhted on teaduslik-tehnilise revolutsiooni jaoks liiga kitsad, nad ei võimalda arendada rahvamajandust ühtse plaani järgi ega arvestada

tänapäeva teaduse nõudeid, ei võimalda täielikult ära kasutada suurepäraseid teaduslikke avastusi, veel vähem kasutada neid töörahva huvides.

Mõni aasta tagasi näitas üks ameerika tööstur ametiühingutegelasele oma uut autotehast. Peatudes tsehhis, kus seisid ainult automaadid, küsis ta pilkavalt: «Oleks huvitav teada, kuidas te neilt ametiühingu liikmemaksu koguma hakkate?» Vestluskaaslane vastas samasuguse pilkava küsimusega: «Oleks huvitav teada, kuidas te neile oma autosid müüma hakkate?»

Selles dialoogis peegeldub nagu veetilgas kapitalismi võimetus toime tulla teaduslik-tehnilise revolutsiooni ülesannetega. Võib automatiseerida üksikud käitised ja isegi terved tööstusharud, kuid selleks, et teostada kogu tööstuse plaanipärast automatiseerimist, rakendada teadust kõigis rahvamajanduse harudes, tuleb ühtlasi kindlustada töötasu tõus ning tööpäeva lühendamine, see tähendab, tuleb tootmine allutada töötajate huvidele. Kapitalistid aga ei saa sellele teele minna, kuna nad sel puhul lakkaksid olemast kapitalistid.

Isegi uusimate teaduse ja tehnika saavutuste piiratud kasutuselevõtmine toob endaga kaasa kriisiseisundi kaupade turustamises. Selle tagajärjeks on kapitalistlike monopolide omavahelise võitluse ägenemine turgude pärast, vastuolude teravnemine imperialistlike riikide vahel.

Majanduslike probleemide lahendamise otsinguil võtavad kapitalistlikud monopolid kursi rahvamajanduse *militariseerimisele*. Seejuures ilmneb eriti kujukalt riiklik-monopolistliku kapitalismi reaktsiooniline osa. Monopolide võimu all olev riik assigneerib tohutuid summasid «külma sõja» poliitika jaoks. Need summad lähevad kohe monopolide käsutusse. «Külma sõja» ja võidurelvastumise masin töötab täie hooga, raskendades juba niigi haiglase kapitalistliku majanduse olukorda.

Võidurelvastumine toob töörahvale uusi hädasid. Võidurelvastumist finantseeritakse riigieelarvest. Millest aga koosneb kodanliku riigi eelarve? Põhiliselt elanikelt võetavaist maksudest. Võidurelvastumine on esile kutsunud maksukoorma ennenägematu suurenemise. Märgime vaid, et ainult Trumani presidendiks olemise ajal (aastail 1945—1951) koguti Ameerika Ühendriikides rohkem makse kui 32 eelneva presidendi ajal kokku.

Kapitalistlikud monopolid ei kitsenda mitte ainult töölisklassi ja talurahva elulisi huve, vaid ka väikeomanike ja isegi keskkodanluse huve, kes ei suuda võimsatele konku-

rentidele vastu panna. Monopolid on end seega vastu seadnud kogu natsioonile, loovad enda ümber vaenuliku sotsiaalse keskkonna.

Ja mida tugevamini lööb lõkkele rahva võitlus monopolide kõikvõimsuse vastu, seda sagedamini kasutavad kapitalistlikud valitsused sotsiaalset demagoogiat, teevad osalisi ja ajutisi järeleandmisi kapitalistliku korra aluste säilitamise ning kindlustamise nimel. Mitte kõige viimasena ei võeta tarvitusele ka repressiivseid vahendeid, mille ohvriks langevad esmajärjekorras kommunistid: tuhandeid neist heidetakse vanglatesse, kümned kommunistlikud parteid on sunnitud minema põranda alla. Adenaueri valitsus, käies Hitleri jälgedes, keelas 1957. aastal Saksamaa Kommunistliku Partei. Ameerika Ühendriikides on vastu võetud rida antidemokraatlikke seadusi, mis piiravad kommunistide õigusi.

Antikommunism on üks *kodanliku ideoloogia kriisi* teravnemise iseloomulikumaid avaldusi.

Ilma ideaalideta.

Palju aastakümneid kiitlesid kodanluse ideoloogid, et nende maades valitseb mõttevabadus. [1] Nüüd aga püütakse imperialistlikes riikides trellide taha paigutada... marksismi-leninismi. Mispärast? Sellepärast, et imperialistid kardavad meie revolutsioonilist õpetust kui tuld, sellepärast, et neil pole ideid, mida nad võiksid marksismi-leninismi õilsatele ideedele vastu seada.

Kui kodanlus püüdis võimu enda kätte saada, meelitas ta rahvahulgad enda poole vabaduse, võrdsuse ja vendluse loosungitega. Need loosungid ilutsevad seniajani kodanlikes konstitutsioonides, kuid nüüd teab töörahvas nende väärtust. See on kapitalistide vabadus töölisi ekspluateerida, fašistide vabadus inimesi gaasiahjudes põletada, ajalehemagnaatide vabadus õhutada sõjahüsteeriat. Teiselt poolt on see tööliste «vabadus» selga küürutada, kommunistide «vabadus» trellide taga istuda, rahu eest võitlejate «vabadus» politsei kumminuiadega peksa saada.

Vähem häbiväärsena ei kõla kodanluse ideoloogide suust võrdsuse loosung. Missugusest võrdsusest saab juttu olla isandate ja orjade vahel, täissöönute ja näljaste vahel? Miljardär Mellon suudab toime tulla miljoni dollari raiskamisega ühe öise balli peale. Rikkad naispsühhopaadid, kes peavad špitside ja puudlite jaoks teenijatekarja, muutuvad küllusest ogaraks. Aga tuhanded ini-

[1] Suur ameerika kirjanik Mark Twain ütles sel puhul kurvastusega: «Meie maal on kolm absoluutselt kindlat asja: sõnavabadus, mõttevabadus ning kindel otsus neid mitte kunagi kasutada.»

Neegri lintšimine.
Kunstnik B. Prorokovi joonistuse järgi.

mesed kannatavad nõrgaltarenenud maades puudust ja isegi nälga.

Peab olema kaotanud viimse südametunnistuse raasu, et kuulutada vendlust imperialismi maailmas, Ameerika Ühendriikides, kus lintšitakse neegreid, kus peetakse võimalikuks rahulike Vietnami linnade ja külade pommitamist, naiste ja laste hävitamist. Meie ajal on kodanlus täielikult kaotanud ning jalge alla tallanud ideaalid, mis kunagi olid tema lipukirjaks. Üha laiemad rahvahulgad veenduvad nüüd, et tõelise vabaduse, võrdsuse ja vendluse tagab ainult sotsialistlik, kommunistlik kord.

Kodanliku ideoloogia kriis ilmneb ka kultuuri languses. Raamatukaupluste lettidele, teatrilavadele, kino- ja televiisoriekraanidele tulvab alaväärtuslikke teoseid, mis ülistavad julmust ja vägivalda, laulavad kiidulaulu kõlvatusele, õhutavad madalaid instinkte. Maalikunstis on saanud moevooluks mõttetu joonte ja laikude kuhjamine, mis pretendeerib inimpsüühika kõige varjatumate saladuste avamisele. Muusikas asendab meloodiat ja harmooniat metsik helide kakofoonia. Skulptuuris luuakse veidralt korrapäratuid konstruktsioone, mis mõjuvad eemaletõukavalt.

Rääkides kodanliku kultuuri langusest, poleks õige vaikida sellest, et kapitalistlikes maades on palju ausaid kunstnikke, kes siiralt püüavad kaasa aidata õigluse ja headuse võidule. Kuid nende loomingut ei saa enam tervikuna pidada kodanlikku kultuuri kuuluvaks: elu loogika juhib ausaid kunstnikke kapitalistliku süsteemi pahede

paljastamisele, väljapääsu otsimisele ummikust, kuhu surev kapitalism rahvast kisub. On sügavalt seaduspärane, et meie aja suurimad kultuuritegelased on välja jõudnud kommunismi ideede suuruse tunnustamiseni. Nende hulgas on Romain Rolland, Theodore Dreiser, Thomas Mann ja Heinrich Mann, Frédéric Joliot-Curie, Paul Langevin, Bernard Shaw, Pablo Neruda, Nicolás Guillén ning paljud teised. Kas pole näiteks tähendusrikas, et suurimaid prantsuse luuletajaid Louis Aragon ja suurimaid kunstnikke Pablo Picasso on Kommunistliku Partei liikmed? Eesrindlik intelligents lööb lahku kapitalismist ning pühendab oma jõu võitlusele kommunismi võidu eest.

§ 58. Proletariaadi revolutsiooniline liikumine.

Kommunistlike parteide mõju kasvamine.

Kapitalismi vastuolude teravnemine toob endaga kaasa proletariaadi klassivõitluse tugevnemise. See võitlus võtab üha massilisema iseloomu.

Streikide laine veereb üle kapitalistliku maailma, tõustes eriti kõrgeks kord ühes, kord teises riigis. Streigid ja muud töölisklassi organiseeritud aktsioonid viimastel aastatel näitavad kujukalt, kuidas on kasvanud töölisklassi otsusekindlus võidelda oma huvide eest.

Seejuures on eriti tähtis, et enamikus streikides ei esita töötajad mitte ainult majanduslikke, vaid ka poliitilisi nõudmisi. Jaapanis võitlevad töölisklass ja talurahvas üheskoos selle vastu, et nende riiki püütakse muuta Ameerika tuumarelvade polügooniks. Prantsusmaal ajasid rahvahulgad eesotsas proletariaadiga kahel korral luhta ultrareaktsionääride katse võimu haarata. Inglismaal ja Ameerika Ühendriikides korraldatakse retki rahu ja kodanikuõiguste kaitseks.

Töölisklassi ja teiste töötavate rahvakihtide majanduslikud ning poliitilised väljaastumised on omamoodi barometriks, mis näitab töötajate kasvavat organiseeritust ja teadlikkust. Ja otsustav osa rahvamasside võitlusorganisatsioonides kuulub kommunistlikele parteidele, kes paljastavad väsimatult valitsevate imperialistlike ringkondade kuritegelikku poliitikat, koondavad kõiki progressiivseid jõude võitluseks rahu, demokraatia ja sotsialismi eest.

See põhjustabki kommunistliku liikumise enneolematu kasvu. See liikumine pole veel kunagi olnud nii võimas. Kommunistlikud parteid on nüüd olemas maailma 88 maal ja nad ühendavad peaaegu 50 miljonit inimest.

Kommunistlike parteide tagakiusamine ja antikommunismi propaganda muudavad parteide tegevuse eriti raskeks ja takistavad muidugi ka nende kasvu. Märgime vaid, et väga paljude kapitalistlike maade kommunistlikud parteid on sunnitud töötama poollegaalselt või sügaval põranda all. Sellegi poolest seavad paljude kapitalistlike maade kommunistlikud parteid endale lähimate aastate reaalseks ülesandeks muutuda massiparteiks.

Kommunistliku liikumise edusamme ei näita mitte ainult parteide endi liikmete arvu suurenemine, vaid ka parteide autoriteedi kasv rahvahulkades. Kapitalistlike maade kommunistlikel parteidel on suur mõju paljudes suurtes ametiühingukoondistes. Kommunistlike parteide kasvavat poliitilist mõju näitab ka see fakt, et suureneb nende valijate arv, kes annavad võimuorganite valimistel oma hääle kommunistidest kandidaatide poolt.

Missugused on siis need ülesanded, mida kapitalistlike maade kommunistlikud parteid enda ette seavad?

Töölisklass on juhtiv jõud võitluses rahu ja demokraatia eest.

Nende võitluse lõppeesmärgiks on olnud ja jääb kapitalistliku ühiskonna revolutsiooniline ümberkujundamine sotsialistlikuks ühiskonnaks ja kommunismi ülesehitamine. See lõppeesmärk määrab ära kaasaegse kommunistliku liikumise strateegia ja taktika.

Sotsialistlik revolutsioon pole mäss ega riigipööre, vaid seaduspärane ühiskondlik protsess, mille on ette valmistanud kapitalismi arenemine, kõigi tema vastuolude teravnemine. Revolutsioonid ei toimu tellimise peale, vaid siis, kui selleks küpsevad vajalikud majanduslikud ja sotsiaal-poliitilised eeldused, kui saavutavad kõrge taseme proletariaadi teadlikkus ning organiseeritus, tema revolutsioonile tegevustahe, tema otsusekindlus viia rahvahulgad rünnakule kapitalismi vastu. Tähendab, on lubamatu sündmusi kunstlikult tagant tõugata, ette tõsta ja seeläbi luua oht, et partei irdub klassist, võitlusavangard revolutsioonilisest armeest. Niisugune avantürism poliitikas on omane anarhistidele ja sel ei ole midagi ühist marksistlik-leninliku teooriaga.

Kuid see ei tähenda veel sugugi, et töörahva revolutsiooniline avangard peab sündmusi passiivselt ära ootama. Vastupidi, tema ees seisavad tähtsad ülesanded rahvahulkade mobiliseerimise, nende teadlikkuse ja organiseerituse tõstmise ning kommunismi ideede propageerimise alal. Neid ülesandeid saab edukalt lahendada ainult võitluses demokraatia eest, rahvusliku sõltumatuse eest, kodanikuõiguste ja -vabaduste säilitamise ning laiendamise eest, rahvamajanduse militariseerimise, fašismi ja sõja vastu. *Võitlus demokraatia eest on seega sotsialismi eest peetava võitluse koostisosa.*

Tänapäeva kapitalistlikus ühiskonnas on demokraatia peamisteks vaenlasteks võimsad monopolid, mis, nagu juba eespool juttu oli, on end seadnud natsiooni tohutu enamiku vastu. Järelikult tekibki võimalus ühendada kõige laiemate sotsiaalsete kihtide väljaastumised monopolide reaktsioonilise sise- ja agressiivse välispoliitika vastu. Kommunistlikud parteid võitlevad aktiivselt progressiivsete jõudude sellise ühinemise eest, selle eest, et need jõud koonduksid ühtsesse *monopolismivastasesse rindesse.*

Tegevusühtsuse vajalikkus on silmaga nähtav: imperialistlik kodanlus ei kasuta terrorit mitte ainult kommunistide, vaid kõigi vastu, kes ühel või teisel viisil demokraatia ja rahu eest välja astuvad. Kümned tuhanded ameeriklased on käinud alandavatel ülekuulamistel «ameerikavastase tegevuse» uurimise komisjonis. Sellest kaasaegsest inkvisitsioonikohtust läbikäinud ausad ameeriklased kantakse mustadesse nimekirjadesse, neilt võetakse elatusvõimalused ja nad jäetakse politsei valve alla. Föderaalses Juurdlusbüroos (Ameerika Ühendriikide luurekeskuses) säilitatakse peaaegu poolte riigi täiskasvanud elanike sõrmejälgi.

Etendades demokraatlikus liikumises juhtivat osa, on töölisklass suuteline ära hoidma fašismiohtu ja saavutama niisuguste abinõude elluviimist, mis ületavad tavaliste kodanlik-demokraatlike reformide piirid ja kergendavad edaspidist võitlust sotsialistliku revolutsiooni võidu eest. Sellega seoses teevadki kommunistlikud ja töölisparteid järelduse, et tänapäeva tingimustes on võimalik sotsialismile üle minna rahulikul teel, võites selle poolele rahva rõhuva enamuse, isoleerides poliitiliselt monopolistliku kodanluse, teostades kaugeleulatuvaid demokraatlikke reforme, mis viivad välja kogu ühiskondlike suhete süsteemi sotsialistliku ümberkorraldamise paratamatuseni.

Neil juhtudel aga, kui ekspluataatorlikud klassid kasutavad rahva kallal vägivalda, peab paratamatult arvestama sotsialismile mitterahuliku ülemineku võimalust.

Arendades loovalt marksistlik-leninlikku teooriat, töötades ajaloolise arengu igal etapil välja ülemaailmse kommunistliku liikumise strateegia ja taktika, peab marksistlik-leninlik partei otsustavat võitlust revisionistide ja dogmaatikute vastu, «parempoolsete» ja «vasakpoolsete» oportunistide vastu. «Parempoolne» oportunism — see on vool kommunistlikus liikumises, mis ühtedes või teistes küsimustes kaldub kõrvale järjekindlalt revolutsioonilistelt positsioonidelt, teeb järeleandmisi kodanlikule ideoloogiale ja sageli kaldub reformismile, s. t. kokkuleplusele proletariaadi, töötajate klassivaenlastega. «Vasakpoolne» oportunism leiab oma väljenduse «ultra»-revolutsioonilisuses, igasuguse loova töö põlgamises, ainuüksi relvastatud vägivallale andumises. Kuigi esimesel pilgul on oportunismi kaks erivormi vastandlikud, liituvad nad tegelikult oma opositsioonis marksismi vastu ja neil on üks ning sama väikekodanlik päritolu.

«Iga omapärane ajaloopööre,» kirjutas V. I. Lenin, «kutsub esile mõningad muudatused väikekodanlike kõikumiste vormis, ja see esineb alati proletariaadi hulgas ning tungib alati ühel või teisel määral proletariaadi keskkonda.

Väikekodanlik reformism, s. t. kodanluse ees heasüdamlike demokraatlike ning «sotsiaal»-demokraatlike fraaside ja jõuetute soovidega kummardamine, väikekodanlik revolutsionäärsus, sõnades ähvardav, ülespuhutud, upsakas, tegelikult aga lõhkev, pihustatud seebimull, peataolek — niisugused on nende kõikumiste kaks «voolu». Nad on vältimatud, senikaua kui ei ole kõrvaldatud kapitalismi sügavaimad juured.»

Järjekindel võitlus oportunismi kõigi vormide vastu, kommunistliku liikumise ühendamise eest marksistlik-leninlikul alusel on saanud vennasparteide üheks tähtsamaks ülesandeks.

Kommunistlikud parteid tegutsevad erinevais tingimusis. Ühtedes maades on võitnud sotsialism, teised on kapitalistliku ikke all, kolmandad on alles äsja vabanenud kolonialismi ahelaist. Ühtedes maades on töölisklass arvuliselt suur ja poliitiliselt kogenud, teistes ümbritseb teda mõjutav väikekodanlik sotsiaalne keskkond, kolmandais on ta alles tekkimas. On selge, et kõik need asjaolud mõjustavad kommunistlike parteide tegevust, nende poliitilisi seisukohti, vaateid, hinnanguid. Sel pinnal on rahvusvahelise kommunistliku liikumise sisemuses võimalikud lahkuminekud ja vasturääkivused. Kuid kõigi tingimuste juures ületab see, mis erinevate maade kommuniste ühendab, suuresti selle, mis neid antud hetkel eraldab. Selles peitub

tekkivate lahkhelide ületamise ja kindla ühtsuse saavutamise tagatis.

Iga maa välisolukorra kui ka konkreetsete arenemistingimuste kõigekülgse arvestamise alusel formuleerivad kommunistlikud parteid oma programmis lähemad ja kaugemad võitluseesmärgid ning nende saavutamise võimalikud tähtajad. On loomulik, et nii, nagu ei ole ühesugused eri maade konkreetsed arenemistingimused, ei saa kõigis punktides ühte langeda ka kommunistlike parteide tegevusprogrammid. Kuid on olemas üks punkt, mida kõik kommunistlikud parteid peavad oma tähtsaimaks ülesandeks. See on töölisklassi ühtsuse saavutamine.

Proletariaadi ühtsus on tema võidu pant.

Mitte kõik töölised kapitalistlikes maades ei lähe koos kommunistidega. Töölisklassi mõninga osa hulgas on tõsine mõju sotsialistlikel parteidel. Tunduv hulk valijaist annab oma hääle nende poolt, neil on tugevad parlamendifraktsioonid ja nad on reas maades valitsuse eesotsas.

Sotsialistlike parteide parempoolsed liidrid on oma enamuses II Internatsionaali oportunistlike juhtide järglased, kes vastandasid marksismile oma reformistlikud teooriad. Kõik need teooriad kannavad reformistlikku iseloomu: paremal juhul näevad nad ette mõningate reformide elluviimist ega puuduta vähimalgi määral kapitalismi aluseid — eraomandust ja palgatöö ekspluateerimist.

Näis, et parempoolseil sotsialistidel olid pärast seda, kui nad reas Euroopa maades võimule tulid, kõik võimalused selleks, et ellu viia oma reformistlikku kapitalismi sotsialismiks «transformeerimise» plaani. Kuid nende tegevus tõestas veel kord reformismi paikapidamatust. Parempoolsed sotsialistid ei suutnud saavutada mingisugust sotsialismi.

Võrreldes kaht teed — reformistlikku ja revolutsioonilist — veendub töölisklass piltlikult kommunistide õigsuses. Sotsiaaldemokraatliku ideoloogia mõju langeb, see elab üle kriisi. Sotsiaaldemokraatia vasakpoolsed jõud püüavad praegu mingisuguseid uusi perspektiive leida. Kõige kaugelenägelikumad sotsiaaldemokraatlikest juhtidest hakkavad mõistma, et niisugused perspektiivid avanevad üksnes lähenemises kommunistidele. Kõigi tööliste võitlussalkade ees seisvad üldised ülesanded nõuavad tungivalt kommunistide ja sotsialistide ühiste aktsioonide

demokraatliku programmi väljatöötamist. Tingimused selleks on küpsenud. Sotsialistide ja kommunistide lähenemine ei toimu muidugi libedalt, võitluseta. Sotsiaaldemokraatia parempoolsed juhid kaitsevad visalt reformismi pankrotiseerunud dogmasid ja tõrjuvad niisama visalt tagasi kõik kommunistide tegevusuhtsuse ettepanekud. Seejuures näitab kogemus, et seal, kus kommunistidel ja sotsialistidel läheb korda välja töötada kooskõlastatud tegevuse programm, saavutab töölisliikumine märgatavat edu.

Võib liialduseta öelda, et kapitalism eksisteerib seniajani üsna suurel määral tänu proletariaadi ridade lõhestatusele. Töölisliikumise kasvav ja tugevnev ühtsus kiirendab sotsialistliku revolutsiooni võitu, lähendab kapitalismi lõppu.

Võit sünnib. võitluses.

Nüüd püüame heita üldise pilgu kogu kaasaegsele rahvusvahelisele olukorrale. Maailmas eksisteerib kaks sotsiaalset süsteemi, mis arenevad vastupidistes suundades. Sotsialismi maailmasüsteem toob täielikult ilmsiks uue korra eelised. Kapitalistlik maailmasüsteem aga läheneb kasvava kiirusega oma hukule.

Nende kahe arenemisjoone, kahe arenemistendentsi võrdlemine võimaldab täiesti põhjendatult väita, *et kahe süsteemi, kahe vastandliku maailma võistlus on nüüd astunud sotsialismi võidu etappi.*

Kuid ükski ühiskondliku arenemise tendents ei võida iseenesest, ilma rahvaste võitluseta.

Imperialistlikud suurriigid relvastuvad intensiivselt, organiseerivad sõjalisi provokatsioone, segavad end vägivaldselt teiste maade siseasjadesse. Selles näevad nad võitlusvahendit niihästi sotsialismi maailmasüsteemi kui ka rahvaste vabadusliikumise vastu.

See loobki uue maailmasõja ohu. Nüüd, kus sotsialism tugevneb ja kogub jõudu, ähvardab see surev kord endaga hauda kaasa viia sadu miljoneid inimelusid ja paljude põlvkondade tööga loodud hindamatuid väärtusi. Sõja ja rahu küsimus on nüüd saanud *kaasaja põhiküsimuseks.*

§ 59. Rahu võidab sõja.

Süüdistusakt kapitalismile.

XVII sajandil hukkus kõigis sõdades 3 miljonit inimest, XVIII sajandil — 5,5 miljonit, XIX sajandil — 16 miljonit. XX sajandil ulatus Esimese maailmasõja ohvrite arv 10 miljonini, Teise maailmasõja ohvrite arv aga — 50 miljonini.

XVII sajandi sõdades oli peamiseks relvaks püss; XVIII ja XIX sajandil pääses võimule suurtükivägi, muutudes abijõust «sõjajumalaks». Kahes maailmasõjas loovutas ainuvalitsev «jumalus» koha «kolmainsusele» — suurtükiväele, tankidele ja lennuväele. Nüüd on neile lisandunud kõige hävitavam relv — tuumarelv, kusjuures sõjatehnika areneb üha edasi. Kui Albert Einsteinilt küsiti, missugust relva võidakse kasutada kolmandas maailmasõjas, vastas ta: «Kolmandas — ei tea, neljandas aga vibu ja nooled.»

Sõda ei tohi puhkeda — seda mõistab nüüd iga tervelt mõtlev inimene, kes tunneb tänapäeva sõjatehnika hävitusjõudu. Esimene aatomipomm võrdus plahvatusjõult 20 000 tonni trotüüliga. Nüüd on loodud vesinikupommid, mis on ekvivalentsed 100 ja enam miljoni tonni lõhkeainega. Sellele lisandub veel surmav kiirgus. Teaduse üks suurimaid avastusi, mis tõotab inimkonnale ookeanitäied odavat energiat, ähvardab muutuda hävituse ja surma allikaks. Ja süü selle eest lasub täielikult inimvaenulikul kapitalismi süsteemil.

1945. aasta augustikuus, ainult mõni päev enne Jaapani kapituleerumist, andis Ameerika Ühendriikide president Truman käsu heita aatomipommid Jaapani linnadele Hirošimale ja Nagasakile. Plahvatuste tagajärjel hukkus ja haigestus kiiritustõvesse ligi 200 000 inimest. Hirošimast jäi järele ainult tuhk. Inimkond ei unusta iial seda oma ajaloo musta päeva.

Mispärast kasutasid Ameerika Ühendriikide valitsevad ringkonnad siiski aatomipommi, kuigi selleks polnud sõjalist vajadust? Sellepärast, et neil oli vaja «jõudemonstratsiooni», sellepärast, et nad lootsid sel moel hirmutada NSV Liitu ja sundida oma tahtele alistuma kogu maailma. Omades tuumarelva monopoli, alustas Ameerika imperialism aatomišantaaži-poliitikat. Agarad kindralid Pentagonist (Ameerika Ühendriikide sõjaministeerium) töötasid välja plaane meie maa suurimate tööstuskeskuste

Kunstnik A. Asljani plakati järgi.

ründamiseks aatomirelva abil, nad olid valmis hävitama miljoneid nõukogude inimesi, et purustada nende poolt vihatud sotsialistlik kord.

Neis tingimustes oli meie maa sunnitud looma oma tuumarelva: küsimuses oli nõukogude rahva sotsialistlike saavutuste kaitsmine, meie kodumaa sõltumatus. Nõukogude teadlased tulid oma ülesandega hiilgavalt toime. Ameerika Ühendriikide monopolile sel alal tehti lõpp. See oli rängaks hoobiks Ameerika sõjaväelise kildkonna agressiivseile plaanidele. Ameerika Ühendriikides hakati forsseerima aatomipommist sadu kordi võimsama vesinikupommi loomist. Kuid ka sel korral kukkusid nende arvestused läbi: 1953. aastal, varem kui Ameerika Ühendriikides, loodi vesinikupomm NSV Liidus.

Muide, Ameerika Ühendriikide sõjaväelised ringkonnad ei rahunenud ka pärast seda. «Pommid on alles pool küsimust,» ütlesid nad. «Kõige tähtsam on pommituslennuvägi, sõjaväebaasid Nõukogude Liidu piiride lähedal. Ameerika Ühendriigid võivad anda löögi, kartmata vastulööki.»

Niisugune oli nende strateegiline kontseptsioon, koletu oma plaanidelt. Isegi siis, kui Ameerika Ühendriigid oleksid suutnud vastulööki vältida, poleks seda saanud kuidagi vältida nende liitlased Euroopas ja Aasias, kelle territooriumil asuvad Ameerika sõjaväebaasid. Lisaks sellele on selge isegi võhikule, et tuumasõda

oleks eriti hävitav suhteliselt väikese territooriumi ja suure rahvastikutihedusega maadele. Aga spetsialistid on välja arvestanud, et mõnest vesinikupommist on küllalt, et pühkida maapinnalt niisugused maad, nagu Inglismaa, Prantsusmaa ja Lääne-Saksamaa.

Sellest hoolimata kutsusid ookeanitagused militaristid üles agressioonile sotsialismimaade vastu. Mis loeb neile Euroopa ja Aasia rahvaid ähvardav oht — nad muretsevad ainult oma naha päästmise eest!

Ent nende strateegia sai uuesti lüüa. NSV Liidus loodi kontinentidevahelised ballistilised raketid ja globaalraketid, mis suudavad äärmise täpsusega tabada maakera mistahes punkti. Nüüdsest peale ähvardab agressoreid, ükskõik missuguste ookeanide taga nad end ka varjavad, oht oma nahal purustavat vastulööki tunda saada.

Rahuüritus on rahvaste kätes.

Nüüd on sõjaline ülekaal kandunud sotsialismi maailmasüsteemi poolele. Kuid sotsialistlikele riikidele on juba nende loomuse tõttu võõras «jõupoliitika». Vaatamata oma sõjatehnika võimsusele võitleb Nõukogude Liit järjekindlalt võidurelvastumise lõpetamise ja püsiva rahu kindlustamise eest.

Nõukogude valitsus esitas üldise desarmeerimise plaani, mis näeb ette tuumapommivarude ja tavalise relvastuse hävitamise ning kõikide riikide relvastatud jõudude laialisaatmise. Kogu maailma rahvad ja enamiku riikide valitsused toetasid palavalt meie partei ja valitsuse üllast initsiatiivi, mille eesmärgiks on alatiseks kõrvaldada sõda kui rahvusvaheliste probleemide lahendamise meetod.

Kuid imperialistlikud valitsused, kes avalikkuse ees kinnitavad jumala nimel oma rahuarmastust, jätkavad võidurelvastumist. Imperialistide kuritegelik poliitika on inimkonna korduvalt viinud sõja piirile ja ajanud rahvusvahelise olukorra teravaks. Kas rahu või sõda? See küsimus erutab tänapäeval sadu miljoneid inimesi meie planeedi kõigis paigus.

Kas maailmasõda saab ära hoida? Me teame ju, et imperialism oma olemuse tõttu sünnitab sõdasid, ja seda kinnitab kogu ajaloo arenemiskäik. Ka nüüd pole imperialismi olemus muutunud; järelikult, senikaua kui see kord eksisteerib, säilib ka sõjaohu allikas.

Ent ei tohi kasutada üht või teist teoreetilist seisukohta, arvestamata konkreetset olukorda, muutunud ajaloolisi tingimusi. Jah, imperialism sünnitab endiselt sõdasid. Ent imperialistlikud riigid ei asu õhutühjas ruumis, vaid maa peal, kus peale nende eksisteerivad ka teised ühiskondli-

kud jõud. Tähendab, tuleb välja selgitada, kas suudavad need teised jõud imperialismi ohjeldada, tema teravikku kahjutuks teha. Teiste sõnadega, on vaja analüüsida rahu- ja sõjajõudude vahekorda kaasajal.

Rahujõud — need on kõigepealt Nõukogude Liit ja kogu sotsialismi maailmasüsteem, kes on suuteline andma hävitava hoobi agressorile ja on saanud kõigi teiste rahuarmastavate jõudude loomulikuks külgetõmbekeskuseks.

Rahu poolel asub suur rühm mittesotsialistlikke riike, kes pole huvitatud sõja vallapäästmisest, kellele rahu on vajalik rahvusliku taassünni ülesannete lahendamiseks.

Rahu kaitseb rahvusvaheline töölisklass, kes organiseerib laiade rahvahulkade võitlust imperialistliku sõja vastu.

«Võimsa sotsialistliku leeri, rahuarmastavate mittesotsialistlike riikide, rahvusvahelise töölisklassi ja kõigi rahukaitsjate ühisel jõul *saab maailmasõda ära hoida.* Sotsialismijõudude kasvav ülekaal imperialismijõudude suhtes, rahujõudude ülekaal sõjajõudude suhtes viib selleni, et juba enne sotsialismi täielikku võitu maailmas, kui kapitalism säilib veel maailma mõnes osas, tekib reaalne võimalus maailmasõda ühiskonna elust kõrvaldada. Sotsialismi võit kogu maailmas kõrvaldab lõplikult igasuguste sõdade tekkimise sotsiaalsed ja rahvuslikud põhjused. *Kommunismi ajalooliseks missiooniks on teha lõpp sõdadele, viia maakeral võidule igavene rahu.*»

See meie partei programmi igakülgselt põhjendatud järeldus sisendab meisse kindlat veendumust rahujõudude võidus sõjajõudude üle.

Rahvusvaheline areng ei kulge loomulikult sirgjooneliselt, ja rahu säilitamise võimalus ei tulene automaatselt üldisest jõudude vahekorrast maailmaareenil. Sõja ja rahu probleemid lahendatakse tänapäeval teravais kokkupõrkeis imperialismiga, kes ei kavatsegi loobuda sõjaliste avantüüride poliitikast ning tekitab aeg-ajalt maakera üksikuis piirkondades ohtlikke olukordi. Tänapäeva rahvusvaheline elu meenutab tõusude ja mõõnade vaheldumist ookeani rannal. Rahujõudude võitluse tulemusena saavutatud pinge lõdvenemine asendub imperialismi agressiivse tegevuse tulemusena mõneks ajaks taas rahvusvahelise olukorra teravnemisega.

Selle näiteks on Ameerika Ühendriikide sõjaline agressioon sangarliku vietnami rahva vastu, mis on välja kutsunud maailma kõigi ausate inimeste viha ja pahameele. Sot-

sialistlikud maad ei või imperialistide relvastatud provokatsioone passiivselt pealt vaadata. Agressori «lepitamise» poliitika võiks teda ainult julgustada veelgi jultunumaile kallaletungidele rahu, sotsialismi ja rahvaste vabadusvõitluse vastu. Nõukogude Liit peab oma internatsionaalseks kohustuseks osutada imperialistliku sõjalise kallaletungi ohvriks langenud maale kõigekülgset abi agressiooni tagasitõrjumiseks — seda enam, kui see maa on sotsialistlik.

Peamiseks tõkkeks imperialismi sõjaliste avantüüride teel on kõigi imperialismivastaste jõudude tegevusühtsus, esijoones sotsialistliku koostöö maade tegevusühtsus. Niisuguse võitlusühtsuse saavutamise eest võitleb meie partei väsimatult.

Senikaua, kui püsib sõja oht, on kogu aeg vaja suurt valvsust rahu vaenlaste salasepitsuste vastu. Ja iga ausa inimese pühaks kohuseks on võidelda selle eest, et mitte lasta puhkeda termotuuma tulekahjul.

Meie, nõukogude inimeste jaoks tuleneb siit ülesanne töötada käsi rüppe panemata meie maa majandusliku võimsuse — tema kaitsevõime aluse tugevdamiseks, auga teenida Nõukogude armees ja olla iga hetk valmis kodumaa kaitsmiseks.

Rahulik kooseksisteerimine ja klassivõitlus.

Võideldes rahu eest, viib Nõukogude Liit järjekindlalt ellu erineva ühiskonnakorraga riikide rahuliku kooseksisteerimise poliitikat. Niisugune on üks Nõukogude Sotsialistlike Vabariikide Liidu välispoliitika vankumatuid aluseid.

Võib tekkida küsimus: kas ei ole rahulik kooseksisteerimine lahtiütlemine klassivõitluse põhimõtetest? Ei ja veel kord ei! Klassivõitlus proletariaadi ja kodanluse vahel, kapitalistliku ja sotsialistliku süsteemi vahel on vältimatu. See tuleneb paratamatult kodanliku korra sotsiaalseist antagonismidest, kahe ühiskondliku süsteemi vastandlikkusest.

Rahulik kooseksisteerimine esineb kui kahe ühiskondliku süsteemi klassivõitluse eriline vorm rahvusvahelisel areenil. See ei tähenda klassivõitlusest loobumist, vaid loobumist sõjast kui rahvusvaheliste vaidlusküsimuste lahendamise abinõust. Me veendusime juba, et vaidlus, kumb ühiskonnakord on teisest parem, lahendatakse nendevahelises rahulikus majanduslikus võistluses. Selleks ei

ole sugugi vaja sõda. Majanduslik võistlus võib toimuda ilma vahelesegamiseta teiste rahvaste ja riikide siseasjadesse.

Kuid võtkem ideoloogiline võitlus. On selge, et rahulik kooseksisteerimine ei saa lõppu teha ideede võitlusele, kommunistliku ja kodanliku ideoloogia võitlusele. Marksismi-leninismi ideed on levinud kogu maailmas, sest nad väljendavad töörahva põhihuvisid. Neis peitub elutõde, tõe eest aga ei pääse kuhugi! Ja igaühele on selge, et ideoloogiline võitlus iseendast ei põhjusta sõjalisi kokkupõrkeid, ta on täiesti kooskõlas kapitalistlike ja sotsialistlike riikide rahuliku kooseksisteerimisega. Muidugi ei tohi seejuures püüda rahvastele peale sundida neile võõraid ideid relva jõuga ja ähvardustega, nagu seda imperialistid sageli teevad. Kogemused näitavad, et ka poliitilisi lahkhelisid saab väga hästi lahendada rahulike läbirääkimiste teel.

Rahulik kooseksisteerimine ei laiene hoopiski rõhutud rahvaste ja kolonisaatorite, ekspluateeritavate ja ekspluateerijate vastastikustele suhetele ega tähenda klassivastuolude lepitamist. Igal rahval on püha õigus võidelda igasuguse rõhumise vastu, ja kui reaktsioonilised klassid avaldavad seejuures relvastatud vastupanu, siis on ka rahval õigus võtta appi relva jõud.

Rahulik kooseksisteerimine ei tähenda kapitalistliku korra igaveseks tunnistamist seal, kus ta eksisteerib. Kui kapitalistlike maade rahvad veenduvad oma kogemuste põhjal sotsialismi eelistes, valivad nad endale progressiivsema ühiskonnakorra.

*

Inimkond läheb ja jõuab kommunismile, ütles Lenin. Need sõnad saavad nüüd teoks. *XX sajandi esimene pool viis võidule sotsialismi, teisel poolel jõuab maakeral võidule kommunism.*

Küsimusi kordamiseks.

1. Missuguse sisu annavad marksistid erineva sotsiaalse korraga riikide rahuliku kooseksisteerimise mõistele?
2. Mida me oleme juba saavutanud ja mida jääb veel teha, et kindlustada sotsialismi võit rahulikus majanduslikus võistluses kapitalismiga?

3. Milles seisnevad kapitalismi üldkriisi käesoleva etapi iseärasused?
4. Missuguseid ülesandeid lahendavad noored koloniaalsõltuvusest vabanenud riigid?
5. Millel põhineb järeldus maailmasõdade vältimise võimalusest tänapäeval?

Mille üle mõelda ja mida arutada.

1. Tuletage meelde õpiku esimest, filosoofilist osa. Kuidas kinnitab tänapäeva tegelikkus Marxi poolt avastatud tootmissuhete tootlike jõudude iseloomule vastavuse seadust?
2. Mõelge läbi küsimus: missugune seos on ülemaailmse sotsialismi edusammude ja selle vahel, et kapitalistlike maade töölised on viimastel aastatel osanud saavutada elutingimuste teatud parandamist, kodanluse käest välja pressida rea järeleandmisi?
3. Väikekodanlikud «ultra»-revolutsionäärid jutlustavad vaateid, mille kohaselt maailmasõda tunnistatakse täiesti vastuvõetavaks abinõuks kahe süsteemi vahelise tüli lahendamisel sotsialismi kasuks.
4. Kuidas te kujutlete inimkonna tulevast edasiliikumist sotsialismile?

KOKKUVÕTTEKS.

Meie ajal pole enam vaja mõistatada, missuguseks kommunistlik ühiskond kujuneb, vaid me kujutleme seda teaduslikult. Muidugi ei saa me kõiki tema üksikasju päris eksimatult ette näha: paljude üksikküsimuste lahenduse näitab elu ise, kommunistliku ülesehitustöö praktika. Kuid tuleviku kõige peamisemad, kõige olulisemad jooned on selged.

Heidame üldpilgu omandatud teadmistele, kordame ja kinnistame neid, teeme neist kokkuvõtteid.

Kommunism toob maakerale igavese

RAHU

Esmakordselt kogu oma kannatusterohke ajaloo vältel hingab inimkond kergendatult. Keegi ega miski ei ähvarda tema õitsengut. Saabub lõpp inimjõudude mõttetule raiskamisele sõjaliste hävitusvahendite valmistamiseks. Tuhanded käitised kõigis maailma maades, mis valmistavad praegu surmatoovat toodangut, lähevad üle toodete valmistamisele, mis on määratud inimeste mitmesuguste vajaduste rahuldamiseks. Hävitus- ja pommituslennukite asemel hakkavad nad tootma kiireid ning mugavaid reisilennukeid ja võimsaid transpordilennukeid, ballistiliste rakettide asemel kosmilisi rakette, tankide asemel traktoreid, suurtükkide ja mürskude asemel külmutuskappe, tolmuimejaid jms.

Ent millised uued hiilgavad perspektiivid avanevad teaduse ees! Suur hulk teaduslikke asutusi ja teadlasi, kes tegelevad praegu uut liiki relvade ja kaitsevahendite loomisega nende vastu (neid on üle kahe kolmandiku kõigist

teadlastest), suunavad oma jõupingutused uute energiaallikate ja materjalide otsinguile, inimese tööd kergendavate ja tema igapäevast elu kaunistavate masinate konstrueerimisele, võitlusele haiguste lõpliku väljajuurimise ja inimelu pikendamise eest.

Sõna «sõda» säilib ainult selleks, et märkida niisuguseid humaanseid mõisteid, nagu sõda haigustele ja vanadusele, sõda põuale ja viljaikaldusele, sõda loodusõnnetustele; sõna «rahu» kasutatakse aga tema ainukeses, esialgses tähenduses [1]: kogu ühiskond, kogu planeet, kogu universum.

Õitsele puhkenud võimas inimkond võib suunata oma jõud kosmose vallutamisele. Muidugi ei saa juttu olla sellest, et vägivallaga oma tahet teiste planeetide elanikele peale sundida (me keegi ei kahtle, et varem või hiljem toimub Maa elanike kohtumine «taevaste naabritega»). Jutt on kosmose tundmaõppimisest, tsivilisatsiooni levitamisest.

Te kõik olete muidugi lugenud Herbert Wellsi romaani «Maailmade sõda»; Maa peale tulnud Marsi elanikud hävitavad kõik elava, et vallutada meie planeet, ja ainult mikroobide vahelesegamine päästab inimkonna hukkumisest. Umbes samuti kujutatakse tulevast kohtumist kosmoseelanikega paljude ameerika kirjanike fantastilistes romaanides ja jutustustes. Ühes niisuguses teoses orjastavad inimesed Veenuse elanikud ja kehtestavad sellel planeedil — koloniaalrežiimi. Ühe teise kirjaniku teoses hargnevad kosmilises ruumis julmad lahingud «mõjusfääride» pärast. Need kirjanikud mõtlevad neid ümbritseva kapitalistliku tegelikkuse kategooriatega.

Ei, mitte selliseks ei kujune maailmade kohtumine. Nõukogude fantastiliste romaanide autor Ivan Jefremov on väljendanud ühes oma romaanis järgmise mõtte: ainult erakordselt arukad, teaduste kõrgusteni küündinud olendid on suutelised korraldama planeetidevahelisi lende ja külastama oma naabreid. Aga niisugune teaduse ja tehnika areng, niisugune teadmiste tase on võimalik ainult ühiskonnas, mis rajaneb õiglusel ja arukusel. Maa (ja samuti teiste planeetide) saadikuil ei või olla räpaseid ega julmi eesmärke, nad ei tohi külvata vägivalda, hävitust, surma.

---

[1] Teatavasti on sõnal «мир» vene keeles kaks tähendust: «rahu» ja «maailm». *(Tõlkija märkus.)*

Neil võib olla ainult üks eesmärk: mõtlevate olendite liit, koostöö looduse alistamisel, Mõistuse ja Töö ülistamine.

Muide, pöördume kosmosest Maa peale tagasi, siin on veel teha tohutult palju tööd. Majakovski sõnadega öeldes peab meie planeet olema «sisustatud rõõmu jaoks». Ja seda ülesannet täidabki

mis saab kommunismi ajal kogu ühiskonna elu peamiseks sisuks ja iga inimese isikliku elu peamiseks mõtteks.

Heitkem sellele pilk eelkõige ühiskondliku töö tulemuste seisukohalt. Ühiskonna organiseeritud jõupingutustega saavutatakse *tootlike jõudude hiiglaslik areng, mis tagab kõikide eluks vajalike saaduste külluse.* Marx ütles, et kommunismi ajal voolavad rikkused lausa jõena.

Ja see rikkuste jõgi kasvab üha kiiremini tänu teaduse ja tootmise orgaanilisele ühendamisele. Teadus on juba nüüd saanud suureks tootlikuks jõuks, kuid need hüved, mis ta meile annab, on tühised, võrreldes sellega, mis ta annab inimkonnale tulevikus. Kõnelemata juba kaugematest perspektiividest, seisab teadus praegu mitmete probleemide lahendamise lävel, mis võivad teostada tõelise revolutsiooni materiaalsete väärtuste tootmises.

Tähtsaim neist probleemidest on kahtlemata ülesanne leida meetodid termotuumareaktsioonide juhtimiseks, mis praktiliselt tagaks ammendamatud energiavarud. Kerge on kujutleda, missugune tähtsus on taimede ja elusorganismide kasvu mõjutamise meetodite avastamisel või ilmastiku suunamisel, mis võimaldab teha lõpu ikaldustele, või kunstliku valgu, samuti paljude teiste ainete valmistamisel, mida loodus pole suvatsenud meie jaoks valmistada . . .

Tootlike jõudude õitsengu aluseks on *ühiskondliku töö erakordselt kõrge tootlikkus,* mis saavutatakse teaduse ja tehnika arenemise ning töötajate teaduslik-tehnilise ja kultuurilise taseme tõusu tulemusena. Kõneldes kommunistlikust tootmisest, me kujutleme, et automaatsete isejuhtivate masinate süsteemid teevad ära kogu töö: alates tööjoonistest kuni valmistoodangu väljalaskmiseni — ilma inimkäte abita; inimene ainult kontrollib kõike seda.

Heaolu ja rõõmus allikas — *töö — muutub kommunismi ajal iga ühiskonnaliikme eluvajaduseks.*

Inimene võib hästi, innuga töötada mitmesugustel põhjustel. Kas sellepärast, et ta loodab oma töö eest rikkalikku tasu, või sellepärast, et ta tunneb oma kohust ühiskonna ees, või sellepärast, et talle meeldib oma töö, et ta näeb üksnes selles oma loovate võimete avaldamise võimalust. Ja lõpuks sellepärast, et töö on talle saanud samasuguseks loomulikuks ja tavaliseks harjumuseks nagu vajadus hingata või teiste inimestega suhelda.

Ühendage kõik need stiimulid ja te saategi kommunistliku töö.

Te hakkate kindlasti vastu vaidlema: «Kõigega võib nõustuda, välja arvatud materiaalne stiimul tööks. V. I. Lenin nimetas ju kommunistlikku tööd tasuta tööks ühiskonna kasuks. Kuidas võib siis rääkida lootusest tasule?»

Muidugi, kommunistliku ühiskonna inimesele ei tule pähegi nõuda, et talle lööktöö eest viivitamatult, esmajärjekorras võimaldataks seda, mis pole veel kõigile kättesaadav. [1] Ta töötab tasuta ega mõõda oma tööd ei rahaga, mida lihtsalt ei olegi, ega mingite muude materiaalsete väärtustega. Kuid samal ajal on ta huvitatud ühiskondliku rikkuse kasvust. Ent see huvi pole egoistlik, ta ei mõtle ainuüksi iseendale, vaid kogu ühiskonnale. Tähendab, kommunismi ajal on üks tööstiimuleid kollektiivne materiaalne huvi ühiskondliku rikkuse suurendamise vastu, inimese kõigi elutingimuste pideva parandamise vastu.

Kui me aga piirduksime väitega, et kommunistlikku inimest iseloomustab vajadus töö järele, siis poleks sellega öeldud kaugeltki kõik. Mitte ainult vajadus töötada, vaid *vajadus töötada oma võimete kohaselt.* Tänu sellele ühiskondlik rikkus pidevalt kasvabki ning ühiskond võib täielikult rahuldada kõigi oma liikmete mõistlikud vajadused.

Kommunismi põhiprintsiibi «igaühelt tema võimete kohaselt, igaühele tema vajaduste järgi» elluviimine tähendab, et ühiskonnas on kehtestatud täielik sotsiaalne

[1] Võtke võrdluseks orkester või koor. Kui see koosneb tõelistest, muusikat armastavaist kunstnikest, kas hakkaks siis keegi mängima ja laulma poolel häälel sellepärast, et siin püüdlikkuse eest erilist tasu ei maksta.

Vaatleme, kuivõrd printsiip «igaühele tema vajaduste järgi» vastab võrdsuse ideele.

Sotsialismi ajal saavad inimesed võrdse töö eest võrdset tasu ja selles seisabki sotsialistliku jaotusprintsiibi õiglus.

Kuid inimeste võimed on erinevad, perekonna koosseis pole ühesugune ja seepärast teenivad ühed neist rohkem ning elavad teistest paremini.

Kommunistliku jaotusprintsiibi kehtestamine kõrvaldab selle erinevuse, teatud määral likvideerib looduse enda poolt tingitud õiglusetuse, sest nagu teada varustab loodus inimesi tööks ja loominguks ebavõrdsete võimetega.

Formaalse õiguse seisukohalt on see võrdsuse rikkumine, kuivõrd kommunistlik ühiskond rahuldab täiel määral igaüht tema töö kvantiteedist ja kvaliteedist hoolimata. Kuid formaalne õigus ei kõlba enam kommunismi jaoks ja see heidetakse kõrvale ning kehtestatakse kõrgem õiglus, tõeliselt humaanne võrdsuseideaal: igaüks andku ühiskonnale kõik, milleks ta on võimeline, ning ühiskond rahuldab heldelt kõik tema mõistlikud vajadused!

Kommunistlik võrdsus väljendub ka *linna ja maa vaheliste sotsiaal-majanduslike ning kultuuriliste ja elukondlike erinevuste likvideerimises.* Põllumajanduslik töö muutub tööstusliku töö eriliigiks, see aga tähendab, et töö vahel tööstuses ja põllumajanduses ei ole rohkem erinevusi kui töö vahel mitmesugustes tööstusharudes; et põllumajanduses, samuti nagu tööstuseski, tekivad aja jooksul ühtviisi soodsad võimalused *vaimse ja füüsilise töö ühendamiseks inimeste tootmistegevuses.*

Samuti likvideeritakse lõplikult ebavõrdsuse jäänused naise ühiskondlikus seisundis. Siin on mõeldud eelkõige seda, et vabastada naine aeganõudvaist kodustest talitustest (toiduvalmistamisest, pesupesemisest, õmblemisest jne.), kergendada laste, eriti aga väikelaste eest hoolitsemist.

Lõpuks saab kommunismi ajal põhiliselt likvideerida sugupoolte ebavõrdsuse, mis avaldub praegu selles, et naine on mehest füüsiliselt nõrgem. Vastavalt tootmise mehhaniseerimisele ja automatiseerimisele jääb füüsilise jõu eelis üha vähemaks. Praegu suleb riik naistel pääsu reale kutsealadele, mis võivad kahjustada nende tervist. Kuid «keelatud» kutsealade nimestik väheneb järjekindlalt ja pole mägede taga aeg, kus naine võib töötada

mehega võrdselt mistahes rahvamajandusharus. Ühesõnaga, kui on jutt töötamisest, siis on vaevalt sobiv ja õige kasutada niisuguseid iidseid termineid nagu «nõrgem sugu» ja «tugevam sugu». Teadmistega varustatud ja võimsat kommunismiajastu tehnikat juhtiv kunagine «nõrgem sugu» ei jää «tugevamast soost» milleski maha.

Tootmisvahendite ühtse kommunistliku omanduse kujunemine ja klassierinevuste kadumine toovad endaga kaasa *klassideta ühiskonna* tekkimise. See ongi võrdsuse lõppideaal, millest edasi kaotab igasugune jutt võrdsusest oma mõtte: inimesed erinevad ka tulevikus alati omavahel võimete ja maitsete poolest, ja õiglus ei seisa mitte selles, et püüda neid võrdsustada, vaid selles, et luua igaühele eraldi ja kõigile koos parimad elu- ja loomingutingimused. Seepärast ongi klassideta ühiskonna loomine võrdsuse mõeldav piir, milleni jõudes see sõna ise, samuti nagu sõna «rahu», kaotab oma praeguse aktuaalse tähenduse ning kaob pikkamisi käibelt.

Käsikäes võrdsusega saabub

VABADUS

sest ainult vabad inimesed võivad olla võrdsed ja ainult võrdsed võivad olla vabad.

Sotsialistlik revolutsioon vabastab töötajad ekspluateerimisest. Ühiskonna kogu järgnev arenemine on suunatud niisuguste tingimuste loomisele, et *iga inimene võiks vabalt arendada ja rakendada oma loovaid võimeid.* Selles seisabki kommunistlik vabaduseideaal.

Sotsialistlik tegelikkus on täielikult kinnitanud V. I. Lenini sõnu selle kohta, et rahvas on põhjatu talentide läte. Nüüd võib julgesti öelda, et see läte on juba pinnale tunginud ja on kaunistanud meie maa imeilusate võrsetega. Kuid rahva loomingu tõeline õitseng seisab veel ees. Talentide läte muutub kommunismi ajal veerikkaks jõeks, sest mida rikkamalt me elame, mida kõrgem on rahvahariduse tase, seda enam avaneb loomisvõimalusi kõigil inimtegevuse aladel, seda täielikumalt ja mitmekülgsemalt ilmutavad inimesed oma andeid.

Eriti soodsad tingimused vabaks loominguks on kommunismi ajal selle tõttu, et *on likvideeritud vana, inimest orjastav tööjaotus.* Kapitalismi ajal on tööline kogu eluks

aheldatud ühe ja sellesama tööoperatsiooni külge, kusjuures ta isegi ei tea, kus tema poolt valmistatud detaili kasutatakse. Monotoonsus ja üksluisus, ühtede ja samade liigutuste igapäevane kordumine kurnavad jõudu ja nüristavad mõistust.

Sotsialistliku tootmise tingimustes mõistab tööline oma töö ühiskondlikku tähtsust; enda poolt valmistatud detailides näeb ta masinaid, mis aitavad kolhoosnikel rikkalikku saaki kasvatada või ehitajail uusi maju püstitada. See teadmine hingestab tööd, virgutab mõtlema, kuidas oma tööülesannet paremini ja kiiremini täita. Lisaks sellele pole meil tööline aheldatud ühe ja sellesama tööoperatsiooni külge: tal on võimalus tõsta oma kultuuritaset ja tehnikaalaseid teadmisi, koguda teadmisi ja kogemusi, mis võimaldavad üle minna teistesse, keerukamatesse tootmislõikudesse.

Kuid lõplikult saadakse vana tööjaotuse negatiivseist tagajärgedest üle kommunismi ajal, kus kõiki üksluiseid tööoperatsioone sooritavad automaatliinid, inimene aga loob, reguleerib ja juhib masinaid. Nii omandab igasugune töö loova iseloomu. Laialdane haridus ja avar kultuuriliste huvide ring võimaldavad inimestel tegelda mitte ainult oma põhielukutsega, vaid ka arendada ja rakendada oma muid andeid. Teiste sõnadega, kommunismiajastu inimene on *igakülgselt arenenud inimene, kelles on ühinenud vaimne rikkus, moraalne puhtus ja kehaline täiuslikkus.*

Ka inimese eluiga pikeneb tunduvalt (teadlased ütlevad, et 150 aastani, suurimad optimistid aga — et isegi 200 aastani) tänu erakordselt soodsatele materiaalsetele ja vaimsetele elutingimustele ning bioloogia, meditsiini ja teiste teaduste edusammudele.

Eluea pikenemine on kasuks mitte ainult inimestele enestele, vaid ka tervele ühiskonnale. Praegu pühendab inimene 10—20 eluaastat õppimisele ja ainult 25—40 aastat jääb tal üle tööks, loominguks. Kõige küpsemas eas, kui on omandatud kogemused ja teadmised, hakkab füüsiline jõud kahanema: kui palju toredaid kavatsusi jääb teostamata, missuguseist loendamatuist mõistuse poolt loodud väärtustest oleme ilma jäänud sellepärast, et loodus on inimelu pikkuse määramisel nii kitsi olnud! Seetõttu on hõlpus kujutleda, kuivõrd kiireneb ühiskondlik progress, kui inimesed on veel saja-aastasena oma täie füüsilise jõu juures.

Kujutades isegi kõige põgusamalt ette isiksuse igakülgse arenemise perspektiive, hakkame mõistma kommunismiajastu vabaduse suurust. Kapitalismi ajal unistavad tööinimesed vabadusest, mis päästab nad viletsusest, ekspluateerimisest ja õigusetusest. Sotsialism andis meile niisuguse vabaduse ja nüüd ehitame me oma kätega ühiskonda, kus vabadus leiab kõrgeima väljenduse — kehastub inimisiksuse õitsengus.

Isiksuse vaba arenemise üks lahutamatuid elemente on ka see, et *igaüks võtab osa ühiskonna kommunistlikust omavalitsusest.* Ja selleks on vaja valmistuda juba praegu. Meil on veel nii täisealisi kui ka noori inimesi, kes küll ausalt töötavad tootmises ja kes peavad igapäevases elus kinni moraalinõuetest, kuid hoiduvad igati kõrvale ühiskondlikust tegevusest, ühiskondlike organisatsioonide tööst.

Kollektiivid peavad niisugused inimesed tingimata ümber kasvatama. Igaüks peab meil mõistma, et ühiskonna juhtimine ja korra säilitamine on meie ühine asi. Kommunism eeldab töö muutumist esimeseks eluvajaduseks. Samasuguseks eluvajaduseks peab saama ka ühiskondlik tegevus.

Igaühe osavõtt juhtimisest ja kõrge teadlik distsipliin tagavad kogu ühiskonna asju juhtiva organisatsiooni kooskõlastatud ja täpse töö. Sellega on seotud küsimus, kuidas moraali seisukohast mõista vabadust. Praegu võib veel sageli kohata inimesi, kelle jaoks vabadus tähendab võimalust toimida nii, nagu neile meeldib, arvestamata kehtestatud korra nõudeid või teiste inimeste huvisid. Aga kui igaüks hakkab omavoliliselt tegutsema, siis ei valitse ühiskonnas mitte vabadus, vaid anarhia.

Ei, ühiskonna vabadus ei tähenda sugugi ühiskonnast vaba olemist, isiksuse vabadus ei tähenda sugugi omavoli. Tõeline tahtevabadus seisab selles, et kooskõlastada oma mõtted ja teod kollektiivi, kogu meie ühiskonna mõtete ja tegudega. Kui isiklik ja ühiskondlik huvi inimeste teadvuses sulavad ühte, siis *ei kujuta nad vabadust ette enam teisiti kui võimalusena töötada ühiskonna heaks.* Just niisugune arusaamine vabadusest, mis on omane teadlikele kommunismiehitajaile, pääseb lõplikult võidule kommunistlikus ühiskonnas.

Seal, kus valitsevad võrdsus ja vabadus, pääseb paratamatult võidule kõigi tööinimeste, kõigi rahvaste

VENDLUS

«Vend» on ilus sõna. Kui me kõneleme vennalikest suhetest, siis tahame toonitada, et need pole mitte lihtsalt seltsimehelikud, mitte lihtsalt sõprussuhted, vaid millegi poolest veel ilusamad ja ülevamad suhted inimeste vahel.

Oleks muidugi tühine vaev ja asjatu töö püüda kõike lahtritesse paigutada ning täpselt kindlaks määrata, kus lõpeb sõprus ja seltsimehelikkus ja kus algab vendlus. Asi pole üldse selles. Vendluse mõistega tähistame tegelikult neid tõeliselt humaanseid, inimlikke suhteid, milleta me ei saa ette kujutada kommunismi.

Nende suhete kõige üldisemaks väljenduseks on *kollektivism*, inimeste koostöö ja vastastikune abistamine. Kollektivism väljendab teatavasti ühiskondlike suhete olemust sotsialismi ajal: teisiti ei saagi olla, sest et tootmisvahendite ühiskondlik omandus loob tingimata kollektiivsed suhted ja kollektivistliku teadvuse. Tähendab, kogu asi on selles, et kommunismi ülesehitamise käigus kollektivism pidevalt areneb, rikastub uue sisuga, omandab senitundmatud avaldumisvormid.

On olemas usaldus, mis lihtsalt seob kõiki ausaid inimesi, ja on olemas inimeste vastastikune usaldus, kellel on üks ühine eesmärk. Kas on tarvis rääkida sellest, kuivõrd tähtsam on viimane kõlbelises suhtes: kollektiivis sõltuvad ju inimesed alati üksteisest ja ühine edu oleneb sageli igaühe tegevusest. Ammust ajast peetakse suureks kiituseks sõnu: «Seda inimest võib usaldada,» nii nagu sõja ajal polnud mõjuvamat usalduseavaldust kui sõnad: «Selle inimesega lähen koos luuresse.» Niisugune kõrgeim usalduse aste kujuneb nüüd välja kommunistliku töö ettevõtteis, kus kollektiiv on usaldanud oma au, tehasemärgi au igale töötajale, kus on otsustatud töötada ilma tehnilise kontrolli osakonnata, usaldades südametunnistust.

Kommunismi ei saa minna üksinda, kommunismi saab ehitada ainult ühiste jõupingutustega, need aga, kes lähevad ees, peavad lugema oma esimeseks kohustuseks abistada neid, kes ühtedel või teistel põhjustel maha jäävad — seda mõtet propageerib meie partei väsimatult ja see leiab nõukogude inimeste hulgas palavat poolehoidu. Just

niimoodi toimivad eesrindlikud nõukogude inimesed ja terved kollektiivid, kes abistavad mahajääjaid.

Kõik need ja teised näited, mida te ise rohkesti võite tuua, tunnistavad, et meil pole tarvis mõistatada, milles väljendub kommunistlik vendlus. Ta juba ongi saanud meie väärtuslikuks ühisvaraks ja me peame teda igati hoidma, laiendama ja tugevdama. Toredasti on väljendanud seda mõtet silmapaistev prantsuse ühiskonnategelane d'Astier de la Vigerie: «Võitlust inimestevahelise vendluse eest ei saa pidada ilma inimestevahelise vendluseta.»

Partei poolt kasvatatud nõukogude rahva kollektiivne teadvus avaldub ilmekalt meie inimeste valmisolekus jagada oma saavutusi sotsialistliku maailmasüsteemi maade töötajatega, nende omakasupüüdmatus abis Aasia, Aafrika ja Ladina-Ameerika rahvastele, kes on astunud või astumas iseseisva arenemise teele. Nõukogude inimesed — insenerid ja töölised Bhilai kombinaadis Indias, Assuani paisu ehitajad Araabia Ühinenud Vabariigis, teedeehitajad Afganistanis, geoloogid Indoneesias, arstid Etioopias... — kannavad alati ja kõikjal kollektivismi tõrvikut, pühendavad oma jõu ja teadmised rahvaste progressi ja sõpruse õilsatele eesmärkidele.

Oma suure kodumaa tuliste patrioodidena jääme alati järjekindlaiks internatsionalistideks. Me ei saa talitada nii, et rajame vendluse tee oma maa inimeste ja rahvaste vahelistes suhetes, siis aga tõmbame rahul olles hinge tagasi ja lööme muule maailmale käega: vaadaku, kuidas ise hakkama saavad...

Kui aga sotsialism ja kommunism saavutavad kogu meie planeedil lõpliku võidu, siis lähevad täide rahvaste kõige toredamad unistused ja ootused, millest nii hingestatult kirjutas Robert Burns:

Ma kindlalt tean,
ma kindlalt tean
teil' ette ennustada,
et ilma peal
päev koitma peab,
kus kõik meist vennastuvad.

Nüüd me enam ei ennusta niisuguse kuldse ajastu saabumist inimkonna ajaloos, vaid räägime sellest täie veendumusega, mille annab meile marksistlik-leninlik teadus ja ühiskondlik praktika. Juba praegu on vabariikidevahelised piirid NSV Liidus kaotanud oma endise tähtsuse, ja

kui me reisime oma ääretu kodumaa ühest otsast teise, siis ei tule kellelegi pähe lugeda, mitu piiri me oleme ületanud. Praegu oleks asjata ennustada isegi ligikaudset tähtaega, kuid pole mingit kahtlust, et ükskord jõuab järg ka riigipiiride kätte ja piiritulpadest saavad võib-olla telegraafipostid, hirmuäratavad piirivalvekordonid aga ehitatakse ümber spordibaasideks.

Kord-korralt kaovad rahvuslikud erinevused ja võib-olla jäävad minevikumälestusena alles ainult nimed. Ühinenud üheks vennalikuks pereks, jõuab inimkond oma võimsuse tipule, teostab kõige julgemad looduse vallutamise plaanid.

Vabade ja võrdsete inimeste-vendade loov töö igavese rahu tingimustes — kas pole see

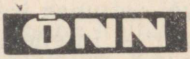

mille toob rahvastele kommunism.

Maakeral pole vist kerge leida kaht inimest, kes annaksid ühesuguse vastuse küsimusele, mida nad mõistavad õnne all. Ühe jaoks seisab kogu rõõm elus võimaluses tegelda oma lemmiktegevusega, laskmata end argipäeva pisiaskeldustest häirida. Teine ei mõista õnne ilma aktiivse ühiskondliku tegevuseta, kolmas räägib küllusest, võimalusest maitsvalt süüa ja hästi riietuda. Neljas nimetab kindlasti sportimist. Olenevalt east ja temperamendist seavad paljud esikohale armastuse, perekonna- ja vanematerõõmud... Ja igaüks neist ning paljudest teistest elus leiduvaist rõõmudest muutuvad igaühele täiel määral kättesaadavaks. Kuid pigemini muutuvad nad kõik üheskoos kättesaadavaks. Kommunismiajastu inimene võib korrata Marxi eeskujul neid sügavamõttelisi sõnu: «Miski inimlik pole mulle võõras.»

Endastmõistetavalt ei saa keegi välja anda garantiitalonge õnnele. Inimeste saatused kujunevad erinevalt. Nähtavasti ei lähe kellelgi korda iial elust välja ajada selliseid igivanu hingeliste kannatuste ja konfliktide põhjusi, nagu loominguline rahulolematus ja petetud lootus, armukadedus ja armastus ilma vastuarmastuseta. Ühesõnaga, inimhingede inseneridele — kirjanikele — leidub küllalt tööd: elu annab küllalt süžeesid mitte ainult vodevillide ja komöödiate, vaid ka draamade ja tragöödiate

jaoks. Rooste ei lähe ka vahe satiirirelv: senikaua kui inimkond edasi liigub, jätab ta oma puudused maha alati naeruga.

Kuid inimkond sammub alati edasi, ja vist miski ei suuda anda inimestele suuremat õnne kui teadmine, et ka nemad võtavad sellest liikumisest osa, käivad sammu oma ajaga. Ja kui me jäämegi oma järglastele milleski alla, siis ei jää me neile alla peamises — võimes olla õnnelik.

Poeedid on kujutanud õnne sinilinnuna, kes libiseb meil käest hetkel, kui oleme valmis tema tiivast kinni haarama. Nüüd on õnn meil kindlalt käes. Ta on meie töös, meie eesmärgi õilsuses, püüus võidelda selle kiirema saavutamise eest... Seejärel aga avanevad uued rajad, uued kaugused...

*

Siinkohal peame lahkuma. Võib olla kindel, et pärast õpiku viimase lehekülje pööramist te avardate ka edaspidi väsimatult oma poliitilist silmaringi, omandate innukalt uusi teadmisi nii raamatutest kui ka praktiliste kogemuste ammendamatust varasalvest.

Ja eelkõige muidugi püüdke rakendada omandatud teadmisi oma tegevuses. Selleks kutsub teid üles meie sangarlik aeg, meie Kommunistlik Partei.

SISUKORD.

Sissejuhatus 3

I OSA.

MARKSISMI-LENINISMI ALUSED.

§ 1. Kommunismi teoreetiline vundament 9

1. peatükk. **Filosoofilised kujutlused maailmast ja tema tunnetamisest** 16

§ 2. Mateeria ja liikumine 16

§ 3. Arenemine ja maailma nähtuste üldine seos 20

§ 4. Teadvus kui kõrgesti organiseeritud mateeria omadus 29

§ 5. Materialism ja idealism 37

2. peatükk. **Õpetus ühiskonna arenemisest** 45

§ 6. Materialistlik ajalookäsitus 45

§ 7. Ühiskondlik-majanduslik formatsioon 52

§ 8. Ajalooline paratamatus ja inimeste tegevus 56

§ 9. Klassid ja klassivõitlus 62

3. peatükk. **Kapitalism ja tema loojang** 70

§ 10. Kapitalistlik tootmine 70

§ 11. Töö ekspluateerimine kapitali poolt 76

§ 12. Imperialism 85

4. peatükk. **Kapitalismilt sotsialismile** 95

§ 13. Sotsialistlik revolutsioon 95

§ 14. Sotsialismi ülesehitamise leninlik plaan 100

II OSA.

SOTSIALISM.

5. peatükk. **Sotsialismi majanduslik kord.** 109

§ 15. Omandus 109

§ 16. Töö ja jaotamine 117

§ 17. Kaubalis-rahalised suhted sotsialismi ajal 122
§ 18. Planeerimine 126
§ 19. Taastootmine 131
§ 20. Majandamissüsteem ja majanduse juhtimine 136
§ 21. Partei majanduspoliitika käesoleval etapil 142
§ 22. Töösuhted 148
6. peatükk. **Sotsialismi sotsiaal-poliitiline kord** 157
§ 23. Töörahva ühiskond 157
§ 24. Nõukogude sotsialistlik riik 164
§ 25. Nõukogude õiguskord 172
§ 26. Töörahva ühiskondlikud organisatsioonid 177

III OSA.
KOMMUNISTLIK PARTEI.

7. peatükk. **Partei on meie juht** 187
§ 27. Partei osatähtsus nõukogude ühiskonnas 187
§ 28. Partei elu põhiseadus 193
§ 29. Suure eesmärgi poole 199

IV OSA.
SOTSIALISMILT KOMMUNISMILE.

§ 30. Sotsialismi ümberkasvamine kommunismiks 207
8. peatükk. **Kommunismi vundament** 211
§ 31. Uue ühiskonnakorra võiduks kõige tähtsam 211
§ 32. Energia küllus 213
§ 33. Materjalid 219
§ 34. Tehnilise progressi peasuund 226
§ 35. Tootmise organiseerimise küsimused 232
§ 36. Põllumajanduse teaduslik organiseerimine 236
§ 37. Teadus kui võimas tootlik jõud 240
9. peatükk. **Kommunistlike ühiskondlike suhete kujundamine** 244
§ 38. Klassideta ühiskonna poole 244
§ 39. Linn ja maa 247
§ 40. Vaimne ja füüsiline töö 250
§ 41. Teel kommunistliku töö ja jaotamise poole 254
§ 42. Riikluse arenemine ühiskonna kommunistlikuks omavalitsuseks 262
§ 43. Rahvuste õitseng ja lähenemine 266
10. peatükk. **Uue inimese kasvatamine** 272
§ 44. Kommunismiajastu inimene sünnib tänapäeval 272
§ 45. Teaduslik maailmavaade 276

§ 46. Marksistlik ateism 280
§ 47. Uus inimene karastub töös 284
§ 48. Kollektivism ja humanism 289
§ 49. Sõda mineviku iganditele! 293
§ 50. Kommunistlik moraal ja isiklik elu 297
§ 51. Inimeses peab kõik olema kaunis 301

V OSA.

XX SAJAND — KOMMUNISMI VÕIDU SAJAND.

11. peatükk. **Sotsialismi maailmasüsteem** 309
§ 52. Sotsialismile ülemineku teed 309
§ 53. Sotsialistliku majanduse maailmasüsteem 315
§ 54. Sotsialistlike riikide ühtsus 319
12. peatükk. **Kahe maailma võistlus** 324
§ 55. Sotsialism võidab 325
§ 56. Rahvaste vabadusliikumine 329
§ 57. Kapitalismi üldkriisi süvenemine 334
§ 58. Proletariaadi revolutsiooniline liikumine 339
§ 59. Rahu võidab sõja 345
Kokkuvõtteks 352

ОБЩЕСТВОВЕДЕНИЕ
Учебник для выпускного класса средней школы и средних специальных учебных заведений

Учебник подготовлен
авторским коллективом:
ШАХНАЗАРОВ Г. Х. (руководитель), БОБОРЫКИН А. Д., КРАСИН Ю. А., СУХОДЕЕВ В. В.
ПИСАРЖЕВСКИЙ О. Н.

На эстонском языке

Оформление Н. Лутохин
Издательство «Валгус», Таллин, Пярнуское шоссе, 10.

Toimetajad H. Liiv, V. Rummel ja E. Kaarde.
Kunstiline toimetaja H. Keigo. Tehniline toimetaja L. Maidla.
Korrektorid T. Sillat ja H. Kull.

Ladumisele antud 14. X 1966. Trükkimisele antud 22. XI 1966. Paber 54×84, 1/16. Trükipoognaid 23. Tingtrükipoognaid 19,3. Arvestuspoognaid 20,92. Trükiarv 9000. Tellimise nr. 2878. Trükikoda «Ühiselu», Tallinn, Pikk tn. 40/42.
Trükipaber nr. 2 — Kohila Paberivabrik.

Hind 64 kop.

6—6

64 kop.

A-28260

TÜ RAAMATUKOGU
1 0300 00411279 5